Brad Thor Rising Tiger A Thriller Vă mulţumim că aţi descărcat acest ebook Simon & Schuster.

Pentru Jill Thevenin- Care mi-a oferit cu drag o cameră în apartamentul ei din Paris pentru ca eu să pot încerca să scriu.

Îţi voi fi veşnic recunoscător.

Orice stat vecin este un duşman, iar duşmanul duşmanului este un prieten.

-K AUTILYA , T HE A RTHASHASTRA CAPITOLUL 1 G ALWAN V ALLEY, W ESTERN H IMALAYAS Bătălia fusese barbară. Interzis să folosească arme de foc în regiunea de frontieră disputată, soldaţii chinezi s-au strecurat peste „linia de control real" în mijlocul nopţii, înarmaţi cu bâte cu ţepi şi tije de fier înfăşurate cu sârmă de concertina. Lupta corp la corp brutală, în stil medieval, a durat mai bine de şase ore.

În zorii dimineţii, un vânt aspru şi rece – ca însuşi suflul morţii – cobora valea abruptă dinspre gheţarii de deasupra. Cadavrele zăceau peste tot. Pietrele zimţate de pe malurile râului Galwan, de un albastru calcaros, erau acoperite de sânge.

În ciuda atacului surpriză îngrozitor al Chinei, cercetaşii din Ladakh au intrat cu curaj în luptă. Cunoscuţi sub numele de „Războinicii zăpezii", aceştia erau unul dintre cele mai dure, mai temute şi mai decorate regimente ale armatei indiene. Aveau un singur obiectiv principal – să se ferească de invadarea Indiei de către chinezi prin această secţiune a Himalayei.

Războinicii Zăpezii reuşiseră în misiunea lor, dar succesul lor a avut un cost devastator. Douăzeci de soldaţi indieni fuseseră ucişi şi aproape de două ori mai mulţi chinezi. Pe fondul escaladării tensiunilor dintre cele două naţiuni, aceasta fusese una dintre cele mai mortale altercaţii de până acum. Şi încă o dată, China a fost agresorul.

Motivul agresiunii, cel puţin pentru cei care erau atenţi, era evident.

Nepopular în mod dramatic în rândul poporului său şi confruntat cu o multitudine de probleme sociale şi economice, Partidul Comunist Chinez era mai slab decât fusese vreodată.

Stăpânirea puterii de către PCC era din ce în ce mai fragilă.

Panica membrilor săi era palpabilă. Mulţi membri ai partidului credeau că se aflau la o singură Piaţa Tiananmen distanţă de o revoluţie în toată regula. Acesta era motivul pentru care au zdrobit mişcarea prodemocraţie din Hong Kong şi pentru care au continuat să îşi încordeze muşchii militari asupra

Taiwanului. Încă o crăpătură în carena sa, încă o scurgere în barca sa slăbită şi înecată în apă şi PCC va aluneca sub suprafaţa valurilor şi va fi târât violent în jos spre moarte.

Pentru a susţine partidul şi pentru a preveni o astfel de dispariţie, Beijingul trebuia să înceţoşeze minţile oamenilor săi – să îi convingă că erau prinşi într-o luptă existenţială, că lumea urmărea să distrugă China.

Planul de acţiune pe care au decis să îl adopte a fost o formă de naţionalism virulent – aşa ceva nu mai fusese văzut de la fascismul italian şi naţional-socialismul german din anii 1930.

Pentru ca planul lor să prindă rădăcini şi să se dezvolte, Beijingul avea nevoie de „bau-bau" – atât mari cât şi mici, apropiaţi şi îndepărtaţi. Statele Unite şi aliaţii lor occidentali erau o soluţie naturală. Cu toate acestea, un alt concurent excepţional se afla chiar la uşa Chinei. India.

Fiind cea mai mare democraţie din lume, nu numai că ideile Indiei reprezentau o ameninţare, dar şi economia sa în creştere, armata în creştere şi legăturile tot mai strânse cu Statele Unite. PCC se temea de puterea în creştere a Indiei şi era dispus să facă tot ce era necesar pentru a o diminua.

Manipulare statală coercitivă pentru a crea o prăpastie între India şi vecinii săi, raiduri transfrontaliere sângeroase pentru a cuceri şi a păstra teritoriile disputate – China se simţea slabă, iar această slăbiciune îi făcea periculoşi. Orice şi orice era pe masă – inclusiv cele mai dispreţuitoare şi oribile acte de agresiune.

Comandantul Războinicilor Zăpezii, maiorul Shaukat Banu, era un bărbat înalt, musculos şi cu o mustaţă groasă. În timp ce privea măcelul, pielea îi era încă inflamată şi sensibilă la atingere. Arma pe care chinezii o dezlănţuiseră nu se asemăna cu nimic din ceea ce experimentase vreodată.

La sfârşitul bătăliei, când a devenit evident că vor pierde, chinezii şi-au chemat soldaţii în retragere şi au activat un fel de dispozitiv cu energie dirijată.

Arma încălzise moleculele de apă de sub pielea soldaţilor indieni, provocându-le vărsături şi dureri atroce. Cercetaşilor din Ladakh nu le rămăsese altă soluţie decât să abandoneze orice urmărire a chinezilor şi să se retragă în afara razei de acţiune a armei.

Cu retragerea asigurată, chinezii au fugit, lăsându-şi camarazii la mila armatei indiene. Banu le-a ordonat celor doi ofiţeri medicali ai săi să se ocupe de orice inamic care avea nevoie de îngrijiri. În ciuda brutalităţii de care dăduseră dovadă chinezii, acesta era un lucru onorabil, iar, în esenţa sa, maiorul Shaukat Banu era în primul rând un om onorabil.

Atât în cadrul pregătirii sale din armata indiană, cât şi în calitate de oaspete al armatei Statelor Unite, fusese instruit în ceea ce priveşte tacticile şi etica pe câmpul de luptă.

Războinicii zăpezii se antrenaseră în comun cu unii dintre cei mai buni experţi în materie de altitudine şi vreme rece din Statele Unite, inclusiv cu Divizia a zecea de munte a armatei americane, cu Centrul de pregătire pentru războiul montan al Corpului de Marină şi cu Detaşamentul de vreme rece al Marinei pentru război special.

Acei bărbaţi, precum Banu, care se dovediseră excepţional de distinşi, fuseseră invitaţi să participe în continuare la antrenamente speciale corp la corp, disponibile în mod normal doar pentru cei mai de elită operatori americani. Maiorul a dat credit părţii de arme albe din program nu numai pentru motivul pentru care era încă în picioare, ci şi pentru motivul pentru care reuşise să ucidă atât de mulţi chinezi.

În partea stângă a centurii care îi înconjura uniforma pătată de sânge atârna o tomahawk de fabricaţie americană, populară în rândurile SEAL-urilor din marina americană. În dreapta era atârnat un cuţit personalizat, forjat manual, purtat de mulţi dintre agenţii Delta Force din America. Banu fusese învăţat cum să le mânuiască pe amândouă, simultan – cum să taie, să împingă şi să-şi croiască drum printre inamici, ceea ce era exact ceea ce făcuse.

Unsprezece dintre pierderile chinezeşti au fost provocate de mâinile lui. Dar, oricât de pricepute s-ar fi dovedit abilităţile sale, acestea nu fuseseră suficiente pentru a împiedica măcelărirea şi rănirea atâtor oameni ai săi. Niciodată nu simţise atât de greu povara comenzii.

Dar sub sentimentul de pierdere se ascundea altceva – un sentiment profund de presimţire. China ridicase miza în mod dramatic. A fost un sondaj; a testat ceea ce funcţiona şi cât de mult putea absorbi India. Odată ce chinezii aveau răspunsul, aveau să lovească din nou.

Şi, asemenea vântului rece care sufla prin vale, următorul atac avea să fie mai înfiorător, mai mortal decât tot ceea ce venise înainte.

Singura întrebare a maiorului Shaukat Banu era dacă India va fi capabilă să o oprească.

CAPITOLUL 2 T ĂUZI R AJASTHAN, I NDIA LUNI MAI TÂRZIU Un pistol, cu atât mai puţin unul cu amortizor, nu era o privelişte obişnuită pe străzile din Jaipur – mai ales nu în timpul Diwali, festivalul hindus al luminii.

Fiind cea mai mare sărbătoare din India, Diwali reprezenta triumful binelui asupra răului, al cunoaşterii asupra ignoranţei şi al speranţei asupra disperării. În această seară, însă, victoria era pe cale să fie înmânată răului, ignoranţei şi disperării, toate învelite într-unul singur.

Americanul Eli Ritter fusese încurajat să accepte o misiune de securitate. Nimic prea evident, doar ceva uşor, un tampon în cazul în care se întâmpla ceva rău. El refuzase.

Înţelegându-i reticenţa, consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională i-a sugerat să facă pereche cu un agent al Echipei Athena din unitatea Delta Force a armatei americane, formată numai din femei. Încă o dată, Ritter a refuzat. Şi pe bună dreptate.

Conform ordinelor sale, trebuia să opereze nu doar „sub” radar, ci cu totul în afara lui. Nimeni nu trebuia să aibă idee despre ce avea de gând să facă. Acesta era motivul pentru care se afla la Jaipur şi nu la New Delhi şi pentru care fusese mai degrabă la Adelaide şi Osaka decât la Canberra şi Tokyo. Apariţia în capitalele Indiei, Australiei şi Japoniei – atrăgând atenţia asupra sa cu gărzi de corp – ar fi putut pune totul în pericol.

Cu toate acestea, preşedintelui şi echipei sale nu le plăcea ca diplomatul lor din umbră să opereze fără protecţie. Cu reticenţă, după multe dezbateri, ei au consimţit. Ritter, la urma urmei, era un om care ştia cum să se descurce.

După ce părăsise Corpul puşcaşilor marini ai Statelor Unite, obţinuse un master în economie şi se angajase la Departamentul de Stat. De-a lungul anilor, fusese detaşat la diferite misiuni diplomatice din întreaga lume ca „ofiţer de dezvoltare economică".

Oficial, sarcina sa fusese să ajute la încheierea de acorduri comerciale şi să asigure un mediu favorabil pentru corporaţiile americane care doreau să opereze în străinătate.

Neoficial, funcţionase ca un ofiţer de informaţii foarte apreciat, priceput la recrutarea de spioni străini şi la construirea unor reţele umane remarcabile.

Ritter avusese atât de mult succes, încât identitatea sa fusese ţinută secretă pentru toţi, cu excepţia câtorva persoane foarte selecte din guvernul american. Chiar şi după ce se pensionase şi se mutase în sectorul privat ca şi consultant în afaceri internaţionale, identitatea sa fusese protejată.

Deşi nimeni din domeniul diplomatic nu era niciodată complet în afara suspiciunilor de spionaj, Ritter fusese destul de aproape. Niciunul dintre bunurile sale nu fusese vreodată compromis şi niciunul dintre colegii săi nu a dat-o în bară şi nu i-a dezvăluit adevărata ocupaţie. După toate aparenţele, dusese o carieră destul de banală la Departamentul de Stat, ceea ce era bine pentru el – exact aşa cum un spion adevărat şi profesionist ar fi vrut să fie văzut.

După ce şi-a deschis afacerea de consultanţă, Ritter şi-a păstrat nasul curat. De fiecare dată când cineva din trecutul său venise cu un contract de spionaj, îl refuzase politicos. Capitolul de spionaj din viaţa sa era închis. Sau cel puţin aşa crezuse el.

Totul se schimbase atunci când se prezentase la o întâlnire cu un „client nou" şi se trezise faţă în faţă cu preşedintele Statelor Unite.

Când preşedintele i-a explicat natura misiunii şi ce atârna în balanţă, Ritter a fost de acord să iasă la pensie.

În afară de angajamentul său din Corpul Marinei de a fi o viaţă întreagă în formă, nu exista nimic la Ritter care să spună „militar". Avea în jur de 60 de ani şi măsura cam 1,80 m. Cu părul grizonat de lungime medie, dat pe după urechi, cu barba caracteristică pe faţă, cu haine de designer casual, dar bine croite, cu un TUDOR Black Bay Chrono şi o pereche de Ray-Ban Aviator, arătase ca orice alt turist bine dotat sau antreprenor elegant care explora cea de-a zecea metropolă ca mărime din India.

În încercarea de a-şi consolida imaginea de vizitator relaxat, precum şi de a capta orice potenţială supraveghere, îşi petrecuse două zile „vizitând obiectivele turistice" şi cumpărând mici cadouri pentru familia sa de acasă.

Exquisitul Oraş Roz – numit astfel din cauza roşirii roz a atâtor clădiri – avea multe de oferit.

El a vizitat obiectivele turistice importante, cum ar fi uimitorul City Palace, Jal Mahal şi Hawa Mahal, precum şi impresionantul Amber Fort, Nahargarh Fort şi Galta Ji. La întâmplare, intra şi ieşea din nenumărate grădini luxuriante, pe lângă pieţele pline de viaţă, pline de culoare, în care se vindea orice, de la condimente, textile şi pantofi până la parfumuri, bijuterii şi obiecte de artizanat.

Pentru a se deplasa, folosea taxiuri, autobuze şi autorickshaws colorate, în aer liber. Aerul era parfumat de tămâie amestecată cu vânturile care suflau dinspre deşertul Thar. A băut chai de la ceainăriile de pe trotuare şi a mâncat mâncare de la vânzătorii ambulanţi – ţinându-şi mereu ochii şi urechile deschise. Niciodată nu a observat sau simţit că cineva îl urmărea. Când a venit timpul pentru întâlnirea sa, s-a simţit încrezător că era în siguranţă.

Chiar şi aşa, a continuat să îşi menţină conştientizarea situaţiei. Plecând de la hotel, a parcurs o serie de trasee de detectare a supravegherii prin cartierul bogat Vaishali Nagar din Jaipur.

Festivalul Diwali era în plină desfăşurare şi era şi mai spectaculos noaptea. Din curţi şi de pe acoperişuri se lansau focuri de artificii înalte pe cerul nopţii.

Casele frumos decorate erau încadrate de iluminarea unor mici lămpi de ulei din lut care pâlpâiau, numite diyas .

Oamenii mergeau pe stradă fluturând scântei, îmbrăcaţi în cele mai elegante haine. Se puteau auzi explozii de petarde venind din toate direcţiile.

Erau muzicieni la fiecare colţ de stradă. Traficul era dens şi zgomotos. Totul în Jaipur era electric... fremăta... era viu.

Ritter se întâlnea cu contactul său într-o parte din Vaishali Nagar populară pentru scena culinară. Restaurantul de lux Tansukh, cu podele albe strălucitoare şi tavane din lemn lustruit, era specializat în bucătăria autentică Rajasthani. Era unul dintre locurile preferate ale contactului său.

Deşi aveau afaceri serioase de discutat, bărbatul îl asigurase că îl aşteaptă o masă pe care nu o va uita niciodată.

Contactul său avusese dreptate. De la Mohan Maas – carne umplută cu fructe uscate şi gătită încet în lapte, cardamom şi scorţişoară – la pâinea plată Bajra Roti, o paradă nesfârşită de chutney şi sticlele reci de bere Kingfisher din Bangalore, fusese o cină extraordinară.

Chiar mai bună decât mâncarea a fost acordul omologului său cu privire la aproape tot ceea ce venise să discute.

Totuşi, nu fusese un fapt complet împlinit. Ritter va trebui să-l convingă pe şeful omului. Şi nu va fi uşor.

Mai mult, organizarea întâlnirii urma să fie extrem de dificilă şi ar fi necesitat un nivel de secretizare fără precedent. India era pe muchie de cuţit.

China devenise mult mai beligerantă. Pakistanul, în ciuda problemelor sale interne masive, stârnea şi el probleme. Iar regiunea Kashmir, după un calm neobişnuit de prelungit, începea să se supraîncălzească.

Numai aceste elemente aveau toate caracteristicile unei furtuni perfecte. Dacă adăugăm şi alegerile care urmau să aibă loc, nivelul de pericol nu făcea decât să crească vertiginos. Politicienilor rareori le plăcea să îşi asume riscuri. Le plăcea şi mai puţin să îşi asume riscuri atunci când carierele lor politice atârnau cu siguranţă în balanţă.

Complicând şi mai mult lucrurile, era faptul că democraţia indiană era în regres. Forţele iliberale acumulau putere într-un ritm alarmant. Partidul în funcţie făcea tot ce putea pentru a se menţine în funcţie. Existau temeri că ar putea fi declarată starea de urgenţă, suspendată constituţia şi amânate toate alegerile.

În acest context dificil, Eli Ritter a fost trimis să facă o magie discretă. Şi, pe baza succesului pe care l-a avut cina sa, părea – până acum – să aibă un start solid.

Pentru a nu fi văzuţi plecând împreună, omul său de legătură a rămas în urmă şi a comandat un digestiv.

Ieşind afară, Ritter a zâmbit. Cetăţenii din Jaipur încă sărbătoreau în forţă. De asemenea, avea chef să sărbătorească puţin.

Scoţând unul dintre Cohibas-urile pe care le cumpărase mai devreme în cursul zilei, a tăiat capătul şi l-a aprins.

Poate că comuniştii au dat peste cap orice altceva în Cuba, a meditat el, dar au fost suficient de înţelepţi să nu pună mâna pe excepţionala industrie cubaneză a trabucurilor.

Umplându-şi gura cu un fum îmbătător de piper, a plecat spre hotelul său.

Două străzi mai târziu, un şir de petarde a explodat în apropiere, luându-l prin surprindere.

Din instinct, s-a întors spre zgomot. În acel moment, asasinul s-a apropiat din direcţia opusă, a plasat pistolul cu amortizor în spatele urechii stângi a lui Ritter şi a apăsat pe trăgaci.

CAPITOLUL 3 K ABUL, UN FGANISTAN D upă ce s-a ascuns în spatele unui adăpost, Scot Harvath a băgat un nou încărcător în arma sa. Afară, pe stradă, pistolarii talibani – aproximativ doisprezece în total şi majoritatea înarmaţi cu M4-uri americane – continuau să tragă asupra poziţiei sale.

Cantitatea de echipament militar american care fusese abandonat băieţilor răi după prăbuşirea Afganistanului i-a făcut rău la stomac. Faptul că acum era folosit împotriva echipei sale făcea ca situaţia să fie şi mai rea. Doi dintre oamenii lui erau deja morţi.

Zăceau în bălţi de propriul sânge la nu mai mult de şase metri distanţă. Nu putuse face nimic pentru ei. Lucrurile se agravaseră atât de repede.

Cei doi fuseseră luptători aprigi ai rezistenţei antitalibane, recrutaţi special pentru această operaţiune. Îmbrăcaţi în civil şi aprovizionaţi cu plicuri pline de bani, misiunea lor fusese să negocieze barajele rutiere şi să îşi introducă clandestin colegii americani în oraş.

În timp ce se desfăşura faza cheie a misiunii, ei trebuiau să stea de pază. Apoi, după ce obiectivul era îndeplinit, trebuiau să-i scoată din nou pe toţi de acolo. În mod ideal, nimeni nu ar fi ştiut vreodată că echipa fusese acolo. Dar când o patrulă de securitate talibană a trecut pe acolo, totul s-a dus de râpă.

Ceea ce începuse ca un şantaj, cu talibani care căutau să obţină mită, se transformase rapid într-o baie de sânge.

Iniţial, bărbaţii au fost acuzaţi că au ieşit prea târziu.

În continuare, au fost ridicate întrebări despre vehiculul lor, apoi despre permisele de conducere şi alte documente.

Nu conta că totul era în deplină conformitate.

Nu aşa mergeau lucrurile într-un stat eşuat. Legea nu a contat. Drepturile individului nu au contat.

Singurele lucruri care contau erau forţa brută şi capacitatea unui grup de a-şi impune cu succes voinţa asupra restului unei societăţi.

Era antiteza a tot ceea ce Statele Unite sperau să ajute afganii să obţină. Din păcate, şi cu un cost enorm, America învăţase lecţia dureroasă că democraţia nu poate fi pur şi simplu oferită unui popor pe tavă de argint. Oamenii înşişi trebuiau să îşi dorească atât de mult încât să facă orice pentru asta. Aceştia trebuiau să fie dispuşi să lupte şi să moară. Şi nu doar a unora dintre ei. Toate acestea. Orice altceva în afară de un angajament total faţă de propria libertate era o reţetă pentru înfrângere şi subjugare.

Asta nu făcea decât să sporească starea de rău pe care o simţea Harvath. El cunoştea şi lucrase cu afgani curajoşi. Bărbaţi şi femei dispuşi să meargă până la capăt şi să facă tot ceea ce trebuia făcut. Din nefericire, tribalismul naţiunii şi corupţia galopantă îi condamnase chiar şi pe cei mai nobili dintre luptătorii pentru libertate la o luptă aproape imposibilă împotriva talibanilor şi a altor organizaţii teroriste care prinseseră din nou rădăcini ca buruienile în toată ţara.

Totuşi, nu era problema lui. Mai ales nu acum. El şi echipa sa fuseseră trimişi într-o misiune specifică – extragerea unui agent de informaţii afgan de mare valoare.

Spre deosebire de mulţi afgani care îşi târâseră picioarele şi amânaseră ieşirea, acest afgan, cu numele de cod „Topaz”, alesese să rămână în urmă.

Cu un mare risc personal pentru el şi familia sa, el a continuat să servească de bunăvoie ca un set de ochi şi urechi bine plasaţi şi loiali pentru guvernul american. Omul depăşise cu mult ceea ce i s-ar fi putut cere. Acum, cu crimele, violurile, foametea şi atâtea alte rele care cădeau ca un potop otrăvit şi de neoprit, tot ce-şi dorea era să iasă.

Deşi Statelor Unite le părea rău că trebuiau să îl retragă, omul mai mult decât o merita. Şi astfel, Harvath a fost chemat în ajutor.

Fostul membru al echipei SEAL 6, devenit agent secret de informaţii, nu era străin de extragerea persoanelor din locuri ostile, devastate de război, inclusiv din Afganistan. Dacă era un lucru pe care îl învăţase, acela era că dacă ceva putea să meargă prost, aşa va fi. Acest fapt tocmai se petrecuse în mod înfiorător chiar sub ochii lui.

Într-un efort de detensionare a situaţiei cu talibanii, unul dintre luptătorii din rezistenţă scosese un plic plin cu valută şi oferise o contribuţie la cauză. În mod normal, după o mică târguială, o astfel de ofertă – denumită baksheesh, un cuvânt persan pentru mită – ar fi fost suficientă pentru a rezolva totul şi pentru ca bătăuşii să plece mai departe în căutarea următoarei victime. De data aceasta, din păcate, lucrurile luaseră o întorsătură mortală.

Comandantul patrulei de securitate era experimentat şi poseda o inteligenţă peste medie. Acolo unde era un plic cu bani, îşi spusese el, probabil că erau mai mulţi. Acesta a iniţiat o percheziţie a bărbaţilor şi a vehiculelor lor.

Talibanii nu numai că au descoperit restul banilor, dar au găsit, de asemenea, arme şi echipamente ascunse în camionul luptătorilor din rezistenţă, ceea ce sugera în mod clar că aceştia puneau ceva la cale. Descoperirea a ceea ce era acel ceva fusese următorul obiectiv al comandantului patrulei.

I-a dat primului luptător ocazia de a se explica.

Când bărbatul nu a răspuns în mod satisfăcător, comandantul şi-a scos pistolul şi l-a împuşcat în cap cu focuri de armă.

Lunetistul lui Harvath, Jack Gage, fusese poziţionat pe un acoperiş la jumătatea blocului. Gage fusese gata să dea drumul, dar Harvath îl reţinuse, dorind să le dea luptătorilor din rezistenţă o şansă de a face ceea ce fuseseră angajaţi să facă – să liniştească lucrurile şi să-i convingă pe talibani să meargă mai departe. După cum s-a dovedit, Harvath îşi păstrase speranţa o fracţiune de secundă prea mult.

În momentul în care comandantul a tras, Harvath l-a autorizat pe Gage să tragă şi s-a alăturat el însuşi luptei. A fost prea puţin, prea târziu.

Gage a reuşit să-l doboare pe comandant cu o lovitură în cap, precum şi pe un alt taliban care se afla în apropiere.

Harvath a deschis focul de acoperire, dar înainte ca luptătorul de rezistenţă rămas să poată ajunge în siguranţă, un alt pistolar din patrula de securitate a apărut şi l-a împuşcat mortal.

Lupta a început şi a fost crâncenă. Oricare ar fi fost îngrijorările talibanilor, rămânerea fără muniţie nu era una dintre ele. Asaltul era intens.

Era doar o chestiune de timp până când mai mulţi talibani îşi făceau apariţia şi îi imobilizau. Nu l-ar fi şocat pe Harvath dacă mai mulţi oameni se îndreptau deja în direcţia lor.

Trei ore pe teren, maximum, era tot ce îşi prevăzuseră în buget pentru operaţiune. Dacă extracţia dura mai mult, ar fi ratat fereastra şi ar fi trebuit să treacă la Planul B. Nimeni – niciun membru al echipei – nu dorea să activeze Planul B. Să lupte în nord, în speranţa de a scăpa prin trecători înalte de munte pe cai şi măgari, pe rute periculoase de opiu, cu contrabandişti ca ghizi, cu provizii limitate şi fără întăriri, ar fi fost ca şi cum ar fi înţepat moartea în ochi cu un băţ ascuţit. Nu aşa voia Harvath să se termine.

Avea nevoie ca Planul A să funcţioneze. Dar pentru ca asta să se întâmple acum, avea să fie nevoit să-şi asume un risc şi mai mare. Echipa trebuia să se mişte – să iasă de pe X, cum se spunea în meseria lor – pentru că, mai îngrijorător decât potenţialul de sosire a întăririlor, era faptul că talibanii erau mari amatori de grenade propulsate de rachete.

Habar nu avea dacă oamenii de pe stradă aveau vreun RPG, dar dacă aveau, ar fi fost nevoie de unul singur, tras direct în casa mică, pentru ca jocul să se termine.

Cum delegarea era una dintre cele mai importante componente ale conducerii, făcuse ca asta să fie problema lui Gage. Din punctul său de observaţie, cu ajutorul opticii puternice a puştii sale, avea cele mai mari şanse nu numai să vadă pe cineva cu o RPG, ci şi să elimine persoana înainte ca aceasta să poată monta şi lansa arma.

Acestea fiind spuse, ceasul alerga şi pentru Gage. Nu era în siguranţă pe acel acoperiş. Patrula de securitate ar fi anunţat prezenţa unui lunetist şi ar fi dat locaţia sa aproximativă. Harvath trebuia să-şi evacueze întreaga echipă, împreună cu Topaz şi familia sa, şi să-i ducă pe toţi la punctul de extracţie. Pentru a face asta, avea să se ofere pe sine ca momeală.

Transmiţând prin radio planul său echipei sale, s-a aplecat din nou de după acoperire şi a dat drumul la o altă salvă de focuri.

A găurit doi talibani, care au căzut ca nişte saci de ciment umed. Dacă erau morţi sau nu, nu avea nicio importanţă.

Ei nu se mişcau, ceea ce însemna că erau în afara luptei.

Când s-a retras înapoi la adăpost, coechipierul său Mike Haney a strigat din poziţia sa: „Nimeni nu vrea să o spună, dar noul tău plan e naşpa.”

„E bine că nimeni altcineva nu mai are drept de vot”, a răspuns Harvath. „Asigură-te că familia e pregătită. Vreau ca toată lumea să fie pregătită să iasă în şaizeci de secunde.”

CAPITOLUL 4 TOTUL Acum totul se rezuma la viteză, surpriză şi violenţă copleşitoare a acţiunii. Îndreptându-şi arma Heckler & Koch 416 A5 cu ţeavă scurtă şi amortizată, Harvath a luat două grenade cu fragmentare din dispozitivul de protecţie a pieptului său. În momentul în care echipa a semnalat că este pregătită să plece, el a tras ştifturile şi a aruncat dispozitivele în stradă, strigând: „Fragmentul afară!”.

Au explodat cu un zgomot asurzitor, împroşcându-i pe talibani cu schije înroşite.

De pe peronul său de pe acoperiş, Gage a reînceput să tragă, iar Harvath s-a repezit înainte, găsind ascundere în spatele unei maşini parcate. Scoţând o pereche de grenade fumigene, le-a smuls ştifturile, le-a rostogolit peste drum şi a făcut trecerea înapoi la puşcă.

De îndată ce vizibilitatea a fost suficient de redusă, a dat ordin ca echipa sa să iasă.

A folosit blocul motor al maşinii în spatele căreia se ascundea ca acoperire parţială şi, sărind peste capotă, a început să tragă asupra poziţiei talibanilor.

Două dintre vehiculele lor fuseseră grav avariate. Amândoi erau în flăcări şi, din câte îşi dădea seama, erau cu siguranţă scoşi din funcţiune. Aceasta era vestea bună.

Vestea proastă era că, la doar câteva străzi distanţă, se puteau vedea faruri alergând în direcţia lor.

Sosiseră întăriri. Nu avea să reuşească să-i ţină pe toţi la distanţă. De fapt, ar fi fost un miracol dacă ar fi reuşit să-i ţină în frâu pe pistolarii cu care era deja angajat.

Prin intermediul căştii, îl auzi pe colegul său de echipă Tyler Staelin spunând prin radio că reuşiseră să ajungă la camion.

Acela era semnalul lui Gage să coboare de pe acoperiş şi să ajungă pe strada din faţă, pentru a putea fi preluat.

În timp ce camionul a pornit şi a plecat, Harvath – conform propriilor sale ordine – a fost lăsat singur.

Ceea ce nu-i spusese lui Haney era că nici lui nu-i prea plăcea acest plan. Era o sinucidere. Era şi singura cale.

Trebuia să-i ţină pe talibani la distanţă suficient de mult timp pentru ca Topaz, familia sa şi restul echipei să poată scăpa. Era singurul lucru care conta. Retrăgându-se în spatele maşinii, s-a pregătit.

Odată ce a fost pregătit, a luat penultimul său fragment, a tras cuiul şi l-a trimis în aer spre atacatori. În momentul în care a detonat, Harvath a atacat.

S-a folosit de fum, precum şi de şocul de a fi fost împuşcat din nou, în avantajul său, permiţându-le să îi acopere mişcările.

Sprintând spre cealaltă parte a străzii, a alunecat fără zgomot de-a lungul maşinilor parcate până când a ajuns la obiectivul său. Era o poziţie de flanc din care urma să lanseze atacul final, dar talibanii îl aşteptau cu o surpriză.

Un puşti slab, cu aspect bolnăvicios, de cel mult şaisprezece ani, fusese poziţionat între ultimele două maşini parcate pentru a le proteja flancul stâng. Avea arma pregătită, iar în momentul în care Harvath a intrat în vizor, a apăsat pe trăgaci. Exista o singură problemă. Adolescentul nu aşezase bine un glonţ în cameră.

Sunetul clicului metalic al puştii a făcut ca un val de panică să se prăbuşească pe trăsăturile sale. Înainte ca băiatul să poată striga la camarazii săi, Harvath l-a lovit cu arma în fund, lăsându-l inconştient.

Nu s-a bucurat deloc să facă asta, dar era mai bine decât alternativa.

Puştiul era un combatant. Ar fi putut să-l împuşte.

Asta, însă, nu era ceva ce voia să aibă pe conştiinţă.

Trăgându-l pe adolescent în spatele uneia dintre maşinile parcate, Harvath l-a întins la pământ, şi-a dezactivat arma şi s-a servit cu încărcătoarele de rezervă ale tânărului taliban.

Cu reaprovizionarea sa improvizată completă şi cu întăririle care se apropiau la doar câteva secunde distanţă, s-a pregătit apoi pentru atacul final.

Smulgând ştiftul de la ultima grenadă cu fragmentare, a aruncat-o în aer, lăsând-o să cadă chiar la picioarele celorlalţi membri ai patrulei de securitate. De îndată ce a detonat, a sărit.

Harvath s-a mişcat rapid prin fum, lovindu-i de două ori pe fiecare dintre talibanii înarmaţi. Nu conta dacă se mişcau sau nu. Era singura modalitate de a fi absolut sigur că erau morţi.

După ce a terminat, a schimbat încărcătoarele şi a fugit spre singurul lucru cu patru roţi care nu era în flăcări.

Camioneta învechită, fostă camionetă a Poliţiei Naţionale Afgane, avea bare de protecţie masive din oţel, o mitralieră M60 montată pe un roll-bar în spatele cabinei şi cheile pe care unul dintre talibani le lăsase în contact. Cu o falangă de vehicule probabil inamice care se îndreptau spre el, Harvath nu a pierdut timpul. Punându-şi puşca suprimată pe scaunul de lângă el, a pornit cât de repede a putut.

La capătul blocului, a tras puternic de volan spre stânga şi s-a îndreptat spre nord. Habar nu avea unde se ducea; ştia doar că trebuia să iasă din zonă cât mai repede posibil.

„Moonracer". Aici Norseman. Mă recepţionaţi?", a spus la radio în timp ce gonea cu viteză pe străzile prăfuite din Kabul.

„Am înţeles, Norseman. Lima Charlie", a răspuns o voce de la un centru de operaţiuni aflat la mii de kilometri distanţă, în Virginia de Nord.

Era un argou militar pentru „tare şi clar". Şi, deşi micuţul om, cunoscut doar ca „Nicholas" de către prietenii săi, nu servise niciodată în armată, îşi propusese să stăpânească limba pe care o vorbeau colegii săi – mai ales atunci când erau implicaţi în operaţiuni tactice pe viaţă şi pe moarte.

„Care este situaţia la Beach Ball?" a întrebat Harvath, dorind o actualizare a situaţiei echipei sale în timp ce se îndreptau spre Aeroportul Internaţional Kabul.

„Pe drum. La şapte kilometri. Contact zero, a răspuns Nicholas.

Până acum, totul e bine, s-a gândit Harvath. Acum tot ce trebuia să facă era să ajungă el însuşi la aeroport. Aruncând o privire la ceas, se simţea destul de bine în privinţa şanselor sale.

Bine, asta era, până când şi-a îndreptat privirea spre oglinda retrovizoare şi a observat mai multe seturi de faruri care se apropiau de el din spate. Singura lui şansă era să se deplaseze suficient de repede încât să poată să-i depăşească.

Apropiindu-se de următoarea intersecţie, a apucat volanul cu ambele mâini şi a virat la dreapta cu atâta forţă încât pick-up-ul s-a ridicat pe două roţi. Aproape că a crezut că mersese prea departe, că avea să se răstoarne, când a ajustat şi gravitaţia a ajutat la aducerea anvelopelor rătăcitoare înapoi pe şosea.

În momentul în care au făcut-o, a apăsat şi mai tare pe acceleraţie.

Pe lângă ele treceau vitrinele magazinelor, cu faţadele lor modificate pentru totdeauna în epoca de după colapsul din Kabul. Saloanele de înfrumuseţare pictaseră peste imaginile cu femei machiate şi purtând cele mai noi coafuri. Acelaşi lucru se întâmplase şi la buticurile de îmbrăcăminte pentru femei; imaginile cu modele la modă şterse de teama de a nu atrage mânia talibanilor.

Nu a fost doar un „pas” înapoi. A fost ca şi cum întreaga cultură ar fi fost încărcată într-o catapultă şi lansată zeci de ani în trecut. Talibanii erau ca un cancer, distrugând tot ceea ce atingeau. Şi pentru ce? Toate acestea pur şi simplu în slujba convingerilor lor religioase radicale şi detestabile.

Din experienţa lui Harvath, afganii erau oameni buni. Inima îi durea pentru ei. Nu numai pentru ceea ce sufereau, ci şi pentru că le lipsise voinţa colectivă de a rezista şi, în cele din urmă, de a lupta împotriva regimului monstruos care îi domina acum.

Ar fi putut avea un alt viitor. Ar fi trebuit să aibă un alt viitor. Le fusese la îndemână.

Nu era foarte optimist în ceea ce priveşte viitorul lor. Dacă era un lucru pe care îl ştia, acela era că, odată ce libertatea a fost pierdută, era aproape imposibil de recuperat. Acesta fusese unul dintre cele mai mari motive pentru care îşi alesese cariera pe care o avea. Aşa cum afirmase un preşedinte american anterior, „Libertatea nu este niciodată la mai mult de o generaţie distanţă de dispariţie. Nu o transmitem copiilor noştri prin sânge. Trebuia să lupte pentru el, să-l protejeze şi să-l transmită mai departe pentru ca şi ei să facă la fel.

Iar dacă nu facem acest lucru, ne vom petrece anii apusului de viaţă spunându-le copiilor noştri şi copiilor copiilor copiilor noştri cum a fost odată în America să fii liber.”

Această responsabilitate, învăţase Harvath, necesita vigilenţă atât în ţară, cât şi în străinătate. Nu a existat visul american fără cei dispuşi să îl protejeze. Fiecare cetăţean a avut un rol de jucat. A fost nevoie de angajament, de a spune adevărul şi de a crede nu numai în ceea ce a fost America, ci şi în ceea ce ar putea fi – credinţa că zilele sale cele mai bune au fost întotdeauna în faţa ei.

Aceasta a implicat, de asemenea, pericol. Atâta timp cât America se distingea ca un far al libertăţii, un loc în care demnitatea şi drepturile individului erau preţuite mai presus de orice, ea va atrage dispreţul şi duşmănia guvernelor tiranice şi a actorilor răuvoitori din întreaga lume.

Pentru a combate aceste ameninţări, Statele Unite aveau nevoie de cetăţeni precum Harvath, bărbaţi şi femei dispuşi să îşi asume riscuri suplimentare; care îşi vor pune viaţa în pericol şi vor lupta împotriva duşmanilor Americii, indiferent unde i-ar putea duce această luptă.

Asta îl adusese la Kabul. Nu era încântat să se întoarcă, dar avea o treabă de făcut, o misiune de îndeplinit şi avea de gând să o facă. Eşecul nu era o opţiune.

Nu a fost de ajuns ca echipa sa să scape cu Topaz şi cu familia bărbatului. Harvath trebuia să iasă şi el din ţară.

Dacă nu reuşea să iasă, ar fi murit încercând. Nu ar fi permis ca nicio viaţă să fie riscată întorcându-se după el. Înţelegea pentru ce se angajase şi avea de gând să ducă misiunea până la capăt – într-un fel sau altul.

Concentrarea lui era acum să scape de vehiculele aflate pe urmele lui.

Odată ce asta era făcut, putea să traseze un nou curs şi să fugă spre aeroport. Dacă va reuşi să intre pe poartă, cu atât mai puţin dacă avionul va mai fi acolo, era o presupunere a oricui. Va trebui să sară de pe acel pod când va ajunge la el.

În faţă, a putut vedea un sens giratoriu. Sensurile giratorii din oraş erau renumite pentru aglomeraţie. Dar, din cauza orei târzii, nu existau decât o puzderie de maşini. Cu toate acestea, avea să fie cea mai bună şi, probabil, singura lui opţiune pentru a scăpa de urmăritori. Se apropiau şi aproape că erau deasupra lui.

A intrat puternic în sensul giratoriu, călcând mai uşor pe acceleraţie doar cât să nu se rostogolească cu camioneta. În timp ce a decuplat ambreiajul şi apoi l-a pus din nou în acţiune, pneurile din spate au fumegat în timp ce a supravirat şi a derapat camionul în curbă.

Era o manevră dificilă, mai ales cu un centru de greutate atât de ridicat, dar reuşise.

Singurul lucru care ar fi făcut-o mai bună ar fi fost dacă ar fi observat SUV-ul care zbura pe următorul drum de legătură spre sensul giratoriu.

Dar când şi-a dat seama, era prea târziu.

CAPITOLUL 5 Vehiculul a lovit partea laterală a camionului lui Harvath cu o asemenea forţă încât a simţit că a trecut peste un dispozitiv exploziv improvizat. Geamurile au explodat într-o grindină de sticlă, iar casca sa a lovit atât de tare unul dintre stâlpi, încât l-a făcut să vadă stele.

SUV-ul i-a împins camioneta până în partea cealaltă a drumului, izbind-o de o barieră de beton şi blocând-o pe loc.

Harvath a căutat în grabă puşca, dar nu a putut să o găsească.

Acesta fusese ejectat la un moment dat în timpul accidentului.

Ajungând la centură, şi-a scos pistolul SIG Sauer şi l-a îndreptat spre ocupanţii bărboşi ai SUV-ului. Toţi purtau turbane negre ale talibanilor. De îndată ce l-a văzut pe unul dintre ei ridicând o armă, a apăsat pe trăgaci.

A tras în perechi controlate, din nou şi din nou, fără să se oprească până când toţi cei patru bărbaţi au fost morţi.

Din nefericire, nu avusese timp să respire.

Vehiculele care îl urmăreau tocmai intraseră în sensul giratoriu.

Alunecând rapid din cabină, şi-a pus pistolul în toc şi a sărit în patul camionetei.

Mitraliera montată deasupra barei de protecţie a camionului era un M60 vechi. Era toată zgâriată şi părea complet distrusă, dar asta era normal într-o ţară în care totul îmbătrânea rapid, iar localnicii încă îşi curăţau AK-47-urile trecându-şi şireturile de pantofi înnodate prin ţeavă.

Nu se ştia câte cutii de muniţie se aflau iniţial în bancheta camionetei. În momentul de faţă nu mai era decât una, care, din fericire, fusese legată cu centura.

Deschizând-o, a înşfăcat centura cu două sute de cartuşe de 7,62, a încărcat arma şi s-a pregătit.

„Moonracer, aici Norseman", a spus Harvath prin radio. „Vehiculul meu a fost dezactivat. Mă aflu la un sens giratoriu aflat la aproximativ trei kilometri nord de obiectivul iniţial. Se apropiau mai mulţi inamici. Voi avea nevoie de ajutor pentru a ieşi de aici."

„Recepţionat", a spus Nicholas, care monitorizase localizatoarele GPS ale echipei prin intermediul unui satelit al Agenţiei Naţionale de Securitate aflat deasupra noastră. „Poţi să-ţi activezi baliza IR ca să pot identifica poziţia ta?"

Înainte ca talibanii să „moştenească" containerele de transport maritim pline cu ochelari de vedere pe timp de noapte americani de la armata afgană, Harvath nu ar fi avut nicio problemă în a activa stroboscopul cu infraroşu ataşat în spatele căştii sale. Acum, însă, ar putea sfârşi prin a fi echivalentul scăldatului în benzină şi al aprinderii propriului foc.

Odată ce a pornit baliza, dacă vreunul dintre urmăritorii săi folosea ochelarii de protecţie, va fi la fel de atrăgător ca o minge de discotecă atârnând deasupra altarului la o slujbă de miezul nopţii.

Dar cum avea nevoie ca Nicholas să-i găsească o cale de ieşire de acolo, nu avea de ales.

Mai mult, centura de muniţie era împânzită cu trasoare. Fiecare al cincilea glonţ includea un dispozitiv pirotehnic care făcea ca glonţul să strălucească. Din punctul de vedere al trăgătorului, permitea un

mijloc vizual de a urmări traiectoria de zbor a gloanţelor în timp ce acestea străbăteau cerul pentru a vedea unde aterizează.

Din punctul de vedere al inamicului, le permitea să vadă, destul de precis, de unde trăgea atacatorul lor.

Cu alte cuvinte, nu avea să conteze dacă talibanii purtau ochelari de vedere pe timp de noapte. În clipa în care ar fi început să tragă, ar fi putut să se fixeze direct pe el.

Fusese de acord să aducă o baliză doar în caz de urgenţă, iar dacă aceasta nu se califica drept o urgenţă, i-ar fi greu să ştie ce anume o făcea. Ajungând în vârful capului, l-a pornit.

Era pe punctul de a-l instrui pe Nicholas să înceapă să-l caute, când auzi vocea lui Haney în cască.

„Aproape am ajuns la punctul de extracţie, Norseman. După ce predăm pachetul nostru, ne întoarcem după tine.”

„Negativ”, a ordonat Harvath. „Niciunul dintre voi nu se va întoarce după mine.”

„Ne exfiltrăm împreună”, a spus Staelin, adăugându-şi vocea la propunerea de schimbare de planuri, „sau nu ne exfiltrăm”.

„Apreciez sentimentul, dar nu vă mai prostiţi.

Aveţi ordinele voastre. Acum eliberaţi reţeaua.”

În timp ce Haney şi Staelin se supuneau şi tăceau, Nicholas a spus: „Vă văd. Frumos şi luminos.”

Sprijinindu-şi umărul în M60, a ţintit spre vehiculele talibane care se apropiau şi a început să apese pe trăgaci. „Este pe cale să devină mult mai luminos.

Dacă aveţi iepuri în pălărie, acum este momentul să începeţi să îi scoateţi.”

„Am înţeles”, a răspuns Nicholas. „Mă ocup de asta.”

Omuleţul suferea de nanism primordial şi avea o înălţime de puţin sub un metru şi jumătate. Totuşi, ceea ce îi lipsea în ceea ce priveşte îndemânarea fizică, compensa cu mult în ceea ce priveşte capacitatea mentală. Era, pur şi simplu, unul dintre cei mai străluciţi oameni pe care Harvath îi cunoscuse vreodată. Dacă cineva putea să-i găsească o cale de ieşire din asta, acela era Nicholas.

Dar, indiferent cât de inteligent şi de talentat era omul, nimic din toate acestea nu ar fi contat dacă Harvath nu neutraliza ameninţarea care se îndrepta direct spre el. Era timpul pentru afaceri.

Ajungând la casca sa, a oprit baliza.

Nu avea sens să le ofere băieţilor răi un avantaj mai mare decât aveau deja.

Cel mai important lucru acum era sincronizarea lui. Atacul trebuia să fie lansat perfect. Cuvintele lui William Prescott, avertizându-şi soldaţii în bătălia de la Bunker Hill să nu tragă până nu văd albul ochilor soldaţilor britanici, au răsunat în mintea lui Harvath.

Când primul vehicul a intrat în sensul giratoriu, a simţit cum i se accelerează pulsul. Fiecare fibră a corpului său s-a încordat. Îi trebuia tot ce avea pentru a nu pune nici măcar un gram de presiune în plus pe trăgaci.

În schimb, a respirat adânc şi apoi a lăsat-o să iasă încet din plămâni.

Când al doilea dintre cele două vehicule a intrat în raza de acţiune, el se afla oficial în teritoriul „albului ochilor lor".

Deschizând M60, a făcut să plouă cu iad asupra lor.

Balansând mitraliera înainte şi înapoi pe suportul său, a luminat noaptea, spărgându-le geamurile şi parbrizele, trimiţând gloanţe care le spărgeau uşile şi tăind camioanele talibanilor – precum şi pe toţi cei dinăuntru – în bucăţi.

A fost o demonstraţie înfricoşătoare de putere de foc, făcută şi mai mult de utilizarea gloanţelor trasoare.

Unul dintre vehicule era în flăcări, iar celălalt fumega atât de puternic încât părea că încearcă activ să intre în combustie.

Bancheta camionetei sale era plină de cartuşe fierbinţi şi de legăturile uzate care ţineau muniţia laolaltă.

Munca lui era terminată. Era timpul să se pună în mişcare.

Coborând din camion, a luat o clipă pentru a se asigura că nu se apropiau imediat alte vehicule şi l-a chemat pe Nicholas. „Vorbeşte cu mine, Moonracer. Ce facem?"

„Ai ales cartierul potrivit", i-a răspuns micuţul. „Mergi spre nord şi ia-o pe drumul care se ramifică la ora două."

„Ce să caut?"

„La trei străzi mai jos, va fi o stradă laterală. Îţi voi spune când ajungi acolo".

„Şi apoi?" a întrebat Harvath.

„Este o veche casă de siguranţă a CIA. Agenţia a scos-o de la naftalină la ieşirea din Kabul."

„Ştim ce se află înăuntru?"

„Negativ", a răspuns Nicholas. „S-ar putea să fie o gaură uscată, dar te va face să nu fii văzut până când ne vom putea da seama de următoarea mişcare."

Lui Harvath nu-i plăcea ideea de a se grăbi spre o clădire despre care nu ştia aproape nimic, dar cu cât mai repede pleca de pe stradă, cu atât mai bine. Schimbul său de focuri, împreună cu vehiculele în flăcări, urma să acţioneze ca o lumină de microfon nou-nouţă şi să atragă şi mai mulţi talibani în cartier.

Spera doar ca adăpostul să nu fie o greşeală, să nu fi fost ocupat de un grup de ocupanţi ilegali înarmaţi sau să nu fie peste drum de vreo staţie de recrutare a militanţilor.

Cineva de sus părea să fi ascultat, pentru că imediat ce a început să se îndrepte în acea direcţie, a primit ceea ce părea a fi un semn foarte pozitiv.

La cincisprezece metri de camionul lui, s-a uitat în jos şi şi-a văzut puşca. Ridicând-o, a aruncat o privire rapidă asupra ei. A fost murdar, dar asta a fost tot. Nimic nu era îndoit. Nu era nimic rupt. Optica funcţiona şi părea să fie încă la zero.

După ce s-a asigurat că încărcătorul era bine aşezat şi că un glonţ era încărcat, şi-a accelerat pasul. Ştia că nu trebuia să se lase amăgit şi să creadă că un singur noroc însemna că vor urma şi altele.

Nu aşa funcţionau lucrurile.

De fapt, de obicei era chiar opusul. Cu cât misiunea era mai dificilă şi mai periculoasă, cu atât era mai probabil ca Legea lui Murphy să intre în joc. O văzuse de prea multe ori ca să o mai numere. De asemenea, învăţase din asta.

Şmecheria era să nu-l lase pe Murphy să capteze impulsul. Indiferent ce se întâmpla, trebuia să continui să împingi. Trebuia să continui să lupţi. „Dacă cazi”, aşa cum obişnuia să spună mentorul său, parafrazându-l pe Wild Bill Donovan, fondatorul precursorului CIA, OSS, „cade înainte în slujba misiunii”.

Era un sfat bun, chiar nobil, dar Harvath prefera să nu cadă. Acesta era motivul pentru care lucrase atât de mult pentru a-şi dezvolta un set foarte profund de abilităţi. Acesta era motivul pentru care se antrena ca naiba şi nu se dădea în lături de la a lua substanţe pentru îmbunătăţirea performanţelor. Având în vedere operaţiunile pe care era chemat să le desfăşoare şi tipul de oameni cu care trebuia să se confrunte, avea nevoie de orice avantaj pe care putea pune mâna. Nu se aştepta de la el să lupte corect. Se aştepta ca el să câştige. Iar scoaterea lui Topaz şi a familiei sale din închisoare nu ar fi fost văzută ca o „victorie” de bună credinţă dacă ar fi sfârşit prin a-şi lua biletul de avion pe o stradă lăturalnică întunecată din Kabul.

Fusese în scenarii mai rele înainte şi găsise întotdeauna o cale de ieşire. Nu exista niciun motiv să se aştepte ca de data aceasta să fie altfel.

Dar, în timp ce Nicholas îi indica să facă la stânga la următorul colţ, un sentiment neplăcut a început să i se adune în fundul stomacului.

Pe măsură ce se apropia de fosta casă conspirativă a CIA, a luat totul în considerare, iar ceea ce a văzut l-a făcut să se oprească în loc.

CAPITOLUL 6 Clădirea arăta de parcă o bombă fusese aruncată pe ea. O parte din faţada celui de-al doilea etaj fusese complet ştearsă. Uşile şi ferestrele de la parter, din câte putea vedea prin poartă, erau acoperite cu obloane metalice de securitate, toate pârjolite de foc. Zidurile complexului erau găurite de gloanţe. Acest nu prea-OK-Corral cunoscuse zile mult mai bune.

Din nefericire, era vremea „oricărui port în furtună", ceea ce însemna că cerşetorii nu puteau alege. După ce a încercat poarta şi a constatat că era încuiată, l-a ridicat pe Nicholas deasupra radioului. „E vreo şansă ca Agenţia să fi lăsat o cheie ascunsă?"

„În zid, imediat în dreapta porţii", a răspuns omuleţul, citind dintr-un fişier pe care îl accesase, „ar trebui să fie o ţiglă verde cu o lacrimă albă în centru".

Harvath a căutat până când a găsit-o. „Am înţeles."

„În spatele ei există o tastatură."

A apăsat pe tăbliţă, eliberând o încuietoare şi permiţându-i să se deschidă pe o balama internă. Nicholas i-a citit combinaţia.

Harvath a apăsat numerele, dar nu s-a întâmplat nimic. În depărtare, auzea sunetul mai multor camioane. Se îndreptau spre el. A încercat din nou combinaţia. Nimic.

„Nu funcţionează", a spus el. „Eşti sigur că avem combinaţia corectă?"

Nicholas a repetat cifrele şi apoi a adăugat: „Pad-ul are curent? Tastele vor fi retroiluminate. Ar trebui să strălucească atunci când le atingi".

„Negativ", a răspuns Harvath. „Cu siguranţă nu se aprind".

„Va trebui să îl deschideţi".

Harvath a aruncat o privire în direcţia din care veneau vehiculele. „Nu am prea mult timp la dispoziţie. Probabil că se apropie inamici".

„Le pot vedea pe ecran", a declarat Nicholas. „Se pare că este un SUV şi două camionete. Nu vă faceţi griji. Concentrează-te pe tastatură."

I-a fost uşor să spună asta. „Ce ar trebui să fac?".

„Sunt patru şuruburi pe placa frontală. Scoate-le şi apoi poţi să o scoţi."

Harvath a strecurat un multitool Leatherman din teacă, a găsit un biţişor cu cap Phillips şi a început să scoată şuruburile.

Se afla la ultimul când capul acestuia s-a desprins.

„La naiba", a blestemat el în sinea lui.

Trecând la lama multitool-ului, a încercat să scoată placa frontală de oţel până la capăt, dar nu a reuşit să o mişte decât până la un punct.

A încercat să nu se gândească la vehiculele care se apropiau.

Părea că sunt aproape deasupra lui.

Deschizând cleştele cu cleşte, a apucat colţul plăcii şi a început să o smulgă de la bază. În cele din urmă, a auzit o pocnitură, placa frontală s-a eliberat şi a putut vedea interiorul unităţii.

„Placa frontală este scoasă”, a spus el prin radio.

„Pe baza fişei tehnice”, a oferit Nicholas, „încuietoarea aceea funcţionează cu patru baterii dublu-A. Primul lucru pe care ar trebui să-l faci este să porneşti încuietoarea şi...”

Harvath îl scosese deja din joc. Ajungând înăuntru, a scos toate cele patru baterii şi le-a aruncat la o parte.

Totul, de la sistemul său de vedere pe timp de noapte până la sistemul optic, funcţiona cu baterii dublu A şi avea întotdeauna la el rezerve. Scoţând patru dintre ele dintr-un suport rezistent la apă, le-a strecurat în unitate şi a încercat din nou combinaţia. Bingo.

Închizând ţigla care ascundea tastatura, şi-a croit drum prin poartă şi a intrat în curtea plină de moloz. „Am intrat”, a spus el.

„Recepţie bună”, a răspuns Nicholas. „Rămâi în întuneric. Vehiculele acelea sunt aproape de tine.”

„Am înţeles”, a spus Harvath. Dându-şi jos ochelarii de vedere pe timp de noapte, s-a îndreptat spre uşa structurii principale.

Tastatura era uşor de găsit şi, spre deosebire de cea de la poartă, avea curent. De îndată ce a introdus combinaţia, încuietoarea s-a eliberat; a întors uşa groasă de metal şi s-a strecurat înăuntru.

Prima lui prioritate era să elibereze structura şi să se asigure că era sigură. În timp ce se deplasa din cameră în cameră, cu arma ridicată şi pregătită, a putut vedea că cei de la CIA plecaseră în grabă. În dulapuri încă mai atârnau câteva haine, în baie erau periuţe de dinţi, iar în chiuveta din bucătărie stătea un teanc de vase.

Duhoarea care plutea din coşul de gunoi părea desprinsă de la locul unei crime. Ar fi putut să se ascundă acolo un milion de dolari şi Harvath nu ar fi îndrăznit să ridice capacul – nu fără un aparat de respiraţie de nivel 4 pentru zone fierbinţi.

Deşi ar fi fost locul perfect pentru a ascunde ceva valoros, nimic din interiorul casei de siguranţă nu sugera că cineva făcea aşa ceva. Sus pe acoperiş, două butoaie de ardere carbonizate şi o pereche de bidoane goale nu făceau decât să pună un semn de exclamare asupra rapidităţii cu care ocupanţii anteriori plecaseră.

Riscând să arunce o privire peste parapet, a privit în jos pe stradă. La câteva clădiri mai încolo, putea vedea SUV-ul, precum şi cele două camionete, ambele părând a fi echipate cu o mitralieră de calibru 50.

Şi ca şi cum asta nu era destul de rău, ocupanţii vehiculelor puternic înarmate coborâseră şi mergeau din casă în casă. Se îndoia că băteau la uşă pentru a înregistra alegătorii pentru următoarele alegeri talibane. Căutau pe cineva, iar acel cineva era el. Era sigur de asta.

Faptul că avea o poziţie fortificată şi că deţinea terenul înalt erau două elemente foarte favorabile pentru el. Zidurile complexului erau suficient de înalte pentru ca el să nu-şi facă griji cu privire la escaladarea lor – nu fără o scară sau fără ca unul dintre vehicule să se apropie suficient de mult pentru ca adversarii săi să se poată urca şi să treacă. Cu toate acestea, punctul slab al poziţiei sale era poarta.

Dacă aveau lanţuri şi reuşeau să aducă un om suficient de aproape pentru a le ataşa, puteau să-l smulgă. Sau ar putea pur şi simplu să folosească gloanţele de calibrul 50 montate pe camioane pe post de deschizătoare de conserve şi să lovească poarta cu ciocanul până când aceasta cădea.

Asta începea să semene puţin cu Alamo. Cu muniţia sa limitată, avea să-i poată ţine la distanţă doar o perioadă limitată. Trebuia să vină cu un plan. Repede.

Retrăgându-se în interiorul clădirii, s-a întors la primul etaj şi a început să răscolească totul.

În timp ce echipa Agenţiei lăsase în urmă o mulţime de obiecte personale, singurul lucru pe care nu-l lăsase era ceva profesional – în special arme. Ar fi dat salariul pe un an în acest moment pentru un singur RPG, sau pentru mai multe grenade de fragmentare.

Lângă uşa de la intrare, a observat ceva care îi atrăsese pentru scurt timp atenţia la intrare. Arăta ca un fel de cutie de siguranţe mică, dar văzând-o din nou, şi-a dat seama că era de fapt o cutie de chei.

Deschizând-o, a văzut că erau şase cuiere. Două aveau chei. Una dintre ele avea o etichetă scrisă de mână atârnată de o bucată de sârmă pe care scria „magazie”. Cealaltă cheie avea un cap de plastic negru şi era instantaneu recunoscută.

Le-a luat pe amândouă şi s-a îndreptat spre exterior.

Şopronul era o mică clădire utilitară din beton, situată de cealaltă parte a curţii. Ţinând un ochi la poartă, a descuiat lacătul de la uşa magaziei şi a deschis-o.

Era plină de vechituri – găleţi, furtunuri, mopuri, mături – nimic util. Doar că, în colţ, ceva fusese ascuns sub o prelată de plastic. S-a îndreptat spre ea şi a tras-o înapoi. Sub ea se afla o motocicletă de teren – o Honda XR roşie şi albă.

A verificat roţile, anvelopele şi apoi şasiul – toate păreau să fie într-o stare decentă.

Nu era niciun indicator de combustibil, aşa că, călare pe motocicletă, a legănat-o dintr-o parte în alta şi a ascultat.

Nu părea ceva bun.

Deschizând capacul de benzină, şi-a aprins lanterna la foc mic şi s-a uitat înăuntru. Rezervorul nu era foarte mare pentru început, probabil mai puţin de trei galoane, dar chiar şi o jumătate de rezervor de combustibil l-ar fi făcut să se simtă mai bine. După cum arăta, era mai puţin de un sfert.

Punând capacul la loc, a făcut o scanare rapidă în jurul magaziei pentru a găsi benzină în plus. Nu a găsit nimic şi a presupus că orice stoc de rezervă pe care îl aveau fusese folosit pentru butoaiele de ars şi pentru distrugerea documentelor sensibile de pe acoperiş.

L-a salutat pe Nicholas în timp ce scotea motocicleta din magazie. Aveau o persoană din interior la una dintre intrările aeroportului din Kabul – un om care ajuta la facilitarea intrării şi ieşirii organizaţiilor umanitare.

Paralizat de o lipsă de alimente, combustibil şi provizii medicale, Afganistanul rămânea în viaţă doar datorită asistenţei internaţionale. Cum SEAL-urile folosiseră în trecut zborurile de ajutor ca şiretlic, fusese ideea lui Harvath să folosească aceeaşi tactică pentru această operaţiune.

Şi-au stabilit baza în Tadjikistan şi au închiriat un vechi Antonov An-26 de la Tajik Air. Echipajul de zbor era foarte experimentat şi condusese mai multe operaţiuni în Afganistan pentru CIA.

Din cauza instabilităţii din timpul talibanilor, nu era neobişnuit ca organizaţiile de ajutorare să fie nevoite să facă escală în afara ţării şi să aducă provizii prin intermediul unor avioane mai mici, regionale.

În ceea ce-i priveşte, guvernului afgan nu-i păsa de unde veneau zborurile, atâta timp cât ajutorul critic continua să curgă.

Facilitatorul de la aeroport se numea Hamza. Avea o activitate secundară. În timp ce organizaţiile de ajutorare se bucurau de un statut special, oarecum „protejat”, tratamentul pe care lucrătorii umanitari îl vedeau putea fi redus sau ridicat. Acesta era încă Afganistanul, era încă corupt, iar bacşişul era încă la putere. Hamza fusese plătit în avans cu o sumă frumuşică.

El era responsabil pentru ca restul echipei lui Harvath să intre în aeroport şi să ajungă la avionul lor nestingherit.

În acel moment, primea un plic suplimentar plin cu bani.

Cu toate acestea, Hamza nu ar fi stat la aeroport toată noaptea.

Când îşi va termina tura, va fi plecat. Mai mult, echipajul de zbor tadjik depusese deja un plan de zbor şi se aştepta să se întoarcă acasă. De aceea fusese stabilit un termen greu de respectat pentru misiune.

Temutul plan B, acela de a trebui să ajungă până în nord, să se lege cu contrabandiştii şi să călătorească prin trecătorile muntoase periculoase până în Tadjikistan, era mai mult decât neatrăgător. Harvath se ruga să poată prinde avionul.

Nicholas nu era atât de sigur. „Dalton”, aşa cum fusese botezat Hamza – după numele de cod al gorilei din filmul Road House –, a livrat deja echipa. Nu ştiu cât timp va mai fi la faţa locului.”

Înainte ca Harvath să poată răspunde, vocea lui Haney s-a auzit prin radio. „Doar ajunge aici", a spus el. „Ne ocupăm noi de toate celelalte."

„Nu şi dacă asta înseamnă să pericliteze exfiltrarea", răspunse Harvath.

„Te întrerupi, Norseman", a răspuns bărbatul.

„Mai spune o dată."

Harvath nu a crezut nicio secundă că Haney avea probleme cu radioul. „Aveţi ordinele dumneavoastră", i-a spus el bărbatului. „Urmaţi-i."

„Am înţeles", a răspuns Haney, înainte de a-i înmâna comunicaţiile înapoi lui Nicholas.

Din lipsă de timp, Harvath i-a explicat ce avea de gând să facă şi ce avea nevoie de la Nicholas.

Când micuţul a confirmat, Harvath a pregătit motocicleta, a sprijinit poarta din faţă şi a început numărătoarea inversă.

Trei. Doi. Unu.

CAPITOLUL 7 N u fusese nimic în casa principală sau în şopron, pe care Harvath ar fi putut să-l folosească pentru a confecţiona un fel de dispozitiv de distragere a atenţiei. Avea un singur lucru la dispoziţie, şi acela era elementul surpriză.

În momentul în care a pornit motocicleta de teren, însă, elementul surpriză avea să dispară. În acel moment, singura lui şansă de scăpare ar fi fost să fugă de urmăritori.

Era un pariu serios, având în vedere cât de puţin combustibil avea. Cu toate acestea, era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Cu poarta deschisă, era pe punctul de a porni motocicleta când a auzit voci apropiindu-se şi, simultan, Nicholas i-a transmis prin radio un avertisment.

„Două tangouri, la sud de locaţia ta, la cincisprezece metri şi se apropie", a spus omuleţul.

Nu mai era timp să închidă poarta. Nu mai era timp să ascundă motocicleta. Singurul lucru pe care îl putea face era să se ascundă.

Răsturnând suportul de picior, a coborât de pe motocicletă. S-a deplasat cât de silenţios a putut până la şopron, s-a ghemuit şi şi-a pregătit puşca.

Nu era optim. Spre deosebire de cele din filme, armele cu amortizor nu erau complet silenţioase. Încă mai emiteau un pocnet atunci când se trăgea un glonţ; doar că era la un nivel de decibeli parţial redus.

Dar poate că pereţii înalţi ai curţii ar fi ajutat la atenuarea zgomotului. Poate că restul talibanilor de pe stradă nu ar fi auzit nimic. Cu poarta larg deschisă, însă, nu era un pariu pe care Harvath ar fi fost dispus să parieze mulţi bani.

Ar fi preferat cu mult mai mult să folosească cuţitul. Tăierea gâturilor era mult mai silenţioasă. Singura problemă era că nu era scalabil. Nu puteai să tai două gâturi deodată.

Asta însemna că va trebui să-şi folosească puşca.

Din fericire, vizorul holografic EOTech montat deasupra era compatibil cu ochelarii săi de vedere pe timp de noapte. Asta îi permitea avantajul de a se retrage în întuneric şi de a ataca de acolo. Nu a durat decât câteva clipe până când au sosit oamenii.

A privit cum cei doi au intrat în curte şi au făcut o treabă groaznică în a „tăia plăcinta”. Păreau mai interesaţi de motocicleta abandonată decât să elucideze toate unghiurile din care ar putea veni o ameninţare.

Apăsând pe trăgaci, a tras asupra ambilor talibani în succesiune rapidă. Un foc de armă de fiecare, fiecare în faţă.

Primul om a primit glonţul chiar între ochi şi i-a ieşit prin spatele craniului. Cel de-al doilea l-a nimerit chiar sub nas şi i-a ieşit prin vârful capului.

Un jet de ceaţă roşie plutea în aer în timp ce trupurile lor fără viaţă se prăbuşeau la pământ, cu bucăţi de oase şi ţesut cerebral însângerat împrăştiate pe peretele din spatele lor.

Încărcându-şi arma, Harvath l-a anunţat prin radio pe Nicholas în timp ce sărea din ascunzătoare şi alerga spre bicicletă. „Tangos jos.”

„Orice ai fi făcut, tocmai ai agitat cuibul de viespi”, a replicat bărbatul mic. „Există mai multe tangouri care se îndreaptă spre locaţia voastră.”

„Câţi sunt?”

„Pe toţi. Pleacă de acolo. Repede.”

Harvath nu a avut nevoie de alte încurajări.

Sărind pe motocicletă, a început procesul foarte specific de pornire a unei Honda XR reci.

Pornind atât comutatorul de combustibil, cât şi contactul, a reglat starterul până la capăt, a tras maneta de decompresie aflată deasupra ambreiajului şi a pompat rapid demarorul.

A parcurs în fugă încă câţiva paşi până când a fost gata de plecare.

În cele din urmă, s-a ridicat pe kick-starter, a apăsat direct în jos, iar motocicleta a început să bubuie de viaţă.

Indiferent cât de repede veneau talibanii spre el, auzirea pornirii motocicletei nu ar fi făcut decât să-i determine să-şi dubleze ritmul. Deschizând acceleraţia, a apăsat ambreiajul şi a tras direct prin poarta curţii.

De îndată ce a ajuns pe stradă, a început să tragă. S-a coborât cât a putut de jos deasupra motocicletei şi i-a dat cât mai mult gaz posibil.

Honda alb-roşu era rapidă, capabilă să atingă viteze de peste 110 mile pe oră. Gloanţele, însă, puteau atinge viteze de mii de metri pe secundă. Trebuia să pună cât mai repede distanţa dintre el şi adversarii săi.

„Voi avea nevoie de o rută spre aeroport”, a spus el prin radio. „De preferinţă unul fără puncte de control”.

„Se poate face. Problema va fi să ajungi de cealaltă parte a gardului odată ce ai ajuns. Dalton a plecat deja pentru noapte.”

„Spune-i să se întoarcă.”

„Avem. Se află în afara proprietăţii, nu departe de terminalul principal. Dar avem o altă problemă.”

„Bineînţeles”, a spus Harvath în timp ce ocolea o grămadă de gunoi pe care cineva o ardea pe stradă. „Care este restul veştilor bune?”

„Echipa a încercat să amâne plecarea pentru a vă câştiga timp suplimentar. Au fost refuzaţi. Fiind ultimul zbor care pleacă, fie vor ajunge pe roţi conform programului, fie vor fi nevoiţi să coboare, să rămână peste noapte şi să plece dimineaţă.”

Asta nu era cu siguranţă o veste bună. De fapt, era absolut nesustenabil. Dacă Topaz şi familia sa erau descoperiţi încercând să evadeze, ei, împreună cu întreaga echipă a lui Harvath, ar fi fost împuşcaţi cu mult înainte de dimineaţă. Avionul acela trebuia să decoleze. La timp. În seara asta.

„Ridicaţi roţile, aşa cum era planificat”, a ordonat Harvath, virând din nou motocicleta pentru un alt obstacol. „Cu sau fără mine. E clar?”

„Recepţie bună”, a răspuns Nicholas.

O altă ploaie de gloanţe a sfâşiat aerul deasupra lui şi a mestecat drumul din jurul lui. Sunetul produs de mitralierele grele de calibrul 50 era atât de puternic încât, chiar şi la această distanţă, era asurzitor.

În orice moment, unul dintre artileriştii talibani urma să facă ajustarea corectă şi să înfige unul dintre acele gloanţe masive fie în el, fie în motocicletă. Oricare dintre cele două variante ar fi sfârşit prin a fi sfârşitul jocului pentru el. Trebuia să-i lase pe tipii ăştia în urmă o dată pentru totdeauna – şi trebuia să o facă înainte de a rămâne fără benzină.

La următoarea intersecţie, s-a aplecat de pe motocicletă şi a derapat în cel mai greu viraj la stânga pe care îl făcuse vreodată.

Pentru o clipă, a avut senzaţia că motocicleta va fi smulsă de sub el. Apoi a simţit cum anvelopele muşcă din pământ şi, aproape ca prin magie, motocicleta a sfidat gravitaţia şi a început să se îndrepte singură.

A zburat pe şosea, şerpuind dintr-o parte în alta, făcându-se o ţintă cât mai dificilă.

La următoarea intersecţie, a virat imposibil de tare la dreapta, genunchiul lui zgâriind drumul. Ar fi trebuit să îl doară ca naiba, dar era prea excitat ca să observe.

Când a apărut următoarea intersecţie, a tras un alt viraj la stânga periculos şi puternic şi a deschis acceleraţia la maximum.

Abia a înregistrat casele şi vitrinele magazinelor care treceau pe lângă el de o parte şi de alta a străzii.

A trecut de următoarea intersecţie fără să încetinească şi apoi de alta. Abia după ce a depăşit-o pe a treia, a lăsat acceleraţia mai moale.

Trecuseră câteva minute de când auzise focuri de armă. Riscând să se uite înapoi, a aruncat o privire peste umăr. Nimeni nu era la vedere. Îi pierduse.

Cu toate acestea, se afla încă în teritoriu ostil, în spatele liniilor inamice. Dacă nu ajungea la aeroport la timp pentru a evacua împreună cu restul echipei, avea să aibă mult mai multe probleme.

CAPITOLUL 8 P entru a face încă un viraj la dreapta, Harvath l-a instruit pe Nicholas să-i traseze un traseu. Destinaţia lui, însă, se schimbase.

Nu avea de gând să se ducă la aeroport, cel puţin nu direct.

În schimb, voia ca Dalton să se întâlnească cu el la o benzinărie infamă din apropiere.

Cunoscut sub numele de cod „Oxigen”, acesta fusese un punct de adunare deservit de unitatea paramilitară de elită „02” din Afganistan în ultimele zile ale ocupaţiei americane.

Se afla pe o bucată de drum liniştită, în partea de nord a Kabul International, nu departe de locul unde Agenţia Centrală de Informaţii deschisese un pasaj secret prin gardul de protecţie numit „Poarta Gloriei”.

În timp ce talibanii controlau principala intrare comercială a aeroportului, Glory Gate era modul în care CIA evacuase activele de informaţii de mare valoare şi personalul ambasadei. Benzinăria era locul unde toată lumea fusese procesată şi adunată. Existenţa acesteia rămăsese secretă tot timpul. Talibanii nu au avut nicio idee.

Dacă Harvath reuşea să ajungă până acolo, ar fi avut o şansă de a ajunge până la aeroport. Avea nevoie de un singur lucru de la Dalton – două, dacă includeam şi combustibilul.

Nicholas îl dirijase pe drumuri secundare, ajutându-l să evite orice punct de control. Când a ajuns la Oxygen, a ajuns cu ajutorul gazelor de eşapament.

Benzinăria arăta de parcă ar fi fost abandonată de ani de zile. În schimbul permisiunii de a-l folosi, proprietarul îi convinsese pe cei de la CIA să îl ia cu ei când vor pleca.

Aproape oriunde altundeva, cineva ar fi încercat să intervină şi să repornească afacerea. Nu şi aici. Puţinul combustibil care reuşise să ajungă în ţară a fost rapid rechiziţionat de talibani. Oricât de mare ar fi fost cererea, fără o ofertă oarecum previzibilă de produse, funcţionarea oricărei afaceri era aproape imposibilă.

Locul arăta bine aranjat. Harvath se îndoia că exista o singură canistră de benzină care să fi zăcut pe aici. Mai mult, nu avea nici un moment liber pentru a-l căuta.

Sprijinit de un sedan Toyota maro, îl aştepta Dalton. Avea o barbă groasă şi cenuşie, mâini noduroase şi o faţă bătută de vreme.

Conform dosarului său, avea patruzeci şi şapte de ani. Părea să aibă şaptezeci de ani. Încă un exemplu al modului în care totul îmbătrâneşte rapid în Afganistan.

Oprindu-se lângă el, Harvath şi-a pus mâna dreaptă deasupra inimii în semn de respect şi l-a salutat rapid cu expresia arabă comună în majoritatea ţărilor islamice: „Salam alaikum”.

Dalton i-a întors gestul şi i-a răspuns: „Wa'alaikum salam”.

În mod normal, înainte de a trece la afaceri, aveau loc câteva amabilităţi de du-te-vino, dar în acest caz nu a fost timp. Avionul său era la câteva minute de la decolare.

„Ce ai pentru mine?”, a întrebat el.

Dalton i-a făcut semn să vină să se uite în portbagajul său.

Punând jos suportul de picior, a oprit contactul, a coborât de pe bicicletă şi s-a îndreptat spre partea din spate a maşinii pentru a privi înăuntru.

Reparatorul afgan avea câte puţin din toate. Scoţând la loc un prosop albastru zdrenţăros, a arătat trei grenade fragmentare şi o rolă de bandă adezivă.

„Bun?”, a întrebat el.

Pentru că a deschis o poartă de oţel masiv care fusese sudată când ultimul personal CIA părăsise ţara? Era greu de spus. Poate. Dar poate că nu.

Aceasta nu era o situaţie în care să vrei să faci ceva sub aşteptări. Avea să aibă parte de o singură încercare.

Văzând vârful a ceva pe care îl recunoscuse ieşind de sub o pătură, Harvath a arătat spre el.

Dalton a ridicat mâna, a clătinat din cap şi a declarat: „Nu, nu, nu”.

„Da, da, da, da”, a răspuns Harvath, întinzând mâna şi trăgând pătura la loc. Dedesubt se afla un RPG mai vechi, dar, sperăm, încă funcţional, cu un focos HEAT care penetra blindajul.

„Foarte scump”, a insistat Dalton. Acoperind-o, a luat prosopul cu grenadele şi l-a încurajat pe Harvath să le ia. „Bine. Bun.”

Fie că tipului îi plăcea sau nu, Harvath urma să plece cu acel RPG în următoarele şaizeci de secunde, dacă nu chiar mai devreme.

Retrăgându-şi propriul plic cu bani – menit să-l ajute să treacă prin Planul B dacă era necesar – l-a întins şi i l-a oferit lui Dalton. Ochii bărbatului s-au mărit, atât la vederea teancului de valută americană, cât şi a ceasului legat la încheietura lui Harvath. A indicat că vrea şi ceasul.

Harvath nu era în poziţia de a se târgui. Desfăcându-şi ceasul de scufundare Seaholm Offshore Dive Watch, i-a înmânat acestuia, împreună cu banii, lui Dalton. Afganul i-a făcut apoi semn lui Harvath să se servească din RPG.

Arma avea o praştie uzată şi doar o singură grenadă. Dacă nu funcţiona, era terminat.

Ataşându-l la spate, i-a mulţumit omului, a sărit înapoi pe bicicletă şi a încercat să o pornească. Nu s-a întâmplat nimic. Nu era suficient combustibil.

Harvath a legănat-o în grabă dintr-o parte în alta. A putut auzi slab cum se zvâcnea ceva benzină în rezervor. A mai încercat încă o dată să pornească maşina şi încă o dată nu a reuşit.

Dalton părea să înţeleagă problema. Făcându-i semn lui Harvath să coboare, a apucat motocicleta de ghidon şi a aşezat-o pe partea stângă. Lui Harvath i-a luat doar o fracţiune de secundă pentru a-şi da seama de ce.

Rezervorul de benzină era construit peste cadru ca un set de genţi de şa. Combustibilul, totuşi, a intrat în carburator prin partea stângă. Fără a răsturna bicicleta până la capăt, un mic rest de benzină se va prelinge în partea de jos a părţii drepte şi nu va fi folosit niciodată.

Ridicând motocicleta în poziţie verticală, Dalton i-a indicat lui Harvath să încerce din nou.

Harvath s-a urcat din nou pe motocicletă şi aceasta a pornit din prima încercare. Mulţumindu-i afganului pentru ultima oară, a pornit spre Poarta Gloriei.

La jumătatea drumului, a putut auzi vocea lui Haney în cască. Piloţii terminaseră cu verificarea de dinaintea zborului şi se pregăteau să pornească motoarele. „Care este situaţia ta?”, a întrebat coechipierul său.

„Mai am încă trei kilometri”, a răspuns Harvath. „Minimum.”

„Piloţii vor cere permisiunea de a încălzi motoarele – un mic du-te-vino pe pistă înainte de decolare. S-ar putea să mai câştigăm câteva minute”.

„Recepţie bună. Ţine minte – cu sau fără mine – pleci cu roţile în sus.”

„Am înţeles”, a răspuns Haney. „Ţi-am păstrat un loc la clasa întâi, aşa că ai grijă să ajungi la timp.”

Avionul din epoca sovietică era orice, dar nu era de primă clasă. Era uimit de faptul că nu numai că se ridicase de la sol, dar şi că trecuse de toţi munţii dintre capitala tadjică Duşanbe şi Kabul.

A ţinut pumnii să facă acelaşi lucru şi la întoarcere.

Urmărind de la centrul de operaţiuni tactice din Virginia de Nord, Nicholas îl ţinea pe Harvath la curent cu tot ce vedea prin satelit.

În cele din urmă, după ce au apărut poveşti în presa americană, talibanii au aflat despre intrarea secretă pe care CIA o crease în partea din spate a aeroportului. Dar, pentru că Glory Gate nu le servea la nimic, o lăsaseră sigilată şi nepăzită. Talibanii nu aveau nici imaginaţia, nici efectivele necesare pentru a o trata ca pe un potenţial punct slab, ceea ce era exact pe ce miza Harvath.

Nicholas îl îndrumă spre un loc la jumătatea distanţei dintre drumul principal şi poarta secretă. Acolo, Harvath a oprit contactul motocicletei şi a aşezat-o pe partea stângă, în caz că mai exista măcar o singură picătură de combustibil care mai putea fi recuperată.

Apoi a dezbrăcat rapid RPG-ul şi i-a examinat componentele, înainte de a-l reasambla şi de a se pune într-o poziţie de tragere sigură.

Cel mai important considerent era să nu se afle chiar deasupra ţintei. Focosul avea nevoie de cinci metri de parcurs în care să se înarmeze.

După aproximativ zece metri, motorul intern al rachetei se aprinse, aripioarele stabilizatoare ale acesteia ieşiră afară, iar runda fu împinsă la viteză maximă, atingând o viteză ameţitoare de aproximativ trei terenuri de fotbal pe secundă.

La viteza maximă, focosul era capabil să străpungă unsprezece centimetri de oţel solid. Reputaţia RPG-ului ca fiind una dintre cele mai letale şi mai uşor de folosit arme de pe câmpul de luptă era bine meritată. Aceasta urma să treacă prin Poarta Gloriei ca o şurubelniţă încinsă prin aripa unui fluture.

Confirmând că zona de retroexplozie din spatele său era liberă, Harvath şi-a ochit ţinta, a apăsat pe trăgaci şi a trimis proiectilul mortal urlând spre poartă.

Mai puţin de două secunde mai târziu, a lovit puternic şi a detonat într-o explozie strălucitoare. Harvath nu a aşteptat să evalueze pagubele. Ridicând motocicleta, a pornit-o şi s-a îndreptat direct spre ea.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai bine putea vedea cât de bine îşi făcuse treaba RPG-ul. Focosul a aruncat în aer jumătate din poarta masivă de oţel şi a scos-o din balamale. Nu ar fi putut spera la o deschidere mai perfectă.

A apăsat acceleraţia şi a trecut direct prin ea.

„Sunt în interiorul sârmei, dar fără combustibil”, a transmis prin radio, anunţându-şi echipa că aproape că nu mai avea combustibil.

„Care este locaţia ta?”

„Suntem pe pistă, gata să decolăm”, a spus Haney.

„Capătul estic.”

„Capătul estic?”

„Au schimbat direcţia de decolare. Este un vânt din faţă.”

Harvath nu era pilot, dar zburase cu destule avioane ca să ştie că decolarea în faţa unui vânt din faţă crea mai multă portanţă, permiţând avionului să se desprindă de la sol cu o viteză mai mică şi în mai puţin timp.

Problema lui, însă, era că capătul estic al pistei se afla în cealaltă parte a aeroportului, la peste trei kilometri şi jumătate distanţă.

„E prea departe”, a spus el, motocicleta deja începea să se scâncească. „Nu o să reuşesc.”

„S-ar putea să nu ai de ales”, a răspuns Haney. „Se pare că folosirea celui mai mare ciocănitor de uşă din lume pe acea poartă v-a atras o atenţie nedorită. Am numărat şase vehicule de securitate puternic înarmate, toate cu lumini şi sirene, care rulau în direcţia ta.”

Stând lângă piloţi, Tyler Staelin a intervenit cu alte veşti proaste. „Turnul tocmai a ordonat o oprire completă la sol. Întregul aeroport este închis. Ni s-a spus să ieşim de pe pistă şi să ne întoarcem imediat pe platforma de parcare.”

„Asta nu se va întâmpla”, a declarat Harvath. „Spune-le piloţilor să ignore turnul.”

„Vreţi să decolăm?”

„Afirmativ.”

„Dar dumneavoastră? Nu vă lăsăm aici.”

„Nu, nu-i aşa”, a răspuns el. „Vom face un compromis şi ne vom întâlni la mijloc”.

Harvath nu a avut timp să facă calculele. Dăduse cu piciorul în cuibul de viespi şi avea o falangă de vehicule care se îndreptau spre el. Mărind viteza, a riscat să ardă şi puţina benzină pe care o mai avea în rezervor.

Acesta era un efort absolut, de ultimă instanţă, şi nu exista niciun loc de eroare. Dacă greşea chiar şi cu un fir de păr, nu exista un plan de rezervă.

Prin radio, Nicholas a anunţat distanţele. „Cinci sute de metri. Patru sute de metri. Trei sute de metri.” Apoi, în cele din urmă, a spus: „O sută cincizeci de metri.

Frânează acum.”

Harvath a frânat şi a înclinat motocicleta într-un viraj puternic la dreapta. O coloană masivă de praf a fost aruncată în aer.

Nu putea să aştepte ca vizibilitatea să se îmbunătăţească. Se auzeau propulsoarele motoarelor Antonovului An-26, în timp ce aeronava venea urlând pe pistă spre el.

Apăsând acceleraţia, a coborât în viteză pe calea de rulare şi a intrat pe pista principală. Avionul era în spatele lui şi amândoi se îndreptau în aceeaşi direcţie. Încă o dată, Nicholas a început să strige distanţele. În viziunea sa periferică, Harvath putea vedea coloana de vehicule de securitate apropiindu-se.

Când omuleţul a strigat: „Şaptezeci şi cinci de metri”, Harvath a condus motocicleta cât de aproape a îndrăznit de marginea pistei de cincizeci de metri lăţime.

De îndată ce avionul a trecut în viteză, i-a putut vedea pe Haney şi Gage, înhămaţi, de o parte şi de alta a rampei de coadă coborâte.

Haney îl dirija pe Harvath înăuntru, în timp ce Gage îşi ţinea puşca pregătită, asigurând supravegherea.

Harvath s-a aplecat în centrul pistei şi s-a aliniat cu rampa Antonov-ului. Vehiculele de securitate din spatele lui erau atât de aproape, încât putea auzi bubuitul claxoanelor lor peste vuietul avionului. Stroboscoapele lor au pulsat aeronava în rafale de lumină fierbinte.

Când Haney a anunţat „Acum!” prin radio, Harvath a deschis acceleraţia până la capăt, în timp ce Gage a început să tragă spre vehiculele de securitate, trimiţându-le să se împrăştie în afara pistei.

Avionul a încetinit apoi, cât de cât, iar Harvath a luat-o la fugă pe rampă. De îndată ce a intrat, Haney a transmis prin radio: „L-am prins! „Porniţi pentru roţile sus!”

„Am înţeles”, a răspuns Staelin, transmiţând comanda în cabina de pilotaj. „Mă duc să ridic roţile.”

Piloţii au turat motoarele enorme ale avionului în timp ce Haney a închis rampa de coadă şi Gage şi-a asigurat arma.

Înainte ca Harvath să poată opri motocicleta, aceasta a scuipat pentru ultima oară şi a murit, rămânând complet fără combustibil.

Haney a zâmbit. „Ţi-am spus că planul tău e naşpa.”

Harvath i-a răspuns cu un zâmbet în timp ce se dădea jos în grabă de pe motocicletă. „Un plan prost executat cu tupeu este întotdeauna mai bun decât un plan bun care s-a dus de râpă.”

„Elegant. Clausewitz?”

„Bismarck”, a intervenit Gage, în timp ce s-a alăturat celor doi şi a ajutat la legarea rapidă a motocicletei.

Când avionul a decolat, bărbaţii au prins cele mai apropiate locuri pe care le-au găsit. Majoritatea coechipierilor săi au închis în cele din urmă ochii şi au încercat să doarmă. Fusese o noapte lungă şi grea.

Lui Harvath, însă, i-a fost greu să se lase dus de val. Chiar şi starea profundă, de meditaţie, în care se cufunda adesea înainte de misiuni, se dovedea evazivă.

Erau încă destul de încordaţi de la operaţie.

Era de aşteptat. Cu toate acestea, fusese întotdeauna capabil să oprească acea parte a creierului său şi să se descarce.

Îşi făcea griji că avionul va ajunge înapoi în Tadjikistan? Zburase pe avioane mult mai rele şi, statistic, şansele erau în favoarea lor. În plus, talibanii aveau foarte puţine avioane funcţionale şi chiar mai puţini piloţi la care puteau apela pentru a da curs urmăririi. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, sistemul de monitorizare radar din Afganistan era aproape dispărut.

Ca un strat suplimentar de protecţie, piloţii Antonov-ului înregistraseră un plan de zbor fals, ducându-i spre est în Pakistan, în loc de nordul Tadjikistanului. La câteva minute după decolare, şi-au oprit transponderul şi au schimbat cursul.

Talibanii nu ar fi căutat doar un ac, ci ar fi căutat adevăratul carul cu fân – şi ar fi trebuit să o facă legaţi la ochi.

Deci, ce a fost atunci? Ce îl rodea în minte? Harvath nu a reuşit să pună degetul pe ea.

Tot ce ştia era că se apropia ceva.

Ceva foarte rău.

CAPITOLUL 9 W EDNESDAY B EIJING Informaţiile militare pentru Armata Populară de Eliberare erau gestionate de Departamentul de Stat Major Comun al Biroului de Informaţii al Comisiei Militare Centrale. Era o adevărată gură de aer.

După numai şase ani de la schimbarea numelui şi colonelul Yang Xin încă îl ura. El prefera cu mult mai mult atunci când organizaţia era cunoscută sub numele de Biroul de Informaţii al Statului Major General sau, mai simplu, al doilea birou.

Chiar şi acronimul, JSDCMCIB, era un adevărat ghicitor.

China, la fel ca multe dintre naţiunile occidentale pe care le dispreţuia, era sufocată de birocraţie până la moarte. Când „rebrandingul” ajunge să-ţi lungească numele, în loc să ţi-l scurteze, Yang s-a gândit că lucrurile nu se îndreptau probabil într-o direcţie pozitivă.

China, prin intermediul politicii sale oribil concepute de un singur copil, se îndrepta direct spre un tsunami demografic. Deşi programul fusese aruncat la gunoi chiar în momentul în care organizaţia sa îşi schimbase numele, răul fusese deja făcut.

Găleţile cu apă de lângă paturile de naştere, pregătite să înece bebeluşii de sex feminin, nu numai că erau imorale, dar reprezentau şi o formă de sinucidere cu încetinitorul pentru naţiune.

În fiecare zi, undeva în China, undeva în China, existau tulburări civile – adesea în mai multe locuri. Acum, cu sute de milioane de bărbaţi care ajungeau la vârsta maturităţii, incapabili să-şi găsească soţii şi prietene, lucrurile aveau să se înrăutăţească.

În condiţiile în care bărbaţii ruşi cădeau ca muştele din cauza dependenţei de droguri şi alcool, un profesor de la Academia Chineză de Ştiinţe Sociale avansase ideea că China şi Rusia aveau fiecare câte cincizeci la sută dintr-un puzzle care trebuia reparat.

În timp ce bărbaţilor din China le plăcea destul de mult ideea de mirese cu părul blond şi ochi albaştri, sentimentul era neîmpărtăşit. Într-un sondaj de opinie efectuat în rândul femeilor ruse, acestea au declarat că ar prefera ca Moscova să promulge poligamia decât să se căsătorească cu bărbaţi chinezi.

A fost o sugestie simplă pentru o problemă complicată pentru care Beijingul era singurul vinovat.

Yang, din toate punctele de vedere, era în siguranţă, dar numai atâta timp cât Partidul Comunist şi ţara erau în siguranţă. Era căsătorit şi avea doi copii – un băiat şi o fată –, permisiunea pentru care venise ca un beneficiu al poziţiei sale. Maşina sa, blocul de apartamente în care locuia, şcolile excelente pe care le frecventau copiii săi privilegiaţi, toate acestea au fost posibile datorită statului. Supravieţuirea acesteia era supravieţuirea lui şi, astfel, în ciuda dezacordurilor cu privire la unele politici guvernamentale, a fost totuşi un apărător înfocat al patriei sale.

Biroul de informaţii era foarte bine compartimentat şi, din cauza naturii operaţiunilor sale, extrem de secretos. Divizia lui Yang era una dintre cele mai secrete şi mai protejate din cadrul IB. Numele său de cod era Yaomo – „demon” în chineză.

Treaba lui Yaomo era să-i terorizeze pe duşmanii Chinei – să fie o sursă de coşmaruri sângeroase.

Un bărbat subţire, cu un aspect bolnăvicios, cu părul subţire şi cearcăne sub ochi, Yang nu era chiar ceea ce îţi venea în minte când te gândeai la un arhitect al ororilor umane. Dar nu pentru aspectul său fusese selectat. De fapt, faptul de a nu fi remarcabil, chiar de neuitat, era de fapt un avantaj în domeniul spionajului.

Nu, Yang ajunsese în poziţia sa datorită capacităţii sale de a concepe operaţiuni spectaculoase şi de a le vedea executate până la capăt.

Atacul asupra trupelor indiene din Valea Galwan fusese o astfel de operaţiune. Şi, în stilul tipic al lui Yang, fusese adăugat un element de surpriză.

Comisia pentru Ştiinţă şi Tehnologie lucrase la o suită de arme cu energie dirijată şi dorea să testeze cele mai recente în condiţii reale de luptă. Yang fusese prea fericit să ofere această oportunitate.

Arma a depăşit aşteptările, respingând toţi combatanţii inamici şi oferind în acelaşi timp o acoperire excepţională pentru ca soldaţii chinezi să poată scăpa. Astăzi urmau să folosească două arme diferite, la

şase ore şi jumătate distanţă, în două părţi diferite ale lumii. Una în Statele Unite şi alta, din nou, în India.

Acesta era motivul pentru care venise la birou atât de devreme. I se încredinţase o sarcină enormă şi învârtea un număr semnificativ de farfurii.

Coordonarea asasinării americanului din Jaipur fusese dificilă, dar nu imposibilă. Tensiunile sporite dintre China şi India atrăseseră o atenţie sporită asupra întregului personal diplomatic, în special asupra ofiţerilor săi de informaţii.

Fie că lucrai la Ambasada Chinei din New Delhi, fie că lucrai la unul dintre consulatele din Kolkata sau Mumbai, nu te puteai mişca fără să fii sufocat de o pătură de supraveghere.

Chiar şi folosind CNP-uri – agenţi de informaţii fără legături oficiale cu Beijingul – nu puteai să angajezi pe nimeni care să fie măcar în mod îndepărtat chinez. „Chindienii" – persoane cu descendenţă mixtă chineză şi indiană – existau în India, la fel ca şi unii chinezi expatriaţi, dar numărul lor era atât de mic în comparaţie cu populaţia totală, încât întotdeauna atrăgeau atenţia şi, după ceea ce se întâmplase în Valea Galwan, erau obiectul suspiciunilor şi uneori al ostilităţii directe.

Indienii erau un popor încăpăţânat şi patriotard. Aversiunea şi neîncrederea acestora faţă de tot ceea ce era chinezesc nu făceau decât să crească. Aşadar, Yang a fost nevoit să se adapteze – dar adaptarea era unul dintre punctele sale forte.

În timp ce putea folosi agenţi chinezi în Statele Unite, cam la discreţie, recrutase un agent excepţional, nechinez, pentru a coordona lucrurile pe teren în India.

Excelenţa agenţilor săi era imperativă, pentru că următorii paşi din planul său erau mai complicaţi şi necesitau şi mai multă prudenţă. Nu puteau exista lucruri nerezolvate; nimic care să ducă până la Beijing.

Dacă ceva nu mergea bine, nu trebuia să-şi facă griji că americanii sau indienii vor veni după el.

Propriul său guvern i-ar fi tras un glonţ în ceafă şi ar fi trimis factura familiei sale.

Nu putea lăsa să se întâmple asta. Yang trebuia să fie obsedat de fiecare detaliu. Trebuia să se asigure că fiecare persoană pe care o trimitea pe teren era la cel mai înalt nivel, cea mai bună.

Şi odată ce a făcut toate acestea, trebuia să se roage ca niciunul dintre adversarii săi să nu aibă pe cineva mai bun.

Pentru că, dacă o făceau, toate pariurile ar fi fost anulate. Avea să pună la bătaie toate instrumentele mortale de care dispunea. Şi o va face fără să se gândească o clipă la costuri.

Nimic nu avea să-l oprească din a-şi îndeplini sarcina.

CAPITOLUL 10 N EW D ELHI, I NDIA Elicopterul Forţelor Aeriene Indiene decolase de la Baza Aeriană Sulur, în drum spre oraşul Wellington, în statul Tamil Nadu din sudul Indiei. La bord se aflau în total

paisprezece persoane, inclusiv şeful Statului Major al Apărării al Forţelor Armate Indiene. După douăzeci de minute de zbor de douăzeci şi şapte de minute, toate comunicaţiile au fost pierdute.

Controlul traficului aerian încercase cu disperare să restabilească contactul cu aeronava Mi-17V-5 de concepţie sovietică, dar nu reuşise şi se temea de ce era mai rău.

Când au început să sosească apeluri despre un incendiu, nu departe de Wellington, în orăşelul colinar şi împădurit Coonoor, neliniştea lor a crescut.

A fost nevoie de o jumătate de oră pentru ca un echipaj de salvare local să se mobilizeze şi să îşi croiască drum printre copaci şi tufişuri dese pentru a ajunge la faţa locului. După ce au făcut-o, au găsit epava elicopterului încă cuprinsă de flăcări. A existat un singur supravieţuitor – un căpitan de grupă al Forţelor Aeriene Indiene pe nume Khattar. Era conştient, dar cu arsuri îngrozitoare.

Au lucrat rapid şi cu grijă pentru a-l îndepărta.

Transportându-l până la un drum de la marginea pădurii, l-au încărcat într-o ambulanţă care aştepta.

În timp ce ambulanţa se îndrepta spre spitalul militar din Wellington, ofiţerii de poliţie de stat au stabilit un cordon şi au aşteptat sosirea anchetatorilor de la locul accidentului.

Cincisprezece sute de mile mai la nord, în New Delhi, Asha Patel era pe punctul de a pleca la prânz, când a sunat telefonul de pe biroul ei.

„Sala de conferinţe a secretarei”, a spus o voce tăioasă la celălalt capăt al firului. „Acum.”

Aripa de Cercetare şi Analiză, cunoscută şi sub numele de RAW, a fost serviciul de informaţii externe al Indiei. Înfiinţată în 1968, aceasta era structurată în mod similar cu CIA americană şi i se încredinţase un mandat foarte larg.

În esenţa sa, RAW era responsabilă de colectarea de informaţii externe şi de promovarea intereselor strategice ale Indiei în străinătate. Printre responsabilităţile sale suplimentare, se ocupa de operaţiunile de combatere a terorismului, de războiul psihologic şi de misiuni de acţiune directă, cum ar fi asasinatele, şi asista la protejarea programului nuclear al Indiei.

Departamentul său principal era, de asemenea, şi cel mai clandestin.

Divizia de operaţiuni speciale, sau pur şi simplu „Divizia”, aşa cum era numită de către cei din interior, se ocupa de cele mai periculoase şi mai sensibile misiuni ale RAW. Asha Patel a fost unul dintre agenţii de top ai Diviziei.

Cea mai mică dintre cei şase copii, a fost crescută într-o familie solidă din clasa de mijloc din Mumbai. Ambii ei părinţi fuseseră profesori universitari – tatăl ei la Institutul Indian de Tehnologie şi mama ei la Institutul de Tehnologie Chimică. Nici unul dintre Patels nu era lipsit de inteligenţă. De fapt, fraţii şi surorile ei intraseră cu toţii fie în contabilitate, fie în sectorul tehnologic. Cu toate acestea, Asha răspundea unei alte chemări.

În ciuda faptului că avea un unchi din industria cinematografică, care era convins că ar putea face din ea o vedetă, cu picioarele ei lungi şi cu aspectul ei impresionant, a ales să urmeze o carieră în serviciul public.

Ea credea în promisiunea Indiei. Şi, deşi această promisiune nu era perfectă, ea credea atât în puterea, cât şi în potenţialul ei.

Ea văzuse, la faţa locului, ce au făcut educaţia şi munca grea pentru familia ei. Ea dorea ca toate familiile din India, indiferent de religie sau castă, să aibă acces la aceleaşi oportunităţi.

Ce a făcut cu aceste oportunităţi a fost la latitudinea ei. Niciun stat-naţiune sau filozofie politică nu poate garanta egalitatea de rezultate. Oamenii erau pur şi simplu mult prea diferiţi. Unii se născuseră cu minţi pentru matematică şi ştiinţă, alţii pentru literatură şi arte. Unii erau predispuşi la alcoolism şi dependenţă, în timp ce alţii erau binecuvântaţi cu o capacitate de antreprenoriat. Cel mai mare lucru pe care India îl putea face pentru poporul său era să menţină terenul de joc cât mai echitabil posibil şi să lucreze neobosit pentru a se asigura că toată lumea respectă regulile. După aceea, depindea de individ să reuşească pe baza talentului şi a muncii sale.

Bineînţeles, ar fi existat întotdeauna cei care, din cauza infirmităţii sau pur şi simplu a ghinionului, ar fi avut nevoie de mai mult ajutor.

Familia care îşi pierde casa în urma unei inundaţii. Copilul născut cu obligaţii mentale sau fizice debilitante. Mama sau tatăl care este serios şi care se străduieşte să găsească un loc de muncă.

Asha văzuse cu uimire, în copilărie, cum familiile şi comunităţile se mobilizaseră în jurul unor astfel de persoane aflate în nevoie. Cu toate acestea, ea a înţeles că, uneori, nevoia era mai mare decât ceea ce putea oferi familia extinsă sau comunitatea cuiva. Ea credea că statul are un rol de jucat în aceste cazuri rare.

Tatăl ei o numise „mica lui idealistă”. Mama ei o numise „o realistă curajoasă şi puternică”.

Ambii părinţi crezuseră că ea era destinată să facă lucruri bune şi nobile pentru oamenii din India. Nici ea nu s-ar fi aşteptat vreodată că va fi în domeniul spionajului.

De fapt, dacă i-ai fi propus această posibilitate în momentul în care îşi începuse studiile la Academia Naţională de Administraţie Lal Bahadur Shastri – cel mai important institut din India pentru pregătirea funcţionarilor publici –, ea ar fi strâmbat din nas cu ochii ei căprui prăfuiţi, gura i s-ar fi ridicat într-un zâmbet radiant şi ar fi râs cu voce tare de ridicolul lucrurilor.

Dar asta, bineînţeles, dacă o întrebai de la început. Până când Asha a fost pregătită să absolve, şi-a dezvoltat o viziune mult mai nuanţată asupra Indiei, a promisiunilor sale şi a ceea ce era necesar pentru a o păstra.

Lal Bahadur Shastri a fost un teren de recrutare de primă mână pentru RAW. Nu numai că avea agenţi care se dădeau drept studenţi, dar avea şi mai mulţi profesori şi asistenţi care funcţionau ca descoperitori de talente, căutând cei mai buni şi mai străluciţi potenţiali candidaţi.

Prin intermediul reprezentanţilor săi încorporaţi, RAW a desfăşurat, de asemenea, o campanie subtilă şi continuă de informare.

Era important ca funcţionarii publici de mâine să înţeleagă responsabilităţile lor nu numai faţă de organizaţiile guvernamentale pe care le vor servi, ci şi faţă de India şi de cetăţenii acesteia. Trebuia să înţeleagă ameninţările cu care se confrunta ţara şi importanţa combaterii influenţei străine maligne.

După ce şi-a asigurat independenţa faţă de britanici în 1947, când a fost separată în două dominaţii – India, majoritar hindusă, şi Pakistan, majoritar musulmană –, India avea mai puţin de o sută de ani. Cu toate acestea, în acea perioadă, a intrat în război de cinci ori – o dată cu vecinul său China şi de patru ori cu celălalt vecin important, Pakistanul.

Asemănătoare în multe privinţe cu Israelul, India trăia sub o stare constantă de ameninţare, atât din afara graniţelor sale, cât şi din partea unei game largi de organizaţii teroriste care acţionau în interior.

În timpul studiilor sale la Lal Bahadur Shastri, Asha şi-a deschis ochii şi şi-a concentrat mai bine priorităţile. Şi-a dat seama că, dacă India însăşi nu era protejată cu zel, promisiunea ei ar fi încetat să mai existe – pentru toată lumea. Oportunităţile de educaţie, prosperitate şi avansare de care se bucurase familia ei depindeau de faptul că India rămânea puternică şi liberă. În urma celor trei zile de atacuri teroriste din Mumbai, care au ucis 171 de persoane, a ştiut ce trebuie să facă.

La absolvire, RAW îi acordase o zi pentru a sărbători alături de familie. După aceea, era timpul să treacă la treabă. Adevărata muncă.

Părinţii şi fraţii ei crezuseră că era în curs de formare şi că, în cele din urmă, va fi încadrată în Serviciul administrativ indian, concentrându-se pe politica guvernamentală. Nu i se permisese să-i informeze că era angajată la RAW şi nici să discute despre operaţiunile în care urma să fie implicată. În ceea ce o privea familia ei, era o funcţionară publică ocupată în nord, în New Delhi.

Pregătirea ei a fost brutală – atât din punct de vedere fizic, cât şi psihologic. I se spusese cât de greu era şi făcuse tot posibilul pentru a fi în cea mai bună formă, dar nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru ceea ce a trăit – mai ales când a fost vorba de instructorii ei.

În mod ironic, instructorii de sex feminin s-au dovedit a fi mult mai duri cu ea decât bărbaţii, iar ea a învăţat din prima zi că „frăţia” nu era ceva ce exista în cadrul instruirii RAW.

Instructorul principal de instrucţie – o femeie neatrăgătoare, care duhnea a miros de corp – părea să aibă ceva cu ea şi o călărea zi şi noapte.

Asta era bine pentru Asha. Nu se înscrisese pentru a-şi face prieteni. Se înrolase pentru a apăra India.

Cu patru fraţi mai mari şi o soră mai mare oarecum răzbunătoare, nu era străină de faptul că era luată peste picior.

Faptul că instructorii erau „duri” nu era ceva la care ea să se opună. Ceea ce nu putea tolera era cruzimea inutilă.

Femeia a subestimat numărul de tracţiuni şi flotări ale Ashei, a minţit în legătură cu performanţele ei la cursa cu obstacole şi a falsificat timpii de alergare. Era ca şi cum instructorul ar fi încercat să o determine să renunţe. Asta, însă, nu avea să se întâmple. Asha şi-a muşcat pur şi simplu limba şi şi-a redobândit eforturile.

Când au ajuns la partea de antrenament corp la corp, însă, lucrurile au devenit considerabil mai dure. Instructorul părea să simtă o plăcere perversă în a face din Asha un exemplu, stânjenind-o şi provocându-i durere.

Asha ar fi vrut să riposteze, să îi dea cu adevărat un şut în fund femeii, dar îşi împinsese furia în jos şi îşi adunase fiecare gram de răbdare pe care o putea strânge. Dar apoi răbdarea ei s-a terminat.

Era o după-amiază opresivă şi excepţional de umedă.

Toată lumea era plină de transpiraţie. Le fusese acordat foarte puţin somn în ultimele câteva nopţi. Mâncarea fusese groaznică, cafeaua şi ceaiul puţin mai mult decât apă brună. Nu că toate astea ar justifica ceea ce a făcut.

Ar fi trebuit să-şi controleze mai bine emoţiile.

Lucrau la modul de a lua o armă de la un adversar. Ca de obicei, instructorul a chemat-o pe Asha în faţă pentru a o ajuta să demonstreze procesul.

Instructorul a plimbat grupul prin ea încet de câteva ori, apoi a tras glisorul pistolului. Privind-o pe Asha, i-a spus că acum o vor face pe bune.

Asha a făcut ochii mari. O făceau pe bune? Aici?

Cu o armă încărcată? Instructorul trebuia să fie nebun.

Uscându-şi palmele pe pantalonii BDU, Asha s-a pregătit. Când instructorul s-a apropiat şi a prezentat pistolul, Asha a parcurs paşii, aşa cum fusese învăţată. Atunci fusese momentul în care totul mersese prost.

Instructorul şi-a schimbat abordarea. În loc să-i permită Ashei să iasă din linia de atac şi să se dea la o parte din calea botului pistolului, îşi schimbase greutatea şi se îndreptase direct spre ea, luând-o pe Asha total prin surprindere.

Asha s-a îndreptat spre pistol, dar mâinile îi erau încă alunecoase de transpiraţie şi au alunecat în timp ce încerca să preia controlul armei. În acel moment, instructorul a tras.

Crăpătura glonţului a fost atât de puternică încât a simţit că cineva îi înfipsese nişte piroane în fiecare ureche.

Dar asta nu a fost cel mai rău lucru. În timp ce arma încerca să se încarce, pânza mâinii stângi, între degetul mare şi arătător, a fost muşcată de ea în timp ce glisiera înainta cu viteză. Durerea albă şi fierbinte era atroce.

În loc să încerce să ajute la scoaterea elevului său, instructorul s-a luptat să menţină controlul asupra pistolului. Acela a fost momentul în care Asha şi-a pierdut complet cumpătul.

Aducându-şi mâna liberă în sus, ea a folosit-o pentru a răsuci arma şi a crea o cantitate masivă de torsiune şi o durere ulterioară în încheietura instructorului ei.

Apoi a tras în jos, făcându-şi instructorul să se împiedice înainte. A fost momentul în care a dat drumul la armă şi a lovit-o pe femeie în maxilar, urmând să o lovească cu un cot în nas.

Osul şi cartilajul s-au crăpat. Sângele a fost stropit. Un coleg s-a grăbit să o ajute pe Asha să aplice suficientă presiune pentru a retrage glisiera şi a-şi recupera mâna.

Un altul a luat un prosop pentru a o ajuta să oprească sângerarea. Nimeni nu s-a mişcat pentru a o ajuta pe instructoare, care căzuse, inconştientă, la pământ.

Au alergat multe, multe ture după aceea şi au efectuat multe, multe marşuri forţate cu rucsacuri încărcate cu BFR (big fucking rocks), dar nimeni nu s-a plâns Ashei despre asta. Devenise o vedetă rock pentru colegii ei cadeţi.

Mai important, ea nu a mai avut niciodată o problemă cu instructorul ei de exerciţiu – sau cu orice instructor, de altfel – din nou. De fapt, ea a absolvit în fruntea clasei sale.

Reputaţia pe care şi-o dezvoltase în timpul antrenamentelor de agent operativ inteligent, capabil să-şi poarte singur de grijă, fusese ceea ce o făcuse atât de atractivă pentru Divizie. Agenţii lor trebuiau să performeze cu puţin sau deloc sprijin într-un spaţiu de luptă în continuă schimbare. Trebuiau să funcţioneze ca propria lor cavalerie şi să se adapteze rapid în funcţie de circumstanţe. Erau cei mai buni pe care India îi punea pe teren.

Închizând telefonul, Asha a trimis un SMS rapid prietenilor cu care trebuia să se întâlnească la prânz, a luat caietul legat în piele pe care părinţii ei i-l dăduseră ca dar de absolvire şi s-a îndreptat spre sala de conferinţe a secretarului.

Spre deosebire de alţi agenţi din cadrul Diviziei de Operaţiuni Speciale, ea nu se lăsase niciodată afectată de stilul brusc al şefului ei.

Onkar Raj – un bărbat cu aspect mediu, în vârstă de 50 de ani, cu părul subţire, mustaţă subţire ca un creion şi ochelari de vedere de tip cutie – era scurt cu oamenii pentru că trebuia să fie. India avea nenumărate cuţite la gât şi altele apăreau zilnic, dacă nu chiar din oră în oră. Raj era cel care avea sarcina de a se ocupa de cei mai serioşi dintre ei.

Se spunea că stresul meseriei sale era asemănător cu jonglarea cu sticle acoperite cu lame de ras. Asha nu ar fi schimbat locul cu el nici pentru toţi banii din lume.

Deşi mulţi îl vedeau ca pe un nemernic colosal, era nemernicul lor, iar ea aprecia faptul că făcea lucrurile să fie făcute. Indiferent de ce aveau nevoie oamenii lui, primeau întotdeauna ceea ce aveau nevoie.

Şi mai important, îi susţinea sută la sută şi ar fi mers de la egal la egal cu însuşi prim-ministrul, dacă ar fi fost nevoie. Raj era un om bun, iar serviciul de informaţii externe al Indiei era norocos că îl avea.

„Închide uşa", a spus el când ea a intrat în sala de conferinţe.

Asha a făcut o scanare rapidă în timp ce se supunea comenzii lui.

Nimeni altcineva nu era prezent. Erau doar ei doi.

„Aşteptăm pe altcineva?"

„Nu", a răspuns bărbatul, făcându-i semn să ia loc. „Suntem doar noi doi."

„Atunci de ce nu ne-am întâlnit în biroul meu sau cel puţin..." El a ridicat mâna şi i-a tăiat calea. „Pentru că birourile noastre nu mai sunt sigure. De fapt, aceasta este ultima întâlnire pe care noi doi o vom avea în această clădire."

„Despre ce vorbeşti?"

Scoţând o bucată de hârtie din dosarul din faţa lui, i-a strecurat-o pe masă.

Ea s-a uitat la el cu neîncredere.

„Asha Raveena Patel", a declarat el, „eşti concediată. Efectiv imediat."

„Dar aceasta este o scrisoare de demisie".

„Ştiu ce este", a răspuns el, dispeptic ca întotdeauna.

„Semnaţi-o."

„Nu înţeleg. Nu am făcut nimic rău. E vreun fel de glumă?"

„Nu este", a răspuns el, scoţându-şi stiloul şi împingându-l spre ea. „Vi s-a dat un ordin direct. Nu mai puneţi întrebări. Semnaţi documentul".

Au trecut câteva clipe. Apoi, încet, a luat stiloul şi şi-a zgâriat semnătura.

Asigurând capacul, ea i-a dat pixul înapoi, împreună cu bucata de hârtie care îi încheia cariera.

Raj şi-a scos telefonul şi i-a arătat o fotografie.

„Recunoaşteţi această locaţie?"

Uimită şi încercând să proceseze ceea ce se întâmpla, Asha a dat din cap.

„Vreau să faci curăţenie în biroul tău. Există deja o echipă de securitate care aşteaptă să vă însoţească. Luaţi doar ceea ce puteţi căra. Lasă totul la apartamentul tău şi apoi ne întâlnim peste o oră. Ai înţeles?”

Cum ar putea ea? Împotriva voinţei sale, tocmai fusese forţată să demisioneze. Nimic din toate astea nu avea sens. Ce naiba se întâmpla?

„Îţi voi explica totul peste o oră”, a continuat şeful ei.

„Între timp, vreau să fii foarte atentă. Să nu vorbeşti cu nimeni. Şi chiar mai important, să nu ai încredere în nimeni”.

Asha a mai dat încă o dată din cap. A fost singurul răspuns pe care l-a putut gestiona.

„Bine”, a răspuns Raj. Ridicându-se în picioare, el şi-a pus mâna pe umărul ei. „Ţine ochii în ceafă. Nu lăsa, sub nicio formă, garda jos”.

Cu acest ultim avertisment, a părăsit sala de conferinţe.

CAPITOLUL 11 Fotografia de pe telefonul lui Raj era a unei clădiri de birouri de beton cu mai multe etaje, la aproximativ cincisprezece minute de mers pe jos de sediul RAW.

Făcea parte dintr-un complex de clădiri care se afla, înconjurat de copaci, în colţul de sud-vest al clubului de golf Delhi. Alături, la doar o sută de metri prin pădure, se afla impresionantul Oberoi – unul dintre cele mai bune şi mai luxoase hoteluri din oraş.

În schimb, Asociaţia de ajutorare a orbilor din Delhi era destul de simplă. Cei mai mulţi oameni au trecut fără să-l observe.

Clădirile sale nu erau nimic deosebit. Nici nu era vorba de terenul său. Adevărata frumuseţe se găsea în interior.

Cu peste opt milioane de persoane cu deficienţe de vedere, India găzduia un sfert din populaţia nevăzătoare din lume. Asociaţia de ajutorare a nevăzătorilor din Delhi exista pentru a-i ajuta „să îşi dezvolte talentele latente şi să îşi realizeze întregul potenţial”.

A fost înfiinţată în anii 1940 de un cuplu local care a vrut să facă mai mult decât să creeze o organizaţie caritabilă. Au vrut să le ofere persoanelor cu deficienţe de vedere din India un scop, încredere în sine şi împlinire. Facilitatea a oferit formare profesională pentru o gamă largă de industrii – de la fabricarea textilelor şi terapia prin masaj, la fabricarea de mobilă şi angajarea de personal pentru call center.

Pe lângă plasarea unui loc de muncă şi un sprijin continuu, organizaţia a oferit asistenţă medicală, învăţământ secundar şi o promovare neobosită, 24 de ore din 24. Nu a existat un prieten mai nobil, nici mai mare, pentru persoanele cu deficienţe de vedere din India.

Dar, oricât de minunată era organizaţia, Asha nu avea nicio idee de ce Raj ceruse să se întâlnească cu el acolo. A fost o locaţie extrem de neobişnuită.

Chiar şi aşa, ea făcuse ceea ce îi ceruse şeful ei.

Şi-a curăţat biroul, a îndurat umilitoarea escortă până la ieşirea din clădire şi a dus cutia de carton plină cu lucrurile ei în apartamentul ei.

Conform instrucţiunilor primite, nu a vorbit cu nimeni. Îşi ţinea capul pe umeri şi era extrem de atentă. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să fie ceva masiv. Nu exista o altă modalitate de a explica toate subterfugiile.

După ce s-a schimbat în haine de stradă, şi-a ridicat cămaşa şi şi-a pus în blugi un Glock 19, cu un toc în interiorul centurii de la brâu şi un suport pentru încărcător de rezervă. Dacă lucrurile erau atât de grave încât nu trebuia să aibă încredere în nimeni, cu siguranţă nu se ducea nicăieri neînarmată.

A luat un rucsac nedesluşit şi a aruncat în el câteva obiecte care îi modificau înfăţişarea, cum ar fi o pălărie, ochelari de soare şi o jachetă. Punându-şi geanta pe umăr, a părăsit apartamentul.

Delhi era diferit în atât de multe feluri de Mumbai, unde crescuse. Era capitala Indiei şi centrul politicii şi al culturii. Cu mai mult de optsprezece mii de parcuri, existau spaţii verzi – şi păsări – peste tot. În acelaşi timp, poluarea aerului era una dintre cele mai grave din lume, iar criminalitatea era atât de gravă, încât mulţi oameni ieşeau în oraş doar noaptea, dacă erau în grup. Era, de asemenea, foarte, foarte aglomerat.

Chiar şi în miezul zilei, străzile şi trotuarele din Delhi erau pline. Acest lucru făcea aproape imposibil să îţi dai seama dacă eşti urmărit. Asha, însă, fusese antrenată de cei mai buni şi ştia ce să facă.

Şi-a croit drum prin mai multe cartiere aglomerate. Maşinile claxonau şi motocicletele treceau zgomotos. Fiind vorba de Diwali, aerul era plin de aroma delicioasă a ospăţurilor care se pregăteau.

Peste tot puteau fi văzute opere de artă complicate, realizate cu pudră viu colorată şi nisip fin, cunoscute sub numele de rangolis.

În case şi în afaceri, se făceau ofrande lui Lakshmi, zeiţa prosperităţii şi a bogăţiei.

Toate aceste privelişti, sunete şi mirosuri erau suficiente pentru a copleşi simţurile unei persoane. Cu toate acestea, Asha şi-a menţinut concentrarea şi şi-a folosit toate trucurile pentru a alunga pe oricine ar fi putut să o urmărească. Nu a văzut nimic care să-i dea de gândit.

Singurul lucru care i-a atras atenţia a fost un televizor, aflat în interiorul unui magazin, care transmitea ştiri despre un elicopter care se prăbuşise în statul Tamil Nadu din sudul Indiei.

Ajungând la Asociaţia de ajutorare a orbilor cu câteva minute înainte, l-a găsit pe Raj aşteptând-o deja lângă recepţie.

Nu a zâmbit. Nu a salutat-o. Pur şi simplu a înclinat capul spre un hol şi a început să meargă. Asha l-a urmat.

Pereţii erau tapetaţi cu fotografii ale unor celebrităţi, figuri sportive şi politicieni celebri care o vizitaseră de-a lungul anilor. Toate îi arătau pe vizitatori angajaţi în mod semnificativ cu elevii sau cu personalul. Nu existau fotografii cu autografe de vanitate furnizate după aceea de o persoană din presă sau de la relaţii cu mass-media.

Într-o fotografie era o actriţă de la Bollywood cu care mulţi dintre prietenii lui Asha credeau că seamănă, Chitrangada Singh.

În ea, actriţa putea fi văzută ajutându-i pe elevi să facă lumânări turnând ceară în mici matriţe de lut. Într-o altă fotografie, soţia ministrului de externe al Japoniei s-a oprit pentru a admira piatra de temelie a şcolii, care fusese pusă de Helen Keller.

A existat o poză cu un celebru jucător de cricket care fusese legat la ochi şi care era învăţat cum să navigheze folosind un baston de sprijin. Un cunoscut industriaş putea fi văzut încercând să se descurce cu una dintre maşinile din şcoala de cusut, în timp ce toţi cei trei primari din Delhi – Nord, Sud şi Est – erau înfăţişaţi, împreună, pregătind şi servind mâncare în bucătăria asociaţiei. Asha a privit totul în timp ce se plimba.

La capătul holului se afla o uşă metalică încuiată. Raj a scos un set de chei din buzunar şi l-a deschis.

Trei rânduri de scări duceau la subsol şi la un alt coridor. Aceasta era diferită de cea de mai sus.

Nu exista nicio ornamentaţie. Luminile erau simple şi mult mai slabe. Totul era gri – pereţii, podeaua, chiar şi tavanul. Uşile erau din metal, ca şi cea de la capătul scărilor, şi de asemenea gri. Pe fiecare dintre ele fuseseră pictate în alb o literă şi un număr.

Când au ajuns la D7, Raj a băgat mâna în buzunar după chei. În timp ce o făcea, Asha a detectat mirosul slab al unui fel de fum care venea din partea cealaltă. Deschizând uşa, Raj s-a dat la o parte şi i-a permis să intre.

Era o magazie lungă, cu tavanul jos, care fusese transformată într-un fel de centru de operaţiuni improvizat – şi părea că fusese făcută cu un buget foarte mic.

Erau o mulţime de birouri şi scaune de birou – niciunul dintre ele nu se potrivea. Rafturi de oţel de brutărie, cablate şi, în unele cazuri, ruginite, fuseseră folosite pentru a monta monitoarele cu ecran plat îmbătrânite în jurul spaţiului. Staţiile de lucru, imprimantele şi telefoanele păreau, de asemenea, să fie depăşite cu cel puţin zece ani.

La unul dintre birouri, sub o lampă care părea să provină dintr-un magazin de caritate, se afla sursa fumului. Asha l-a recunoscut imediat pe bărbat.

Gopal Gupta era o legendă. La vremea lui, cu mult înainte de a se pensiona, fusese considerat unul dintre cei mai străluciţi gânditori ai RAW. Se spune că înţelegerea sa despre India şi duşmanii săi era de

neegalat. Era în funcţie de zeci de ani şi rareori un general sau un prim-ministru făcea o mişcare majoră fără să-l consulte pentru analiza sa.

Existau încă două lucruri pentru care mai era cunoscut. În primul rând, pentru că fuma pipă. La mult timp după ce în locurile de muncă ale guvernului nu se mai fuma, el a fost singura persoană care a continuat ca şi cum regula nu ar fi fost niciodată adoptată. Era atât de valoros încât RAW a creat o scutire specială pentru el. Era singurul angajat guvernamental din întreaga Indie căruia i se permitea să fumeze în orice clădire guvernamentală.

Celălalt element remarcabil despre Gopal Gupta era înfăţişarea sa. Gluma a fost că setea lui de cunoaştere era egalată doar de foamea de mâncare. Avea o bărbie dublă destul de robustă. Avea, de asemenea, un nas neobişnuit de lung şi ascuţit. Această combinaţie de trăsături, împreună cu gelozia legată de poziţia sa specială în cadrul comunităţii indiene de informaţii, îi adusese o poreclă destul de neplăcută. În spatele său, i se spunea „Pelicanul”.

Asha nu-l întâlnise niciodată. În timp ce ea îşi croia drum în rândurile de la RAW, Gupta se pregătea de pensionare. În momentul în care ea şi-a intrat în drepturi, el plecase deja. Chiar dacă ieşise din joc de câţiva ani, era incredibil să îl vezi stând acolo, studiind un fel de hărţi, trăgând din pipă.

„Ofiţerul principal de teren Asha Patel”, a început Raj. „Aş vrea să te prezint...”

„Secretarul special Gopal Gupta”, a declarat ea, terminându-i fraza în locul lui. „Sunt onorat să vă cunosc, domnule.

Am auzit multe despre tine.”

„Ceea ce, în funcţie de ceea ce ai auzit”, a spus Gupta, zâmbind în timp ce se ridica şi se îndrepta spre ea pentru a-i strânge mâna, „este probabil adevărat”.

În ciuda circumferinţei şi a vârstei sale, exista o putere în modul în care se mişca. Mâna lui era mare, dar, în timp ce o înfăşura pe a ei, a aplicat exact cantitatea potrivită de fermitate.

Era măsurat şi încrezător. Ochii lui erau strălucitori, iar în ei ea putea să vadă un pic din strălucirea machiavelică care se presupune că îl făcuse atât de bun în meseria lui.

„Şi eu am auzit multe despre tine”, a spus el, eliberându-i mâna. „Suntem norocoşi să te avem aici.”

Ochii ei s-au mutat de la Gupta la Raj. „Acum că sunt aici, ce înseamnă toate astea? Ce se întâmplă?”

„Hai să ne aşezăm”, a răspuns Raj, arătând spre o masă de lemn dărăpănată. „Şi eu vă voi pune la curent. Aşa cum am promis. Pe toate.”

CAPITOLUL 12 G upta a turnat ceai în timp ce Raj îşi începea informarea în PowerPoint prin intermediul monitorului mare cu ecran plat atârnat de un set de rafturi din capul mesei.

„Din cauza provocărilor repetate ale Chinei de-a lungul liniei de control real, am lucrat cu armata pentru a ne asigura că operatorii de drone sunt încorporaţi în toate unităţile de cercetaşi din Ladakh. Imaginile

pe care sunt pe cale să vi le arăt provin de la un atac la râul din Valea Galwan. Chiar şi înregistrat în vizibilitate nocturnă, este extrem de dificil de urmărit.”

Asha a dat din cap şi Raj a împins PLAY.

Auzise despre atacul oribil şi barbar din Himalaya. Toată lumea din India avea. Dar chiar acum, văzând cum se derula pe ecran, ea nu mai avea cuvinte. Brutalitatea a tot ceea ce se întâmpla era de nedescris.

Imaginile fuseseră editate, dar se vedea clar că lupta corp la corp, vicioasă, durase ore întregi. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Războinicii Zăpezii luptaseră cu o vitejie excepţională şi, după părerea ei, toţi meritau medalii.

„Aşteaptă”, a spus ea în timp ce imaginile s-au estompat şi au devenit negre. „Ce s-a întâmplat acolo?”

„Credem că chinezii au folosit un fel de armă cu microunde pentru a-şi acoperi retragerea.”

„De ce crezi asta?”

„Cercetaşii din Ladakh”, a răspuns Raj, „s-au plâns de vărsături şi de faptul că erau fierţi de vii din interior spre exterior.”

„Ceea ce, dacă a fost vorba de energie cu microunde, probabil că ar fi doborât şi drona.”

„Exact.”

„Există şi alte imagini?” Asha a întrebat.

„Doar din urmările”, a răspuns Raj, trecând la următorul diapozitiv şi redând o nouă înregistrare video.

Aceste imagini fuseseră surprinse de o cameră video sau de o cameră de telefon mobil. Era ziuă şi se putea vedea întregul şi oribilul bilanţ al bătăliei. Solul stâncos, pătat de sânge. Cadavrele. Răniţii teribil de grav. Totul.

„Şi ce legătură are asta cu motivul pentru care mă aflu aici?”

Raj i-a făcut semn să aibă răbdare şi a avansat la următorul diapozitiv. „Acesta este diplomatul american Eli Ritter.”

Asha a studiat fotografia de pe ecran. „Nu seamănă cu niciun diplomat pe care l-am văzut vreodată.”

„Asta pentru că nu este ca niciun diplomat pe care l-ai văzut vreodată”, a explicat Gupta.

„Nu înţeleg. Ce fel de om este?”

„Era implicat într-o formă de diplomaţie din umbră, asemănătoare cu cea a agenţilor de informaţii care fac afaceri fără acoperire oficială.”

„Ce s-a întâmplat cu el?”

„Asta”, a spus Raj, trecând la următorul set de diapozitive.

„Acestea sunt de aseară, din Jaipur.”

Asha se holba la fiecare dintre fotografiile de la locul crimei şi de la autopsie în timp ce acestea se derulau încet.

„A fost un glonţ de calibrul 22”, a continuat Raj. „Credem că subsonic. Nimeni nu a auzit sau văzut nimic. Arma a fost probabil suprimată şi, pe baza dovezilor, a fost apăsată chiar în spatele urechii sale când s-a tras.”

„Un glonţ de calibrul 22 cu amortizor?”, a spus ea. „Chiar în spatele urechii?

Este o crimă în stil mafiot.”

„De acord”, a răspuns Gupta.

„Ce căuta acest diplomat american din umbră în Jaipur şi ce legătură are cu chinezii care ne-au atacat trupele la râul Galwan?”.

„Ca răspuns la prima parte a întrebării dumneavoastră, Ritter se afla aici urmărind un aliniament militar”, a spus Raj.

„Ce fel de aliniere militară?”.

„Înainte de a merge mai departe, vreau să vă reamintesc că, în ciuda documentului de despărţire pe care l-aţi semnat cu puţin peste o oră în urmă, rămâneţi în continuare legat de toate acordurile anterioare de confidenţialitate privind securitatea naţională.”

„Aşa se stipulează”, a declarat Asha.

„Pentru a contracara China, americanii lucrează la crearea unei versiuni asiatice a NATO”, a explicat Gupta. „Naţiunile fondatoare ar include Statele Unite, Japonia, Australia şi India.”

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. „Chinezii ar lua-o razna pentru aşa ceva – poate chiar la propriu.”

„Tocmai de aceea toată diplomaţia se desfăşura în umbră.”

Dintr-o dată, toate piesele din creierul ei s-au aşezat la locul lor. „Crezi că chinezii l-au ucis pe Ritter.”

„Ba da”, a spus Gupta. „Doar că încă nu putem dovedi asta.”

„Ce se întâmplă când poţi?”

„Aceasta este o decizie care se ia la birouri mult mai mari decât al nostru.”

„A mai avut loc şi o altă evoluţie foarte serioasă”, a intervenit Raj, readucând accentul pe PowerPoint-ul său. A avansat la următorul diapozitiv.

„Acum două ore, un elicopter militar de transport s-a prăbuşit în Coonoor."

Asha îi preţuia foarte mult pe membrii forţelor armate indiene. Ştia rolul critic pe care îl jucau în supravieţuirea ţării. Orice pierdere de personal, din orice motiv, era tragică. „Este îngrozitor. Am văzut ceva despre asta când veneam încoace. Dar rapoartele nu au identificat aeronava ca fiind militară."

„Pentru că presa nu ştie – cel puţin nu încă. Deocamdată, toate detaliile, inclusiv manifestul, nu sunt comunicate."

„ Inclusiv manifestul? Cine era la bord?"

„Generalul Mehra", a spus Raj, dând vestea.

„Şeful Statului Major al Apărării?" a întrebat Asha. „Acel general Mehra?"

Ambii bărbaţi au dat din cap.

„Avem vreun motiv să credem că prăbuşirea a fost deliberată?"

„Avem", a răspuns Gupta. „Generalul Mehra, care este un apropiat al prim-ministrului, a fost foarte favorabil propunerii americane. El şi mai mulţi membri ai personalului superior se îndreptau spre Colegiul de Stat Major al Serviciilor de Apărare, unde urmau să discute cu colegii, când elicopterul s-a prăbuşit."

„Aveţi vreo dovadă directă de sabotaj?".

„Nu în acest moment", a răspuns Raj. „De aceea vă trimit să investigaţi".

„Eu?" În ce calitate? Nu mai lucrez pentru RAW."

„Încă lucrezi pentru RAW. Doar că nu mai lucrezi la RAW."

Asha habar n-avea despre ce vorbea.

„Adică?"

„Pentru că RAW este o „aripă" a secretariatului cabinetului şi nu o „agenţie", se bucură de un anumit statut juridic neortodox."

„Adică?", a insistat ea.

„Înseamnă", a precizat Gupta, „că RAW nu răspunde în faţa Parlamentului şi că poate, în limita raţiunii, să efectueze operaţiuni negre după bunul plac."

„Despre asta este vorba?", a întrebat ea, trecându-şi mâna în faţa ei în timp ce examina din nou camera.

„Da", a spus Raj.

„Şi obiectivul său este?"

„Oprirea chinezilor”, a declarat Gupta. „Nu contează pe cine din guvernul indian trebuie să dăm foc pentru a o face.”

„Uau. Stai puţin”, a ezitat Asha. „Despre ce vorbeşti?”

Raj i-a făcut semn colegului său să ia o pauză şi a preluat conversaţia. „Credem că chinezii nu numai că ştiu despre propunere, dar lucrează în mod activ din interiorul propriului nostru guvern pentru a o distruge.”

„La fel ca oricine asociat cu ea”, a spus ea, răcită de gândul acesta.

„Aşa se pare că se întâmplă. De aceea a fost nevoie să stabilim lucrurile aici. Este extrem de important să rămânem nevăzuţi atât de chinezi, cât şi de orice elemente din cadrul guvernului indian care au fost cooptate.”

„În acest loc”, a oferit Gupta, „nimeni nu ne vede.”

Asha s-a întrebat dacă se referea la faptul că se afla într-o locaţie atât de obscură, neguvernamentală, sau că aceasta era literalmente o instituţie pentru nevăzători. În orice caz, fundaţia a fost o alegere curioasă.

Uitându-se la Raj, a întrebat: „Cum a fost ales acest loc?”.

„Am o relaţie anterioară cu organizaţia.”

„Ce fel de...”

„Fiul meu a fost student aici”, a spus el, tăindu-i calea.

„Nu ştiam asta.”

„Nimeni de la RAW nu ştie. Şi mă aştept ca ea să rămână aşa.”

„Bineînţeles”, a răspuns ea.

Ea era pe punctul de a se lansa într-o nouă serie de întrebări, când telefonul lui Gupta a sunat. Scoţându-l din buzunarul de la jachetă, a citit mesajul şi a anunţat: „A sosit avionul.”

„Ce avion?”

„Avionul tău”, a declarat Raj. „Cel care vă duce la baza aeriană Sulur. De acolo a decolat generalul Mehra.

Vă veţi începe ancheta acolo. Gupta vă va continua informarea în timpul zborului de aterizare.”

Asha a ridicat mâna. „O să aterizez la o bază a Forţelor Aeriene indiene şi o să încep să pun întrebări?”. Sub ce autoritate? Chiar dacă aş fi fost încă „oficial” la RAW”, a spus ea, făcând ghilimele, „acest lucru nu

ar fi intrat sub jurisdicţia noastră.”

Raj a luat un plic maro deschis cu o închidere cu şnur şi i l-a înmânat. „Deschide-o.”

Aşa a făcut. Înăuntru se aflau un telefon mobil, bani şi două cărţi de credit. Era, de asemenea, un nou set de legitimaţii, cu poza ei de serviciu, care o identifica drept investigator superior în cadrul Corpului de Securitate al Apărării. DSC era responsabil de securizarea instalaţiilor militare din India împotriva sabotajului.

Împreună cu legitimaţia era un set oficial de ordine care îi împuternicea ancheta. Raj se ocupase de aproape totul.

Dar înainte de a putea ridica următoarea problemă – că nu era îmbrăcată corespunzător pentru a poza ca agent DSC în uniformă – Gupta a spus: „În avion vă aşteaptă haine de schimb”.

Ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să subestimeze doi dintre cei mai pricepuţi spioni indieni. Se pare că se gândiseră la toate.

„Aceleaşi reguli se aplică în continuare”, i-a reamintit Raj. „Păzeşte-ţi spatele şi nu te încrede în nimeni. Dacă acest lucru a fost intenţionat, vor fi cu ochii pe oricine va veni să investigheze. Nu zăboviţi. Intră, ia ce ai nevoie şi ieşi cât mai repede posibil”.

„Am înţeles”, a răspuns ea, adunându-şi lucrurile în timp ce Gupta îşi lua servieta şi se pregăteau să plece. „Altceva?”

„Dacă o dai în bară, dacă eşti prins – nu vom putea face nimic să te ajutăm. RAW va nega orice cunoştinţă despre operaţiunea voastră. Veţi fi complet pe cont propriu.”

„Atunci tu şi India nu aveţi de ce să vă faceţi griji”, a spus Asha în timp ce deschidea uşa. „Pentru că atunci îmi fac cea mai bună treabă.”

CAPITOLUL 13 D USHANBE, T AJIKISTAN C ând Antonov An-26 a aterizat la baza aeriană Ayni, la zece kilometri vest de capitală, Harvath a simţit cum i se ridică o greutate de pe umeri. Fusese atât de încordat încât nu mai dormea deloc, nici măcar după ce intraseră în siguranţă în spaţiul aerian tadjik şi erau în mare parte în siguranţă. El era epuizat.

Au taxat timp de câteva minute până când au ajuns la un hangar mare ocupat de un avion privat elegant, Gulfstream G700, şi au tras înăuntru.

După ce uşa mare a hangarului a fost închisă, Haney a coborât rampa Antonov-ului, în timp ce Gage şi ceilalţi membri ai echipei se pregăteau să îşi transfere echipamentul.

În ciuda faptului că se retrăsese din Afganistan, guvernul Statelor Unite încă mai avea legături strânse, deşi foarte discrete, cu Tadjikistanul. Guvernul din Duşanbe nu dorea să aibă probleme cu ruşii sau cu talibanii. Cu cât mai ascunsă era relaţia, cu atât mai bine. Acesta se potrivea perfect nevoilor lui Harvath.

Aceasta a permis agenţiei private de informaţii pentru care lucra să aterizeze cu avionul său la Ayni, să parcheze în interiorul hangarului şi să efectueze transferul pasagerilor şi al echipamentului din Antonov, departe de ochii oricărui curios.

Nu existau controale de paşapoarte sau verificări vamale. Pe scurt, ceea ce se întâmpla în hangar, rămânea în hangar.

Aceasta era metoda preferată de Grupul Carlton de a face afaceri. În pofida tacticilor lui Harvath la Kabul, agenţia sa era plătită să rămână în umbră, nevăzută şi neauzită, pe cât posibil din punct de vedere operaţional.

Abia aştepta să se urce la bordul Gulfstream-ului, să-şi scoată cizmele şi, în sfârşit, să închidă ochii în timp ce avionul se îndrepta spre Statele Unite.

În timp ce Harvath se apleca să apuce una dintre valizele de echipament, Staelin a luat celălalt capăt. „Cum se simte totul?”, a întrebat el. „Şef? Gâtul? Spatele?”

Fost Beret Verde în cadrul celui de-al cincilea grup al Forţelor Speciale, Staelin fusese sergent medical cunoscut sub numele de 18D înainte de a trece la Delta Force şi de a ajunge la Grupul Carlton. Ca atare, a fost votat imediat ca ofiţer medical al echipei.

„Nici o schimbare. Toate bune”, a răspuns Harvath. Staelin îl verificase la scurt timp după ce decolaseră din Kabul. El fusese îngrijorat de forţa impactului pe care Harvath îl suferise la sensul giratoriu.

„Sigur”, a spus Haney, în timp ce el şi un alt agent pe nume Preisler treceau pe lângă el, cărând o valiză şi mai mare.

„ „Totul bine” până când s-au instalat incontinenţa şi disfuncţia erectilă.”

„Da”, a declarat Preisler. „Atâta traumă, amestecată cu atâta adrenalină, poate fi de-a dreptul debilitantă pentru un om de vârsta ta.”

Harvath şi-a folosit mâna liberă pentru a le arăta amândurora degetul.

„Cel puţin ştim ce să-i luăm cadou de nuntă”, a adăugat încă un agent operativ pe nume Johnson.

„Scutece pentru adulţi şi o cutie de Viagra.”

Harvath şi-a ţinut degetul mijlociu în sus şi a continuat să îl dea tuturor, în timp ce aceştia râdeau cu bunăvoinţă la glumă.

Singurul moment în care echipa nu se mai oprea din a se bate la cap era atunci când se aflau în toiul unei operaţiuni, şi uneori nici măcar atunci.

Harvath a luat totul cu calm. Puteau să facă mişto de el cât voiau. Faptul că era logodit cu o femeie mai tânără, extrem de inteligentă şi foarte atrăgătoare, îi dădea ultimul cuvânt de râs. Coechipierii lui nu numai că îl invidiau, dar o considerau şi fantastică.

În calitate de membră iniţială a primei echipe de forţe speciale feminine din Norvegia şi acum director adjunct la prima agenţie de informaţii a acestei ţări, Sølvi Kolstad putea să se bată cu oricare dintre ele. Avea, de asemenea, un simţ al umorului fabulos de negru, ceea ce nu făcea decât să le placă şi mai mult. Harvath câştigase cu siguranţă la loto cu ea.

El şi Sølvi plănuiau să se căsătorească peste câteva luni – între Crăciun şi Anul Nou, când, sperăm, lucrurile vor fi mai lente şi nimeni nu va trebui să îşi ia concediu suplimentar.

Planul era să organizeze două petreceri – una pentru prietenii şi familia din Statele Unite şi una pentru prietenii şi familia din Norvegia. După aceea, Scot şi Sølvi îşi vor face o scurtă lună de miere.

Cum niciunul dintre ei nu-şi va părăsi slujba prea curând, asta însemna că vor continua să se plimbe între cele două ţări.

Cu toate acestea, Harvath lucra la un plan de înfiinţare a unei forţe de reacţie rapidă în Europa.

Deoarece Grupul Carlton era o organizaţie privată, aceasta ar fi continuat să permită Casei Albe o negare plauzibilă, furnizând în acelaşi timp o echipă extrem de calificată, desfăşurată în avanposturi, care putea îndeplini misiuni, de la recunoaştere şi supraveghere până la acţiuni directe.

Planul era încă în fază incipientă şi mai erau multe noduri de rezolvat, dar făcea progrese.

După ce şi-au încărcat echipamentul la bordul G700, Harvath s-a asigurat că Topaz şi familia sa se simţeau confortabil, apoi s-a îndreptat direct spre bar. Un prieten din Kentucky îl ajutase să se aprovizioneze cu unul dintre cele mai bune bourbonuri pe care le gustase vreodată.

Pappy Van Winkle, în vârstă de cincisprezece ani, era costisitor, dar merita fiecare bănuţ, mai ales că Harvath găsise o modalitate de a se băga în fondul echipei şi, în esenţă, de a lăsa biroul să plătească pentru el.

„Cutia de mită” era un dulap încuiat în dulapul din faţă, care conţinea de toate, de la trabucuri, bani şi ceasuri sport la ţigări, monede de aur şi coniacuri.

Fie că era vorba de un funcţionar vamal prea zelos sau de un lord de război lacom, Grupul Carlton se mândrea cu faptul că era pregătit să facă faţă oricărei situaţii. Baksheesh, la urma urmei, făcea lumea să se învârtă.

Un pic de contabilitate creativă a deschis banii pentru mai multe băuturi alcoolice de lux, iar prietenul din Kentucky a fost chiar destul de amabil să ofere o chitanţă.

Era, ce-i drept, cu câteva ordine de mărime mai presus de furtul de rechizite de birou. Dar nu era ca şi cum Harvath scotea pe furiş un Cadillac din fabrică, zi de zi, piesă cu piesă, în cutia de prânz. Fuseseră trimişi în Afganistan – unul dintre cele mai rele şi mai periculoase locuri în care îşi putea imagina că ar fi trebuit să meargă – şi îşi îndepliniseră cu succes misiunea. Echipa lui merita un pic de Pappy Van Winkle, şi încă ceva. Era timpul să sărbătorim.

Aliniind pahare pentru toată lumea, a destupat sticla şi a turnat cu grijă. Să fi vărsat chiar şi o singură picătură ar fi fost un păcat de neiertat. Apoi, chemându-şi coechipierii la bar, le-a înmânat câte un pahar fiecăruia dintre ei.

Adepţi ai toastului viking, au ridicat paharele la unison şi au proclamat „Până în Valhalla”, înainte de a savura lichidul bogat şi brun.

„Prima persoană care cere o Coca-Cola pentru a o amesteca cu asta primeşte un glonţ în gură”, a declarat un alt operator din echipă, fostul SEAL Tim Barton.

Matt Morrison, un fost puşcaş marin de recunoaştere a forţelor, la fel ca Haney, a spus: „Există o singură problemă cu bourbonul: nu poţi bea niciodată până jos. Mulţumesc mult, Harvath. Când ne vom întoarce, cred că va trebui să încep să jefuiesc bănci.”

„Sau ai putea să nu te mai întâlneşti cu stripteuze”, a spus Johnson.

„Sau”, a oferit Preisler, „poate să lipeşti o grămadă de lame de ras pe o racletă de gheaţă în loc să plăteşti salonul pentru toate acele epilări pe spate?”

De data aceasta, a fost rândul lui Morrison să le arate tuturor degetul.

Harvath a zâmbit. Erau cea mai bună echipă cu care lucrase vreodată. Nu se putea gândi la nimeni altcineva pe care şi-ar dori-o într-o bătălie.

După ce piloţii şi-au terminat zborul prealabil, uşile hangarului s-au deschis şi un remorcher a împins aeronava pe pistă.

Bărbaţii şi-au găsit locuri şi s-au aşezat, sorbindu-şi bourbonul în timp ce se pregăteau de decolare.

Când motoarele avionului au pornit şi remorcherul s-a desprins, Gulfstream s-a îndreptat spre pistă.

Apoi, brusc, s-a oprit.

Toată lumea s-a aplecat spre ferestrele lor, încercând să înţeleagă ce se întâmpla.

„Probabil că asta nu e bine”, a spus Staelin.

Căpitanul a venit prin sistemul de sonorizare şi i-a spus lui Harvath că există un apel pentru el pe telefonul prin satelit criptat.

Harvath a ridicat cel mai apropiat combinat telefonic. Era Nicholas. „Trebuie să coborâţi din avion.”

„Noi toţi?”

„Nu”, a spus omuleţul. „Doar tu. Coboară curat.

Lăsaţi telefonul, paşaportul şi orice altceva care vă poate identifica. Nu aduceţi arme.”

„De ce? Ce se întâmplă?”

„La babord, ar trebui să puteţi vedea un vehicul care se apropie. Bărbatul dinăuntru se numeşte Leahy.

El vă va explica.”

CAPITOLUL 14 AMBASADA Statelor Unite în Tadjikistan se afla la nord de baza aeriană Ayni şi la vest de centrul oraşului Duşanbe. Era o instalaţie elegantă, mai nouă, care îi amintea lui Harvath foarte mult de Ambasada Statelor Unite în Norvegia.

America s-a mândrit că a fost una dintre primele ţări din lume care a recunoscut independenţa Tadjikistanului după ce s-a desprins de Uniunea Sovietică la începutul anilor 1990. În cele trei decenii de atunci, Statele Unite investiseră peste două miliarde de dolari în naţiunea din Asia Centrală şi stabiliseră o cooperare solidă în domeniul securităţii. Erau un partener important în regiune, iar Washingtonul a rămas dornic să îmbunătăţească relaţia în orice mod posibil.

Leahy, agentul CIA de douăzeci şi ceva de ani care îl luase pe Harvath, se afla în ţară de mai puţin de un an.

„Cum a fost?” întrebase Harvath, făcând o mică conversaţie în timp ce părăseau aeroportul şi se îndreptau spre ambasadă.

„Duşanbe? Un pic ca la Mos Eisley.”

Harvath a zâmbit la referinţa din Războiul Stelelor la portul spaţial de pe Tatooine. „Nu vei găsi niciodată un stup mai mizerabil de gunoaie şi ticăloşie”, spusese el în cea mai bună voce a lui Obi-Wan Kenobi.

Leahy dăduse din cap. „Aici se întâmplă un pic din toate şi toată lumea se află pe poziţii – în special ruşii şi chinezii. Tadjicii mai în vârstă, din păcate, au încă o mentalitate oarecum limitativă de tip sovietic. Generaţia tânără, născută după independenţă, este mult mai optimistă şi deschisă la antreprenoriat. Totuşi, cei mai buni oameni cu care să ai de-a face aici sunt indienii.

„Sunt deştepţi, au o privire clară şi înţeleg cum interesele lor sunt aliniate cu cele ale tadjicilor, mai ales când vine vorba de expansionismul chinezesc. India chiar a înfiinţat la Farkhor prima sa bază de peste mări.”

„Pentru forţele sale aeriene, nu-i aşa?”

„Corect”, a spus tânărul agent CIA. „În jurul anului 1996, aripa de cercetare şi analiză a Indiei a negociat drepturile de utilizare a acestuia pentru a sprijini Alianţa de Nord afgană împotriva talibanilor. Forţele aeriene indiene sunt aici de atunci.”

„Ceea ce îi plasează la mică distanţă de porţiunea din Kashmir administrată de Pakistan, precum şi de oraşul pakistanez Peshawar.”

„După cum am spus”, a răspuns Leahy cu un zâmbet, „amândoi au ochii limpezi şi sunt inteligenţi”.

Harvath nu l-a contrazis. „Cum este mâncarea?”

„Dacă te afli în capitală, nu e rău. Chineză, mexicană, italiană, există câte puţin din toate – chiar şi burgeri.

Dar imediat ce pleci din Dushanbe, calitatea şi selecţia scad vertiginos.”

„E ca la carte în „Stans”. O astfel de postare construieşte caracterul. Ce faci pentru distracţie?”

„Îmi place să pescuiesc”, a spus Leahy.

„Pescuitul este bun în Tadjikistan?”

„Ai fi surprins. Chiar dacă este cea mai mică dintre naţiunile din Asia Centrală, este acoperită de râuri şi lacuri – mai mult de o mie. Şi, datorită reproducerii şi populării pe care o fac, pescuitul este excelent.”

Ai învăţat ceva nou în fiecare zi. Pescuitul nu era chiar primul lucru la care Harvath se gândea în mod normal când se gândea la Tadjikistan. Nici măcar în top zece. Dar aşa ar fi acum.

Când au ajuns la ambasadă, Leahy i-a pus insigna lui Harvath şi l-a dus la SCIF-ul lor. O masă cu mâncare, cafea şi apă fusese instalată afară.

„Mai ai aproximativ treizeci de minute până la videoconferinţa ta”, a spus tânărul. „Există o baie, cu duş, în capătul holului, la stânga ta. Biroul meu este cel cu steagul Chicago Bears. Dacă aveţi nevoie de ceva şi nu sunt aici, ridicaţi telefonul meu şi cereţi operatorului ambasadei să mă găsească.”

Harvath i-a mulţumit, a luat o cană de cafea şi şi-a rotit geanta spre baie, în căutarea unui duş cald şi plăcut. Nu ar compensa lipsa de somn, dar ar fi cel mai bun lucru.

Apoi s-a întors în facilitatea de informaţii sensibile compartimentate, duşat, bărbierit şi cu un set de haine noi. Şi-a turnat mai multă cafea şi a asamblat un mic dejun compus din iaurt, ouă fierte tari şi fructe proaspete, pe care le-a dus în SCIF.

Prin intermediul telefonului prin satelit de la bordul avionului Carlton Group, Nicholas îi spusese lui Leahy să îi explice de ce Harvath rămânea în urmă în timp ce toţi ceilalţi decolau şi se întorceau spre D.C. Tot ce îi spusese tânărul agent CIA fusese că era nevoie de Harvath pentru o videoconferinţă securizată, după care Leahy urma să îl transporte de la ambasadă la Dushanbe International. Nu era o explicaţie prea bună pentru nimic.

Cu câteva minute înainte de ora stabilită, Leahy a intrat în SCIF şi a pornit sistemul de videoconferinţă criptat. Harvath presupusese că va interacţiona cu biroul său, dar când a văzut pe partea cealaltă un screen saver care indica faptul că apelul urma să fie cu Casa Albă, a recuperat rapid un sacou de voiaj din geantă şi l-a îmbrăcat. Indiferent despre ce era vorba, se întâmpla la cel mai înalt nivel.

A luat câteva înghiţituri de mâncare, a dat pe gât nişte apă şi, luând un carneţel şi un pix, s-a asigurat că era sută la sută pregătit pentru întâlnire. Când ceasul a atins ora de vârf, videoclipul a intrat în direct.

Harvath a recunoscut instantaneu interiorul Sălii de Situaţii a Casei Albe. Era o diferenţă de fus orar de zece ore între Duşanbe şi D.C. A presupus că majoritatea oamenilor adunaţi în jurul mesei lungi şi lustruite probabil că sunaseră deja acasă pentru a-şi anunţa familiile că vor lipsi de la cină. Şi, judecând după cei adunaţi, ştia că orice ar fi vrut să discute era extrem de serios.

Preşedintele Paul Porter, un nativ din Montana care semăna cu o versiune modernizată a lui Marlboro Man, a trecut direct la treabă. „Aţi făcut o treabă extraordinară la Kabul. Bine lucrat."

„Mulţumesc, domnule", a răspuns Harvath.

„Am un program încărcat în această seară, aşa că voi face partea mea de discurs scurtă. În primul rând, vreau să vă prezint condoleanţele mele. Ştiu că ai lucrat ocazional cu un angajat al Departamentului de Stat pe nume Eli Ritter şi că voi doi eraţi prieteni. Moartea lui este un şoc pentru noi toţi şi ne pare rău pentru pierderea suferită."

Harvath era uimit. Într-adevăr, el şi Ritter au lucrat împreună la câteva misiuni şi au dezvoltat o prietenie. Dar Ritter intrase în sectorul privat. De ce era în vizorul preşedintelui?

„Ce s-a întâmplat?"

„A fost ucis. „Ieri, în Jaipur."

„Ştim cine l-a ucis?"

„Nu încă. Poliţia indiană înclină să creadă că a fost un jaf care a mers prost. Nu suntem atât de siguri. Deci, asta vrem să aflaţi", a spus Porter. „Echipa de aici vă va pune la curent. Vreau doar să exprim cât de serioasă a fost munca domnului Ritter şi cât de important este să ajungeţi la fondul problemei."

„Înţeleg, domnule preşedinte", a răspuns Harvath, deşi nu prea avea prea multe elemente de bază. „Puteţi conta pe mine".

„Bine. Cred că îl cunoaşteţi deja pe noul nostru şef al Statului Major".

„Aşa este, domnule. Amiralul şi cu mine ne cunoaştem de mulţi ani".

„Atunci te las să te ocupi de asta."

Ceilalţi participanţi s-au ridicat în picioare în timp ce preşedintele a părăsit sala. După ce s-au aşezat la locurile lor, amiralul David Proctor a preluat conducerea şedinţei.

Omul a purtat multe pălării în lunga şi istorica sa carieră. Până la cea mai recentă promovare a sa, fusese SACEUR al NATO, sau Comandantul Suprem Aliat al Europei.

Harvath lucrase cu el atât în calitatea sa de membru NATO, cât şi pe vremea când conducea Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale al Statelor Unite.

Dar cel mai important a fost momentul în care Harvath fusese luat prizonier în Rusia. Proctor fusese cel care trimisese avioanele care îi salvase viaţa şi care îi scosese întreaga echipă de acolo. Îi va fi veşnic îndatorat.

Întrucât aceasta era o întâlnire oficială şi mai multe persoane se aflau în încăpere, au păstrat o interacţiune profesională.

Proctor a început prin a se face ecoul celor spuse de preşedinte despre Ritter. Când a intrat în şedinţa de informare şi l-a văzut pe Harvath luându-şi stiloul, a declarat: „Fără notiţe. Nimic din ceea ce se întâmpla la tine nu poate fi consemnat."

Harvath a lăsat pixul jos şi s-a aplecat în faţă, numai urechi.

Amiralul a început cu o întrebare ameninţătoare. „Ce ştiţi despre strategia militară chineză denumită „Şirul de perle"?".

CAPITOLUL 15 H arvath era familiarizat cu strategia „Şirul de perle".

Era extensia maritimă a Iniţiativei Belt and Road a Beijingului, dar mult mai periculoasă.

Prin Iniţiativa Belt and Road, China investea în proiecte de infrastructură din Asia de Est până în Europa – porturi, drumuri, poduri, autostrăzi şi reţele feroviare – pentru a cumpăra influenţă şi a crea dependenţă în şaizeci de ţări. Aceasta era în curs de a cheltui la nord de douăzeci de trilioane de dolari şi urma să ajungă la aproape şaizeci la sută din populaţia lumii.

Odată ce o ţară lua banii Chinei, era ca şi cum ar fi fost în cârligul unui cămătar deosebit de urât. În acel moment, Beijingul îşi băgase nasul în cortul dumneavoastră şi putea începe să facă presiuni pentru ceea ce dorea să se întâmple în afacerile ţării dumneavoastră – atât pe plan intern, cât şi internaţional.

În plus, Beijingul a fost mereu în căutare de puncte de sprijin teritorial. Acesta a fost motivul pentru care Şirul de perle a fost atât de tulburător.

„Şirul" era o rută care se înfăşura din China continentală, prin Oceanul Indian, în jurul Cornului Africii. „Perlele" erau opriri de-a lungul drumului în care chinezii investiseră masiv în „proiecte portuare" şi, în schimb, primiseră drepturi de acostare şi de staţionare.

Sub pretextul transportului maritim comercial, China construise aceste porturi pentru a putea găzdui nave de război chinezeşti. Şi cum China tocmai depăşise America în ceea ce priveşte dimensiunea marinei sale, orice lucru care îi ajuta pe chinezi să repare, să realimenteze sau să îşi reaprovizioneze navele de luptă era o preocupare strategică suplimentară pentru Statele Unite.

Pe scurt, pe măsură ce Iniţiativa „Belt and Road" a luat avânt, la fel s-a întâmplat şi cu marina chineză – atât prin modernizare, cât şi prin construirea de noi nave. Printre toate celelalte ambiţii de superputere globală, chinezii erau foarte hotărâţi să domine domeniul maritim. Statele Unite aveau dreptate să fie îngrijorate.

Harvath i-a împărtăşit lui Proctor ceea ce ştia.

„Nu suntem singurii îngrijoraţi de Şirul de Perle”, a răspuns amiralul. „New Delhi este, de asemenea. Oceanul Indian a fost întotdeauna în sfera lor de influenţă. Cu toate acestea, chinezii au intrat cu forţa şi le boxează în afara relaţiilor cu partenerii regionali. Dar asta nu e cel mai rău.

„Avem, de asemenea, rapoarte potrivit cărora China a încercat să bazeze unităţi de forţe operative de luptă în fiecare dintre perle, precum şi să construiască avanposturi de supraveghere de înaltă clasă.

În esenţă, ei lucrează cu o viteză uimitoare pentru a consolida controlul asupra Oceanului Indian şi pentru a răsturna echilibrul de putere. Obiectivul Chinei este foarte clar – să încercuiască India pentru a o sugruma.”

Proctor a afişat o hartă a regiunii şi a evidenţiat fiecare zonă în timp ce a continuat să vorbească: „India împarte cu China o graniţă masivă la nordul său, care este plină de dispute teritoriale şi de ostilităţi chinezeşti în creştere.

„Şirul de perle, după cum am discutat, înconjoară India la sud. La vest se află duşmanul de lungă durată al Indiei, Pakistanul. Aici, China a cimentat o alianţă strategică investind peste şaizeci şi două de miliarde de dolari în proiecte denumite Coridorul economic China-Pakistan.

„În cele din urmă, la est se află Bhutan, unde China a tăiat teren de pe un platou strategic unde se întâlnesc India, China şi Bhutan. Aceasta dă peste o fâşie subţire de teritoriu indian cunoscută sub numele de „Gâtul de pui”, care funcţionează ca un coridor care leagă India de statele din nord-estul său.

„Chiar dacă terenul este extrem de accidentat şi practic inospitalier, China a construit clădiri acolo, aparent pentru a găzdui unităţi militare care vor putea tăia accesul la acest coridor vital pentru India.

Odată ce acest lucru va fi făcut, ştreangul de gât va fi complet şi China va putea sugruma India până la moarte. Tot ce trebuie să facă este să strângă.”

„Şi, cum India este o putere nucleară cu mai mult de un milion de soldaţi”, a declarat Harvath, „asta nu se va sfârşi bine. Dar ce legătură are acest lucru cu Statele Unite şi cu ceea ce făcea Ritter în Jaipur?”.

„A negociat pe ascuns o versiune asiatică a NATO. Planul este de a aduce împreună Statele Unite, Japonia, Australia şi India pentru a contracara ameninţarea tot mai mare din partea Chinei”.

Era un plan ambiţios şi avea sens pe mai multe planuri. Harvath putea înţelege de ce se discuta despre asta.

De asemenea, putea înţelege de ce chinezii ar urî-o şi ar vrea să o oprească cu orice preţ.

„Aşadar, treaba mea este să aflu ce s-a întâmplat cu Ritter.

Şi apoi ce se va întâmpla?”

Amiralul Proctor s-a uitat la ceilalţi oameni din jurul mesei şi apoi înapoi la Harvath. „Sarcina ta oficială va veni din partea organizaţiei tale. Treaba mea era doar să prezint informarea."

„Am înţeles. Mai este ceva ce trebuie să ştiu?"

„V-aţi încurcat cu chinezii de mai multe ori", a spus preşedintele şefilor de stat major. „Ştiţi cât de periculoşi sunt. Şi, deşi nu ar trebui să vă avertizez, o voi spune oricum – păziţi-vă spatele. Vorbesc serios."

„Ştiu că da. Şi o voi face. Mulţumesc."

Bărbaţii şi-au luat la revedere, feed-ul s-a întunecat, iar o clipă mai târziu s-a auzit o bătaie la uşa SCIF-ului.

Băgând capul înăuntru, Leahy a spus: „Totul a mers bine?".

„Mi s-a părut că reclamele din partea de jos care mă încurajau să mă înscriu pentru video criptat premium prin intermediul White House TV+ au fost un pic cam exagerate", a răspuns Harvath, „dar în afară de asta, a fost bine."

Tânărul agent CIA a zâmbit. „Urmează biroul dumneavoastră. Au cerut să fie anunţaţi imediat ce apelul era încheiat. Dacă vreţi să vă întindeţi picioarele sau să mai luaţi o cafea, pot să le amân pentru câteva minute".

Harvath avea aproape o cană plină. Ţinând-o în mână, i-a mulţumit lui Leahy şi a spus: „Sunt bine. Hai să le facem legătura."

„Am înţeles", a răspuns Leahy, închizând uşa SCIF.

A fost nevoie de mai puţin de un minut pentru ca ecranul să prindă din nou viaţă. De data aceasta putea să le vadă feţele lui Nicholas şi ale „şefului" său, Gary Lawlor.

Folosea cu uşurinţă termenul de şef când era vorba de Gary.

Înainte de a muri, Reed Carlton spusese clar că dorea ca Harvath să conducă organizaţia, dar Harvath nu fusese interesat. Nu avea nicio intenţie de a renunţa la munca de teren. Ca atare, era nevoie de cineva care să conducă operaţiunile zilnice, iar lui Lawlor i se oferise postul şi îl acceptase.

Acesta era fost agent FBI şi condusese primul program complet negru în care Harvath lucrase după ce părăsise postul de agent al Serviciilor Secrete la Casa Albă. Dar se cunoşteau de mult mai mult timp decât atât.

Deşi într-o altă ramură a serviciului, Lawlor îl salvase pe tatăl lui Harvath în Vietnam. Bărbaţii rămăseseră prieteni, iar Gary devenise ca un al doilea tată pentru Scot.

El fusese, de asemenea, un agent sub acoperire al naibii de bun în cadrul Serviciului de Informaţii al Armatei în timpul Războiului Rece. Gluma din jurul Grupului Carlton era că Lawlor era singura persoană cu mâinile suficient de calofile pentru a se descurca cu cineva atât de „dur” ca Harvath.

„Ambasada SUA în Tadjikistan”, a spus bărbatul mai în vârstă cu un zâmbet când transmisia video a intrat în direct. „Sper că vom reuşi să te smulgem de aici.”

„Dacă nu puteţi aranja imediat transportul, voi fi bine. Ştiu din surse sigure că pescuitul de aici este excepţional.”

„Probabil că acea persoană vrea să-ţi vândă şi un pod şi o proprietate pe malul oceanului”.

„Nu ştiu”, a răspuns Harvath. „Mie mi se pare în regulă.”

„Ei bine, spune-i să trimită propunerea prin poştă la adresa ta din Gettysburg. E timpul să ne mutăm.”

„Şi unde?”

„Jaipur”, a spus Lawlor.

„Mi-am dat seama de asta. Care este misiunea mea?”

„Să aflu cine l-a ucis pe Ritter.”

„Şi apoi?”

„Puterea vrea un Rembrandt.”

Harvath era familiarizat cu termenul. Însemna o execuţie foarte publică, foarte atrăgătoare.

„Dar”, a adăugat Lawlor, „pensulele tale nu ating vopseaua până când nu afli cine l-a trimis pe ucigaş.”

„Deci, vom urca pe scara ierarhică?”

„Până la vârf. Aceasta este prioritatea numărul unu. Obţineţi tot ce vă trebuie. Şi faceţi tot ce trebuie făcut. Ne-am înţeles?”

„Cristal”, a spus Harvath.

Acum era rândul lui Nicholas să vorbească. „Cum de la Duşanbe la Jaipur este un pic prea departe pentru a călători cu motocicleta, chiar şi cu rezervorul plin de benzină, ţi-am găsit un zbor.”

Harvath a zâmbit.

„Acestea fiind spuse”, a continuat Nicholas, „am veşti bune şi am veşti proaste. Ce vrei mai întâi?”

Ura orice întrebare care începea în felul acesta. „Dă-mi veştile rele”.

„Singurul zbor comercial disponibil durează paisprezece ore, mai are un singur loc liber – la clasa economică – şi trebuie să schimbi avionul în Delhi.”

„Care sunt veştile bune?”

„Forţele aeriene indiene mută un avion de transport în această dimineaţă de la baza aeriană Farkhor la Jaipur. O să economiseşti câteva ore.”

„Minunat. Cum rămâne cu ajungerea la Farkhor? E la aproximativ 130 de kilometri de aici.”

„Din acest punct de vedere, aveţi noroc. Când Afganistanul a căzut, jumătate dintre piloţii de elicoptere au fugit în Tadjikistan şi şi-au adus cu ei şi aparatele. Statele Unite au plătit pentru a le menţine abilităţile ascuţite. Aveţi posibilitatea de a vă alege mijlocul de tranzit spre Farkhor. Fie un Mi-25 rusesc, fie un UH-60 Black Hawk.”

„Fără îndoială”, a spus Harvath râzând. „Ultimul elicopter rusesc în care am zburat s-a transformat într-un submarin. Pentru mine va fi fabricat în SUA. Eu optez pentru Black Hawk”.

„Bună alegere”, a răspuns Lawlor, preluând din nou controlul conversaţiei. „Leahy îţi va oferi un telefon nou, un paşaport diplomatic, un act de identitate şi nişte bani de plimbare. În ceea ce priveşte guvernul indian, tu eşti un specialist al Departamentului de Stat trimis să cerceteze ce s-a întâmplat şi să aranjeze repatrierea corpului lui Ritter.”

„Unde voi sta?”

„Jaipur este rezervat în totalitate pentru Diwali, dar am reuşit să te cazăm la Fairmont. Acolo fusese Ritter”.

„Aveţi vreun sprijin pe teren?”

„Într-o situaţie normală”, a spus Lawlor, „staţia CIA din Delhi ar fi luat legătura cu contactele lor din cadrul Biroului indian de informaţii, încercând să obţină pe căi indirecte orice informaţie pe care ar fi putut-o obţine. Ar fi implicat şi ataşatul juridic al FBI din Delhi, precum şi ofiţerul regional de securitate de la DSS. Practic, toţi greii de la ambasadă.”

„Dar aceasta nu este o situaţie „normală”.”

„Nu, nu este. Casa Albă doreşte ca acest lucru să fie ţinut cât mai discret posibil. Sunt dispuşi, totuşi, să implice FSN/I.”

FSN/I a fost termenul folosit de guvernul SUA pentru Foreign Service National (FSN) Investigator. La majoritatea ambasadelor, era vorba de un ofiţer de poliţie local, pensionat, care a deţinut un grad superior, avea relaţii bune şi putea să navigheze în reţeaua de băieţi vechi.

În cazul Ambasadei SUA din New Delhi, postul ar fi probabil ocupat de un fost membru al Serviciului de Poliţie indian – şi el sau ea ar fi fost verificat(ă) temeinic de CIA pentru a se asigura că totul este în regulă şi că nu a fost compromis de un guvern străin ostil, cum ar fi ruşii sau chinezii.

Treaba lor era să ajute la descâlcirea sau navigarea problemelor de aplicare a legii în ţară, în care cetăţenii americani sau interesele americane erau în joc. Acest lucru se putea face prin faptul că FSN/I se deplasa personal într-o locaţie, dădea telefoane de la ambasadă sau făcea legătura între personalul american din acea jurisdicţie, cum ar fi personalul consular, şi o sursă locală de încredere.

Dar atunci când cazul în cauză implica un cetăţean american mort, toată lumea de la ambasadă se aştepta ca FSN/I să fie la faţa locului şi să supravegheze personal fiecare aspect al anchetei. Şi nu doar puterea de la ambasadă se aştepta la asta; la fel şi întreaga forţă de poliţie din Jaipur. Numirea oricui altcuiva în locul FSN/I ar fi fost extrem de suspectă. Mai mult, în ceea ce-l priveşte pe Harvath, ar fi putut fi şi periculos.

Indiferent cât de de de încredere ar fi fost FSN/I, în momentul în care ar fi predat cazul unui coleg din Jaipur, Harvath ar fi avut de-a face cu o entitate necunoscută. Nu conta dacă era vorba de unchiul, vărul, fratele, sora, fiul sau fiica FSN/I; acea persoană era cineva care nu fusese complet verificat de CIA. Dacă adăugăm şi nivelul ridicat de corupţie din poliţie în India, riscurile nu făceau decât să crească.

Într-o lume perfectă, Harvath ar fi avut propria sa sursă de încredere în Jaipur – cineva pe care îl cunoştea, care era bine conectat şi conectat la tot.

Dar aceasta nu era o lume perfectă. Jaipur era un teritoriu complet neexplorat pentru el şi avea să fie extrem de dificil de navigat. Orice lucru care îi putea oferi un avantaj merita să se agaţe de el.

„Voi lua FSN/I”, a spus el.

„Am înţeles”, răspunse Lawlor. „Voi contacta ambasada din Delhi şi voi pune totul în mişcare. În momentul în care elicopterul va sosi pentru a te duce la Farkhor, vei avea, cel puţin, o biografie şi o fotografie. Între timp, pe baza informaţiilor pe care le avem, Nicholas vă va informa despre mişcările lui Ritter în Jaipur.”

Ca întotdeauna, Lawlor a fost un om de cuvânt. Cu zece minute înainte ca Black Hawk-ul să aterizeze pe terenul de fotbal al ambasadei, Harvath nu numai că avea noul său telefon mobil, paşaportul, documentele şi banii de la Leahy, dar avea şi un dosar complet despre FSN/I care urma să-l ia în Jaipur. Şi, după cum se pare, Vijay Chabra era exact persoana de care avea nevoie Harvath.

CAPITOLUL 16 N ORTHERN V IRGINIA N icholas lucrase toată noaptea pentru a se pregăti pentru operaţiunea de la Kabul. Când totul s-a terminat şi Harvath a fost informat cu privire la următoarea sa misiune, şi-a strâns echipamentul, le-a dat celor doi Ovcharkas caucazieni enormi, albi, comanda să meargă cu el şi s-a îndreptat spre liftul privat al Grupului Carlton care îl ducea la nivelul parcării subterane.

Asemănătoare unei Tesla, furgoneta sa neagră Mercedes Sprinter, foarte personalizată, era acoperită cu senzori şi camere minuscule. Dacă cineva s-ar fi apropiat de el, acea persoană ar fi fost înregistrată şi o alertă ar fi fost trimisă pe telefonul său.

Chiar dacă nu primise o astfel de alertă, i-a dat totuşi lui Argos comanda de a adulmeca duba în căutare de explozibili. Niciodată nu poţi fi prea atent. Nicholas îşi făcuse o mulţime de duşmani de-a lungul vieţii.

Când câinele a terminat, s-a alăturat stăpânului său, precum şi lui Draco, care nu plecase niciodată de lângă micuţ.

Urcându-se împreună în dubă, Nicholas s-a strecurat pe scaunul şoferului şi a ieşit din garaj. Drumul spre casă, fără trafic, a durat doar douăzeci de minute.

În viaţa sa anterioară, înainte de a intra în legalitate, strânsese o sumă impresionantă de bani. Când a venit momentul să cumpere o casă în Statele Unite, preţul nu a fost o problemă. Provocarea consta în găsirea proprietăţii perfecte.

Nicholas avea gusturi foarte specifice. A vrut ceva care să-i amintească de Europa. Ceva solid. Ceva care să pară că a existat dintotdeauna, dar care să aibă toate facilităţile moderne. Cel mai important dintre toate, trebuia să fie sigură.

Pe patruzeci de acri extrem de privaţi şi împăduriţi a găsit locul perfect. Fusese construită cu doar un deceniu mai devreme de un magnat al mobilei. Fortăreaţa din secolul al XIII-lea, de inspiraţie scoţiană, a fost construită din peste patru mii de tone de piatră locală, cioplită manual. Avea cinci dormitoare, o capelă, o piscină, o grădină înconjurată de ziduri, un lift şi o terasă de observaţie la etajul patru, cu un şemineu în aer liber şi una dintre cele mai frumoase privelişti pe care le văzuse vreodată.

Întreaga proprietate părea desprinsă dintr-un basm. Iar după greutăţile pe care le îndurat, Nicholas merita un final fericit.

Şi mai important, voia să îi ofere Ninei basmul.

Toată. Ea îl făcuse atât de incredibil de fericit. Şi în curând urma să dea naştere copilului lor.

La început, fusese cuprins de îngrijorare, îngrijorat de faptul că copilul ar putea suferi de tulburarea sa genetică rară de nanism primordial. Testele, însă, îl liniştiseră. Totul era pe drumul cel bun pentru ca ei să aibă un copil frumos şi sănătos.

Nicholas aştepta cu nerăbdare să umple casa cu dragoste, căldură şi sunetul râsului.

După ce fusese abandonat în copilărie în Georgia sovietică şi crescut într-un bordel de lângă Marea Neagră, îşi dorise întotdeauna o familie adevărată a lui. Acum, că totul se adeverea, se simţea adesea ca şi cum ar fi trăit într-un vis. De fapt, aşa îşi botezase casa-Castelul Mechta, de la cuvântul rusesc pentru „vis”.

A parcat în garajul său mare şi impecabil de curat, a aşteptat ca uşa de sus să se închidă înainte de a coborî din dubă cu câinii.

În interiorul casei, a oprit restul alarmelor şi s-a îndreptat spre bucătărie. Îi plăcea să gătească, iar în seara asta pregătea o masă foarte specială.

Nina, din păcate, era teribil de alergică la crustacee. Dar, pentru că o iubea atât de nebuneşte, se jurase şi pe ea. Nu era o sarcină uşoară pentru un gurmand care mâncase până la comă alimentară în nenumărate rânduri prin turnuri de crabi, creveţi şi stridii care erau mai înalte decât el.

În această seară, însă, Nina nu era acasă. Plecase pentru câteva zile să se întâlnească cu prietenii – una dintre ultimele ei călătorii înainte de naşterea copilului.

Nicholas avea toată casa la dispoziţie şi avea de gând să pregătească homar Thermidor cu pommes soufflé alături şi o sticlă de Dom Pérignon din 2002.

După ce a scos unul dintre paharele sale Riedel Dom Pérignon, a recuperat şampania şi a destupat-o uşor. Sunetul, fusese învăţat, nu trebuia să fie niciodată mai puternic decât un suspin de iubit. Credea că oamenii care făceau să sară dopurile de plută sau îşi sabotau capacele sticlelor erau nişte sălbatici.

Turnându-şi un pahar, a deschis aplicaţia de muzică de pe tabletă şi a răsfoit numeroasele sale liste de redare. Singurul lucru mai divers decât gusturile sale în materie de mâncare era gustul său în materie de muzică. El şi Harvath se legaseră din cauza iubirii lor comune pentru funk – şi asta era ceea ce ascultau adesea când venea la ei. Asta, sau rockul clasic. În seara asta, însă, avea chef de ceva diferit.

Degetul său a plutit pentru o clipă peste lista intitulată „Great American Songbook”. Dar muzica lui Nat King Cole şi Dinah Washington nu era exact ceea ce avea chef să asculte în acel moment. El voia ceva cu mai multă pasiune, mai multă putere. Opera era ceea ce-şi dorea. Şi nu orice operă.

A apăsat pe lista de redare a ariilor sale preferate şi a dat volumul foarte tare. Curând, difuzoarele de deasupra au început să răsune în timp ce „Ebben? Ne andrò lontana” din „La Wally” de Alfredo Catalani a căzut langurous din ele.

Luând o înghiţitură de şampanie, micuţul a tras o scară cu trepte personalizată până pe insulă şi s-a apucat de pregătirea mesei.

Două ore mai târziu, după ce mâncase şi dăduse drumul la câini, stătea în faţa dulapului cu băuturi alcoolice, încercând să se hotărască ce va bea după cină. Şi-a amintit de versul lui Samuel Johnson: „Claret este băutura băieţilor, portul pentru bărbaţi, dar cel care aspiră să fie erou trebuie să bea coniac” şi şi-a ales sticla sa rară de Louis XIII Black Pearl.

Coniacul provenea dintr-un singur butoi din pivniţa privată a familiei Hériard Dubreuil. Doar 775 de sticle, realizate din cristal Baccarat, au fost lansate în întreaga lume.

A turnat o măsură din lichidul chihlimbar în paharul de coniac Lalique şi, cu câinii în mână, s-a îndreptat spre liftul său.

Proprietarii anteriori nu precupeţiseră nicio cheltuială. Locuinţa era plină de lemn masiv frumos – arţar, cireş, nuc şi stejar. De la tâmplăria sculptată manual până la lambriurile din cabina liftului, totul era de primă clasă.

El şi câinii au urcat până la etajul al patrulea al turnului şi au ieşit pe un set de uşi franceze către puntea de observaţie. De aici, putea vedea kilometri întregi.

Fusese o vară caldă, indiană. Dar, pe măsură ce toamna se apropia tot mai mult de iarnă, serile începeau să mucegăiască. A decis să aprindă un foc.

Nopţile mai răcoroase erau de fapt ceva ce aşteptau cu nerăbdare. La sfârşitul zilei, înainte de cină, el şi Nina aveau un ritual. Se întâlneau pe acoperiş pentru a se relaxa, a se reconecta şi a savura împreună un cocktail. Un foc nu făcea decât să fie mai romantic.

Lăsându-şi paharul jos, a ales câţiva buşteni pentru foc, a aprins un starter şi a aprins un chibrit.

O flacără strălucitoare a sărit în sus în timp ce gazul se aprindea şi, încet, buştenii au început să pocnească. În timp ce câinii se culcau lângă şemineu, Nicholas se ducea să îşi ia coniacul.

Dar, de îndată ce a pus mâna pe el, a început să se simtă rău. O senzaţie pătrunzătoare iradia prin partea stângă a capului său – ceva ce putea să audă şi să simtă în acelaşi timp. Durerea din urechea lui era peste aşteptări. Curând, totul a început să se învârtă.

A încercat să ajungă până la uşile franceze, dar şi-a pierdut echilibrul, prăbuşindu-se pe pavajul de ardezie, paharul de coniac spărgându-se în mâna lui.

A încercat să-i strige pe Argos şi pe Draco, pentru a-i determina să-l tragă înăuntru în siguranţă, dar şi ei o simţeau la fel.

Ultimul lucru pe care l-a înţeles înainte ca totul să se întunece a fost câinii care se zbăteau şi urlau de durere.

CAPITOLUL 17 T AMIL N ADU, I NDIA Zborul de la New Delhi la Baza Aeriană Sulur a durat puţin mai puţin de trei ore – mai mult decât suficient timp pentru ca Gupta să termine instructajul lui Asha şi să răspundă la o mulţime de întrebări ale acesteia. Nu era, totuşi, înnebunită de toate răspunsurile.

Operaţiunea lor, în ciuda tuturor birourilor nepotrivite şi a computerelor învechite de la Blind Relief Association of Delhi, era formată doar din ei trei. Raj nu avea intenţia de a mai aduce pe cineva la bord.

Motivul pentru care o pusese să semneze o scrisoare de demisie şi să îşi cureţe biroul era ca, în cazul în care ar fi fost prinsă, RAW să poată dezminţi orice legătură cu ea, precum şi orice cunoştinţă despre ceea ce lucra. Era, în esenţă, cartea lor de ieşire din închisoare.

Nu a fost un şoc. A fi dispensabil – în mod rezonabil – făcea parte din fişa postului. Ceea ce o surprinsese era cât de mult miza Raj pe ea.

Dintre toţi agenţii pe care ar fi putut să-i aleagă, ea era cea mai potrivită.

Gupta îi spusese că ar trebui să fie mândră, ceea ce şi era. Apoi, el a întărit importanţa misiunii ei citând un citat dintr-un film popular, bazat pe evenimente reale, care ficţionalizase RAW: „India nu este doar o ţară. Este o ideologie. Iar inamicul vrea să folosească orice metodă pentru a învinge această ideologie”.

„Inamicul” la care se referă citatul era Pakistanul, dar ar fi putut fi oricare dintre inamicii Indiei – în special China. Exemplul oferit de democraţia indiană cu faţa spre Vest era la fel de periculos pentru Beijing precum democraţia cu faţa spre Vest a Ucrainei era pentru Moscova. Totalitarii nu au putut suporta ca libertatea să înflorească la uşa lor. A fost un memento mereu prezent pentru cetăţenii lor despre ceea ce li se refuza. Ca atare, era o ameninţare contagioasă, corozivă, existenţială, care trebuia stinsă cu orice preţ.

Asha a înţeles care era miza. Faptul că Gupta a fost scos de la pensie pentru a lucra la această misiune nu a făcut decât să accentueze acest lucru.

Asta şi faptul suplimentar că operaţiunea lor fusese limitată la doar trei persoane.

Dacă ar fi avut succes, beneficiile pentru India ar fi fost incalculabile. Poate că se va face un film despre ei. Cunoscând dragostea fraţilor ei pentru cinematografie, probabil că asta i-ar fi impresionat chiar mai mult decât o medalie oferită în secret.

Nu că toate astea ar fi contat în vreun fel. Nu de aceea se angajase la RAW.

Înainte de aterizare, şi-a prins părul, s-a schimbat în uniforma Corpului de Securitate al Apărării care fusese atârnată pe spatele uşii de la toaletă şi a verificat banda cu numele de pe uniformă pentru a se asigura că se potrivea cu legitimaţia ei, ceea ce, desigur, se potrivea.

Şi-a fixat Glock-ul în interiorul centurii de la brâu a uniformei, ascunzându-l sub „jachetă”, aşa cum se numea cămaşa de uniformă de camuflaj, şi s-a alăturat lui Gupta în cabină. Mai era o ultimă întrebare pe care dorea să o pună.

„Povesteşte-mi despre fiul lui Raj”, a spus ea.

Bărbatul mai în vârstă a ridicat din umeri în timp ce îşi împacheta pipa cu tutun. „Nu sunt prea multe de spus.”

„Până astăzi, am crezut că el şi soţia lui nu aveau copii.”

„Exact ceea ce au vrut să creadă oamenii.

Chiar dacă ar fi avut zece copii, nimeni nu ar fi ştiut. Ataşamentele noastre – oamenii şi lucrurile la care ţinem – sunt cele care ne fac vulnerabili în acest domeniu de activitate.”

„Care a fost cauza orbirii băiatului?”

„Nu ştiu”, a spus Gupta. „El nu vorbeşte despre asta.”

„Unde este fiul său acum?”

„El are un loc de muncă, într-un mic atelier din Ghaziabad. Este un drum uşor de la New Delhi, aşa că amândoi îl pot vizita în mod regulat.”

„Câţi ani are băiatul?”

„Băiatul este acum un bărbat. Douăzeci şi cinci de ani. Are o logodnică. Ea are nouăsprezece ani şi lucrează în acelaşi magazin de ţesut canat de scaune. Se vor căsători în primăvară. Vor să aibă copii.”

„Raj şi soţia lui trebuie să fie foarte fericiţi”, a spus Asha.

„Pentru prima dată după mult timp, se pare”, a răspuns el. Apoi, prinzându-şi centura de siguranţă, i-a făcut semn să facă acelaşi lucru.

Câteva minute mai târziu, au aterizat la Sulur, a doua bază aeriană ca mărime din India, responsabilă de protejarea întregului teritoriu oceanic al ţării. Putea manevra atât avioane de vânătoare, cât şi de transport – singura staţie aeriană din India capabilă să facă acest lucru.

Vremea era înnorată. O ceaţă subţire persista deasupra aerodromului.

„Sunteţi gata de plecare?” a întrebat Gupta în timp ce o însoţea pe Asha până la uşa din faţă, iar un membru al echipajului a coborât scările de avion.

Ea a dat din cap.

„Te descurci”, i-a spus el. „Şi noi te avem pe tine.”

„Toţi doi.”

Gupta a întins mâinile. „Dacă credeţi că puteţi alege doi mai buni, ştiţi cum să ne contactaţi.”

Asha a scos din buzunar telefonul mobil pe care îl primise şi l-a scuturat. „Sunteţi amândoi pe apelarea mea rapidă. De fapt, voi sunteţi singurii pe apelarea mea rapidă.”

„Relaxează-te. O să faci o treabă bună. Raj are încredere în tine.”

„Doar Raj?”

Bărbatul mai în vârstă a zâmbit. „Credinţa implică încredere. Încrederea se bazează pe experienţă. Iar experienţa se dobândeşte în timp. Aştept cu nerăbdare să dezvolt încrederea în tine”, a spus el, aprinzându-şi pipa şi dându-se înapoi pentru ca ea să poată coborî scările. „Ceasul începe acum”.

Asha i-a zâmbit înapoi şi a clătinat din cap. A fost un discurs de încurajare ciudat. Ea nu avea timp, însă, să se gândească la asta. La capătul scărilor o aştepta un Maruti Gypsy verde – un vehicul verde asemănător unui jeep, popular printre militarii indieni. Lângă ea se afla un tânăr soldat al Corpului de Securitate al Apărării.

După ce a salutat-o, el a ridicat vocea pentru a putea fi auzit şi s-a prezentat ca Lance Naik Kamal Khan.

Lance Naik era echivalentul armatei indiene pentru un caporal.

Asha i-a întors salutul şi i-a înmânat rucsacul, pe care acesta l-a aşezat în spatele scaunului pasagerului din Maruti.

Aerul era îmbibat cu umiditate şi miros de combustibil pentru avioane. În jurul lor, baza fremăta de activitate. Avioanele au rulat, au decolat şi au aterizat. Un trio de elicoptere a tunat pe deasupra în formaţie. O flotă de Boeing P-8, avioane de elită de recunoaştere maritimă cu rază lungă de acţiune şi de luptă antisubmarin, se afla în apropiere – primele vândute vreodată de americani unui partener internaţional.

India deţinea a patra forţă aeriană ca mărime din lume şi întotdeauna o umplea de mândrie să o vadă la lucru.

„Avem un birou pregătit pentru dumneavoastră", a spus Lance Naik Khan, ţinând uşa deschisă pentru ea. „Maiorul Badal s-a întors la locul prăbuşirii, dar a ordonat să primiţi cooperare deplină. Cu ce aţi dori să începeţi?"

Asha şi-a consultat ceasul. „Aş vrea să încep cu mecanicul şef de zbor".

„Sergent Siddiqui. Da, doamnă. „Lasă-mă să contactez prin radio depozitul de reparaţii al bazei."

Lance Naik Khan a închis apoi uşa Ashei, a ocolit partea din spate a vehiculului şi s-a urcat la volan. A pornit Maruti-ul, a băgat-o în viteză şi s-a îndreptat spre BRD în timp ce încerca să îi apeleze prin radio.

A durat o clipă până au ajuns la cineva care să le răspundă la întrebare. Veştile pe care le livraseră nu erau bune.

În calitate de persoană care semnase autorizaţia de zbor a elicopterului generalului Mehra, Siddiqui fusese supus la întrebări şi interviuri toată ziua.

Personalul de comandă dorea să vorbească cu el. Şeful său şi şeful şefului său petrecuseră apoi ore întregi cu el, trecând în revistă fiecare detaliu la nesfârşit.

După aceea, sosiseră anchetatorii de la locul accidentului şi procesul a reînceput de la capăt.

În tot acest timp, el fusese calm, profesionist şi minuţios. Acest lucru se schimbase, însă, atunci când primise un apel pentru el.

Persoana de la radio a spus că nu ştia cu cine vorbise, dar că Siddiqui devenise agitat şi ieşise în grabă din depou. Şeful mecanicilor de zbor fusese văzut ultima dată urcându-se în vehiculul său personal, un Tata Tigor alb de ultimă generaţie, şi plecând în viteză spre poarta principală.

„Cu cât timp în urmă?", a întrebat lance naik.

„Trei minute maximum", a răspuns vocea.

„Du-mă la poarta aceea", i-a ordonat Asha tânărului soldat DSC.

Nu avea nicio idee despre cine îl sunase pe Siddiqui, nici despre ce se spusese, dar faptul că îl agitase atât de tare încât o luase la fugă – înainte de terminarea turei – o tulbura. Era esenţial ca ea să ajungă la el înainte ca acesta să facă vreo prostie sau să dispară cu totul.

Lance Naik Khan a navigat cu îndemânare pe aerodrom şi i-a dus la poarta principală exact la timp pentru a vedea un Tata Tigor alb ieşind din bază şi accelerând în timp ce vira la dreapta pe drumul principal.

În faţa lor se aflau o rezervă de maşini. Asha i-a spus lui Khan să îi ocolească. Când Securitatea bazei a încercat să le facă semn să coboare şi să oprească vehiculul, ea l-a pus pe lance naik să dea o lovitură rapidă de stroboscop şi să latre Klaxon-ul. Nu se opreau pentru nimic. Nu avea de gând să rişte să îl piardă din vedere pe Siddiqui.

Oriunde s-ar fi îndreptat omul, era hotărât să ajungă acolo cât mai repede posibil. Traficul era uşor, dar pe măsură ce se apropiau de partea principală a oraşului, a început să se intensifice.

Siddiqui a început să se strecoare înăuntru şi afară. Nu numai că era dificil să-l urmărească, dar era şi incredibil de periculos. Avea de gând să ucidă pe cineva.

Când mecanicul de zbor a trecut pe roşu, Khan a fost nevoit să îl urmeze şi a ratat o coliziune cu doar câţiva centimetri.

Asha se săturase. L-a instruit pe Lance Naik să reactiveze stroboscoapele şi Klaxon-ul. Din punct de vedere tehnic, orice autoritate pe care o avea DSC se încheia la ieşirea din bază. În acest moment, însă, tot ce voia să facă era să-l facă să tragă pe dreapta şi să oprească.

Siddiqui nu era interesat. De fapt, a accelerat şi a început să execute manevre şi mai agresive.

Ce naiba e în neregulă cu tipul ăsta? Asha i-a ordonat lui Khan să rămână cu el.

Pe o stradă îngustă din cartierul Ganapathy, urmărirea s-a încheiat – cel puţin partea cu vehiculul.

Un camion de livrări era oprit şi nu avea cum să-l ocolească. Nici nu a mai dat înapoi.

Siddiqui era înghesuit şi a decis să-şi abandoneze maşina.

Scoţându-şi telefonul mobil, Asha a activat funcţia de memorare vocală şi l-a pus pe lance naik să-i înşire rapid numărul de telefon. Apoi a coborât din vehicul şi s-a îndreptat pe jos după Siddiqui.

Era semnificativ mai în vârstă decât ea şi nu se apropia nici pe departe de nivelul ei de condiţie fizică, dar era la fel de rapid ca fulgerul şi se mişca ca un om posedat. Un accident de maşină, îşi dădea seama, avea să se dovedească a fi fost cea mai mică dintre grijile ei. Tipul ăsta avea să cadă mort în orice moment, în urma unui atac de cord sau a unui atac cerebral.

Ca şi în Mumbai, străzile erau pline de oameni care veneau şi plecau, pregătindu-se pentru o altă seară de Diwali. I-a îngreunat orientarea lui Siddiqui. Asha se apropia de el.

Au trecut pe lângă un mic magazin de feronerie şi pe lângă un lanţ popular cu tematică de petrecere numit Cake Point.

Lângă un magazin care vindea anvelope recondiţionate pentru maşini şi motociclete, ea era suficient de aproape pentru ca el să o audă. Strigându-i numele, ea i-a ordonat să se oprească. A aruncat o scurtă privire peste umăr, dar a continuat să meargă. Asta a fost ultima picătură.

Dând cu piciorul în viteză, ea a alergat cât de repede a putut – un sprint în toată regula. Ea nu a încetinit până când nu a fost suficient de aproape pentru a se întinde şi a-i apuca spatele gulerului. Dar nu asta a făcut.

În schimb, pe o bucată de trotuar aspru şi denivelat, şi-a întins ambele braţe şi i-a dat o împingere masivă.

Siddiqui s-a lovit de pământ atât de tare, încât a sărit.

Înainte ca el să se ridice în picioare, Asha îi pusese cizma pe ceafă şi îşi scoase arma.

„Sergent Siddiqui”, a spus ea. „Ceea ce vei face în următoarele câteva momente va avea un impact asupra restului vieţii tale. Vă îndemn să alegeţi foarte atent. De ce fugi?”

Pe jos, lângă el, era telefonul lui. A început să-şi mişte degetele spre el. Asha a exercitat o presiune asupra gâtului său, trimiţându-i un fulger de durere prin corp.

„Te rog”, a implorat el. „Ajută-mă.”

A lăsat-o mai moale, dar numai cu un fir de păr. A ridicat telefonul şi i l-a oferit. Pe ecranul său crăpat, un videoclip era transmis în direct. Comentariile erau abominabile.

Luându-şi cizma de pe gâtul lui, ea l-a ajutat pe mecanicul de zbor să se ridice în picioare. „Cât de departe?”, l-a întrebat ea.

„Încă trei blocuri”.

„Fugiţi!”

CAPITOLUL 18 S ecurându-şi arma, ea a luat-o la fugă împreună cu Siddiqui.

Să ajungi la o scenă precum cea care se desfăşura în livestream, cu o armă în mână, era o idee foarte periculoasă. Dacă avea să fie nevoită să scoată Glock-ul, avea să fie pentru că toate celelalte posibilităţi fuseseră epuizate.

Au parcurs rapid cele trei străzi, încetinind doar când au început să vadă mulţimea. Aici a fost momentul în care Asha a fost nevoită să preia conducerea.

Scoţându-şi telefonul mobil, a scos memo-ul vocal de la Khan, a introdus numărul lui şi i-a spus unde se aflau şi care era situaţia.

Apoi s-a întors spre mecanicul de zbor şi i-a spus cuvintele pe care ştia că nu ar fi vrut să le audă.

„Sergent Siddiqui, trebuie să rămâi aici.”

„Dar familia mea...”, a început el.

Asha a ridicat mâna. „Dacă te vede această gloată, te va sfâşia. Nu eşti bun de nimic pentru familia ta moartă. Voi ajunge la ei şi îi voi proteja. Îţi promit. Aşteaptă-l aici pe colegul meu. El va avea grijă de siguranţa ta.”

Siddiqui ştia că are dreptate, dar faptul că era atât de aproape de familia lui şi nu făcea nimic se simţea incredibil de greşit. Era treaba lui să îi protejeze, nu a ei. Erau atacaţi şi nu mai avea ce face. L-a făcut să se simtă ruşinat.

„Cum o cheamă pe soţia ta?”, a întrebat ea.

„Ismat.”

„Sun-o. Spune-i că vin ajutoare. Îi aminti să rămână în casă, să nu se apropie de uşi şi ferestre şi să rămână calmă. Totul va fi bine”.

Mecanicul de zbor a dat din cap şi Asha s-a îndreptat spre gloata inflamată. Ea ura internetul tocmai din acest motiv. Toată lumea din India avea un telefon mobil. Rapiditatea cu care puteau fi lansate zvonuri şi cu care concetăţenii ei puteau fi înfierbântaţi era dezgustătoare.

Foarte puţini oameni s-au oprit vreodată să întrebe: „Este adevărată povestea asta? Este vorba de propagandă? Sunt eu manipulat pentru a servi agendei altcuiva?”.

Zvonurile care exploatau ura etnică şi religioasă păreau să anime mulţimile cel mai rapid. Era o slăbiciune culturală a Indiei, în special în corpul său politic – şi una pe care politicienii indieni cinici au făcut mai mult pentru a o încuraja decât pentru a o descuraja şi a o demantela. Cea mai uşoară cale spre puterea electorală a fost, de asemenea, cea mai corozivă. Blocuri mai energizate ar putea fi construite spunându-le alegătorilor ce este în neregulă cu vieţile lor, mai degrabă decât ce este corect.

În loc să se vadă unii pe alţii ca pe nişte compatrioţi, cetăţenii Indiei se îngrămădeau unii pe alţii, clasificându-se în silozuri pe baza afilierii la un partid.

Aceştia îşi alungau din viaţa lor prietenii, vecinii, colegii de serviciu – chiar şi membrii familiei – pe oricine nu susţinea aceeaşi „echipă” politică pe care o susţineau ei. Asha ura să vadă acest lucru.

Democraţia nu era despre cum erai diferit, ci despre cum erai la fel. Era vorba despre drepturile şi libertăţile de care se bucura fiecare şi despre modul în care fiecare le proteja.

Democraţia se referea, de asemenea, la responsabilităţile şi îndatoririle tale, ca cetăţean. Când oamenii începeau să se vadă pe ei înşişi ca membri ai unui subset în primul rând, era o lumină roşie intermitentă – un avertisment că democraţia unei naţiuni era în pericol. Fracţionismul era opusul patriotismului.

Asha habar nu avea cine lansase zvonul care trimisese mulţimea la casa sergentului Siddiqui, dar era cineva care avea două informaţii esenţiale.

Unu – că Siddiqui fusese mecanicul de zbor care semnase autorizaţia de zbor a elicopterului generalului Mehra. Doi – că sergentul Siddiqui era musulman.

În India, cu majoritate hindusă, nu era nevoie de prea mult pentru a declanşa violenţe religioase. Acelaşi lucru se putea spune şi despre Bangladeshul cu majoritate musulmană de alături. Deseori, violenţele împotriva minorităţii musulmane din India au declanşat violenţe împotriva minorităţii hinduse din Bangladesh. Era un cerc vicios.

Simpla sugestie că sergentul Siddiqui, un musulman, ar fi putut sabota un elicopter care îl transporta pe generalul Mehra, un hindus, a fost tot ce a fost nevoie pentru a aprinde fitilul. Ajunsă la faţa locului, Asha a putut vedea o mulţime de potenţiali „acceleratori".

Mulţimea era formată din aproximativ şaptezeci şi cinci de oameni furioşi şi era în creştere. Poliţia a sosit, dar a rămas în urmă. A fost condamnabil.

Identificându-l pe comandant, un poliţist gras şi evident leneş, sprijinit de vehiculul său de patrulare, cu un baston sub braţ şi o ţigară aprinsă în gură, ea s-a apropiat de el şi i-a spus: „Fă ceva".

„Mă scuzaţi, doamnă?", a spus ofiţerul, luat prin surprindere.

„M-aţi auzit. Faceţi ceva".

„Doamnă, forţa de reacţie rapidă a fost alertată.

Nu suntem echipaţi pentru a face faţă acţiunilor mafiote".

Asha a aruncat o privire spre scaunul din faţă al maşinii sale de patrulare, unde fusese stivuită o serie de dispozitive de control al mulţimii.

„Ce înseamnă toate astea, atunci?".

„Asta e pentru protecţia noastră. Dacă va fi nevoie."

„Protecţia voastră?", a ripostat ea. „Cum rămâne cu protecţia familiei Siddiqui şi a casei lor?".

„Doamnă, vă amestecaţi în capacitatea mea de a-mi face treaba. Vă rog să vă retrageţi."

„Din câte văd eu, nu faceţi nimic".

„Monitorizăm situaţia, doamnă", a răspuns ofiţerul.

„Asta nu este suficient", a spus Asha. „Sergentul Siddiqui este membru al forţelor armate ale Indiei."

Unul dintre ceilalţi poliţişti care se aflau în apropiere a spus batjocoritor în hindi: „Este şi musulman."

A fost o insultă neprofesională şi ar fi trebuit să fie imediat mustrată de comandant, iar ofiţerul vinovat să fie mustrat. În schimb, ofiţerul principal a continuat să se sprijine pe crucişătorul său, fumând.

„Trupele noastre lucrează non-stop pentru a vă menţine pe voi şi familiile voastre în siguranţă, indiferent de religie. Le datoraţi acelaşi respect şi aceeaşi obligaţie în schimb", a declarat ea.

Comandantul s-a uitat la ea, a tras adânc din ţigară şi a ţinut-o un moment înainte de a expira.

Aruncând chiştocul pe jos, acesta l-a strivit cu cizma şi apoi le-a făcut semn oamenilor săi să îl urmeze.

Asha îl privea, aşteptându-se să înceapă să spargă lucrurile şi să împingă oamenii înapoi, departe de casa Siddiquis. Nu asta s-a întâmplat.

Poliţiştii s-au îndreptat spre o altă maşină de patrulare, unde comandantul gras a adoptat aceeaşi postură leneşă şi şi-a aprins o altă ţigară. Mesajul transmis mulţimii era evident – nu suntem aici ca să facem nimic.

Asha avea doar câteva opţiuni – niciuna dintre ele bună. Îi promisese mecanicului de zbor că îi va proteja familia. În momentul de faţă, însă, nu putea ajunge nici măcar până la uşa din faţă.

Ceea ce a complicat lucrurile a fost lipsa de acţiune a poliţiei. Mulţimea nu ar fi făcut decât să se înfurie şi să se îmbărbăteze tot mai mult. Unii dintre cei din mulţime aruncau deja cu pietre în casă, ceea ce i-a provocat Ashei şi mai multă îngrijorare.

Cel mai frecvent declanşator, la nivel mondial, care a declanşat violenţa unei mulţimi furioase a fost sunetul unui geam spart. Era ca un foc de armă care deschidea un set de porţi distructive şi potenţial mortale.

Când unul dintre cei care aruncau pietre în stradă a reuşit să spargă o fereastră de la etaj, Asha a ştiut că nu mai avea timp. Trebuia să acţioneze.

Deschizând portiera din partea pasagerului din maşina de croazieră, ea a luat un lansator de 40 mm, a agăţat un bandolier cu muniţie mai puţin letală şi s-a îndreptat spre mulţime.

Înainte ca poliţiştii să-şi dea seama ce se întâmpla, ea încărcase lansatorul cu patru focuri de armă şi ţintise mulţimea.

Primul dispozitiv pe care l-a lansat a fost o muniţie de avertizare.

Ţinând lansatorul înclinat, a apăsat pe trăgaci şi a trimis proiectilul în aer. A detonat la şase metri deasupra mulţimii, cu o explozie de 170 de decibeli şi o străfulgerare orbitoare, de cinci milioane de candela.

O panică colectivă s-a răspândit în mulţime. Oamenii au început să ţipe şi să fugă.

Era o mână de aproximativ cincisprezece persoane care se hotărâseră să atace casa şi încercau să spargă uşa. Asha a avansat şi şi-a îndreptat atenţia asupra lor în continuare.

Următoarele trei focuri de armă care au erupt din lansator au fost numite WASP. Fiecare muniţie conţinea paisprezece proiectile cauciucate cu o precizie de cincizeci de picioare şi o răspândire de opt picioare. Cu alte cuvinte, niciunul dintre răzvrătiţi nu fusese cruţat. Fiecare a fost lovit de mai multe ori şi fiecare lovitură a provocat dureri atroce.

Până când vreunul dintre membrii mulţimii şi-a dat seama de unde veniseră împuşcăturile, Asha reîncărcase deja şi trăgea din nou asupra lor în timp ce reducea restul distanţei.

Cei care au putut, au fugit. Cei care nu au putut, au şchiopătat. Restul au trebuit să fie ajutaţi de camarazii lor.

În cele din urmă, Asha reuşise să-şi atingă obiectivul. Îşi eliberase o cale spre casă şi ajunsese la intrarea din faţă.

Bătând în uşă, a strigat-o pe doamna Siddiqui, folosindu-i prenumele şi spunându-i că era sigur să o lase să intre. O clipă mai târziu, Ismat a făcut exact asta.

După ce şi-a reîncărcat lansatorul, Asha s-a întors şi a tras o grenadă de spray cu piper cu explozie aeriană care a explodat deasupra locului unde se reasamblase mulţimea, la jumătatea acestei străzi.

Nu îi va ţine departe pentru totdeauna, dar va trebui să fie de ajuns pentru moment. Scrutând strada înainte de a se retrage în casă, a surprins privirea uimită a comandantului de poliţie supraponderal. Stătea acolo cu gura căscată, ţigara aprinsă abia atârnându-i de buza de jos.

„Forţele armate indiene vă mulţumesc pentru asistenţă”, a strigat ea, păstrându-şi profesionalismul, în timp ce se lupta cu dorinţa de a-i arăta degetul.

Apoi a intrat înăuntru pentru a i se alătura doamnei Siddiqui, închizând şi blocând uşa în urma ei.

CAPITOLUL 19 „E totul în regulă. Sunteţi cu toţii în siguranţă. Nu vi se va întâmpla nimic”, a spus Asha, încercând să o liniştească pe doamna Siddiqui şi pe copiii ei mici. „Este cineva rănit?”

Cu toţii au clătinat din cap.

„Bine”, a răspuns Asha. „Vreau ca toată lumea să-şi facă un bagaj pentru o noapte. Fără valize. Ceva mic, pe care să îl puteţi transporta cu uşurinţă. Bine?”

Familia a dat din cap, iar Asha i-a pus la treabă, în timp ce cerceta restul casei, asigurându-se că totul era în siguranţă.

După ce şi-a terminat treaba, şi-a scos telefonul şi l-a sunat pe Lance Naik.

„Îl aveţi pe sergentul Siddiqui?”, a întrebat ea.

„Da, doamnă. Este chiar aici.”

„Spuneţi-i că soţia şi familia lui sunt în siguranţă, dar că trebuie să rămână cu voi. Încă nu este sigur pentru el aici jos”.

„Da, doamnă”, a răspuns Khan şi apoi i-a transmis informaţia mecanicului de zbor.

„Care este poziţia ta?”, a întrebat ea.

„Suntem la un bloc mai jos pe stradă, în direcţia opusă mulţimii.”

„Câţi poliţişti vezi?” „Câţi poliţişti vezi?”.

„În prezent, număr zece, dar ar putea fi mai mulţi.”

„Fiţi foarte atenţi. Nu am încredere în ei”.

„Da, doamnă”, a spus Lance Naik. „Am înţeles.”

„Ce face mulţimea? Se dispersează?”

„S-au împrăştiat după ce ai tras ultimul foc, dar se pare că se regrupează.”

La naiba, s-a gândit ea. Cum naiba am de gând să-i scot pe toţi de aici în siguranţă? Şi apoi şi-a dat seama.

„Ce fel de mijloace aeriene are Sulur în aşteptare, cu echipaj şi gata de plecare chiar acum?”, a întrebat ea.

„Aripă fixă, doamnă? „Sau să fie rotativă?”

„Rotary.”

„Cu siguranţă, doamnă, nu vă gândiţi să încercaţi să aterizaţi un elicopter pe strada de afară. Este mult prea periculos. Cu apropierea clădirilor, ca să nu mai vorbim de liniile de curent...” Asha l-a întrerupt şi i-a explicat exact ce voia să aranjeze. După ce Khan a asigurat-o că a înţeles ce anume dorea, a întrerupt apelul şi s-a dus să verifice progresele pe care le făceau doamna Siddiqui şi copiii.

În timp ce o făcea, a oferit o rugăciune tăcută pentru ca planul ei să funcţioneze. Dacă nu era aşa, cu o forţă de poliţie mai puţin cooperantă, habar n-avea cum avea de gând să reuşească.

Când Khan a sunat înapoi, ea putea deja să audă sunetul elicopterului care se apropia. Era un HAL Dhruv nou şi elegant, fabricat de Hindustan Aeronautics Limited şi operat de Forţele Aeriene Indiene.

Dhruv-ul îşi luase numele de la cuvântul sanscrit pentru „de neclintit”, dar astăzi urma să facă una dintre cele mai serioase zguduiri din cariera sa.

Asha îşi reconfigura lansatorul cu un alt set de muniţii. Verificându-i pentru ultima oară, i-a spus lance naik-ului că era gata de plecare.

„De îndată ce daţi semnalul, atunci”, a răspuns Khan.

Aliniind familia, le-a dat un ultim set de instrucţiuni, ordine de marş literale, apoi a descuiat uşa din faţă.

Chiar dacă nu putea vedea elicopterul, ştia unde se afla. De îndată ce echipajul primea semnalul ei, intra în acţiune.

Afară, pe stradă, mulţimea nu numai că se regrupase: înainta, întorcându-se spre casă.

Mulţi îşi legaseră bucăţi de pânză în jurul feţei în aşteptarea unei alte salve de spray cu piper.

Asha a ridicat lansatorul şi a tras unul dintre gloanţele de avertizare de tip flash-bang. A explodat deasupra capetelor mulţimii cu o altă explozie puternică şi o străfulgerare de lumină. O mână de răsculaţi şocaţi s-au îndepărtat în fugă, dar după un cor de ţipete surprinse, mulţimea a continuat să înainteze. Acesta a fost momentul în care a mai lansat o altă rafală aeriană de spray cu piper.

Cei care au crezut că măştile de pânză îi vor proteja de iritantul chimic s-au înşelat amarnic.

Valuri după valuri de tuse şi sufocare se auzeau venind dinspre mulţime, care părea să fi crescut considerabil în dimensiuni. Era timpul să lanseze al treilea cartuş – o grenadă fumigenă.

Adunându-şi familia în spatele ei, a numărat până la trei, a apăsat pe trăgaci şi a început evacuarea Siddichizilor.

Ieşiţi în stradă, au rupt-o la stânga, conduşi de Ismat, în timp ce Asha îi acoperea din spate.

Văzând norul de fum albastru, piloţii Forţelor Aeriene Indiene s-au năpustit şi au oferit ceea ce poliţia locală nu a vrut să ofere – controlul revoltei.

Într-o manevră cunoscută sub numele de „spălare la cald”, Dhruv-ul a coborât jos, la mai puţin de 15 metri deasupra mulţimii. Folosindu-şi rotoarele cu putere de furtună, a creat un uragan de durere, ridicând pământul, nisipul şi molozul, trimiţându-le peste tot.

Revoltaţii s-au împiedicat şi s-au doborât unii pe alţii în timp ce se luptau să scape.

Asha, Ismat şi copiii erau aproape de vehiculul lui Khan, când comandantul poliţiei a văzut-o pe Asha şi i-a strigat să se oprească.

Când aceasta a refuzat şi a continuat să fugă – îndemnându-i pe siddiquis să avanseze – ofiţerul le-a ordonat oamenilor săi să intervină.

Asha mai avea încă un cartuş în lansator şi i-a lăsat pe comandant şi pe oamenii lui să îl folosească.

La fel cum făcuse mai devreme, abţinându-se să nu-i arate cu degetul, şi-a păstrat profesionalismul. Ea nu a folosit o muniţie WASP sau una plină cu spray cu piper. Mai degrabă, ea a folosit o altă grenadă fumigenă albastră.

Dacă comandantul şi oamenii lui au ales să stea acolo în timp ce elicopterul se prăbuşea peste ei pentru a le livra încă o spălare fierbinte era problema lor.

Până când elicopterul a ajuns deasupra noastră, Asha l-a reunit pe sergentul Siddiqui cu familia sa, s-au înghesuit cu toţii în Maruti Gypsy-ul lui Khan şi erau pe drumul de întoarcere la baza aeriană Sulur.

CAPITOLUL 20 A sha ştia foarte bine că Siddiqui era supărat şi că dorea să-şi consoleze familia, ceea ce făcea ca acesta să fie momentul potrivit pentru a-l interoga. El îi era dator şi ea era gata să încaseze.

Faptul că zvonul se răspândise atât de repede şi stârnise o reacţie atât de oribilă o deranja. Dar nu la fel de mult ca şi faptul că cineva cu informaţii din interior, cineva care avea legătură cu baza aeriană, le scursese.

Când l-a întrebat pe mecanicul de zbor cine credea că ar putea fi, acesta nu a avut nicio idee. De fapt, nici măcar nu ştia cine urma să fie în elicopter, doar că era vorba de un fel de grup de VIP-uri. Presupusese că asta însemna politicieni sau personal militar.

Potrivit lui Siddiqui, el şi echipa sa erau întotdeauna meticuloşi, indiferent de cine zbura. Fiecare viaţă era preţioasă şi era de datoria lui să vegheze la siguranţa lor.

Cu toate acestea, din cauza desemnării VIP, nu numai că făcuseră examinarea standard, concentrată de la vârful la coadă, înainte de zbor a elicopterului, dar făcuseră şi o inspecţie mult mai intensă, prelevând probe de combustibil şi de lichid hidraulic, schimbând anumite elemente electronice înainte de expirarea lor şi întreprinseseră o serie de alte acţiuni de prudenţă abundentă. Pe scurt, elicopterul era într-o stare de funcţionare peste aşteptări.

Când Asha l-a întrebat apoi pe Siddiqui ce credea că se întâmplase, acesta şi-a plecat capul. „Îi cunoşteam pe piloţi. I-am respectat. Erau colegii mei. Nu doresc să-i denigrez acum că au murit”.

„Dar este esenţial să ne dăm seama cum au murit”, a răspuns ea, încercând să-l convingă. „Măcar pentru a preveni ca ceva similar să se întâmple în viitor.”

Mecanicul de zbor a expirat o lungă respiraţie prin nări şi apoi a spus: „CFIT”.

Asha nu era familiarizată cu termenul. „CFIT?

„Zbor controlat în teren.”

„Vrei să spui că tu crezi că a fost o eroare de pilotaj?”

El a dat din cap. „Poate că la locul prăbuşirii se vor găsi dovezi diferite, dar din punctul meu de vedere, nu există nimic care să sugereze o problemă tehnică. Şi nici sabotaj.”

„De ce credeţi că sabotajul ar putea fi o posibilitate?”

„Sunteţi DSC”, a declarat mecanicul de zbor, arătând spre uniforma ei. „De genul ăsta de lucruri te ocupi tu, nu-i aşa?”.

Asha a dat din cap. „Da."

„Cred că investigaţia ta va fi de scurtă durată."

„De ce?"

„Pentru că am fost cu elicopterul tot timpul. Nu mi-am luat ochii de la el până când generalul Mehra s-a urcat la bord şi el şi grupul său au decolat. Nici măcar omul invizibil nu ar fi putut trece de mine."

„Ai fi putut să-l vezi pe omul invizibil?", a întrebat ea.

„Nu", a răspuns Siddiqui, „dar aş fi văzut cum se învârtea ceaţa în timp ce încerca să acceseze aeronava. Şi de aceea cred că cauza prăbuşirii a fost" – a început să spună din nou CFIT, dar s-a oprit la mijlocul frazei şi a spus – „eroare de pilotaj. Din cauza terenului şi a modului în care se schimbă vremea aici, probabil că vizibilitatea s-a înrăutăţit pe măsură ce se apropiau de Wellington."

Era posibil, a gândit Asha. Probabil că era chiar cea mai probabilă explicaţie. Dar asta nu a explicat faptul că Siddiqui a fost identificat public ca fiind mecanicul şef de zbor, împreună cu religia sa. Partea asta mi s-a părut prea coordonată, prea pregătită dinainte.

I-a pus din nou întrebarea, i-a spus să nu se grăbească, dar bărbatul a rămas incapabil să vină cu vreun nume al cuiva care l-ar fi putut expune.

Asha îl credea – atât în ceea ce priveşte faptul că elicopterul nu fusese sabotat, cât şi în ceea ce priveşte faptul că nu avea nici un indiciu despre cine îl trădase.

S-a gândit dacă merita să îşi piardă timpul să viziteze locul prăbuşirii. Acest tip de investigaţie era în mare parte în afara domeniului ei de expertiză.

La faţa locului se aflau investigatori instruiţi care, aparent, ar fi fost capabili să detecteze orice indiciu că o bombă sau o rachetă de vreun fel ar fi doborât elicopterul.

Dar, în lipsa unor astfel de dovezi, ea înclina puternic spre evaluarea sergentului Siddiqui – eroare de pilotaj dublată de vizibilitate redusă.

Era pe punctul de a-i da drumul lui Siddiqui pentru ca acesta să-şi poată duce familia la locuinţa temporară din bază care fusese amenajată pentru ei, când Khan a bătut la uşă şi şi-a băgat capul în birou.

„Apel telefonic, doamnă. Linia doi. Maior Badal."

A ridicat-o. „Da, domnule maior?"

„Vreau să veniţi la Coonoor."

„La locul prăbuşirii?"

„Nu", a răspuns Badal, „la secţia de poliţie. Trebuie să vezi ceva".

A fost transportată cu acelaşi HAL Dhruv, cu acelaşi echipaj al Forţelor Aeriene Indiene, care îi spălase la cald pe revoltători şi pe poliţiştii din Coimbatore.

La cererea ei, piloţii au zburat pe acelaşi traseu ca şi elicopterul generalului Mehra şi apoi au înconjurat locul accidentului timp de câteva minute, pentru ca ea să poată cuprinde totul.

Erau puţine cuvinte pe care le-ar fi putut alege pentru a-l descrie. Epavele erau împrăştiate peste tot. Copacii fuseseră rupţi ca nişte scobitori. Pădurea din jur fusese carbonizată.

Pe un mare petec de iarbă din apropierea oraşului secţiei de poliţie Coonoor, Dhruv-ul a aterizat şi şi-a debarasat singurul pasager. Maiorul Badal o aştepta.

L-a salutat pe ofiţerul superior şi l-a urmat înăuntru. La fel ca orice altă secţie de poliţie în care pusese vreodată piciorul, mirosea a chai stătut amestecat cu ţigări care fuseseră fumate nu foarte discret în toaleta secţiei. Se desfăşura o mulţime de activităţi, fără îndoială ca răspuns la accident.

Badal a condus-o într-o mică sală de conferinţe goală care fusese amenajată ca o cameră de război şi a închis uşa în urma lor. Pe birou se afla un computer portabil cu două ataşamente – un proiector şi ceea ce părea a fi un fel de cititor de carduri SD.

„În afară de agentul şef, care a procesat aceste probe atunci când au sosit, şi de inspectorul responsabil de această secţie, nimeni altcineva nu a mai văzut ceea ce urmează să vă arăt”, a spus Badal.

Asha a dat din cap şi, după ce a stins luminile, Badal a apăsat un buton de pe computer, care a proiectat un filmuleţ pe tabla albă din faţa camerei. „Credem că această înregistrare este ultima apariţie a elicopterului generalului Mehra înainte de a se prăbuşi.”

Videoclipul părea să fi fost filmat de pe un acoperiş, într-un cartier aglomerat, undeva la periferia oraşului. Ea putea vedea un amestec de clădiri comerciale şi rezidenţiale. Existau linii de rufe, antene de satelit vechi şi o sumedenie de panouri publicitare. Era şi ceaţă, dar nu atât de densă pe cât se aşteptase.

a povestit Badal: „Filmarea a fost capturată de un tânăr care s-a gândit că ar putea fi cool pentru conturile sale de socializare. Într-o clipă, va vedea elicopterul intrând pe ecranul din stânga”.

Aşa cum se întâmpla în majoritatea cazurilor, puteai să o auzi înainte de a o vedea. Când elicopterul s-a materializat în cele din urmă, totul părea normal. Dar, după câteva secunde, a început să piardă dramatic altitudine. De asemenea, a început să se balanseze violent dintr-o parte în alta.

Nu-şi putea imagina decât cât de terifiant trebuie să fi fost pentru toţi cei de la bord, în special pentru piloţi, în timp ce se luptau să îl aducă sub control.

Înregistrarea video a rămas cu aeronava până când aceasta a dispărut din peisaj. La scurt timp după aceea, s-a auzit o explozie şi o coloană de fum negru a putut fi văzută la orizont.

„Aşteaptă o secundă”, a spus Asha, mergând spre tablă. „Derulează înapoi, te rog.”

Badal a făcut ceea ce i-a cerut.

„Chiar acolo. Opriţi-vă.” Arătând spre unul dintre acoperişuri, ea a întrebat apoi: „Poţi să strângi mai mult pe acesta?”

Maiorul a fost impresionat. Vizionase videoclipul de mai multe ori, dar nu observase ce făcuse ea. Se concentrase asupra elicopterului şi a ceea ce era sigur că era o defecţiune mecanică de vreun fel. „Ce este asta? Un lunetist?”

„Nu în sensul tradiţional”.

„Adică?”

Asha şi-a folosit degetul pentru a contura rucsacul pe care îl purta silueta, trăsăturile ciudate ale puştii sale şi ceea ce părea a fi un fel de furtun care lega totul.

Cu cât Badal se apropia mai mult, cu atât imaginea era mai neclară şi mai greu de vizualizat.

„Nu înţeleg”, a spus el, făcând zoom out. „La ce ne uităm?”

„Cauza prăbuşirii noastre”, a răspuns ea. „Şi, foarte posibil, un act de război.”

CAPITOLUL 21 B EIJING Y ang Xin era epuizată. Fusese o zi lungă şi grea, cu multe în joc. Îl durea maxilarul de la încleştarea lui şi stomacul nu-i mai era în regulă încă dinainte de a păşi în birou. Stresul meseriei îi dădea de furcă. Din toate punctele de vedere, însă, operaţiunile de astăzi fuseseră un succes total.

Elicopterul care îl transporta pe şeful forţelor armate ale Indiei se prăbuşise într-un accident incendiar, iar agentul Yaomo din Statele Unite însărcinat să facă să plouă cu „Sindromul Havana”, aşa cum ajunseseră să-i spună americanii, asupra primului membru al Grupului Carlton, avusese un succes nebunesc.

Comisia pentru Ştiinţă şi Tehnologie nu avea nicio cercetare din care să poată evalua cât de grav va fi impactul armei asupra micului ticălos cunoscut sub numele de trol. Îl sfătuiseră să nu meargă prea tare cu atacul iniţial. Cu toate acestea, Yang îşi instruise agentul să meargă cu o doză completă. A vrut ca atacul să fie extrem de dureros şi să lase o cicatrice psihologică profundă. Voia ca micuţul să trăiască cu teama că se va întâmpla din nou. Ceea ce, cu siguranţă, ar fi făcut.

Yang avea un plan pentru toţi membrii grupului Carlton, dar avea un plan foarte special rezervat unui angajat în mod special – Scot Harvath.

Harvath nu numai că întrerupsese de unul singur câteva dintre cele mai importante şi foarte sensibile misiuni strategice ale Chinei, dar era suspectat şi de asasinarea recentă a unui membru de rang înalt al Ministerului Securităţii Statului din China şi a unuia dintre agenţii săi de top, care fusese un fost coleg militar al lui Yang.

Ar fi fost o recompensă pe cinste şi laude de nedescris pentru oricine ar fi reuşit să-l captureze sau să-l ucidă pe Harvath.

Speranţa lui Yang era că, organizând atacuri asupra membrilor Grupului Carlton, ar putea să slăbească organizaţia şi să-l scoată pe Harvath la iveală. Omul fusese imposibil de găsit.

Dar oricât de mult l-ar fi considerat Beijingul pe Harvath o ţintă specială, prioritatea în acest moment era să pună capăt oricărei potenţiale versiuni asiatice a NATO. Yang era liber să-l urmărească pe Harvath în paralel, dar nu în detrimentul misiunii sale principale. Beijingul nu ar suporta în niciun caz o alianţă militară în curtea lor din spate, ancorată de Statele Unite şi India. Era un eşec – unul pe care ar fi riscat orice pentru a-l opri, chiar şi să intre în război.

Asta însemna că următoarea operaţiune era de o importanţă critică. Şi chiar dacă ştia că omul său din Mumbai ştia acest lucru, voia să mai sublinieze o dată acest lucru. Nu dorea să facă nicio greşeală. Zero.

Uitându-se la ceas, a calculat diferenţa de timp.

Se apropiau de o altă fereastră de comunicare.

Deschizându-şi laptopul criptat, a activat aplicaţia care urma să îi codifice comunicaţiile şi să trimită un semnal contactului său că era online. Câteva minute mai târziu, Basheer Durrani a intrat pe chat.

Era un agent sub acoperire din cadrul agenţiei pakistaneze Inter-Services Intelligence, sau ISI pe scurt.

Pakistanul fusese una dintre primele naţiuni care recunoscuse şi stabilise în mod oficial legături diplomatice cu Republica Populară Chineză. De asemenea, jucase un rol esenţial în a face posibilă vizita de stat istorică a lui Richard Nixon în China.

China a fost cel mai mare partener comercial al Pakistanului şi a răsfăţat ţara cu investiţii masive, inclusiv cu modernizări în valoare de peste 62 de milioane de dolari pentru infrastructura, economia, reţelele de transport şi sectorul energetic din Pakistan, prin intermediul unui program cunoscut sub numele de Coridorul economic China-Pakistan – cea mai mare investiţie de peste mări a Beijingului, care se înscria în cadrul Iniţiativei sale globale Belt and Road.

Islamabadului îi plăceau banii şi expertiza pe care le ofereau chinezii. Le plăcea, de asemenea, că China ura India la fel de mult ca şi Pakistanul ura India. A fost o potrivire făcută în rai. În schimbul generozităţii Beijingului, Pakistanul nu numai că a privit în altă parte când a fost vorba de genocidul etnic al musulmanilor uiguri, dar i-a spionat în mod activ în regiunile nordice ale Pakistanului şi a transmis informaţiile către chinezi.

Beijingului nu i-a scăpat din vedere faptul că Coridorul economic China-Pakistan a fost considerat de Islamabad ca fiind viaţa economică a Pakistanului – astfel încât China a făcut ceea ce a făcut în fiecare naţiune în care a obţinut un punct de sprijin pentru investiţii: a făcut presiuni pentru tot ceea ce a putut obţine în schimb. Acest lucru a mers dublu pentru a ajuta la subminarea şi slăbirea Indiei.

Beijingul s-a referit la acest aranjament ca la un parteneriat strategic de informaţii – un titlu care sună relativ benign.

De fapt, China a primit acces la agenţii de informaţii pakistanezi din India şi capacitatea de a le da sarcini.

În orice alt scenariu, acest lucru ar fi fost de nesusţinut – echivalentul geopolitic al unei acţiuni de a da cu piciorul la grenade. Pakistanul conducea operaţiunile chinezeşti împotriva Indiei. Orice ar fi mers prost nu s-ar fi răsfrânt doar asupra Chinei, ci şi asupra Pakistanului. Islamabadul nu a avut de ales. Pakistanul era pur şi simplu prea disperat după banii Beijingului pentru a spune nu.

Prin intermediul acestei „relaţii", Yang fusese informat despre Durrani. Cu cât săpase mai mult despre agentul ISI, cu atât mai mult ştia că voia să-l recruteze.

Nu numai că era extrem de talentat, dar avea şi câteva lucruri foarte întunecate şi foarte compromiţătoare în trecutul său, care l-ar fi făcut mai uşor de controlat.

Yang dorea o informare completă despre doborârea elicopterului, dar apoi dorea să treacă la afaceri mai importante – cum se va desfăşura următorul atac.

Pentru asta, avea în minte ceva foarte special.

CAPITOLUL 22 J AIPUR C ând Harvath a coborât din avion, Vijay Chabra – fost ofiţer al Serviciului de Poliţie indian şi actualul agent al Serviciului de Informaţii Externe al Ambasadei SUA – îl aştepta pe pistă. Harvath îl plăcuse din clipa în care pusese ochii pe el.

Omul avea un stil de a se lăuda. Arăta ca şi cum ar fi fost îngheţat în mijlocul unui film de acţiune elegant, din anii 1980 de la Bollywood, şi readus la viaţă.

Era în formă pentru vârsta sa, pe care Harvath o evalua undeva la jumătatea vârstei de şaizeci de ani. Era înalt, cu părul despărţit în partea stângă şi avea o mustaţă groasă, aproape ca de star porno, care trebuie să fi fost vopsită, deoarece era de o nuanţă neagră atât de închisă.

Purta pantaloni kaki şi o jachetă de safari din in, cu centură în talie. Pantofii lui de piele erau foarte lustruiţi şi purta un inel cu sigiliu de aur pe degetul mic al mâinii stângi. Ca o completare, purta un ceas de aur, iar o pereche de ochelari de soare la modă, de culoare închisă, cu rame aurii, îi atârnau de cămaşă la gât.

De sus până jos, Vijay Chabra, încrezător, emana o vibraţie puternică de „Du-te dracului". Acesta era un om care făcea lucrurile.

„Bine aţi venit în India", a spus el când cei doi s-au întâlnit la capătul scărilor de avion şi şi-au dat mâna.

„Mi-aş dori să fi fost în circumstanţe mai bune", a spus Harvath. „Apreciez că aţi venit să ne întâlnim, domnule Chabra".

„Doar soacra mea îmi spune domnul Chabra", a spus el cu un zâmbet. „Vă rog să-mi spuneţi Vijay."

Harvath a râs la asta. „Şi poţi să-mi spui Joe", s-a oferit el. Numele din paşaportul care fusese creat pentru el era Joseph John Sampson.

Când Harvath îşi lua un pseudonim, îi plăcea să se bazeze pe numele cuiva din OSS. „Jumping Joe" Savoldi, nume de cod „Sampson", era unul dintre aceşti oameni.

Renumit pentru abilităţile sale lingvistice şi de luptă corp la corp, fusese un agent secret extrem de letal şi de mare succes în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

„Nu arăţi ca un investigator”, a spus Vijay. „Mie mi se pare că eşti mai degrabă un militar. Poate ar trebui să-ţi spun GI Joe”.

„Poţi să-mi spui cum vrei”, a răspuns Harvath cu un alt zâmbet. „Dar, ca cineva care a petrecut ceva timp în Marină, poate că poţi veni cu ceva mai bun decât GI Joe.”

„Ştiam eu”, a răspuns bărbatul. „Întotdeauna am dreptate în privinţa acestor lucruri. Care este al doilea prenume al tău?”

„John.”

„Atunci o să-ţi spun JJ. Este perfect. Vijay şi JJ. Gata, am stabilit. Sfârşitul acestei afaceri. Acum, următorul subiect de discuţie. Tocmai ai coborât dintr-un zbor foarte lung.

Aţi mâncat?”

„Nu”, a răspuns Harvath. „Nu am mâncat.”

„Vă deranjează o cină de lucru?”

„Nu, nu mă deranjează. La ce vă gândiţi?”

„Tu şi cu mine suntem la acelaşi hotel”, a spus Vijay. „Poţi să te cazezi, să te aranjezi şi apoi vom reface ultimii paşi ai domnului Ritter. Şi dacă nu ţi se pare prea deranjant, am putea chiar să mâncăm în acelaşi restaurant.”

„Sună ca un plan.”

Au părăsit aeroportul prin terminalul de marfă, unde, prin intermediul paşaportului său diplomatic, Harvath a fost trecut în viteză prin vamă şi imigraţie.

Afară era parcat Jaguar-ul XJS decapotabil al lui Vijay, din anii 1990, de culoare verde britanic de curse. Era atât de curat, încât chiar şi sub luminile din parcare strălucea ca o oglindă. Era evident că avea foarte mare grijă de el.

„Frumoasă maşină”, a spus Harvath. „Cum a fost drumul de la New Delhi?”

„Nu e rău. Sunt doar trei ore şi jumătate. Am un văr în Behror, care se află cam la jumătatea distanţei. Am băut o ceaşcă de ceai împreună”.

Deschizând portbagajul, s-a dat la o parte pentru ca Harvath să-şi poată pune geanta înăuntru, apoi a închis capacul şi a întrebat: „Capota sus sau jos?”.

A fost o seară frumoasă şi caldă. „Sus, jos”, a răspuns Harvath.

„Excelentă alegere. Din cauza Diwali-ului, veţi vedea multe focuri de artificii.”

Bărbatul nu glumise. Fuseseră tone de artificii. Era modul suprem de a face cunoştinţă cu un oraş.

Au purtat mici discuţii pe drum, Vijay acţionând ca un ghid turistic mândru, arătând locurile de interes şi făcând un scurt istoric al Jaipurului. A fost primul oraş planificat din India, dar ceea ce a fost atât de fascinant a fost povestea din spatele faptului că a devenit „Oraşul roz”. În 1876, prinţul de Wales şi regina Victoria veniseră într-o vizită de stat. Maharajahul care a condus Jaipur a decretat ca toate clădirile sale să fie vopsite în roz – culoarea despre care se credea că reprezintă ospitalitatea şi vitalitatea – şi aceeaşi tradiţie era încă respectată aproape un secol şi jumătate mai târziu. Indienii erau un popor mândru, a explicat Vijay, iar tradiţia era foarte importantă pentru ei.

Harvath a întrebat cu bunăvoinţă dacă acest angajament faţă de tradiţie se aplica şi la casetofoanele auto. „Nu-mi amintesc când am văzut ultima dată un CD player în sălbăticie”, a glumit el.

Ajungând în spatele scaunului său, Vijay a scos un portofel de nailon negru pentru CD-uri şi i l-a înmânat. „Sunteţi oaspetele meu, aşa că vă voi lăsa să alegeţi muzica.”

Harvath s-a simţit puţin stânjenit, dar în mod ciudat interesat să vadă ce CD-uri avea fostul poliţist înăuntru. Făcând pasul cel mare, l-a deschis şi a început să răsfoiască coperţile translucide. A fost şocat să găsească unul pe care îl deţinea el însuşi.

„Earth, Wind and Fire?”, a întrebat el, scoţându-l.

„Le cunoşti?” Vijay a întrebat.

Harvath a râs. „După George Clinton şi Parliament, una dintre cele mai bune trupe de funk din toate timpurile”.

Fostul poliţist a cloncănit şi a dat din cap. „Mai mult ca sigur că nu. Sunt o trupă R-and-B. Toată lumea ştie asta”.

„Toată lumea?”

„Da, şi asta este problema cu voi, oamenii funk.

Vreţi să vă plantaţi steagul peste tot. Sunt aici să vă spun că lumea R-and-B nu va auzi nimic despre asta.”

Tipul ăsta era un tip adevărat. „Bine”, a răspuns Harvath. „Din respect, în calitate de oaspete, nu mă voi certa cu tine.”

„Pentru că ştii că am dreptate.”

Harvath a râs din nou şi a scos CD-ul din manşetă. Introducându-l în CD player, a apăsat PLAY şi s-a aşezat pe spate.

În timp ce iconicului vocoder de deschidere al piesei „Let's Groove” a alunecat din difuzoarele Jaguar-ului, Harvath şi-a dat seama că se înşelase. Focuri de artificii şi Earth, Wind & Fire era modul suprem de a fi prezentat unui oraş.

Harvath a făcut pe DJ restul drumului până la Fairmont, selectând cât mai multă muzică funk a putut găsi în portofelul cu CD-uri al lui Vijay. Şi, ca să fie corect, trebuia să recunoască, era o cantitate bună – S.O.S. Band, Kool & the Gang şi chiar Bar-Kays –, despre care Vijay susţinea că erau R&B şi cu siguranţă nu funk.

Când au ajuns în perimetrul hotelului, au fost întâmpinaţi de un punct de control de securitate. Doi gardieni în berete au verificat vehiculul, inclusiv folosind o oglindă pentru a inspecta trenul de rulare. Satisfăcut că nici Jaguar-ul şi nici ocupanţii săi nu reprezentau vreo ameninţare, unul dintre paznici a îndepărtat bolta metalică aflată chiar în faţa lor şi le-a făcut semn să intre.

Harvath stătuse la o mulţime de hoteluri frumoase în timpul său, dar Fairmont Jaipur era ca un palat.

Au intrat printr-o arcadă masivă cu două uşi impunătoare din lemn, bătută cu nituri şi benzi de fier.

Era o curte ornamentată, înconjurată de ziduri înalte şi luminată de torţe. În timp ce se apropiau de intrarea principală, doi bărbaţi în uniforme clare, alb-albastre şi albe cu turbane roşii, cântau la nişte tobe enorme cunoscute sub numele de nagada.

Un altul, aflat pe un balcon aflat la înălţime deasupra uşilor de la intrare, a lăsat să cadă petale de trandafir pentru a le ura bun venit noilor oaspeţi.

Un al patrulea membru al personalului a întâmpinat maşina când aceasta s-a oprit. Uniforma lui albă era accentuată cu manşete, epoleţi şi o eşarfă de culoare crem. În vârful capului se afla un turban portocaliu strălucitor, din care o bucată fusese lăsată să atârne în spatele lui, aproape până la pământ. Spre deosebire de cei doi, care erau bărbieriţi, acest bărbat avea cea mai mare mustaţă pe care Harvath o văzuse vreodată.

Apăsându-şi palmele, membrul personalului şi-a dus mâinile la piept, s-a înclinat foarte uşor şi le-a urat „Namaste”, înainte de a deschide uşa lui Harvath.

Acesta a întrebat dacă poate oferi asistenţă pentru bagaje. Vijay se înregistrase mai devreme, iar Harvath se descurca bine să-şi plimbe singur geanta.

După ce a recuperat-o din portbagaj, Vijay i-a dat instrucţiuni valetului în hindi, iar trecând pragul acoperit de petale, cei doi au păşit înăuntru.

Opulenţa nici măcar nu începea să descrie interiorul. A fost ca şi cum ar fi păşit într-o operă de artă. De la frescele complicate şi candelabrele de cristal până la antichităţile de argint şi arcadele de piatră festonate, fiecare element al designului contribuia la grandoare.

Vijay l-a însoţit pe Harvath până la biroul din faţă, sculptat complex, şi l-a aşteptat în timp ce se înregistra. După ce a primit cardul de acces, au convenit să se întâlnească în hol în douăzeci de minute.

Sus, în camera sa, Harvath despachetase şi era pe punctul de a-i trimite lui Nicholas un SITREP prin intermediul aplicaţiei criptate pe care o foloseau, când a văzut un mesaj care îl aştepta de la Lawlor.

„Ce s-a întâmplat?” Harvath a întrebat când bărbatul a răspuns.

„Nimeni nu ştie. S-a aprins brusc. Nicholas spune că pentru o clipă a crezut că are un atac cerebral.

Dar văzând că şi câinii au fost loviţi de el, a ştiut că a fost un fel de atac.”

„O să fie bine?”

„Vor să îl mai ţină la Walter Reed încă puţin timp sub observaţie.”

„Ei ştiu ce i-a făcut asta?”.

„Simptomele se potrivesc cu sindromul Havana.”

Harvath era familiarizat cu asta. A fost semnalat pentru prima dată de personalul ambasadelor SUA şi Canadei în 2016, în Havana, Cuba. De atunci, se întâmplase în mai multe alte ţări din întreaga lume, iar ţintele se extinseseră pentru a include agenţi ai serviciilor de informaţii americane, membri ai armatei şi familiile acestora. „Deci, tratăm asta ca pe un atac, nu?”

„Sută la sută la sută”, a spus Lawlor. „Doar că nu ştim cum a fost comisă”.

„Aţi luat legătura cu Bob McGee?”

McGee a fost directorul Agenţiei Centrale de Informaţii şi un aliat apropiat al Grupului Carlton.

„Da. Imediat. Ei cred că este un fel de armă cu energie dirijată.”

„Cine credeţi că se află în spatele ei?” Harvath a întrebat.

„Chiar dacă urmăresc acest lucru de şase ani, încă nu ştiu. Ar putea fi vorba de ruşi.

Poate chinezii. Sunt complet în întuneric.”

„De ce Nicholas? De ce să-l vizeze pe el?”

„Este o întrebare serioasă?” răspunse Lawlor. „Omul acela are o listă de duşmani lungă de kilometri şi kilometri. Adevărata întrebare este cine nu vrea să i se facă rău?”.

„Dar acest lucru are toate caracteristicile unui atac sponsorizat de stat.”

„Şi Nicholas a enervat o mulţime de state, inclusiv China şi Rusia”, a spus Lawlor. „Trebuie să vă reamintesc că, pe lângă oamenii pe care i-a enervat, agenţii serviciilor de informaţii au fost ţinte în trecut.

Doar pentru că nu suntem de la CIA, nu înseamnă că suntem mai puţin susceptibili de a fi ţintiţi.”

A fost o observaţie bună. Dacă au putut să vină după Nicholas, ar putea veni după oricine de la Carlton Group, inclusiv membrii familiei. Acest lucru l-a determinat să întrebe: „Care este situaţia Ninei?”.

„Era plecată în vizită la nişte prieteni când s-a întâmplat.

„S-a întors acum.”

Harvath a avut o tresărire de îngrijorare. Nina era o adevărată dură. Îi plăcea destul de mult să lase pe toată lumea să ştie că nu se speria uşor şi că putea mai mult decât să aibă grijă de amândoi. „Nu stă în casă, nu-i aşa?”, a întrebat el.

„Nu”, răspunse Lawlor. „Am dus-o într-un loc sigur.

Şi câinii sunt cu ea. Au fost deja verificaţi amănunţit de către veterinarul lor.”

„Şi aveţi o echipă care o urmăreşte?”. Harvath a clarificat.

„Pentru orice eventualitate.”

„Da. Şi pe Nicholas.”

Asta l-a făcut pe Harvath să se simtă mult mai bine. „Ce pot să fac?”

„Toată lumea este pe mâini excelente. Concentrează-te asupra misiunii tale. Ăsta e cel mai important lucru acum.”

„O să mă ţii la curent?”

„Voi face”, a spus Lawlor.

După ce i-a dat lui Gary SITREP-ul, a făcut un duş rapid şi s-a îmbrăcat.

Când a ajuns din nou jos, în hol, Vijay îl aştepta. Ţinea în mână ceea ce părea a fi o geantă de la unul dintre magazinele hotelului.

La o privire mai atentă, Harvath şi-a dat seama că era de la Cigar Diwan, barul privat de trabucuri al hotelului.

„Pentru mai târziu”, a spus Vijay, rulând geanta şi strecurând-o într-unul dintre buzunarele jachetei sale de safari. „Eşti gata de plecare?”

Harvath a dat din cap şi au ieşit afară, spre locul unde fusese parcat Jaguar-ul. Era nerăbdător să se apuce de treabă.

Cu cât mai repede lua o pistă, cu atât mai repede ar fi putut să-l vâneze pe cel care îl omorâse pe Ritter.

CAPITOLUL 23 În timp ce ieşeau cu maşina pe poarta gigantică a hotelului şi se îndreptau spre cartierul Vaishali Nagar din Jaipur, Vijay i-a făcut lui Harvath o recapitulare a tot ceea ce reuşise să afle până acum despre moartea lui Ritter.

„Domnul Ritter a sunat jos la cinci şi douăzeci de minute după-amiază şi i-a cerut portarului să cheme un taxi care să-l ducă la parcul Mahatma Gandhi Nagar. Taximetristul a confirmat poliţiei că a luat de la hotel un american care corespundea descrierii domnului Ritter şi l-a condus până în parc. L-a lăsat în partea de nord. Nu au discutat despre nimic anume în timpul petrecut împreună."

„Bine", a răspuns Harvath, aruncând o privire înapoi la Fairmont şi observând poziţia camerelor de supraveghere exterioare ale acestuia.

„Cum rămâne cu camerele de supraveghere ale hotelului? A verificat cineva să vadă dacă a fost urmărit?"

„Jaipur se află sub jurisdicţia poliţiei statului Rajasthan. Din cauza naturii infracţiunii şi a cetăţeniei victimei, cazul a fost imediat ridicat la o echipă specială de district, cunoscută sub numele de DST.

Primul lucru pe care l-au făcut după ce au preluat locul crimei a fost să trimită investigatori la Fairmont pentru a lua declaraţii, a face copii ale tuturor înregistrărilor de supraveghere video şi a percheziţiona camera domnului Ritter. Nu au găsit nimic suspect. Nimeni nu îl urmărea, din câte au putut vedea."

„Poate că cineva se afla pe drumul principal, dincolo de vederea camerelor de supraveghere."

Vijay a dat din cap. „Exact ceea ce au crezut ei, aşa că au început să vâneze toate imaginile disponibile. Au adunat imagini de la o serie de camere private, precum şi de la camerele de supraveghere a traficului din oraş. Din ceea ce au reuşit să pună cap la cap, taxiul nu era urmărit."

„Dar camerele de luat vederi dintre parcul în care a fost lăsat şi restaurantul unde a luat cina?".

„Este doar un kilometru şi jumătate între cele două, dar Ritter a luat-o pe drumul cel mai lung. Ori avea mult timp de pierdut, ori încerca să se asigure că nu este urmărit."

„A făcut-o?" a întrebat Harvath.

„Pe baza înregistrărilor, nu, nu a avut. Nu a fost urmărit."

Asta a lăsat doar trei posibilităţi în mintea lui Harvath. Prima era că cineva care voia să-l ucidă îl recunoscuse pe stradă. Din câte ştia el, Ritter nu avea niciun duşman de care să vorbească. Mai mult, ar fi fost o coincidenţă al naibii de mare – iar în coincidenţe nu credea Harvath.

A doua posibilitate era ca de fapt să fi fost vorba de un jaf eşuat. Dar Harvath avea prea multe îndoieli în acest moment.

A treia posibilitate era ca ucigaşul să fi ştiut unde urma să fie Ritter. Ideea asta începea să prindă contur în mintea lui Harvath. Dacă se dovedea a fi adevărat, avea să creeze o mulţime de repercusiuni grave şi, mai mult ca sigur, mortale.

„Ştiţi cu cine a luat cina?”

Harvath întrebă.

„Martorii l-au văzut mâncând împreună cu un cetăţean indian, în jur de patruzeci şi ceva de ani, de constituţie subţire, cu părul scurt, cu înălţimea cuprinsă între 1,65 şi 1,70 metri, îmbrăcat casual. Restaurantul nu avea camere de supraveghere şi nu există camere exterioare în apropiere.”

„Cum a fost plătită cina?”

„Cash.”

„Bineînţeles că da. Un card de credit ar fi făcut-o prea uşor.”

Vijay a dat din cap. „Conform dosarului care mi-a fost dat la ambasada din Delhi, domnul Ritter este consultant în afaceri internaţionale?”.

„Aşa este.”

„Greu de crezut că a venit până aici doar ca să vadă priveliştea şi nu a încercat să facă şi nişte afaceri, nu-i aşa?”.

Intrau pe un teritoriu periculos. Harvath ştia care era adevăratul scop al lui Ritter în Jaipur, dar nu era autorizat să îl împărtăşească cu Vijay.

„Departamentul de Stat a vorbit deja cu biroul său din SUA. Aceştia au confirmat că această călătorie a fost o vacanţă planificată de mult timp şi că nu avea nicio întâlnire programată. Uneori este plăcut să te îndepărtezi de muncă.”

„Destul de corect”, a răspuns Vijay. „Poate că partenerul său de masă era un vechi prieten? Sau cu o cunoştinţă care îi spusese: „Dacă eşti vreodată în Delhi, caută-mă”.”

„S-ar putea să fie aşa. Sau, din câte ştim, era o persoană nou-nouţă pe care o cunoscuse după ce ajunsese.”

„Cineva care l-ar fi putut atrage la restaurant pentru a-l ucide?”

Harvath ştia cu cine luase cina Ritter. Era asistent al ministrului de externe în cadrul Ministerului Afacerilor Externe – agenţia responsabilă de afacerile externe ale Indiei. Dacă, şi era un mare „dacă”, se dovedea a fi fost implicat în uciderea lui Ritter, nu avea să fie greu de găsit.

Deocamdată, Harvath voia ca Vijay să se concentreze asupra ucigaşului şi l-a îndrumat în această direcţie.

„Toate opţiunile sunt pe masă, dar aş vrea să mă concentrez asupra ucigaşului. Când vom găsi acea persoană, vom primi răspunsuri la o mulţime de întrebări.”

„Când vom găsi acea persoană”, a repetat Vijay. „În India sunt un miliard patru sute de milioane de oameni. Peste patru virgulă-trei milioane dintre ei locuiesc în Jaipur. Îţi admir încrederea. Aş fi vrut doar să o fi împărtăşit. Foarte puţine crime ca acestea sunt rezolvate.”

O aptitudine esenţială pentru un spion era capacitatea de a dezvolta surse şi de a construi reţele. Era ceva la care Harvath era extrem de bun. Ceea ce învăţase de-a lungul anilor fusese că nu era vorba de a le câştiga încrederea – nu la început, ci mai degrabă de a-ţi pune încrederea în ei.

„E ceva ce nu ştii despre Eli Ritter”, a recunoscut Harvath. „Două lucruri, de fapt.”

În timp ce Vijay a oprit Jaguar-ul la un semafor roşu, s-a uitat la pasagerul său. „Bine”, a răspuns el, cu prudenţă. „Te ascult.”

„A lucrat pentru Departamentul de Stat. Biroul pentru Afaceri Economice şi Comerciale. Treaba lui era să echilibreze condiţiile de concurenţă pentru întreprinderile americane din străinătate şi să încurajeze investiţiile străine în economia americană.”

„Sună ca o poziţie de acoperire.”

Harvath a zâmbit. „Ai citit prea multe romane de spionaj.”

„Care este celălalt lucru pe care nu-l ştiu despre el?”

„El şi cu mine ne cunoşteam. Eram prieteni.”

Semaforul s-a făcut verde şi a fost nevoie de un claxon de la un alt vehicul pentru a-i abate atenţia lui Vijay înapoi la drum. În timp ce accelera a spus: „În primul rând, îmi pare rău pentru pierderea suferită.”

„Mulţumesc.”

„În al doilea rând, dacă mai e ceva ce vrei să-mi spui, acum ar fi un moment bun. Nu vă pot ajuta, nu chiar, dacă nu am o imagine completă a ceea ce se întâmplă.”

Direct, inteligent şi la obiect. Cu cât petrecea mai mult timp cu Vijay, cu atât îl plăcea mai mult. Nu-i făcea nicio plăcere să-l ţină în întuneric. „Ştii ce ştiu şi eu.”

„Foarte bine”, a spus Vijay. „Am înţeles. Deocamdată o lăsăm aşa. Între timp, treaba mea este să te ajut, în orice fel pot, aşa că ce alte întrebări mai ai pentru mine?”.

„A existat un martor la împuşcături, corect?”.

„Două, de fapt. Un comerciant şi soţia sa. Presupun că doriţi să vorbiţi cu ei?”

„Da”, a spus Harvath. „Aş vrea să văd şi orice probă medico-legală, precum şi cadavrul lui Ritter. Cât de repede putem face toate astea?”

„Îi putem vizita pe negustor şi pe soţia sa în seara asta.

Accesul la morgă şi la camera de probe a DST ar fi mai uşor în timpul orelor de program, dar pot să dau nişte telefoane dacă doriţi. Înţelegeţi doar că aţi îndepărta oamenii de la sărbătorile lor de Diwali. Vor fi mai cooperanţi dimineaţa."

„Atunci partea asta poate aştepta. Să refacem paşii lui Ritter, să luăm cina şi să-i vedem pe negustori."

„Bun plan", a răspuns Vijay, în timp ce a trasat un traseu pe telefon. „Am cartografiat locul în care toate camerele de supraveghere l-au surprins pe Ritter între parc şi restaurant. Dacă la un moment dat vreţi să vă opriţi şi să coborâţi din maşină, anunţaţi-mă."

Harvath i-a arătat cu degetul mare în sus şi apoi a întins mâna în spatele scaunului pentru portofelul cu CD-uri.

Scoţând al doilea album al trupei Average White Band, AWB, l-a ridicat pentru ca Vijay să-l vadă. „Pot să joc asta fără să ne certăm din nou?".

Bărbatul a zâmbit. „Sigur. Dă-i drumul."

Introducându-l în player, Harvath a pornit hit-ul de succes al trupei, „Pick Up the Pieces".

În timp ce saxofoanele începeau să cânte şi Vijay accelera pentru a depăşi maşina din faţa lui, Harvath ar fi putut jura că l-a auzit pe bărbat şoptind în şoaptă: „Cel mai bun cântec R-and-B din toate timpurile ."

CAPITOLUL 24 R epercutarea traseului lui Ritter din parc până la restaurant s-a dovedit a fi lipsită de evenimente. De câteva ori, Harvath l-a pus pe Vijay să oprească maşina pentru a putea verifica dacă în anumite locuri existau camere suplimentare pe care DST ar fi putut să le rateze, dar aceştia fuseseră minuţioşi şi nu păreau să fi ratat niciuna.

Ajungând la Tansukh, Vijay a refuzat politicos masa care li s-a oferit şi a indicat-o pe cea pe care o dorea. Era în colţul din spate, lângă o ieşire, cu vedere la tot – exact masa pe care Harvath ar fi ales-o. Chelneriţa i-a condus pe bărbaţi, a aşteptat până când s-au aşezat, apoi le-a înmânat fiecăruia un meniu.

Harvath a aruncat o privire şi şi-a pus imediat pistolul pe masă.

„Imagini prea confuze?" Vijay a glumit. „Sau engleza este prea complicată?"

„Mai degrabă prea copleşitor".

„După cum am spus, treaba mea este să ajut cum pot. Vreţi să vă fac nişte sugestii?"

„Te rog", a spus Harvath.

„Cea mai importantă întrebare – există ceva ce nu vreţi să mâncaţi?".

Înapoi în Duşanbe, Leahy – care mai fusese în India – i-a dat lui Harvath o listă cu lucrurile pe care trebuia să le evite dacă dorea să rămână „operaţional".

„Nimic crud. Fără orez.” Orezul, explicase Leahy, era notoriu pentru cultivarea bacteriilor. Fructele sau legumele necoapte, care ar fi putut fi spălate în apă contaminată de la robinet, erau, de asemenea, interzise, la fel ca şi cuburile de gheaţă.

Apa îmbuteliată era singura modalitate de a se hidrata.

„Am înţeles”, a răspuns Vijay. „Cum te descurci cu mâncărurile picante?”

Harvath a zâmbit. „Am crescut la mai puţin de douăzeci de mile de graniţa mexicană. Mă descurc cu mâncarea picantă”.

Vijay a înclinat o sprânceană provocatoare spre el. „Eşti sigur?”

„Ceva îmi spune că o să aflăm”, a spus Harvath, întorcând una drept în faţă.

Când a venit chelnerul, Vijay a comandat totul în hindi. Chiar la sfârşit, a adăugat, în engleză: „Şi o porţie mare de iaurt pentru prietenul meu. Doar pentru orice eventualitate.”

Fostul poliţist încerca să se joace cu capul lui. Harvath a zâmbit pur şi simplu în schimb. Leahy îl avertizase că unele feluri de mâncare indiene erau atât de departe de scara Scoville încât ar trebui să vină cu un avertisment de tip craniu şi oase încrucişate. În cazul în care ai fi avut ghinionul de a da peste unul dintre acele feluri de mâncare, cel mai bun antidot era iaurtul.

Harvath nu ştia ce avea Vijay în plan, dar se părea că ar putea să împingă limitele culinare.

De regulă, Harvath nu bea în timp ce lucra, dar când Vijay îl întrebase dacă vrea să bea o bere cu el, spusese că da. Un pic de lubrifiant social putea contribui mult la consolidarea unei relaţii cu o sursă.

„Îţi place un IPA bun?”, îl întrebase bărbatul.

„O India Pale Ale?” Harvath a răspuns. „Sigur.”

„Ştiţi de unde provine acest nume?”.

„Ca să fiu sincer, nu prea. Eu sunt mai degrabă un tip de bere blondă”.

„Vine de la britanici”, a explicat el. „Obişnuiau să le fie trimisă berea în India din Anglia. Aceea poate fi o călătorie destul de dură, iar la început o mare parte din berea lor s-a stricat. Aşa că berarii au început să experimenteze.

Au făcut-o mai alcoolică şi au crescut utilizarea hameiului. A rezultat o bere amară, dar mai aromată, care putea face călătoria în siguranţă. Soldaţilor britanici, în special, le plăcea la nebunie.”

Cu permisiunea lui Harvath, Vijay le-a comandat fiecăruia dintre ei o IPA populară, fabricată în India, numită White Rhino.

Când ajungeau berile, spuneau „Noroc”, ciocneau sticlele şi luau câte un pahar. Harvath, fiind un tip lager, a fost plăcut surprins de aromă. Era netedă şi deloc amară. A rostit o mică rugăciune şi şi-a încrucişat degetele ca Vijay să se descurce la fel de bine şi cu mâncarea pe care o comandase.

Farfuriile au ieşit în valuri. Laal Mass, o mâncare de miel într-un sos picant de chili roşu. Keema Baati, o pastă de carne tocată prăjită cu ardei iute verde proaspăt şi mazăre verde. Jaipuri Chicken, un pui făcut cu curry, smântână şi mult sos.

Toate erau delicioase. În timp ce căldura varia de la un fel de mâncare la altul, nu era nimic la care Harvath să nu poată face faţă.

Începea să creadă că va scăpa nevătămat, când chelnerul a apărut cu un al patrulea fel de mâncare.

A fost un chutney Bhut Jolokia. Când Harvath a întrebat cu ce ar trebui să-l mănânce şi Vijay a spus: „Unii oameni îl mănâncă singur, alţii pun o lingură de el pe naan”, a avut sentimentul că acesta era felul „surpriză” – cel pentru care fusese adus iaurtul.

„Chutney-urile nu sunt alimente crude?”.

„Acesta a fost pregătit foarte special. „Nu-ţi face griji pentru asta.”

„Ai de gând să iei şi tu?”

„După tine”, a răspuns Vijay.

Asta era tot ce avea nevoie să audă Harvath. Acesta a fost adevăratul test. Oricât de picant ar fi fost tot restul, acum era sigur că acesta era evenimentul principal. Punând puţin în farfurie cu lingura, a luat o îmbucătură.

Primul lucru pe care l-a observat a fost mâncărimea din scalp.

Apoi nasul a început să-i curgă şi ochii să-i lăcrimeze. În acel moment a simţit că toată gura lui a fost ca şi cum cineva i-ar fi umplut-o cu foc.

A încercat să potolească arsura cu o înghiţitură lungă de bere, dar aceasta nu a reuşit nici măcar să atenueze durerea.

Ignorând râsul care venea dinspre Vijay, s-a servit cu o porţie masivă de iaurt.

Singurul lucru pe care îl mâncase vreodată şi care se apropiase de acest lucru era un habañero Red Savina. Acest ardei l-a spulberat pe acela.

A spălat iaurtul cu sticla de apă, apoi a luat-o pe cea a lui Vijay, a deschis-o şi a băut-o şi pe aceea.

„Trebuie să chem un doctor?”, a întrebat bărbatul.

Harvath a clătinat din cap. „Nu, sunt bine”, a spus el, cu ochii încă înlăcrimaţi. „De fapt, cred că o să mai încerc.

De data aceasta pe o bucată de naan”.

Vijay a întins mâna şi l-a oprit. „Cred că e mai bine să te opreşti acum. Aveţi încredere în mine.”

„Dacă insişti.”

„Insist foarte mult.”

Ospătarul a adus mai multe sticle de apă şi Harvath a mai dat pe gât una, împreună cu încă un iaurt. „Ce naiba înseamnă Bhut Jolokia?”, a întrebat el, începând în sfârşit să-şi revină.

„Aveţi aceeaşi legumă în America. Doar că poartă un alt nume. Cred că voi îi spuneţi „piper fantomă”.”

„Ăla era un ardei fantomă? Vorbeşti serios?”

„Probabil că nu ar fi trebuit să cumpăr trabucuri atât de scumpe pentru noi”, a spus el, râzând. „Oricum nu vei putea să-l apreciezi acum.”

„Oh, nu”, a spus Harvath. „O să fumez trabucul ăla, indiferent dacă îl pot gusta sau nu. Sper că ai cheltuit o avere pe ele. Plăteşti şi tu pentru această cină. Nu mă interesează dacă îl facturezi ambasadei, dacă îl scoţi din fondul de studii al copiilor tăi sau dacă ai nevoie de un împrumut de la soacra ta. În niciun caz nu am de gând să-mi finanţez propria tortură”.

Vijay a râs şi mai tare.

CAPITOLUL 25 D upă ce a venit desertul – un fel de mâncare asemănător cu prăjitura pâlnie numită Imarti – şi Harvath a cerut o sticlă de apă la pachet, Vijay şi-a scos cartea de credit şi a plătit masa.

Au ieşit în afara restaurantului şi au stat o clipă pe trotuar, privind toţi petrecăreţii de Diwali care veneau şi plecau.

Toată lumea era zâmbitoare, îmbrăcată în cea mai bună ţinută absolută şi îşi croia drum cu bucurie de la o casă de prieteni sau rude la alta. Intensitatea focurilor de artificii părea să fi fost dusă la un alt nivel în această parte a oraşului.

„Probabil că ţi-ai dori să fii acasă”, a spus Harvath, „sărbătorind cu familia ta”.

„Este unul dintre festivalurile noastre preferate, aşa că îmi lipseşte un pic, dar îmi place destul de mult şi slujba mea. Nu ştiu ce m-aş face fără ea. Retragerea din serviciul de poliţie indian a început foarte repede să mă scoată din minţi. Îmi iubesc soţia şi îmi iubesc copiii, dar nu suficient pentru a fi tot timpul în preajma lor.”

Harvath a zâmbit.

„Dar tu?” Vijay m-a întrebat. „Sunteţi căsătorit? Aveţi copii?”

Era complicat, dar a încercat oricum să explice. „Am fost căsătorit, pentru scurt timp. Dar soţia mea a murit.”

„Cum?”

„A fost ucisă.”

„Îmi pare rău”, a răspuns Vijay. „L-au prins pe cel care a făcut-o?”

„L-am prins pe cel care a făcut-o”, a răspuns Harvath, în timp ce se uita peste drum la nimic anume. „Toţi.”

Cumva, Vijay nu a fost surprins. Americanul era mai mult decât lăsa să se înţeleagă. „Aş întreba ce s-a întâmplat la proces”, a declarat el, „dar ceva îmi spune că nu au văzut niciodată interiorul unei săli de judecată, cu atât mai puţin o secţie de poliţie.”

Harvath nu a răspuns.

„Aveţi copii?”, a întrebat bărbatul.

„Un băieţel frumos din căsătoria anterioară a soţiei mele.

El locuieşte cu bunicii săi. Am reuşit să petrec ceva timp cu el în timpul verii. A fost foarte drăguţ.”

„Cred că ai fi un tată bun”, a spus Vijay.

Harvath s-a uitat la el. „De ce spui asta?”

„E doar un sentiment”, a răspuns el. „Ce zici de acum? Te vezi cu cineva?”

„Sunt logodită.”

„Este minunat. Când e nunta?”

„Nu am stabilit o dată exactă”, a spus Harvath.

„Cândva între Crăciun şi Anul Nou.”

„Ar trebui să o faceţi aici. În Jaipur. De fapt, ar trebui să o faceţi la hotelul nostru. Ştiaţi că vor aranja să veniţi pe un elefant frumos pictat? Nu ar fi incredibil? Sunt sigur că ar fi o nuntă pe care niciunul dintre invitaţii tăi nu o va uita vreodată.”

Suna exotic şi destul de memorabil, dar Harvath şi Sølvi nu aveau cum să poată zbura până în India. Au fost foarte ocupaţi pur şi simplu să coordoneze prietenii şi familia din Norvegia şi Statele Unite. „Îţi mulţumesc pentru sugestie, Vijay. Nu ştiu dacă se va potrivi cu programul nostru, dar cu siguranţă voi aduce vorba despre asta cu logodnica mea.”

„Apropo de programări”, a răspuns bărbatul, „ar trebui să vorbiţi şi cu organizatorul de nunţi de la hotel. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Iarna în Jaipur este foarte plăcută, iar multe ceremonii sunt programate în această perioadă.”

„O voi lua în considerare”, a spus Harvath, care a schimbat apoi subiectul. „Cum rămâne cu trabucul pe care mi l-ai promis?”

„Da, da”, a declarat bărbatul, scoţând punga din buzunar şi înmânându-i lui Harvath un Cohiba Robusto. „După cum am spus, acestea au fost destul de scumpe. Nu trebuie să îl fumezi pe al tău acum”.

„Simt că da”, a răspuns Harvath cu un zâmbet.

Vijay a clătinat din cap, a tăiat capacul trabucului său, apoi i-a înmânat tăietorul lui Harvath.

După ce şi-a aprins Cohiba, i-a dat lui Harvath o cutie de chibrituri de lemn pentru ca şi el să poată face acelaşi lucru.

Harvath i-a mulţumit şi cei doi au stat o clipă, savurându-şi cubanezele, înainte ca Vijay să vorbească din nou. „Pe baza investigaţiei DST, ştim că domnul Ritter a cumpărat mai multe trabucuri din aceleaşi ţigări de la hotel mai devreme în cursul zilei. Părăsind restaurantul, singur – din câte se poate spune – a aprins unul, s-a întors spre stânga şi a început să meargă.”

Bărbaţii s-au îndreptat în acea direcţie în timp ce Vijay a continuat să povestească. „A ajuns la două străzi înainte de a fi ucis”.

„Ritter sau ucigaşul au fost surprinşi de vreo cameră de supraveghere?”.

„Da, amândoi au cumpărat. Ritter este văzut primul. Ucigaşul nu apare decât la o stradă mai jos de aici.

Dar, după cum ştiţi, nimeni nu i-a văzut faţa.

Poartă o cască cu vizieră completă. Iar motocicleta pe care o conduce a fost declarată furată acum o săptămână.”

„Dar nu se pare că îl aştepta pe Ritter în faţa restaurantului”, a declarat Harvath.

„Nu, nu se pare că e aşa”, a răspuns Vijay. „Infractorii, însă, mai ales în cazul infracţiunilor stradale, lucrează tot timpul în echipă. Ei identifică o potenţială victimă şi apoi unul dintre ei funcţionează ca observator, urmărindu-şi ţinându-şi ţinta şi transmiţând detalii prin intermediul telefonului mobil.”

„Au fost multe jafuri armate comise cu un pistol în această zonă?”.

„Nu. Cel mai recent eveniment în care au fost implicate arme de foc a avut loc acum câteva luni, când doi bărbaţi au jefuit Banca Centrală a Indiei – la aproximativ zece minute de aici. În general, acesta este un cartier relativ liniştit.”

Au continuat să meargă, fumându-şi trabucurile, până când au ajuns la locul unde Eli Ritter a fost ucis.

Banda de poliţie încă mai delimita zona, iar pe trotuar se putea vedea conturul corpului lui Ritter în cretă, împreună cu o pată mare şi decolorată unde sângele său se infiltrase şi pătase betonul.

„Vă las un minut”, a spus Vijay, permiţându-i lui Harvath să se apropie de unul singur în linişte.

A fost martor la moarte în mai multe forme decât şi-ar putea imagina majoritatea oamenilor. Să vezi o persoană iubită, un prieten sau un coleg ucis era cel mai rău. Faptul că nu l-au văzut, dar au asistat la scena de la scurt timp după aceea, a fost doar puţin mai puţin tulburător.

Ritter a fost un om foarte bun. Era, de asemenea, un american foarte bun. Harvath se putea vedea cu uşurinţă în aceeaşi situaţie – îndeplinind o misiune importantă pentru naţiunea ta, doar pentru ca cineva să pună mâna pe tine şi să te elimine. Aşa cum îi plăcea să spună, era întotdeauna mai bine să fii norocos decât bun. Pentru că indiferent cât de bun erai, întotdeauna exista cineva mai bun.

Despărţind banda, Harvath a păşit în zona imediată a locului crimei şi s-a uitat în jur. A notat poziţia în care căzuse cadavrul şi apoi s-a uitat peste umăr pentru a se hazarda să ghicească unde, mai exact, se afla criminalul când a tras.

Chiar dacă Ritter s-ar fi împiedicat, nu ar fi călătorit prea mult. Genul acela de împuşcătură, aplicată chiar în spatele urechii şi în creier, ar fi fost ca şi cum i-ar fi tras toate siguranţele în acelaşi timp.

Conform raportului, poliţia a recuperat un cartuş de 9 mm. Deşi o astfel de treabă ar fi putut fi făcută cu un pistol de calibrul 22, era un cartuş mult mai mic şi era nevoie de multă îndemânare pentru a reuşi. Oricine făcuse asta nu lăsase nimic la voia întâmplării.

A petrecut douăzeci de minute asimilând totul, studiind scena din toate unghiurile posibile. Când a ieşit din spatele benzii, Vijay îl aştepta.

„Gânduri?”, a întrebat bărbatul în timp ce Harvath se apropia.

„Primul meu gând este că nu cred că a fost un jaf.”

„De ce nu?”

„Uită-te la traficul pietonal”, a spus Harvath. „Presupun că noaptea trecută a fost la fel de aglomerată ca şi acum.”

Vijay a dat din cap. „Aş fi de acord.”

„Să dăm puţin înapoi şi să spunem că a fost un jaf. Întregul scop al folosirii unei arme este de a intimida victima pentru a o determina să se conformeze. Dacă eu sunt hoţul, vreau să ştii că am una, dar nu vreau să o vadă nimeni altcineva pentru că nu vreau să sune la poliţie.

„Dacă mă apropii de tine din faţă, o voi ţine sub cămaşă sau jachetă până în ultimul moment. Atunci am să te privesc suficient de bine ca să ştii că eu sunt şeful, că vorbesc serios şi că ar fi bine să te opreşti acolo unde eşti.

„Dimpotrivă, dacă vin spre tine din spate şi tu mergi pe jos, nu poţi vedea nimic. Trebuie să-mi pun mâna pe umărul tău sau să te apuc de guler pentru a te face să te opreşti, în timp ce te anunţ că am o armă. Dacă îţi pun pistolul la tâmplă, toată lumea îl va vedea. Este mult mai bine dacă ţi-o înfig în partea inferioară a spatelui. În acest fel, aproape nimeni nu o va vedea şi mesajul meu va fi transmis tare şi clar.

„Nimeni nu pune o armă după urechea cuiva pentru a-l jefui. Prea multe lucruri pot merge prost. Îşi pot mişca capul. Ei se pot roti şi pot încerca să ia arma. Martorii pot să vadă şi să ţipe. Acesta nu a fost un jaf. Asta a fost o lovitură. Un profesionist. Când un trăgător pune o armă după urechea cuiva, o face pentru a-l ucide. Pur şi simplu."

Din nou, Vijay a spus: „Sunt de acord. Martorii, însă, l-au văzut pe trăgător cum a scos obiecte personale din cadavru."

Harvath citise detaliile pertinente din dosarul care îi fusese dat. „Ceasul, portofelul şi banii din buzunarul din faţă al pantalonilor, nu?"

„Şi ochelarii lui de soare", adăugă Vijay.

„Dar nu şi telefonul mobil."

„Corect. Nu şi telefonul lui mobil."

„De ce nu?" Harvath a întrebat, punându-l la încercare.

„Telefoanele mobile pot fi urmărite."

„Este nevoie de două secunde pentru a scoate o cartelă SIM, ceea ce ucigaşul ar fi putut face după ce a reuşit să fugă în siguranţă."

„Chiar şi fără cartela SIM, ele pot fi urmărite", a spus Vijay.

„Exact", a răspuns Harvath. „Eu ştiu asta şi tu ştii asta, dar criminalul obişnuit ştie asta?".

„Poate că da. Poate că nu. Ce vrei să spui?"

„Ritter avea asupra sa un telefon de înaltă clasă, care ar fi adus mai mult de câteva rupii pe piaţa neagră. Ucigaşul, însă, a fost suficient de inteligent şi de disciplinat pentru a-l lăsa în urmă. Asta vorbeşte despre un nivel ridicat de profesionalism."

„La fel ca şi luarea portofelului, a ceasului, a banilor – şi chiar a ochelarilor de soare", a declarat Vijay, complet de acord acum. „Pentru că oferă poliţiei un motiv frumos şi ordonat. Jaf."

Harvath a dat din cap.

„Bine, deci dacă motivul nu a fost jaful, ceea ce, sunt de acord cu tine, se pare că nu a fost, atunci rămâne să fie vorba de o crimă."

„Corect."

„O crimă pentru ce? De ce ar fi vrut cineva să-l ucidă pe Ritter?"

„Aşa cum am spus, criminalul va avea o mare parte din răspunsurile noastre", a răspuns Harvath. „Dar mai întâi, trebuie să-l prindem. Să mergem să vorbim cu vânzătorul."

CAPITOLUL 26 Vânzătorul nu-l observase pe trăgător decât atunci când acesta îşi ridicase arma şi trăgea. Nici el, nici soţia sa nu aveau idee cât timp a stat acolo figura cu cască înainte de a apăsa pe trăgaci.

Amândurora li s-a părut ciudat că, într-o seară atât de caldă, silueta purta o cască integrală cu o mască de protecţie – şi mai ciudat era faptul că viziera era colorată.

Metoda pe care asasinul o folosise pentru a se deghiza îl interesa mai puţin pe Harvath decât celelalte detalii pe care le văzuse cuplul.

Au vorbit în mare parte în hindi, cu cuvinte în engleză aruncate la intervale aleatorii, o practică obişnuită în India.

Vijay, însă, îi îndreptase spre a vorbi în întregime în engleză, ca să nu fie nevoit să se oprească mereu să traducă. Deşi accentele lor erau un pic mai greu de înţeles, Harvath şi-a acordat rapid urechea.

Soţul a spus că arma folosită era un pistol negru şi că avea neapărat amortizor. Soţia sa susţinea că se uita la prea multe filme şi că nu ar fi putut să constate un astfel de detaliu din locul în care se aflau.

Când li s-a cerut amândurora să indice cu mâna cât de lungă era arma, rezultatele au fost neconcludente. În acel moment se auzeau o mulţime de petarde şi, dacă ar fi fost o împuşcătură, soţul era absolut convins că ar fi fost capabil să o distingă. Încă o dată, soţia i-a reproşat că se uită la prea multe filme. Lui Harvath chiar îi părea rău pentru bietul om. Şi el l-a crezut.

Nu a existat niciun dubiu că Ritter fusese împuşcat. Faptul că nici vânzătorul şi nici soţia sa nu au auzit sunetul distinctiv al focului de armă în timp ce priveau crima a întărit afirmaţia soţului că a fost folosit un amortizor.

Ei au confirmat relatările celorlalţi martori care au văzut că asasinul a luat obiecte din persoana lui Ritter. După care, au descris că au văzut personajul urcându-se pe o motocicletă şi plecând în viteză. Harvath le-a acordat câteva minute pentru a vedea dacă îşi puteau aminti şi alte detalii care ar fi putut fi de ajutor, oricât de mici, dar nu au fost în stare să ofere niciunul. El şi Vijay au mulţumit apoi cuplului pentru ajutor şi au părăsit magazinul.

„Urăsc să spun asta", a declarat Vijay în timp ce se întorceau spre parcarea restaurantului şi spre Jaguar-ul său, „dar interviul a decurs la fel de bine cum am crezut că va decurge.

DST sunt foarte minuţioşi atunci când adună probe şi adună declaraţii ale martorilor. Îmi pare rău că nu am reuşit să descoperim mai multe."

„Credeţi sau nu", a recunoscut Harvath, „uneori este util să te uiţi înapoi sub pietrele pe care oamenii le-au răsturnat deja. Lucrurilor le scapă lucruri – chiar şi celor mai buni investigatori. Se întâmplă tot timpul. Aveţi încredere, dar verificaţi".

„Aşadar, mâine vom examina cadavrul lui Ritter. Aveţi aşteptări acolo? Credeţi că au omis ceva anume?"

„Nu. Doar dacă nu e ceva ciudat."

„Cum ar fi?”

„Un fel de altă traumă, în afară de rana prin împuşcare. Ceva care nu are ce căuta acolo, cum ar fi o rană înţepată de un ac sau vânătăi sau laceraţii inexplicabile.”

„Nimic din ceea ce ai motive să suspectezi, corect?”

Vijay a întrebat.

„Nu mă aştept la nimic din toate astea”, a răspuns Harvath. „Din experienţa mea, medicii legişti sunt obsesiv de atenţi. Chiar şi cei mai noi şi mai neexperimentaţi.

Domeniul acela atrage un tip special de persoană. Trăiesc pentru a găsi lucruri care altora le-ar scăpa. Mai ales de lucrurile exotice, ieşite din comun.”

„Şi cum rămâne cu camera de probe de la DST? Trebuie să-mi imaginez că sunt şi mai puţine lucruri de găsit acolo. Glonţul şi cartuşul, din câte am citit, este tot ce au recuperat care nu era legat direct de Ritter.”

„Asta şi toate înregistrările CCTV. Dar, din nou, nu vom şti până nu ajungem acolo. Nu am prea multe speranţe. Până acum, DST pare să fi fost complet minuţioasă şi profesionistă. Exact ceea ce îţi doreşti într-o situaţie ca asta.”

„Doar că nu ne apropie deloc de criminal”, a declarat Vijay.

„Am exclus jaful ca fiind motivul”, a spus Harvath.

„Ştim că a fost un asasinat. Fără îndoială. Ştim că asasinul era un profesionist. Poate doar un semiprofesionist, dar totuşi un profesionist, ceea ce înseamnă că a fost angajat de cineva. Urma acum poate fi greu de văzut, dar este acolo. Pe undeva. Trebuie doar să găsim acel fir de iarbă îndoit, acea creangă ruptă, şi vom avea o direcţie de urmat.”

„Continui să-ţi admir încrederea. Încă îmi doresc să fi împărtăşit asta.”

„Cu mult timp în urmă, am învăţat să nu renunţ. Nu contează ce se întâmplă. Uneori, încrederea este tot ce ai în aceste situaţii. Dar atunci când excluzi posibilitatea de a pierde, îţi reduci rapid opţiunile la un singur rezultat posibil – victoria.”

„Ai fi fost un poliţist prost”, a declarat Vijay.

Harvath a zâmbit. „De ce?”

„Eşti prea optimist.”

„Vom vedea. Dacă ai dreptate, mâine nu voi mai fi pe capul tău şi vei fi în drum spre casă pentru Diwali.”

„Şi dacă mă înşel?”

Zâmbetul lui Harvath s-a lărgit. „Atunci lucrurile sunt pe cale să devină mult mai interesante.”

CAPITOLUL 27 ZIUA DE JOI DE D ELHI Lucrând cu maiorul Badal, Asha a cerut în linişte ajutorul poliţiei din Coonoor pentru a identifica acoperişul pe care se afla figura cu arma cu aspect ciudat. În ciuda unei cercetări amănunţite a cartierului, nimeni nu văzuse nimic. Nu existau nici înregistrări ale camerelor de supraveghere.

Era o fundătură totală şi absolută. Asha se întorsese apoi acasă.

După o noapte de somn agitat, se ridicase devreme din pat, făcuse exerciţii în apartament, făcuse duş, se îmbrăcase şi luase micul dejun.

Ţinând cont de avertismentul pe care i-l dăduse Onkar Raj, şi-a băgat din nou Glock-ul în husa de la brâu şi s-a îndreptat spre „birou”.

Îi plăcea la Delhi dimineaţa devreme – înainte ca mulţimea de oameni să înceapă să se îndrepte spre serviciu, înainte ca poluarea produsă de toate maşinile, autobuzele şi motocicletele să întunece cerul. Era proaspătă. Frumoasă.

O ploaie căzuse peste noapte, care alunecase străzile şi trotuarele de parcă toate făceau parte dintr-un decor de film. Umiditatea persistentă a amplificat parfumul florilor şi al pomilor fructiferi de pe traseul ei. Delhi, mai ales pentru cei care erau în ton cu simţurile lor, avea atât de multe de oferit.

Se mişca deliberat, dar cu graţie. Mai mult panteră decât automat.

Antrenamentul ei, aşa cum ar trebui să fie orice antrenament bun, devenise o a doua natură. Ştia ce să caute şi cum să caute. Cea mai periculoasă ameninţare nu era cea pe care nu o vedeai niciodată, ci mai degrabă cea pe care o puteai vedea, dar nu reuşeai să o recunoşti. Pentru că acea ameninţare venea din partea unui inamic antrenat, pregătit – unul care îşi făcuse temele, care valorificase totul în avantajul său şi care venise să câştige.

De aceea, când a văzut scena din faţă, mâna ei s-a dus instantaneu la armă.

Pentru oricine altcineva, ar fi părut un accident teribil. Un camion lovise o motocicletă, iar motociclistul fusese grav rănit. Doar că totul era greşit.

Pe baza direcţiei de deplasare şi a unghiului de impact, ghidonul motocicletei, precum şi roata din spate, ar fi fost îndreptate în altă direcţie.

Bara de protecţie din faţă a camionului era avariată, dar nu acolo unde ar fi trebuit să fie. De asemenea, nu exista vopsea de motocicletă pe camion şi nici vopsea de camion pe motocicletă.

De fapt, motocicleta, în procesarea rapidă a scenei, nu părea să aibă niciun fel de semne de deteriorare. Era ca şi cum cineva ar fi pus motocicleta la pământ, iar şoferul lângă ea, doar pentru a face să pară că a avut loc un accident.

În acel moment, a auzit sunetul – zgomotul surd al unui glonţ de tip „beanbag" învelit în Kevlar, tras de o puşcă de vânătoare de calibrul 12.

Ea fusese atât de blocată la locul accidentului încât nu reuşise să observe silueta din spatele maşinii parcate peste drum.

Oricine ar fi fost, era un trăgător decent. Glonţul antirevoltă a lovit-o fix în plin, în mijlocul pieptului, şi a doborât-o cu spatele la pământ.

Când a lovit, a lovit tare, spărgându-şi ceafa de pavaj. Nu a văzut stele, a văzut negru. Practic, era întuneric beznă totală.

Dar se zărea un mic punct de lumină şi ea s-a agăţat de el, forţându-şi mintea conştientă, care se stingea brusc, să fie atentă şi să-l urmeze. Şi, prin forţa absolută de voinţă, a învins.

Pentru oricine s-ar fi uitat, ar fi arătat ca şi cum Terminator ar fi repornit. Sigur, fusese trântită la pământ, dar scuturându-şi pânzele de păianjen din creier, se ridicase imediat.

Sărind în picioare, cu Glock-ul în mână, a început să tragă.

A început cu sacul de fasole. În timp ce el îşi croia drum pe stradă şi înainte ca el să mai tragă un foc de armă, ea i-a tras două gloanţe în piept şi unul în frunte.

Sunetul focurilor de armă a făcut ca oamenii să se grăbească, iar Asha şi-a îndreptat atenţia spre „accidentul" aflat la doar câteva lungimi de maşină în faţă.

Nu spre surprinderea ei, motociclistul până atunci rănit era pe picioare şi se îndrepta în direcţia ei. În mână avea un pistol MAC-10. Alături de el, cu o puşcă de luptă CAR 816 „Sultan" din dotarea standard a armatei indiene, se afla şoferul camionului. Amândoi şi-au ridicat armele şi au început să tragă în acelaşi timp.

Asha s-a adăpostit în spatele unei maşini parcate şi s-a târât în faţă pentru a maximiza protecţia blocului motor al vehiculului. Având o imagine mentală bună a locului în care se aflau atacatorii ei, şi-a ridicat braţul peste capota maşinii şi a început să tragă.

Când pistolul său a rămas fără muniţie şi a simţit că glisiera se blochează, şi-a tras braţul în jos.

Dintr-o mişcare fluidă, a ejectat încărcătorul uzat, aruncându-l într-o parte, şi a introdus unul nou. Ea a eliberat apoi blocajul glisorului, aşezând un nou cartuş în cameră şi făcând arma fierbinte.

Deşi utilizarea încărcătoarelor Glock 17 în Glock 19 însemna că acestea ieşeau puţin în afară sub mânerul armei, îi permiteau să aibă la ea două cartuşe suplimentare, ceea ce ar fi putut face diferenţa dintre viaţă şi moarte. Cu singurul ei încărcător de rezervă, cel care se afla acum în pistol, avea şaptesprezece cartuşe cu care să pună capăt acestui schimb de focuri.

Deloc surprinzător, şi-a dorit brusc să fi adus mult mai multe.

Dar ideea de a pleca din apartament cu mai mult de „unul în pistol" şi cu un încărcător suplimentar la centură nici măcar nu-i trecuse prin minte în dimineaţa aceasta.

În ciuda indignării ei faţă de atacurile teroriste din Mumbai şi de cât de slab pregătiţi fuseseră primii respondenţi, ea încetase de ceva vreme să mai poarte mai multe încărcătoare suplimentare. Ea, la fel ca mulţi alţii care îşi îmbunătăţiseră jocul în perioada următoare, devenise mulţumitoare. Să târăşti greutatea asta în plus era o bătaie de cap. În cele din urmă, atacurile din Mumbai fuseseră o excepţie, o excepţie îngrozitoare, dar nu regula.

Ceea ce ridica o întrebare corectă – pentru cât timp ar trebui să se aştepte cineva să plece de acasă în fiecare zi, echipat pentru război?

Bineînţeles, răspunsul era foarte personal şi depindea de ceea ce se putea aştepta „în mod rezonabil" să întâlnească cineva.

Nici într-un milion de ani nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Nu şi aici. Nu atât de aproape de apartamentul ei.

Dar, în acest moment, nimic din toate acestea nu mai conta. Acesta era un scenariu de tragere activă, iar ea era ţinta. Trebuia să-i depăşească pe aceşti oameni şi să-i rănească înainte ca ei să-i facă rău.

Stând jos, a încercat să se retragă, dar în momentul în care a făcut-o, atacatorii au început să tragă din nou, împroşcând-o cu cioburi de sticlă din maşina în spatele căreia se ascundea.

Nu aveau cum să-mi anticipeze mişcarea. Trebuia să mă fi văzut. Dar cum?

Şi-a scanat rapid împrejurimile până când a văzut-o – una dintre oglinzile laterale ale camionului fusese înclinată în aşa fel încât le permitea să o vadă în momentul în care ea se pregătea să facă o mişcare.

Dispusă să cheltuiască unul dintre preţioasele ei cartuşe, a ţintit, a apăsat pe trăgaci şi a aruncat oglinda în aer.

Dar, în loc să se mişte aşa cum intenţionase iniţial, ea a dat înapoi şi a împins înainte, ducând lupta la ei, în loc să aştepte ca ei să o ducă la ea.

O persoană care stătea lângă uşa unui magazin de bucătării a încercat să se uite afară, iar Asha i-a făcut semn cu mâna să se întoarcă înăuntru. Prezenţa civililor nu făcea decât să facă situaţia şi mai periculoasă. Nu voia ca vreun civil să fie rănit. Ceilalţi doi atacatori rămaşi, însă, au fost o altă poveste.

Apăsând înainte, ea a continuat să stea jos şi a căutat orice avantaj pe care îl putea găsi – o oglindă retrovizoare, aşa cum folosiseră băieţii răi, un parbriz reflectorizant de maşină, o fereastră de magazin, orice. Nu era nimic.

Mai rău decât nimic, focurile de armă fuseseră atât de puternice încât îi ţiuiau urechile. Cineva ar fi putut veni chiar în spatele ei şi ea nu i-ar fi auzit.

Întrerupându-şi înaintarea, şi-a băgat pistolul sub subsuoara stângă şi şi-a rotit capul pentru a se uita peste umăr. La naiba.

Fără să-şi ia măcar timp să ţintească, a început să tragă.

Şoferul camionului venise din spate şi era pe punctul de a o doborî. În schimb, ea a cusut o dungă de curse de gloanţe de 9 mm de la ouăle lui până la nasul bulbucat şi plin de coşuri, lăsându-l să cadă mort pe trotuar. Mai rămăsese doar unul singur. Motociclistul.

„Unde naiba eşti?”, a şoptit ea în şoaptă.

Apoi a văzut ceva. O străfulgerare, într-o baltă, chiar dincolo de bara de protecţie a maşinii în spatele căreia se ascundea.

Lăsându-se pe trotuar, şi-a înclinat Glock-ul într-o parte, l-a îndreptat sub vehicul şi şi-a ţinut respiraţia.

Pentru o clipă, a avut impresia că totul s-a oprit.

Nu era nici o briză, nici trafic, nici oameni, nimic.

Până când un bocanc a intrat în vizor.

Când a apărut al doilea, a expirat şi a apăsat pe trăgaci – spulberând glezna stângă a motociclistului. A mai tras de două ori, lovindu-l în glezna şi în tibia opusă.

Incapabil să suporte orice greutate, agresorul a căzut în stradă. În timp ce o făcea, Asha a continuat să tragă.

Ea l-a împuşcat din nou şi din nou. În piept, în claviculă, în gât şi o dată prin partea laterală a căştii.

Ridicându-se în picioare, ea s-a strecurat din spatele siguranţei maşinii parcate şi s-a uitat la atacatorul ei, care zăcea într-o baltă de sânge în stradă. În acest timp, bărbatul a încercat să-şi ridice arma şi să riposteze.

Asha l-a împuşcat apoi prin vizieră. De două ori. Erau ultimele două gloanţe din Glock-ul ei.

CAPITOLUL 28 „Habar n-am cine erau”, a răspuns Asha, zdruncinată de atac şi simţindu-se distrusă din cauza descărcării de adrenalină. I-a înmânat telefonul lui Raj. „Poate că poţi găsi ceva. Am făcut fotografii ale cadavrelor”.

Se strecurase în Asociaţia de Ajutorare a Orbilor prin Clubul de Golf din Delhi, venind printre copaci, asigurându-se foarte bine că nu fusese urmărită.

Gupta i-a întins o pungă de gheaţă pe care să o aplice pe piept, în timp ce Raj a răsfoit fotografiile.

„Nu recunosc niciunul dintre aceşti bărbaţi”, a spus el. „Dar asta nu înseamnă că nu va găsi şi altcineva. Le voi încărca şi vom vedea ce putem găsi. Între timp, faptul că au încercat să te supună mai întâi pe tine îmi spune că cineva crede că ai informaţii valoroase.”

„Cineva”, a adăugat Gupta, „cu care Asha nu ar fi vorbit decât dacă ar fi fost forţată să o facă”.

Raj a dat din cap, studiind în continuare fotografiile.

„Şi faptul că apoi au încercat să mă omoare?”

„Te văd pe tine”, a spus Raj, „şi foarte probabil şi pe noi, împreună cu ceea ce facem aici, ca pe o ameninţare.”

„Nu crezi că ar putea fi o reacţie de la o misiune anterioară?”

„Nu”, a spus bărbatul. „Momentul ar fi prea întâmplător. Şi nu cred în coincidenţe.”

Mereu pragmatic, Gupta se gândea deja la viitor.

„Primul lucru pe care trebuie să-l facem”, a spus el, „este să te ştergem de la locul faptei. Camerele de supraveghere, cartuşele, totul. De asemenea, trebuie să încurcăm orice mărturie a martorilor care ar putea ajuta la identificarea lui Asha.”

„Dar poliţia din Delhi trebuie să se târască deja peste tot”, a afirmat ea.

„Nu-ţi face griji în privinţa asta”, a instruit Raj. „Voi da câteva telefoane. Între timp, trebuie să ne confruntăm cu realitatea nefericită că, indiferent cu ce ne confruntăm, ei au o rază de acţiune mult mai mare decât am anticipat.”

„Ceea ce înseamnă că trebuie să fim şi mai atenţi.”

„Exact. Din păcate, orice speranţă pe care o aveam de a ne extinde amprenta operaţională, de a aduce mai mulţi oameni la bord, este acum moartă şi îngropată. Asta va trebui să fie”, a spus el, arătând spre toţi. „Noi trei.”

„Cum?” a cerut Asha. „Este o întreprindere uriaşă, ca să nu mai spun că aproape am fost ucis acum o oră.”

„Dar tu nu ai fost ucisă”, a precizat Gupta. „Eşti încă în viaţă – o dovadă a îndemânării şi antrenamentului tău.”

„Lăsând la o parte îndemânarea şi pregătirea mea, nu putem face asta doar cu trei oameni. Este imposibil. Nici măcar nu ştim complet cu cine şi cu ce ne confruntăm.”

„Când o cămilă se află la poalele unui munte, abia atunci îi judeci înălţimea.”

„Acum citezi proverbe indiene? Serios?”

„Credeţi-mă. Totul va fi bine. Putem face asta şi, Asha, trebuie să facem asta.”

Era prima dată când şeful ei i se adresa vreodată pe numele mic. A fost strident, dar în acelaşi timp ciudat de liniştitor.

„Bine”, a răspuns ea. „Cum o facem?”

„Să începem cu imaginile din elicopter pe care le-ai adus din Coonoor.”

CAPITOLUL 29 J AIPUR H arvath fusese bucuroasă să se întoarcă la hotel aseară. Vijay fusese destul de amabil să se ofere să i se alăture dacă dorea un pahar de vorbă la bar, dar tot ce își dorea cu adevărat era să se culce. Nu mai avusese opt ore bune de dinainte de a intra în Kabul.

În dimineaţa următoare, s-a trezit odihnit, dar nu chiar sută la sută. Era sigur că disconfortul pe care îl simţea era datorat piperului fantomă de aseară – pe lângă toate celelalte mâncăruri picante.

După ce făcuse un duş cald, lung şi plăcut, se bărbierise şi comandase room service. Nimic prea greu – o grămadă de pâine prăjită cu unt şi o cană de ceai. Cafeaua ieşise din discuţie – chiar dacă asta însemna că mai puţină cofeină în organismul său avea să-l facă, de asemenea, mai puţin distractiv de abordat toată ziua.

Când i-a sosit micul dejun, s-a aşezat cu faţa la ferestrele arcuite ale camerei şi s-a bucurat de priveliştea uimitoare a dealurilor verzi Aravalli, care se întindeau, neîntrerupt, până la orizont.

Habar nu avea dacă Sølvi fusese vreodată în India, dar ştia cu siguranţă că ea ar fi găsit această parte a acesteia incredibil de frumoasă şi incredibil de romantică.

Spălându-se pe dinţi cu apă îmbuteliată, a luat încă o sticlă din minibar şi a coborât la parter pentru a se întâlni cu Vijay.

Fostul poliţist stătea deja afară în Jaguar-ul său, cu capota coborâtă şi cu ochelarii de soare pe cap.

„Bună dimineaţa”, spuse el în timp ce Harvath se strecură pe scaunul pasagerului, îşi puse singur ochelarii de soare şi se lăsă pe spate. „Cum vă simţiţi? Vreo suferinţă intestinală?”

Harvath îşi dădea seama că îl tachina. „Du-te naibii”, a răspuns el. „Condu.”

Vijay, fostul poliţist arătos şi mai mare decât viaţa, a răguşit de râs şi a băgat maşina în viteză.

Ieşind cu maşina pe porţile colosale ale hotelului, a arătat spre CD player. „Am ales ceva special pentru tine.

Poate că te va face să te simţi un pic mai bine.”

„Ce este?” Harvath a întrebat.

„O să vezi. Dă-i drumul, apasă pe PLAY.”

Harvath a făcut-o şi a auzit acordurile de început ale unuia dintre cele mai bune cântece de dans din toate timpurile – „You Dropped a Bomb on Me” al trupei Gap Band. În timp ce cânta, s-a simţit puţin mai bine. A zâmbit chiar şi el.

„Ah”, a spus Vijay. „Îşi face magia.”

„Singurul lucru care ar putea să o strice”, a răspuns Harvath, destupându-şi apa şi luând o înghiţitură, „este să menţionezi literele R sau B .”

Bărbatul a zâmbit la rândul său. „O să avem o zi bună şi productivă astăzi. Nu am de gând să încep cu o ceartă”.

Harvath s-a bucurat să audă asta. „Se pare că cineva a găsit un pic de optimism sub pernă când s-a întors în cameră aseară.”

„De fapt, m-am gândit la ceea ce ai spus ieri.”

„Care parte?”

„Pe toate. Dar mai ales partea cu privire la căutarea sub pietrele pe care alţi oameni le-au răsturnat deja.”

Harvath s-a uitat la el, intrigat de schimbarea de mentalitate. „Există o piatră sau un set de pietre anume de care te-ai interesat?”.

„Încă nu sunt sigur. Să vedem ce ne aduce dimineaţa.”

Vijay nu a trebuit să explice de ce era mai bine să viziteze mai întâi morga oraşului Jaipur. Era o clădire veche, cu un sistem de aer condiţionat la fel de vechi. Din fericire, temperatura din interior era încă răcoroasă de peste zi.

Un medic legist i-a întâmpinat la recepţie şi i-a condus pe un hol lung până la o sală de autopsie care mirosea slab a antiseptic. Acolo, un cadavru zăcea pe o masă mortuară din oţel inoxidabil.

Medicul legist a tras cearşaful înapoi. Harvath a privit o clipă chipul, încercând să ignore locul în care fusese îndepărtată partea superioară a craniului pentru a scoate glonţul din creierul bărbatului, apoi a identificat pozitiv cadavrul ca fiind Eli Ritter.

După ce şi-a pus o pereche de mănuşi de latex, Harvath a examinat cadavrul. În timp ce o făcea, a întrebat-o pe medicul legist dacă a găsit ceva neobişnuit, în afară de rana prin împuşcare.

„În afară de abraziunile de pe faţă, care sunt compatibile cu faptul că victima a căzut în faţă după ce a fost împuşcată, nu am văzut nimic”, a spus ea.

„Aţi efectuat un examen toxicologic?”.

„Am făcut-o, dar nu am găsit nimic neobişnuit. Era o urmă de alcool în organism, dar asta era tot. Abia dacă s-a înregistrat”.

Harvath a dat din cap şi a continuat să lucreze de-a lungul corpului. Nici el, însă, nu a găsit nimic ieşit din comun.

Medicul legist a ridicat uşor şi a înclinat capul lui Ritter într-o parte, astfel încât Harvath să poată vedea pe unde intrase glonţul. A studiat rana, dar, din nou, nu era nimic care să sugereze că ceva nu era la locul lui.

Atrăgând atenţia lui Harvath asupra părţii superioare a craniului lui Ritter, medicul legist a descris traseul glonţului, prin ce părţi ale creierului a trecut şi locul unde a fost găsit şi îndepărtat în cele din urmă.

„Moartea lui ar fi fost instantanee”, a spus, cu un aer de detaşare amabilă, dar profesională. „Nu ar fi simţit nicio durere”.

Harvath avea să se asigure că informaţia respectivă era transmisă familiei lui Ritter. Erau foarte puţine lucruri care să-i consoleze pe cei dragi în cazul unei morţi atât de violente. Faptul că nu simţise nimic putea să le aline o parte din durere. I-a făcut semn din cap lui Vijay că a terminat.

Bărbatul s-a apropiat de medicul legist, i-a mulţumit şi au făcut schimb de cărţi de vizită. I-a spus că cineva de la Ambasada Statelor Unite va lua legătura cu ea pentru a aranja repatrierea trupului domnului Ritter în Statele Unite.

Nu au zăbovit. Nu mai era nimic de discutat şi nici nu mai aveau ce să afle de la medicul legist. Harvath a fost bucuros să părăsească clădirea.

„Vreau să vă prezint încă o dată condoleanţele mele”, a spus Vijay. „Să ştii că un prieten a murit este un lucru. Să trebuiască să-i identifice, cu atât mai puţin să-i examineze rămăşiţele, este cu totul altceva. Îmi pare rău.”

Harvath a ridicat mâna. „Este în regulă. Mulţumesc. Sunt bine.”

„Dacă vrei, e o ceainărie în apropiere. Putem lua o ceaşcă înainte de a ne întâlni cu cei de la DST. Depinde de tine. Nu e nicio grabă.”

„Să mergem mai departe. Vreau să cercetez restul dovezilor.”

„Am înţeles. Să o facem.”

S-au întors la maşina lui Vijay şi au condus până la biroul DST, dar au făcut călătoria cu CD playerul oprit.

Harvath nu avea chef de muzică. În lumina serviciului lui Ritter şi a faptului că făcuse sacrificiul suprem, am simţit că se impunea o tăcere respectuoasă.

Vijay, spre cinstea lui, a ştiut să citească starea de spirit şi a rămas liniştit în timpul drumului.

Când au ajuns la destinaţie, fostul poliţist a fost cel care a vorbit, prezentându-şi actele de identitate şi cerându-i lui Harvath paşaportul diplomatic pentru a putea demonstra că erau cine spuneau că sunt.

Vijay pusese un prieten de rang înalt din cadrul Serviciului de Poliţie indian din Delhi să sune înainte, astfel încât să nu fie nicio piedică la sosire.

Au fost conduşi la un mic laborator unde îi aştepta un tehnician de probe, împreună cu cele câteva probe fizice pe care le adunaseră. Deoarece lanţul de custodie trebuia să fie păstrat, s-a convenit ca Harvath să nu atingă nimic, dar putea cere ca lucrurile să fie puse sub o cameră de mărire, ceea ce l-ar fi ajutat să le vadă mai bine.

Primul lucru pe care l-au examinat a fost runda în sine. Era un glonţ de 9 mm cu vârf gol şi, aşa cum fusese proiectat, „petalea”, deschizându-se ca o floare în timp ce trecea prin craniu şi găurise creierul lui Ritter.

Urma cartuşul, care fusese recuperat de pe trotuar, nu departe de cadavrul lui Ritter. Acestea prezentau semne de „murdărire” peste medie, ceea ce corespundea cu un glonţ care fusese tras dintr-o armă cu amortizor.

Suprimătorul reuşeşte să atenueze sunetul descărcării prin reţinerea gazelor în interior şi forţarea lor să coboare înapoi în fundul armei. Gazele respective sunt cele care cauzează murdărirea sau „murdărirea” tubului cartuşului.

Pe lângă trabucul pe care îl fumase, aveau o pungă cu telefonul protejat prin parolă al lui Ritter, câteva mărunţişuri de buzunar nefolositoare, chibrituri, un tăietor de trabucuri şi cardul său de acces de la Fairmont.

Nimic din toate acestea nu a fost util, aşa că Harvath a mulţumit personalului DST şi a întrebat dacă pot trece la imaginile de pe camerele de supraveghere.

O sală de conferinţe a fost pregătită pentru ei. Toate imaginile fuseseră încărcate pe o tabletă într-o serie de dosare. După ce le-a explicat cum să acceseze fişierele şi să le redea pe monitorul din colţul camerei, Harvath şi Vijay au fost lăsaţi în privat.

„Vrei una?” Vijay a întrebat în timp ce se apropia de staţia de cafea din încăpere şi îşi pregătea un ceai.

„Sunt bine deocamdată”, a răspuns Harvath, ţinând în mână sticla de apă pe jumătate goală. „Mulţumesc.”

Fişierele de pe tabletă erau organizate în ordine cronologică.

Deschizându-l pe primul, l-a putut vedea pe Ritter mergând prin holul hotelului. Următorul îl arăta ieşind pe la intrarea principală şi urcându-se în taxi.

Apoi, taxiul a putut fi văzut ieşind pe porţile enorme, îndreptându-se spre drumul principal.

După aceea, filmările erau un amalgam de imagini surprinse de camerele de luat vederi ale caselor şi ale întreprinderilor private. Din când în când, apărea câte un feed de la o cameră de supraveghere a traficului din oraş.

Călătoria lui Ritter s-a desfăşurat exact aşa cum descrisese Vijay. Harvath nu a putut distinge pe nimeni care l-ar fi putut urmări.

S-a întrebat dacă nu cumva cineva l-a acroşat pe Ritter la un moment dat, strecurându-i o plăcuţă de urmărire în buzunar sau ascunzând una în altă parte pe el. Dar, de îndată ce gândul îi intrase în minte lui Harvath, l-a aruncat. Ritter era foarte priceput şi foarte bine antrenat. Nu că nu s-ar fi putut întâmpla, dar şansele erau atât de mici încât nu merita să se gândească prea mult la asta. Cel puţin nu în acest moment.

A urmărit în salturi de la diferite camere de supraveghere cum Ritter îşi croia traseul sinuos din parcul Mahatma Gandhi Nagar până la restaurantul Tansukh.

Lui Harvath îi era clar că bărbatul nu ardea timpul, temându-se să nu ajungă mai devreme la întâlnirea de la cină. El conducea un SDR, asigurându-se că nu avea nici o coadă.

Faptul că Ritter a mers mai departe cu întâlnirea sa a confirmat faptul că simţea că nu avea pe nimeni care să-l urmărească. Mai mult, judecata lui era susţinută de imaginile de pe camerele de supraveghere.

Harvath a urmărit apoi imaginile adunate după cina lui Ritter şi ieşirea acestuia din restaurant. Când a văzut motocicleta şi pe asasinul cu cască, s-a oprit şi a făcut un zoom.

A rulat imaginile înainte şi înapoi, căutând orice lucru care i-ar putea ajuta să îl identifice sau să dea de urma criminalului. După câteva minute, Vijay s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

„Unde te duci?” Harvath a întrebat.

„Mă duc să mă uit sub alte pietre.”

Harvath a dat din cap şi s-a întors să se aplece asupra înregistrărilor video.

A încetinit filmarea la fiecare cadru în parte şi apoi, după ce a parcurs totul, s-a întors la primul fişier de la hotel şi a luat-o de la capăt.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Vijay a păşit din nou în sala de conferinţe.

„E timpul să plecăm”, a spus el.

Harvath a pivotat pe scaun şi s-a uitat la el. „Ce s-a întâmplat?”

„Cred că am găsit ceva.”

CAPITOLUL 30 În timp ce Vijay conducea, a explicat în ce se băgau. „Sanganer este cea mai periculoasă parte din Jaipur.”

„Din cauza crimei?” a întrebat Harvath.

„Şi poliţiştii”, a afirmat Vijay. „Forţa de poliţie din Sanganer este atât de coruptă, încât puterea a limitat rotaţiile la doar trei luni, înainte ca ofiţerii să fie apoi înlocuiţi prin rotaţie.”

„Cum naiba reuşeşti să stabileşti încredere cu locuitorii, cu atât mai puţin să rezolvi vreuna dintre crimele din acea zonă?”.

„Nu-i aşa. Au cea mai proastă rată de închidere a cazurilor din întregul stat Rajasthan. Este un cuib de viespi al crimei organizate. Performanţa poliţiştilor de acolo este abominabilă. E ca şi cum ar fi ceva în apă care îi murdăreşte."

„Şi de ce mergem la Sanganer?", a întrebat Harvath.

„Motocicleta. Cea pe care o conducea asasinul. A fost declarată furată cu o săptămână înainte de uciderea lui Ritter. M-a pus pe gânduri."

„Te ascult."

„DST caută un ucigaş. Nu vor pune oameni să rezolve un caz de motocicletă furată. Ca oriunde în lume, motociclete furate sunt cumpărate şi vândute în fiecare zi în India. Ştii cine altcineva nu va urmări cazul?"

„Poliţia din Sanganer."

„Aveţi dreptate", a spus Vijay. „Aşa că, prin intermediul sistemului informatic al DST, am decis să fac o mică investigaţie pe cont propriu."

„Şi?"

„Şi vei fi şocat, sunt sigur, să afli că Sanganer este un focar de furturi de vehicule, mai ales de motociclete."

„Ai dreptate, sunt şocat", a spus Harvath. „Şocat."

„Dar e şi mai bine. Pentru că poliţiştii din Sanganer sunt atât de copleşiţi, majoritatea resurselor lor sunt legate de infracţiuni de profil înalt, care captează ştiri şi captează atenţia publicului. Crima, drogurile şi traficul de sex fiind cele mai răspândite. Ştiţi ce nu captează atenţia publicului?".

„Furt de vehicule. Şi o să ghicesc, în special motociclete."

„Corect din nou", a spus Vijay. „Aşa că, ştiind că nici DST şi nici poliţiştii din Sanganer nu aveau de gând să o facă, am început să verific toate furturile de motociclete raportate în ultimul an. A fost ca şi cum aş fi băut dintr-un furtun de incendiu, aşa că am redus la ultimele şase luni şi am căutat tipare – ce fel de vehicule au fost furate, de unde au fost furate, a fost vreuna dintre ele recuperată vreodată?

„Încercam să găsesc un tipar – ceva care să ne spună ceva despre motocicleta pe care o conducea ucigaşul nostru în noaptea în care l-a asasinat pe Ritter. Apoi am găsit-o."

Ochii lui Harvath s-au mărit. „Ce ai găsit?"

„Există o familie extinsă destul de mare în Sanganer – Kumars – care a fost victima unor furturi de motociclete la un nivel fără precedent. Dacă ne uităm la date, aproape că am putea concluziona că hoţii îi aleg intenţionat pe Kumars. Motocicletele lor au fost furate la o rată de aproape trei ori mai mare decât ale vecinilor lor. Dar ceea ce este uimitor este că ghinionul familiei Kumars pare să fie contagios."

„Ce vrei să spui?” a întrebat Harvath.

„Ei deţin o afacere de familie – un şir de depozite.

Singurii locuitori din Sanganer care s-au confruntat cu furturi de motociclete la un nivel apropiat de cel al familiei Kumars sunt oamenii care lucrează pentru Kumars – angajaţii lor.”

„Deci, este o înşelătorie.”

„Aşa s-ar părea”, a spus Vijay. „Probabil o fraudă de asigurare”.

„Şi de asemenea, comisioane din vânzarea motocicletelor furate.”

„Şi asta.”

„Ai un contact în Sanganer, nu-i aşa?” Harvath a răspuns. „Singurul poliţist curat din toată forţa murdară, un fel de chestie”.

„Din păcate, în acest caz, nu am contacte care să mă ajute.”

Harvath a clătinat din cap. Corupţia din poliţie îl enerva foarte tare. „Corruptio optimi pessima”, a spus el, citând o celebră expresie latină. „Corupţia celor mai buni este cea mai rea dintre toate.”

„De acord”, a răspuns Vijay. „Avem o vorbă în India. Nu-l blestema pe Dumnezeu pentru că a creat tigrul. Mai degrabă, fii recunoscător că Dumnezeu nu i-a dat aripi”.

„Nu sunt sigur că vă înţeleg.”

„Deşi este regretabil că nu putem cere ajutorul poliţiei din Sanganer, există şi un aspect pozitiv – nici oamenii pe care îi căutăm nu pot.”

„Ceea ce înseamnă că avem o anumită latitudine în modul în care abordăm lucrurile”, a spus Harvath. „Corect?”

Vijay a dat din cap. „Corect.”

Lui Harvath continua să îi placă acest tip.

Au mai condus încă puţin timp până când au intrat în cea mai dură parte a zonei Sanganer. Era la fel de rău cum se aştepta Harvath să fie. O mahala absolută. Reversul culorilor vibrante şi al condimentelor exotice atât de des asociate cu India.

Era partea de ţară care sfâşia inimile oamenilor – murdărie, boli, criminalitate şi sărăcie absolut cruntă şi abjectă. Nici măcar nu puseseră piciorul în afara maşinii încă şi Harvath era gata să plece.

„Care este planul?”, a întrebat el.

Vijay a scos un print din buzunarul de la piept şi i l-a înmânat. „Aceasta este persoana pe care o căutăm. Numele lui este Pinaki Ali. El era proprietarul motocicletei folosite de ucigaşul lui Ritter."

Harvath a studiat fotografia permisului de conducere şi informaţiile aferente, apoi şi-a verificat ceasul. „Unde crezi că îl vom găsi acum?".

„Probabil că este la serviciu. Problema este că familia Kumar are mai multe depozite şi nu ştim la care se află. Ar fi mai bine dacă am vorbi cu el în afara locului de muncă."

„Deci, planul este să stăm la el acasă? Să-l aşteptăm să vină acasă?"

„Vom cotrobăi un pic", a spus Vijay.

„Să vedem ce putem afla în avans."

Când au ajuns la clădirea lui Pinaki Ali, Vijay nu s-a obosit să treacă pe lângă el sau să se plimbe încet în jurul blocului.

A tras Jaguar-ul chiar în faţă şi a parcat.

„Vrei să intru sau să rămân în maşină?", a întrebat Harvath.

Fostul poliţist s-a uitat la el. „De ce aş vrea să rămâi în maşină?"

Harvath a desenat cu degetul arătător un cerc imaginar în jurul feţei sale.

„Oh, nu, prietene", a răspuns Vijay. „Vreau ca ei să vadă un diavol alb. Asta e o treabă serioasă. Îţi garantez că în această parte a oraşului nu a mai fost nicio persoană albă de ani de zile. Poate chiar de când s-au retras britanicii. Prezenţa ta va trimite un mesaj mare şi şocant. Asta e ceea ce vreau."

„Ei bine, ai înţeles."

„Vreau şi nişte monedă americană. Ai ceva la tine, da?"

Harvath a scos teancul de bani din buzunar. „De câţi bani ai nevoie?"

„O bancnotă de o sută de dolari, dacă ai una."

A desprins una şi i-a întins-o.

„Mulţumesc", a spus Vijay, deschizându-şi uşa. „Am lăsat ceva pentru tine sub scaun. Este curat. Să sperăm că nu vei avea nevoie de ea, dar în caz că ai nevoie."

Harvath s-a întins pe sub scaun până când mâna lui a găsit arma.

„Presupun că te-au învăţat cum să tragi cu arma în Marină?", a întrebat bărbatul.

„În cea mai mare parte a timpului am lucrat doar la făcut noduri", a răspuns Harvath cu un zâmbet. „Dar am reuşit să trag cu arma o dată sau de două ori."

Vijay a zâmbit şi a ieşit din maşină. „Atâta timp cât nu mă împuşti, totul va fi bine”.

Fixându-şi husa în interiorul centurii, Harvath a ieşit din maşină şi i s-a alăturat.

Fostul poliţist s-a apropiat de nişte copii tineri care loveau o minge de fotbal zgâriată de vreme în faţa clădirii. „Azi nu mergi la şcoală?”, a întrebat el.

„Nu, şefu'„, a răspuns unul dintre ei, minţind.

„Frumoasă maşină”, a spus celălalt.

„Îi aparţine prietenului meu”, a spus el, arătând spre Harvath.

„Este un om foarte important. Un şef mare. Este şi el generos”.

Vijay a scos bancnota de o sută de dolari, le-a arătat-o băieţilor, apoi a rupt-o în două.

Dând jumătate celui mai apropiat băiat, a spus: „Dacă te uiţi după maşina marelui şef, primeşti cealaltă jumătate când ne întoarcem.”

Ambii băieţi s-au ridicat mai drept şi au salutat. Vijay i-a făcut semn din cap lui Harvath să îl urmeze înăuntru.

Era o clădire dreptunghiulară, cu patru etaje, acoperită cu tencuială crăpată şi decolorată, care înconjura o curte interioară.

Intrând la parter, Vijay a scanat cutiile poştale până când a găsit-o pe cea a lui Ali.

„La ce etaj?” Harvath a întrebat.

„Ghici”, a răspuns bărbatul.

„Ultimul etaj.”

„Poate că, până la urmă, nu ai fi un poliţist atât de rău.”

Harvath i-a zâmbit. „Nu prea cred. Nu sunt destul de deştept”.

Vijay a clătinat din cap şi s-a îndreptat spre casa scării.

Harvath l-a privit cum s-a oprit, a respirat adânc şi apoi a început să urce. Era un poliţist pensionat, cu o slujbă confortabilă la Ambasada SUA, nu un şoarece de sală.

Nu se grăbeau, iar Harvath nu l-a înghesuit.

Conductele electrice, vopsite în gri închis, curgeau la vedere de-a lungul pereţilor. Mirosuri înţepătoare de gătit se amestecau cu mirosul de toalete care funcţionau prost. O cacofonie de sunete venea de la televizoarele prea puternice şi de la radiourile acordate pe posturi concurente. Rufele atârnau să se usuce oriunde putea fi atârnată o frânghie sau pus un cuier de sârmă.

La etajul patru, aşa cum făcuse la fiecare etaj următor, Vijay s-a oprit pentru a-şi trage sufletul. S-a uitat la Harvath. „Nu eşti fumător, nu-i aşa?”.

„Nu.”

„Nici eu. Nu mai era aşa. Dacă aş fi fost, nu am fi ajuns aici atât de repede.”

Indiferent ce se întâmpla, bărbatul şi-a păstrat simţul umorului de poliţist. Harvath aprecia asta la el. Viaţa chiar nu merita să fie trăită dacă nu puteai să râzi de tine însuţi şi să râzi de tine însuţi.

„Ai avut suficient timp să-ţi tragi sufletul?”

a întrebat Vijay, după ce şi-a prins al lui.

„Îmi pare rău că te-am încetinit”, a chicotit Harvath. „Mulţumesc că m-ai îngăduit”.

„Hai să nu facem din asta un obicei”, a răspuns bărbatul.

„Urmează-mă. Pe aici.”

Harvath a făcut cum i s-a spus.

Toate uşile din faţă ale apartamentelor şi ferestrele din sufragerie dădeau spre o alee cu balustradă de fier care dădea spre curtea de jos. Indiferent de locul în care stăteai, puteai vedea toate celelalte unităţi.

Ajungând la apartamentul lui Pinaki Ali, Vijay a scos geanta de piele care conţinea orice fel de legitimaţie pe care o purta şi a dat o bătaie solidă, de aplicare a legii, la uşa din faţă a bărbatului.

Câteva clipe mai târziu, o voce de femeie a spus ceva din partea cealaltă, în hindi.

„Poliţia”, a răspuns Vijay. „Deschide uşa.”

El stătea direct în faţa uşii, aparent fără teamă de a fi împuşcat, cu legitimaţia întinsă.

Când uşa s-a deschis, a făcut o declaraţie în hindi, şi-a retras legitimaţia, apoi, dând din cap către Harvath, a trecut la engleză şi a adăugat: „Agent special JJ, USG Delhi”.

O femeie mai în vârstă se afla în interiorul apartamentului, privindu-i pe amândoi. Dintr-un motiv oarecare, nu părea surprinsă să îi vadă. Dându-se la o parte, a deschis uşa mai larg şi i-a invitat înăuntru. Chiar şi din locul în care se aflau, apartamentul mirosea a şofran ars.

„Nu spune nimic”, i-a indicat Vijay lui Harvath. „Vreau să vorbesc eu.”

CAPITOLUL 31 „Doamnă Ali?” Vijay a întrebat, încercând să împace vârsta suspectului lor cu femeia mult mai bătrână, căruntă, cu faţa adânc zbârcită, care stătea în faţa lor.

„Da, eu sunt doamna Ali. Eu sunt mama lui”, a răspuns ea, trăgându-şi sari-ul albastru mai strâns în jurul ei. „Ce a făcut acum?”

„De unde ştiţi că suntem aici în legătură cu fiul dumneavoastră?”.

Femeia a cloncănit şi şi-a înclinat capul dintr-o parte în alta. „Numai un angajat al guvernului ar pierde timpul cu astfel de întrebări stupide ca aceasta. Îmi cunosc fiul.

De ce sunteţi aici?”

„Suntem aici în legătură cu motocicleta lui”, a spus Vijay. „Cea care a fost furată.”

„Vrei să spui motocicleta mea.”

„A ta, doamnă?”

„Bineînţeles”, a răspuns ea. „Eu am plătit pentru ea. Asta nu înseamnă că este a mea?”

„Dar a fost înregistrată pe numele fiului dumneavoastră, Pinaki.”

Femeia a dat din mână ca şi cum cineva ar fi expulzat un nor de fum de ţigară prea aproape de ea.

„Tehnicităţi. Banii mei. Motocicleta mea. Ce cauţi aici? Aţi recuperat-o?”

„Nu, doamnă, noi...” „Aveţi o plată de asigurare pentru mine?”, m-a întrerupt ea.

„Nu, doamnă.”

„Atunci, domnule ofiţer de poliţie, de ce vorbesc cu dumneavoastră?”.

Hmmmm?”

Era o persoană energică. Harvath a încercat să păstreze o faţă serioasă.

„Doamnă, motocicleta a fost implicată într-o infracţiune”, a declarat Vijay.

Femeia şi-a dat ochii peste cap la el. „Un infractor fură o motocicletă şi continuă să comită mai multe infracţiuni. Aceasta este o veste cât se poate de neaşteptată”.

Vijay nu era fericit că urcase patru etaje doar pentru a fi dansat pe lângă mama suspectului.

„Unde este fiul dumneavoastră în acest moment, doamnă Ali?”, a întrebat el.

„Oriunde s-ar afla, cred că putem fi de acord că probabil nu este pe o motocicletă.”

Antrenat să detecteze micro-expresii, Harvath a văzut cum se activează comutatorul în Vijay înainte ca fostul poliţist să rostească următoarele cuvinte. Poliţistul rău a sosit.

„Acum două nopţi, în Jaipur”, a spus Vijay, cu vocea lui rece ca gheaţa şi fermă, „un cetăţean american a fost ucis. Ucigaşul a folosit motocicleta dumneavoastră în crimă”.

„Motocicleta mea?”, s-a bâlbâit ea, realizând gravitatea situaţiei. „Tot ce am făcut a fost să-i dau fiului meu un mic împrumut.

Avea nevoie de motocicletă pentru munca sa. Nu poate fi o crimă ca o mamă să-şi ajute fiul, nu-i aşa?”.

„Asta va depinde”.

„Pe ce?”

„Depinde dacă îmi răspunzi sau nu la întrebări.”

Femeia a zâmbit, dezvăluind în mod surprinzător mai mulţi dinţi de aur decât observase Harvath până atunci.

Vijay nu i-a răspuns cu un zâmbet. „Motocicleta fiului dumneavoastră”, a precizat el, în speranţa de a obţine cooperarea ei, „a fost folosită în uciderea unui cetăţean american. Am dori să-i punem câteva întrebări fiului dumneavoastră. Unde l-am putea găsi în acest moment?”

„Lucrează pentru familia Kumar.”

„Sunt conştient”, a răspuns Vijay. „Unde se află în acest moment?”

„Se deplasează de la un depozit la altul. Se schimbă zi de zi.”

„Sunteţi dependentă de vreun medicament, doamnă Ali?”, a întrebat fostul poliţist, schimbând subiectul.

Întrebarea a luat-o pe femeie prin surprindere.

„Medicamente? Ce legătură au medicamentele mele cu...” „Refuzaţi să-mi răspundeţi şi sunteţi intenţionat evazivă. Poate că veţi fi mai directă la sediul poliţiei”.

„La sediul poliţiei?

„, a repetat ea. „Mă arestaţi?”

„Doar dacă continui să te împotriveşti.”

„Eu? Să mă împotrivesc? Cine se împotriveşte?”

„Unde vă sunt medicamentele?” a întrebat Vijay, îndreptându-se spre baie. „Înapoi aici?” Uitându-se la Harvath, a adăugat: „Este evident că nu va coopera. Du-te în bucătărie sau în dormitor şi găseşte-mi un sac de gunoi sau o faţă de pernă. Să luăm toate medicamentele pe care le are.

Nu ştiu cât timp ar putea să vrea să o reţină”.

„Nu am făcut nimic greşit”, a protestat femeia.

„Atunci ajută-ne”, a răspuns Vijay. „Spuneţi-ne unde este fiul dumneavoastră”.

„Dacă o fac, ce se va întâmpla cu el?”.

„Vrem doar să-i punem câteva întrebări”.

„Credeţi că el este criminalul?”

A fost o întrebare bună. O mulţime de infractori, de-a lungul timpului, au încercat să-şi acopere urmele prin raportarea dispariţiei unor bunuri incriminatoare.

„Nu pot să ştiu dacă să-l exclud sau nu”, a spus Vijay, „până nu vorbesc cu el. Dar dacă mă întrebaţi ca părinte...”

„Da”, a spus doamna Ali, „vă întreb în calitate de părinte”.

Fostul poliţist a clătinat din cap. „Nu, nu cred.”

Umerii bătrânei au căzut, ca şi cum nu mai era acolo o greutate pe care trebuia să o poarte. „Cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ar veni la dumneavoastră.”

„Poftim?”

„Nu ar fi o idee bună să te duci la locul lui de muncă. Nu pentru tine şi cu siguranţă nici pentru el.”

Vijay a privit-o cu precauţie. „Ce propui?”

„Un motiv pentru ca el să plece şi să vină acasă. O urgenţă medicală.”

Douăzeci şi patru de minute mai târziu, Pinaki Ali a dat buzna pe uşa din faţă, chemându-şi mama. A găsit-o, nu întinsă pe patul ei, suferind de palpitaţii, ci mai degrabă la aragaz, gătind.

„Ce faci?”, a întrebat el. „Nu ar trebui să fii în picioare! Ţi-am spus să suni la doctor. Să cheme o ambulanţă. Ştii cât de grav poate fi acest lucru...” Înainte ca el să-şi termine fraza, bătrâna se întorsese de la aragaz, ţipa în hindi şi îl bătea cu o lingură de lemn.

Poate că ar fi reuşit să-l rănească pe bărbat dacă Vijay şi Harvath nu ar fi intrat în cameră.

Vijay şi-a arătat legitimaţiile, s-a identificat ca fiind de la poliţia naţională, apoi le-a pus deoparte. Nu s-a deranjat să-l prezinte pe Harvath. Mai bine să-l lase pe om să se întrebe cine era străinul.

„Cu puţin peste o săptămână în urmă, aţi raportat furtul unei motociclete”, a spus fostul poliţist.

Pinaki s-a uitat la mama lui, iar Vijay l-a lătrat: „Nu te uita la ea. Uită-te la mine. Ce s-a întâmplat cu ea?”.

„Nu ştiu”, a spus bărbatul.

Ar fi fost cel mai prost jucător de poker din lume.

„Minte”, a spus Harvath.

„Ce s-a întâmplat cu motocicleta”, a repetat Vijay.

„Ţi-am spus, nu ştiu. A fost furată.”

„Furată de unde?”

„În faţa unuia dintre depozitele de la locul de muncă.”

Harvath a dat din cap. Deşi nu era mare lucru, măcar era adevărat.

„Cine a furat-o?” a întrebat Vijay.

„Habar n-am. Habar n-am”, a afirmat bărbatul. Microexpresiile erupau de pe om ca un pumn de boabe de porumb aruncate într-o tigaie cu ulei încins.

„Minte”, a spus Harvath. „ Mare minciună.”

Pinaki habar n-avea ce naiba se întâmpla, dar ştia că orice ar fi fost, nu era nimic bun. Ochii lui săgetau înainte şi înapoi între cei doi bărbaţi.

Din când în când se uita spre mama lui, care nu făcea decât să se holbeze furioasă la el.

„Domnule Ali”, a spus Vijay. „Ştim că minţi. Cu toate acestea, îţi voi da o ultimă şansă să faci ceea ce trebuie. Aşadar, vreau să mă ascultaţi cu mare atenţie.

Motocicleta dumneavoastră a fost folosită în...” „Motocicleta mea furată”, a intervenit bărbatul.

Fostul poliţist s-a uitat la doamna Ali, care şi-a tras mâna înapoi şi şi-a pocnit fiul în gură cu lingura de lemn. „Nu vorbi”, l-a sfătuit ea.

„Ascultă.”

A fost o lovitură destul de bună. Vijay a aşteptat ca bărbatul să-şi şteargă sângele din colţul gurii înainte de a continua. „Cine ţi-a furat motocicleta?”

„Cine anume? Îţi spun adevărul. „Nu ştiu.”

Fostul poliţist era în joc de suficient de mult timp pentru a nu mai avea nevoie de reacţia lui Harvath la acel răspuns. „Deci, dacă nu în mod special, cine crezi că ţi-a furat motocicleta în general?”

Pupilele lui Pinaki erau dilatate. Ochii lui au sărit dintr-o parte în alta. Harvath a simţit că bărbatul era gata să o ia la fugă şi s-a mutat uşor în stânga sa pentru a bloca uşa în cazul în care ar fi atacat.

„Sunt un om mort dacă vă spun”, a spus Pinaki.

„S-ar putea foarte bine să fii un om mort dacă nu o faci”, a răspuns Vijay, aruncând o privire subtilă către Harvath.

„Vor veni după mama mea”.

„În funcţie de ceea ce ne dai, suntem mai mult decât capabili să vă protejăm pe amândoi. Dar asta depinde de tine, Pinaki. Poţi să faci ceea ce trebuie, sau ne poţi dezamăgi pe toţi, în special pe mama ta, şi poţi continua să fii un nemernic."

„Au fost Kumars", a spus bărbatul, fără să mai aibă nevoie de timp de reflecţie. „Mi-au spus unde să parchez motocicleta şi să las cheia în ea. Nu ştiu cine l-a luat. După ce a dispărut, mi s-a spus să mă duc la poliţie şi să raportez furtul."

„Nu ai întrebat niciodată de ce ţi s-a spus să faci asta?", a întrebat Vijay.

Pinaki Ali l-a privit pe fostul poliţist ca şi cum ar fi fost nebun.

„Să-i interoghez? Să le cer să se justifice în faţa mea?

Este evident că nu ai nicio idee despre cine sunt Kumars sau despre ce sunt capabili să facă."

CAPITOLUL 32 Lui H arvath nu-i păsa cine erau Kumars şi nici lui Vijay nu-i păsa. Erau o familie de infractori şi, judecând după frica lui Pinaki Ali, predispuşi la violenţă. La fel şi Harvath, de altfel. Şi, bănuia Harvath, la fel şi Vijay.

Cheia pentru a trata cu Kumars era să înţelegi de ce se temeau şi apoi să insişti asupra acestui lucru, cu putere.

La fel ca în cazul majorităţii bandelor, nu era vorba de a fi prins – era vorba de a fi eliminat – de a pierde teritoriu, bani, influenţă, sau toate trei.

O condamnare, chiar şi efectuarea unei perioade de timp în închisoare, era o pată pe conştiinţa şi pe poziţia numai a membrilor decenţi ai societăţii. Criminalii purtau asta ca pe o insignă de onoare. Dacă erau încarceraţi, îşi foloseau timpul pentru a-şi dezvolta reţele mai profunde şi pentru a-şi aprofunda educaţia criminală, învăţând de la alţi deţinuţi. Era ca şi cum ar fi fost trimis la un fel de şcoală de absolvenţi ai lumii interlope.

Singurul lucru pe care oamenii ca Kumars îl respectau era forţa – forţă pură, brută. Şi asta era exact ceea ce urmau să primească. Singurul obstacol era ce ar trebui să facă Harvath şi Vijay cu Pinaki.

Fără îndoială, mama lui l-ar fi supravegheat mai atent decât orice ofiţer de eliberare condiţionată. Dacă ar fi încercat să părăsească apartamentul, probabil că ea l-ar fi bătut cu lingura de lemn până când n-ar mai fi putut să se mişte. El era un şobolan de stradă, totuşi, iar când erau în cuşcă, şobolanii puteau deveni creativi. În cele din urmă, ar fi putut să se strecoare pe fereastra unei băi sau să orchestreze un alt tip de diversiune pentru a se strecura pe lângă doamna Ali. Nu merita să rişte.

La parter, Vijay le-a înmânat celor doi copii cealaltă jumătate de bancnotă de o sută de dolari şi le-a spus să dispară.

După ce au plecat, a deschis portbagajul Jaguar-ului, a scos o geantă mare, neagră, şi a aruncat-o pe bancheta din spate a maşinii.

Apoi s-a uitat la Pinaki, a arătat spre portbagaj şi a spus: „Intră”.

„Încotro?”, a răspuns bărbatul. „În puşculiţă?”

„Bineînţeles, în nenorocita aia de puşcărie. Doar nu credeai că o să mergi cu noi în faţă, nu-i aşa?”.

„Dar eu sunt claustrofobică”.

„Eşti prea prost ca să ştii cum se scrie claustrofobic”, a replicat fostul poliţist.

„Nu. Sincer, eu sunt”.

„Minte”, a spus Harvath. „Din nou.”

„Vă rog, domnule. Lasă-mă să plec şi nu le voi spune nimic celor de la Kumars.”

„Nu te las să pleci şi cu siguranţă nu le vei spune nimic celor de la Kumars. Acum nu ne mai irosiţi timpul şi urcaţi.”

Poate din cauza privirii de pe feţele bărbaţilor sau a faptului că jacheta lui Vijay era poziţionată în aşa fel încât pistolul său era brusc vizibil, dar oricare ar fi fost cauza, Pinaki a decis să coopereze şi a făcut ceea ce i se spusese.

După ce a intrat în portbagaj, fostul poliţist l-a pus să se rostogolească pe burtă şi l-a legat cu cătuşe flexibile.

Aplecându-se, i-a dat şobolanului de stradă o ultimă atenţionare, că indiferent de ce se va întâmpla, el nu va scoate niciun sunet. Apoi a trântit capacul şi s-a urcat în maşină cu Harvath. Urcaseră prima treaptă a scării, dar mai aveau încă mult de lucru.

Totuşi, dacă ceea ce le spusese Pinaki era adevărat, le furnizase nişte informaţii destul de bune.

Patriarhul familiei, Babul Kumar, era semi-pensionar şi era mai mult o figură de stil decât orice altceva. Fiul cel mare, Rahul, era cel care conducea operaţiunile de zi cu zi. Se spunea că avea o minte de elefant – fapte, cifre, răutăţi, ranchiună şi greşeli... nu uita niciodată nimic. Cu el voiau să vorbească.

În dimineţile de joi, putea fi găsit la depozitul familiei din cartierul Malpura Gate.

Pentru că era una dintre clădirile care nu conţinea contrabandă sau bunuri furate, nu era atât de bine păzită ca celelalte. Rahul călătorea în mod normal cu o echipă de trei persoane. Unul conducea, altul mergea cu el, iar celălalt stătea în spate cu el.

Toţi cei patru, potrivit lui Pinaki, erau luptători murdari şi erau cunoscuţi pentru că erau deosebit de răutăcioşi. Harvath nu s-ar fi aşteptat la mai puţin.

Îl întrebase pe Pinaki dacă avea vreo fotografie cu Kumar pe telefon. El nu o făcea. Ceea ce a oferit Pinaki, totuşi, a fost o descriere excelentă a bărbatului – în special înălţimea sa. Kumar era atât de scund, încât era cunoscut sub numele de Cheentee, sau „furnica”, în hindi.

Spre deosebire de clădirea în care locuiau soţii Alis, de data aceasta Vijay a efectuat o vizită în maşină. Era lent, fără a fi prea lent, şi extrem de minuţios.

După ce au intuit bine totul, fostul poliţist a început să caute un loc de parcare.

La puţin peste un bloc mai jos de ţinta lor se afla un şir de clădiri abandonate, în ruină. Vijay a tras pe dreapta şi a pus vehiculul în parcare. La cincisprezece metri în faţa lor se afla o zonă perfect umbrită.

„Serios?” Harvath a întrebat. Era cald şi se încălzea din ce în ce mai tare. „Ai de gând să-l laşi pe bietul Pinaki să se prăjească în pucioasă? Ce ar spune doamna Ali?”.

Cu reticenţă, Vijay a băgat Jaguar-ul înapoi în viteză şi s-a rostogolit înainte.

„Eşti un om bun.”

„Nu, nu am de gând”, a răspuns fostul poliţist. „Doar că nu vreau să-mi petrec restul vieţii uitându-mă peste umăr după femeia aia şi după lingura ei.”

Harvath a zâmbit. „Când eram mic, călugăriţele aveau toate rigle de lemn, iar mama mea avea un băţ de măsurat din lemn.”

„Asta pentru că călugăriţele au fost antrenate pentru lupta corp la corp. Mamele au nevoie de un instrument care să funcţioneze pe câmpul de luptă mai larg – înăuntru şi afară. Mai ales dacă încerci să fugi de ea.”

„Am făcut această greşeală doar o singură dată”, a spus Harvath.

Vijay a zâmbit în timp ce a oprit motorul maşinii şi a coborât. „Am descoperit că, dacă faci o greşeală suficient de mare, o dată ar trebui să fie mai mult decât suficient.”

Ajungând în spatele scaunului său, a luat geanta de voiaj şi a dus-o până la una dintre uşi. Harvath a ieşit din vehicul şi i s-a alăturat.

„Toţi poliţiştii pe care îi cunoşteam”, a continuat Vijay, în timp ce desfăcea geanta, „luau întotdeauna câte ceva când plecau din serviciul de poliţie. Unii oameni s-au servit cu rechizite de birou. Unii au luat cafea şi dulciuri de la cantină. Am auzit chiar de cineva care a sustras o sticlă de whisky scump de la un comandant care credea că nimeni nu ştie de ea.”

„De ce am senzaţia”, a răspuns Harvath, „că sunt pe cale să văd ce ai luat?”.

„Nu-mi place să folosesc cuvântul „luat”.”

„Huh”, a spus Harvath, prefăcându-se confuz.

„Pentru că asta tocmai ai folosit pentru a-ţi descrie colegii”.

„Prefer termenul „eliberat”.”

„Huh”, a repetat Harvath. „Eliberat. Ca şi cum tot ce ai făcut a fost să deschizi uşa şi ei au ieşit singuri”.

„Exact”, a spus Vijay. „Să permiţi ca un echipament bun să lâncezească în întuneric este ceva ce niciun ofiţer, nici activ, nici recent pensionat, nu ar trebui să suporte vreodată.”

Bărbatul s-a dat la o parte şi a dezvăluit ce se afla în geantă.

Alături de ceea ce păreau a fi câteva puşti OFB cu pompă mai vechi, mai vechi, se aflau o pereche de veste de raid „liberate”, inscripţionate cu logo-ul IPS, brăţări ale Serviciului de Poliţie Indian, mai multe cătuşe flexibile şi cutii de gaz lacrimogen care păreau să provină de pe vremea când Indira Gandhi era încă prim-ministru.

Harvath a acceptat una dintre veste şi şi-a pus-o pe ea. A ajustat-o astfel încât să meargă suficient de sus, permiţându-i să ajungă la pistolul său dacă era nevoie. A urmat o brăţară, urmată de o examinare a puştii pe care urma să o poarte.

Vijay păstrase pistolul de calibrul doisprezece în stare excelentă.

Era curat şi bine uns. Fostul poliţist a scos o cutie de cartuşe şi i-a înmânat-o.

„Ne aşteptăm la un schimb de focuri?” a întrebat Harvath în timp ce încărca arma.

„Întotdeauna mă aştept la un schimb de focuri, mai ales cu oameni ca acesta.”

Vorbea ca un adevărat fost ofiţer de poliţie, călit în experienţă, care era.

După ce au fost cu toţii pregătiţi şi gata de plecare, Harvath a înclinat capul spre partea din spate a Jaguar-ului şi a spus: „Ştii că în clipa în care va crede că am plecat, se va apuca să lucreze la legăturile alea. Îi dau şanse de cincizeci şi cinci la sută dacă este suficient de motivat. Atunci tot ce trebuie să facă este să deschidă portbagajul şi să decoleze.”

„Chiar dacă reuşeşte să scape de legături”, a replicat Vijay, „eliberarea portbagajului nu-l va ajuta, pentru că am dezactivat-o.”

„Bine, ce-ar fi să lovească unul dintre stopurile spate şi să scoată braţul afară pentru a atrage atenţia cuiva?”.

„Nici asta nu se va întâmpla”.

„De ce nu?”

„Să spunem doar că nu este primul oaspete care a călărit acolo. Totul a fost întărit. Nu va ieşi de acolo cu picioarele sau cu pumnii. Şi înainte să întrebi, există o mulţime de ventilaţie. Chiar dacă este claustrofob şi are un atac de panică în toată regula, va avea destul aer. Mai aveţi şi alte întrebări?”

„Nu”, a spus Harvath, clătinând din cap. „Se pare că v-aţi gândit la toate.”

„Asta e problema cu genul ăsta de afacere”, a răspuns Vijay. „Nu te poţi gândi niciodată la tot. Când apare acel lucru complet întâmplător sau trecut cu vederea, tot ce poţi controla este modul în care reacţionezi la el.”

Harvath ştia prea bine despre ce vorbea bărbatul. Murphy. Se ruga să nu se întâlnească cu el în interiorul acelui depozit.

CAPITOLUL 33 Bărbaţii fuseseră de acord că mersul direct până la rampa de încărcare era o idee proastă. Nu numai că ar fi stat prea mult timp în aer liber şi expuşi, dar erau şi prea multe vehicule, precum şi prea mulţi oameni care puteau reprezenta o ameninţare şi care trebuiau să fie securizaţi.

Cel mai bun plan de atac al lor era să intre rapid şi cât mai puţin detectat posibil. Bazându-se pe descrierea lui Pinaki a aspectului, au decis să intre pe o uşă laterală metalică care dădea spre o zonă de fumat.

Se presupune că uşa acoperită de rugină era împinsă în timpul orelor de lucru, permiţând fumătorilor să intre şi să iasă cu uşurinţă. Chiar mai bine, zona din jurul acestuia era plină de vegetaţie şi neglijată, oferind o mulţime de acoperire. Gunoaie şi obiecte aruncate zăceau peste tot – inclusiv stive de paleţi vechi. Era o minune că nimic nu luase foc acolo în spate.

În timp ce se apropiau în linişte, au fost uşuraţi să vadă că nu numai că uşa era într-adevăr deschisă, ci şi că nu era nimeni afară fumând. Până acum, totul este bine.

Dar tocmai când erau pe punctul de a se îndrepta spre uşă, au auzit voci apropiindu-se din interior şi au fost nevoiţi să se retragă în spatele unui perete de paleţi.

Deşi nu ar fi oferit niciodată o acoperire bună, paleţii ofereau o ascundere excelentă.

Cu Scot asigurându-se că nimeni nu se strecoară pe la spate, Vijay i-a urmărit şi i-a ascultat pe cei doi fumători în timp ce pufăiau şi discutau în hindi afară.

Când s-au întors la lucru, i-a dat lui Harvath o actualizare.

„Se pare că stivuitorul lor este defect. Toată lumea este aşteptată pe platforma de încărcare pentru a ajuta la descărcarea unui camion care va sosi în următoarele cinci minute.”

„Crezi că asta înseamnă Rahul?”

Vijay a clătinat din cap. „E de la conducere. Nu e vorba de forţă de muncă. Nu cred că el sau bătăuşii lui fac vreo muncă cinstită. Părerea mea este că îi vom găsi ascunşi în biroul cu aer condiţionat. Asta e vestea bună. Vestea cea mai bună este că ar trebui să fie mai puţini angajaţi în partea asta a depozitului care să ne vadă şi să dea alarma.”

Asta a fost o veste bună. Harvath spera doar ca lucrurile să continue să se rupă în direcţia lor. Situaţiile fluide, cu mişcare rapidă, aveau un mod de a se răsturna rapid. Iar când au făcut-o, oamenii au fost răniţi. Rău.

Nu voia ca asta să se întâmple aici, cel puţin nu cu cine nu trebuia. Kumar şi echipa lui erau una, dar angajaţii harnici ai depozitului care încercau doar să-şi întreţină familiile erau altceva.

Uitându-se la Vijay, a dat din cap. „Bine, hai s-o facem."

Se hotărâse ca fostul poliţist să fie pe fază. Vorbea limbile străine şi arăta ca atare, două lucruri la care Harvath cu siguranţă nu putea pretinde.

Pregătindu-şi puşca, a apucat mânerul uşii. Când Vijay i-a dat semnalul, a deschis uşa şi l-a urmat în linişte pe bărbat înăuntru.

Depozitul era fierbinte, murdar şi mirosea a balegă de animal. Mase de cutii erau stivuite pe rânduri şi rânduri de ceea ce părea a fi un raft de dinainte de al Doilea Război Mondial. Să-l fi numit „şubred" ar fi fost o mare subestimare. Nu era de mirare că lăsaseră uşa laterală sprijinită. O trântă zdravănă şi tot locul se prăbuşea.

Şi-au croit drum cu grijă prin peretele din spate al structurii, evitând zona docurilor de încărcare şi reuşind să nu fie văzuţi. Când au ajuns la uşa biroului, s-au adăpostit şi au făcut o pauză.

Vijay a indicat că la intrare vor împărţi plăcinta în două. El ar fi agăţat la stânga, iar Harvath ar fi luat orice ţintă din dreapta. Regulile de angajare fuseseră deja stabilite. Viaţa era ieftină în Jaipur şi practic lipsită de valoare în Sanganer. Dacă cineva scotea o armă, era o pradă bună. Dacă cineva scotea un cuţit – împotriva a doi bărbaţi cu puşti de vânătoare – era fie prost, fie nebun şi, ca atare, era şi el un joc cinstit.

Speranţa, însă, era că nu se va ajunge la asta.

Dar cu oameni ca Kumar, şi cu cei pe care îi ţinea aproape, nu se putea prevedea ce se putea întâmpla.

În depozit nu se răcise deloc şi Harvath abia aştepta să plece. S-a uitat la Vijay, care, la rândul lui, i-a indicat să încerce uşa biroului. Era descuiată.

Fostul poliţist a numărat în şoaptă de la trei în jos.

Când ajunse la unul, Harvath a deschis uşa şi au butonat în cameră.

Vijay a strigat ca toată lumea să coboare la podea.

Harvath l-a văzut pe unul dintre bărbaţii cei mai apropiaţi de el băgând mâna într-un sertar, probabil pentru o armă, şi l-a închis cu un şut, spulberându-i încheietura mâinii şi încheietura bărbatului.

Încă unul dintre gorilele lui Kumar a refuzat să asculte comanda lui Vijay, aşa că Harvath l-a ajutat puţin, înfingându-i fundul puştii în stomac şi apoi dându-i un cot la baza gâtului când s-a îndoit.

Apoi l-a apucat de guler pe tipul cu mâna ruptă, l-a răsucit de pe scaun şi l-a doborât cu putere la pământ.

Privind prin cameră, a văzut că Vijay avea lucrurile bine în mână. Atât Kumar, cât şi garda sa de corp rămasă erau la pământ, iar fostul poliţist îi percheziţiona în căutarea de arme.

Harvath a făcut acelaşi lucru cu cele două. Apoi, trăgând uşa biroului, a încuiat-o pentru ca nimeni să nu se împiedice de întâlnirea care urma să înceapă.

Vijay a găsit o rolă de bandă adezivă şi i-a aruncat-o lui Harvath. În timp ce fostul poliţist îi ţinea acoperiţi pe cei patru bărbaţi, Harvath şi-a aruncat arma şi s-a apucat de legat încheieturile mâinilor la spate, urmat de glezne.

Bărbatul cu mâna ruptă făcea mult zgomot, obligându-l pe Harvath să-i pună o bucată de bandă adezivă pe gură înainte de a-şi termina treaba. S-a hotărât, pentru orice eventualitate, să le pună căluş şi celorlalţi. Toţi, adică, cu excepţia lui Kumar. Aveau o mulţime de întrebări pentru el şi ar fi fost dificil, dacă nu imposibil, să îl înţeleagă cu o bucată de bandă adezivă pe gură.

Când a terminat, a aşezat un scaun în centrul camerei, l-a smuls pe Kumar de pe podea şi l-a aşezat în el.

„Cineva are mari probleme”, a declarat gangsterul. „O mare problemă.”

Rahul Kumar nu putea fi mai înalt de un metru şi jumătate, poate un metru şi jumătate într-o zi bună, cu şosete groase.

Omul nu era plin de urină şi oţet; era mai degrabă acid de baterie şi venin de şarpe. Pete de salivă s-au adunat la colţurile gurii în timp ce se înfuria. Ochii lui erau mari de furie, arătându-şi albul.

„Plătesc bani, bani buni de tot, ca să nu fiu percheziţionat”, a continuat el. „Să nu cumva un thulla pe care nu l-am mai văzut niciodată să dea buzna în afacerea mea şi să mă ţină sub ameninţarea armei. Şi cu un nenorocit de Gora, nu mai puţin! Ce naiba e asta? Nici măcar nu cred că sunteţi poliţişti”.

„Isteţ, ăsta”, a spus Vijay, explicându-i lui Harvath argoul. „Un thulla este un poliţist corupt şi incompetent. Gora înseamnă alb, sau pur şi simplu o persoană albă. Deci, ar fi putut să te cheme şi mai rău.”

„Nu mă îndoiesc”, a răspuns Harvath.

„Un Gora american?”, a exclamat gangsterul, citind accentul lui Harvath. „Cine naiba eşti tu?”

„Hai să o luăm altfel”, a spus Vijay, arătând spre Harvath. „Când acest Gora apare la uşa ta, înseamnă că ziua ta va deveni mult, mult mai rea.”

Kumar s-a uitat la Harvath şi apoi înapoi la fostul poliţist. „Ce anume vrei? Ce cauţi aici?”

„O parte din mine vrea să-ţi închirieze gărzi de corp mai bune şi să-ţi vândă nişte camere de luat vederi”, a răspuns Vijay, lăsându-şi puşca pe birou. „Mi se pare de neînchipuit că concurenţii tăi nu te-au ucis încă şi nu ţi-au preluat afacerea. Nu ştii nimic despre securitate”.

„Poate că o să te angajez”, a spus Kumar. „Evident că plata poliţiei locale nu mă ajută prea mult.”

„Îmi pare rău, Rahul. Eu nu lucrez pentru oameni ca tine. Nu ai onoare."

„Spune falsul poliţist care, ceva îmi spune, nu este aici în numele IPS. Atunci pentru cine lucrezi?

Gora?"

Vijay a făcut un pas înainte şi l-a apucat pe gangster de gât. „Nu sunt aici ca să vă răspund la întrebări.

Eşti aici pentru a răspunde la întrebările mele . E clar?"

„Teri-maa-ka-bhosda", a răspuns Kumar.

Fostul poliţist l-a pocnit cu mâna opusă – cea cu inelul cu sigiliu, prinzându-l pe bandit chiar sub ochiul stâng. „Dacă o mai bagi o dată pe mama mea în asta", a avertizat el, „lucrurile chiar se vor înrăutăţi."

„Bhenchod!", a exclamat principalul.

Vijay l-a lovit din nou, mai tare. „Acelaşi lucru este valabil şi pentru sora mea."

Chiar şi din locul în care se afla, Harvath a putut vedea o vânătaie urâtă, înţesată de sânge, care se umfla pe faţa bărbatului. Încă o lovitură şi Vijay avea de gând să-l deschidă pe Kumar ca pe o piñata indiană.

„Acum, dacă am terminat de vorbit despre femeile din familia mea", a declarat fostul poliţist, „poate că putem trece la afaceri".

Fie pentru că rămăsese fără insulte, fie pentru că se temea să nu fie lovit din nou, Kumar a rămas tăcut.

„Bine", a spus Vijay. „Afaceri să fie. Cui i-ai vândut motocicleta lui Pinaki Ali?"

Gangsterul s-a uitat rapid în altă parte şi apoi înapoi. Nu era un semn bun. I-a mai dat un avertisment.

„Prietenul meu, Gora, este un detector de minciuni uman, dar chiar şi eu pot vedea că încerci să inventezi o poveste pe care să mi-o spui. Ascultă-mi sfatul – nu. Dacă minţi, va fi şi mai rău decât dacă începi să-mi insulţi soţia sau fiicele. Ai înţeles?"

Kumar a dat din cap.

„După ce ai „furat" motocicleta, ce s-a întâmplat cu ea?"

Gangsterul a respirat adânc. „Nu vrei să ştii."

„Ţi se pare că sunt un om care nu vrea să ştie?" a întrebat Vijay. „Pentru că te voi lovi cu plăcere din nou dacă asta te va ajuta să lămureşti lucrurile."

Nu era nimic mai bun decât un poliţist deştept. La fel ca şi în cazul doamnei Ali, Harvath a încercat să nu zâmbească.

„Ascultă, Rahul”, a continuat el. „Dă-ne informaţiile pe care le vrem şi vom dispărea. N-o să ne mai vezi niciodată. Dar dacă nu ni le dai, vei dispărea şi nimeni nu te va mai vedea vreodată. Aşadar, să nu ne mai jucăm. Ce va fi?”

Kumar era în conflict. „Dacă vă spun ceea ce vreţi să ştiţi, pur şi simplu schimb un set de probleme cu altul.

Persoana care a aranjat pentru motocicleta aceea nu va coopera cu tine. O să te omoare. Atunci îl va ucide pe Gora al tău. Şi după ce se va termina, va veni aici şi îmi va ucide întreaga familie.”

„Nu şi dacă îl omorâm mai întâi”, a intervenit Harvath.

Vijay i-a dat drumul la gâtul gangsterului şi s-a dat la o parte pentru ca Harvath să i se poată adresa.

„Cineva a folosit motocicleta aia pentru a ucide un prieten de-al meu.

Am de gând să rezolvăm conturile.”

Kumar a clătinat din cap. „Toţi cei care s-au dus după această persoană au eşuat. A fost împuşcat, înjunghiat, otrăvit, aruncat de pe o clădire şi lovit de o maşină – de două ori. Se spune că nu poate muri.”

„Crede-mă”, a declarat Harvath, „dacă voi decide că trebuie să moară, va muri.”

„Şi judecând după atentatele la viaţa lui”, a intervenit Vijay, „bănuiesc că voi doi vă cunoaşteţi din lumea „afacerilor”.”

Kumar a dat din cap.

„Şi dacă ar sfârşi prin a dispărea, ai putea profita de pe urma absenţei lui?”.

Gangsterul s-a gândit o clipă înainte de a răspunde precaut. „Ne-am extinde pe un teritoriu nou, dar nimic cu care să nu ne putem descurca.”

„Asta înseamnă că da?”

„Da.”

„Deci iată cum decurge treaba”, a spus fostul poliţist.

„O să ne dai tot ce ai despre această persoană şi noi ne vom ocupa de restul. Dacă îi dai pontul că venim, dacă încerci să te înregimentezi şi îl faci să îţi fie dator, ne vom asigura că vei pierde totul. Şi mă refer la tot – afacerea ta, familia ta, viaţa ta. Totul. E clar?”

Încă o dată, Kumar a dat din nou din cap.

„Bine”, a răspuns Vijay, luând un bloc de hârtie şi un creion de pe cel mai apropiat birou. „Începeţi să vorbiţi.”

Cincisprezece minute mai târziu, au părăsit biroul şi au închis uşa în urma lor. Pe ea au lipit un semn pe care Vijay îl scrisese: Întâlnire în desfăşurare. Nu deranjaţi. Nu bateţi la uşă.

Întorşi la Jaguar, şi-au rearanjat echipamentul în geantă şi au verificat ce face Pinaki. Chiar şi parcat la umbră, se încălzise destul de mult în portbagaj. Bărbatul era îmbibat până la piele de transpiraţie. Vijay i-a tăiat legăturile şi l-a ajutat să iasă.

„E mort?”, a întrebat bărbatul.

„Cine?” Harvath a răspuns în timp ce a pus sacoşa înăuntru.

„Şeful tău, Kumar?”

Pinaki a dat din cap.

„Un pic mai rău, dar încă în viaţă”.

„Ştie că am fost eu? Ştie că ţi-am spus unde să-l găseşti?”.

„Ştie că am fost acolo pentru motocicletă”, a spus Harvath.

„Vrei să spui că ştie că ai fost acolo în legătură cu motocicleta mea.”

„Din punct de vedere tehnic”, a precizat Vijay, „este motocicleta mamei tale. A plătit pentru ea.”

„Nu e nimic de care să faci mişto”, a protestat bărbatul.

„Mi-ai promis că, dacă te ajut, ne vei proteja.”

Harvath l-a privit pe fostul poliţist cu un zâmbet. „Asta este ceea ce ai promis. Ai spus că dacă...”

„Ştiu ce am spus”, a răspuns Vijay, verificându-şi ceasul.

„Dă-mi încă o sută de dolari”.

Scoţând bancnotele din buzunar, Harvath a desprins încă o sută de dolari şi i-a înmânat. „O să am nevoie de o chitanţă pentru asta. Şi de mai devreme”.

Vijay l-a ignorat şi i-a înmânat banii lui Pinaki.

„Du-te acasă. Fă-ţi o valiză pentru tine şi una pentru mama ta. Atunci vreau să iei o autorickshaw până la gara Jaipur Junction. Du-te înăuntru, ia ceva de mâncare. După ce ai mâncat, foloseşte o altă ieşire şi mergi pe jos până la hotelul Radisson. Apoi ia un taxi până la hotelul Fairmont. La recepţie te va aştepta un plic cu un card de acces şi un număr de cameră. Du-te în cameră şi rămâi acolo până când te contactez eu. Nu spuneţi nimănui unde vă aflaţi. Aţi înţeles?”

„Da”, a spus Pinaki. „Am înţeles.”

„Bine”, a spus fostul poliţist, în timp ce închidea portbagajul. „Acum grăbeşte-te. Pleacă.”

În timp ce îl priveau pe bărbat cum se îndepărta în fugă, Harvath a întrebat: „Cum ai de gând să-i duci în Fairmont? Este rezervat în totalitate.”

„Îţi iau camera şi oricine ar fi cel pentru care lucrezi va plăti pentru asta. O să-mi ia o zi sau două să mă gândesc ce să fac cu ei. Între timp, tu şi cu mine ne îndreptăm spre Delhi.”

„Şi cum rămâne cu numele pe care ni l-a dat Kumar?”. Mie mi s-a părut că ai recunoscut-o.”

„L-am recunoscut foarte bine”, a spus Vijay.

„Deci îl cunoşti?”

„Da, îl cunosc”, a răspuns bărbatul. „Eu sunt cel care l-a împins de pe clădire.”

CAPITOLUL 34 N EW D ELHI B asheer Durrani era ciudat după standardele pakistaneze.

Diferit. Spre deosebire de mulţi dintre omologii săi din ISI, el petrecuse de fapt ceva timp în afara Pakistanului. O mulţime de el.

Fiu al unui diplomat pakistanez, o mare parte din anii săi de formare îşi văzuse familia mutându-se din ţară în ţară, din avanpost diplomatic în avanpost diplomatic.

Mulţumită tatălui său, era un cetăţean al lumii.

Mulţumită mamei sale, era un cetăţean al Pakistanului – un fiu adevărat şi devotat.

Ea l-a păstrat onest în practicile sale religioase, devotat în politica sa şi educat în ceea ce priveşte responsabilităţile faţă de patria sa. Indiferent cât de departe în străinătate au călătorit, el s-a simţit întotdeauna profund legat de Pakistan.

Mama sa era extrem de citită şi i-a împărtăşit dragostea pentru lectură. Cu toate acestea, gusturile sale în materie de literatură erau considerabil unidimensionale.

De la teoreticieni de frunte ai jihadului violent, cum ar fi Sayyid Qutb, până la piromani politici precum Niccolò Machiavelli, ea a fost, în adevăratul sens al cuvântului, o extremistă. Şi dacă, aşa cum spune proverbul, mamele puternice cresc fii puternici, nu se poate oare aştepta ca mamele extremiste să crească fii extremişti?

Era o soţie de diplomat echilibrată şi lucidă – uimitor de capabilă pentru fiica unui negustor de textile din Lahore. În viitorul ei soţ văzuse un om ambiţios, un om cu potenţial.

Abia după ce s-a căsătorit cu el şi-a dat seama că nu avea aspiraţii dincolo de corpul diplomatic. În ciuda potenţialului său imens, nu a avut nicio dorinţă de a intra în politica naţională. El a fost o dezamăgire amară pentru ea. Asta a făcut-o să fie de două ori mai hotărâtă ca fiul lor să nu fie aşa.

În timp ce mama sa aprinsese în el o flacără pasională pentru islam şi pentru menţinerea unei adevărate republici islamice, el fusese, de asemenea, cucerit de artele marţiale, în special de calea samurailor, prin intermediul câtorva ani petrecuţi în Japonia.

Existau o mulţime de ambasade în districtul Minato din Tokyo, inclusiv cea a Pakistanului. Existau, de asemenea, o tonă de sedii de corporaţii, cum ar fi Honda, Mitsubishi, Nikon, Sony şi Yokohama. Sediile unor companii străine precum Goldman Sachs şi Apple se aflau, de asemenea, acolo. Durrani îl ura.

O ura, nu pentru că mama sa detesta capitalismul, ci pentru că toată sticla şi oţelul obstrucţionau adevărata Japonie.

Descoperise Cartea celor cinci inele, scrisă de spadasinul japonez Miyamoto Musashi, în biblioteca ambasadei şi o citise de atâtea ori în primele luni petrecute acolo, încât o putea recita pe de rost. Scrisă în 1645, asta era Japonia pentru el – cam tot ce era până în secolul al XVII-lea. După aceea, Japonia tradiţională a început rapid să se retragă.

Cartea Celor Cinci Inele a fost rampa de acces a lui Durrani, drogul său de intrare nu doar în cultura japoneză tradiţională, ci şi în artele marţiale mai ezoterice.

Hoinărind departe de ambasadă şi folosindu-se de cunoştinţele sale înfloritoare de limbă, a început să navigheze prin cele mai bune dojo-uri din Tokyo – care se găseau adesea în cele mai dure cartiere ale oraşului – şi în acele dojo-uri a absorbit o gamă largă de forme de artă.

A studiat Nami ryu, Kūdō şi Kyokushin. Şi-a însuşit abilităţile care aveau să facă din el un agent de informaţii superb – umilinţă, muncă asiduă şi o atenţie deosebită la mişcare şi la detalii.

A învăţat să fie răbdător. A învăţat să îşi controleze respiraţia, emoţiile şi, cel mai important, gândurile. Pentru că numai cucerindu-se pe sine însuşi putea spera să-şi cucerească adversarii. Şi a avut o mulţime de ele.

După un an de bântuire a diferitelor dojo-uri, a început să concureze în meciuri. Dar nu orice fel de meciuri. A început să lupte în competiţii clandestine, nesancţionate.

Era doar un adolescent şi chiar şi în Tokyo subteran, onoarea era încă respectată. Avea voie să lupte doar cu alţi adolescenţi. Meciurile aveau rol de noutate înainte de meciurile de sub palmares, înainte de evenimentul principal al serii. Cu toate acestea, erau incredibil de populare, unii luptători adolescenţi dezvoltând adepţi de cult. Durrani nu a fost unul dintre ele.

Îi lipsea spectacolul, magnetismul personal necesar pentru a atrage un public. Chiar şi în adolescenţă era rece – îngrijorător de rece.

Mama sa a dat vina pe faptul că trebuia să se dezrădăcineze şi să se mute atât de des. Tatăl său nu era de acord. El credea că băiatul ar putea avea probleme de personalitate antisocială. Medicul ambasadei i-a ajutat să găsească un psihiatru. Medicul i-a prescris medicamente.

Durrani a luat pastilele timp de câteva luni şi le-a studiat efectele. El a acordat o atenţie deosebită schimbărilor din personalitatea lui de care părinţii lui erau cel mai mult încântaţi. Apoi a încetat să mai ia pastilele. Nu-i plăcuse niciodată cum se simţea când le luase.

În schimb, a lucrat la comutarea trăsăturilor care le plăceau părinţilor săi, pornite şi oprite, ca un întrerupător de lumină.

Şi-a dat seama că putea să proiecteze în mod convingător orice calitate sau emoţie care i se cerea – empatie, bunătate, tristeţe, căldură, prietenie, chiar dragoste. Nu conta că nu simţea nimic din toate acestea. Tot ceea ce conta era că putea folosi aceste lucruri pentru a obţine ceea ce voia de la alţi oameni. Era, în esenţă, „superputerea" lui şi o maximiza în avantajul său.

Durrani a devenit atât de bun la manipularea oamenilor încât nici măcar nu avea nevoie să se gândească la asta. Devenise o a doua natură pentru el.

Avea toate calităţile unui agent de informaţii perfect – fără remuşcări, adaptabil şi foarte inteligent.

Şi, aşa cum se întâmpla atât de des în afacerile de spionaj, era nevoie de unul pentru a cunoaşte pe altul.

Cu puţin timp înainte de a împlini 18 ani, Durrani a fost recrutat de un ofiţer ISI care lucra la ambasada Pakistanului în Statele Unite – noua misiune a tatălui său.

Bărbatul mai în vârstă se împrietenise cu Durrani în timpul jocului japonez de strategie cunoscut sub numele de Go.

De când plecase din Tokyo, adolescentul nu avusese cu cine să se joace, iar ofiţerul ISI era un fan al jocului de ani de zile.

Îi plăcea să fie provocat de adolescent şi folosea jocul pentru a-l învăţa pe tânăr despre arta statului.

Durrani a învăţat repede.

Au păstrat legătura în timp ce tânărul a urmat cursurile universitare, iar la absolvire, ofiţerul ISI i-a făcut o ofertă prea bună pentru a o refuza.

Durrani a urmat doi ani de pregătire militară şi de informaţii intensă şi specializată. A fost apoi ucenic sub conducerea bărbatului mai în vârstă, care l-a învăţat tot ce ştia.

Tânărul avea părul negru, ochii căprui şi un ten mai degrabă măsliniu decât brun – cu condiţia să aibă grijă să stea departe de soare. Trăsăturile sale îi permiteau să treacă drept membru al oricărui număr de grupuri etnice din Asia de Sud, precum şi din Europa, America şi Orientul Mijlociu.

În cele din urmă, Durrani ajunsese să fie stabilit în India. Acoperirea lui era să lucreze pentru o organizaţie internaţională de ajutorare cu sediul în New Delhi.

Colegii săi de muncă din cadrul organizaţiei erau un amestec de hinduşi şi musulmani, astfel încât credinţa sa, inclusiv participarea sa regulată la serviciile religioase de la o moschee locală, nu era considerată neobişnuită.

Datorită acreditărilor sale, a putut intra şi ieşi cu uşurinţă din locuri precum Kashmir, Bangladesh, Sri Lanka, Bhutan şi Nepal – ca să nu mai vorbim de toată India. A fost un atu incredibil pentru ISI. Dar el avea şi un defect foarte deranjant.

Practic, avea două. Iar din punct de vedere clinic, ambele erau fixaţii.

Prima, dacrifilia, a fost una dintre cele mai neobişnuite fixaţii sexuale cunoscute de omenire. Era o stare de excitare provocată de vederea lacrimilor sau de sunetul cuiva care plânge.

Ceea ce făcea ca dacrifilia, cunoscută şi sub numele de dacrilogie, să fie atât de neobişnuită era faptul că se ştia că mirosul lacrimilor unei femei scade testosteronul şi dorinţa sexuală la bărbaţi.

Acest fetiş era cel mai adesea prezent la sadicii care simţeau plăcere să îi vadă pe alţii umiliţi sau în vreun fel de durere fizică sau emoţională.

Cealaltă fixaţie a fost cunoscută sub numele de acrotomofilie – interes sexual pentru amputaţi. El găsea cioturile incredibil de erotice.

Puneţi cele două fetişuri împreună – dacrifilia şi acrotomofilia – şi aţi avut o mâncărime foarte greu de „scărpinat”. Lucrătorii sexuali plângăcioşi şi amputaţi nu prea creşteau în copaci. Cu toate acestea, Durrani era plin de resurse. Mai bine spus, avea relaţii bune. Iar în lumea deliciilor sexuale rare şi neobişnuite, jocul consta în a fi cât mai bine conectat.

Aşa cum se întâmpla cu mulţi spioni, Durrani a obţinut unele dintre cele mai bune informaţii de la alţii în jocul de spionaj. Aşa găsise un local destul de unic în Bucureşti, numit „Terrace Club”.”

Datorită relaţiei de prietenie dintre cele două ţări, mulţi ofiţeri români au trecut prin Şcoala de Informaţii Militare din Pakistan, în afara Islamabadului. Acolo îl întâlnise Durrani pe Alexandru Suliman. Cei doi stabiliseră o prietenie frumoasă – sau cel puţin aşa credea Suliman.

Dorind să continue relaţia şi să vadă ce informaţii putea obţine de la el, ISI l-a trimis pe Durrani să îl viziteze pe Suliman în anul următor. Atunci colegul său român îi făcuse cunoştinţă cu Clubul Terrace.

Era o adevărată grădină de plăceri uşoare până la sălbatice.

La Terrace se putea obţine orice, la preţul potrivit. Şi dacă nu o aveau, o să o obţină. Opţiunile erau limitate doar de imaginaţia unui client şi de contul său bancar.

Clubul era găzduit într-un fost palat construit în stil neoclasic francez de o familie de bancheri români celebri la sfârşitul secolului al XIX-lea. Pe lângă terenul înconjurat de ziduri şi terasa largă de granit, se mândrea cu patruzeci de dormitoare – perfecte pentru un sex club destinat exclusiv membrilor, cuplat cu un bordel deosebit de luxos.

Preţul fusese şi el corect. Pentru că multe locuri din Bucureşti fuseseră construite peste ruine romane, unele clădiri au ajuns să dezvolte probleme structurale. Clubul Terrace era una dintre ele. Nu numai că multe dintre ancadramentele uşilor din interior nu erau în regulă, dar în exterior, palatul era destul de vizibil strâmbat. Membrilor le plăcea să glumească pe seama faptului că clubul înclina spre partea sălbatică, ceea ce se aplica foarte bine lui Durrani.

Oricât de bun era la a controla orice altceva, impulsurile sale sexuale, odată satisfăcute, începeau să ia o viaţă proprie. Erau o dependenţă absolută.

Nu s-a împiedicat imediat de dacrifilie şi acrotomofilie, dar nu i-a luat mult timp să ajungă acolo. La fel ca orice dependent, de fiecare dată când lua parte, tânjea după un high mai mare şi mai intens.

Dependenţa sa îl nelinişte şi îl excita în acelaşi timp. Într-o lume care îi apărea în mare parte în nuanţe de gri, Clubul Terrace îi oferea nişte picături de culoare uimitor de luminoase şi incredibil de strălucitoare.

Singurul mod în care îşi putea „controla” pe deplin dependenţa era să facă o înţelegere cu el însuşi. Îşi va limita răsfăţul predilecţiilor sale doar la vizitele sale la Bucureşti. În club, şi nicăieri altundeva, nu-şi permitea să fie atât de dezinhibat.

A început să îl viziteze de mai multe ori pe an. Era nevoie atât de minciună, cât şi de furt. A găsit modalităţi ingenioase de a extrage bani de la ISI pentru operaţiuni inexistente, pretinzând în acelaşi timp că se afla oriunde altundeva decât la Bucureşti atunci când se afla acolo.

Ar fi fost dificil pentru majoritatea oamenilor să menţină şarada, dar el era bun la locul de muncă şi asta îl făcea bun la mascarea dependenţei sale.

Ştia, totuşi, că la un moment dat va trebui să găsească puterea de a renunţa la el. Un secret ca acesta îl făcea vulnerabil. Oricât de atent ar fi fost, era o prostie să creadă că nu va ieşi niciodată la iveală.

Cu toate acestea, dependenţele pot fi foarte convingătoare. Acestea aveau un mod de a întuneca până şi cele mai inteligente şi capabile minţi.

Se convinsese pe sine însuşi să mai facă încă o vizită la Bucureşti – încă o dată să îşi satisfacă cele mai profunde şi mai întunecate dorinţe la Terrace Club. Avea să plece după ce toată treaba asta cu chinezii se terminase. Asta ar fi fost răsplata lui. Ar fi încheiat această operaţiune şi s-ar fi furişat pentru câteva zile, fără ca nimeni să se prindă. Apoi se va întoarce la Delhi şi se va gândi la o schimbare – un mod în care să se retragă. Între timp, avea treabă de făcut.

Următorul pas din planul Beijingului avea să necesite o execuţie precisă. A fost un atac spectaculos. Poate chiar prea spectaculos.

Încercase să îşi avertizeze superiorii în legătură cu toate pericolele pe care le implica, dar aceştia îi făcuseră pur şi simplu semn cu mâna.

Nu numai că le plăcea ideea ca India să sufere o pedeapsă suplimentară, dar el bănuia că în conturile lor bancare curgea o sumă mare de bani chinezi. Ofiţerii de informaţii din China nu erau proşti. Ştiau exact ce făceau. Nu avusese de ales decât să îşi urmeze ordinele.

Cu toate acestea, avea o presimţire proastă.

Ceva nu era în regulă. Era mai mult decât disconfortul său faţă de ceea ce Beijingul se aştepta să vadă făcut. Încă nu aflase nimic despre operaţiunea din această dimineaţă. Fără actualizări.

Nimic.

Asta era o problemă. Şi singurul lucru care nu-i plăcea erau problemele. Nu când era în joc ceva atât de important.

Problemele, învăţase, aveau un mod de a se înmulţi.

Oricât de mici ar fi, odată ce erau lăsate libere în lume, aveau tendinţa de a creşte. Singura modalitate de a le face faţă era să le zdrobească – cât mai curând posibil.

Uitându-se la ora de pe telefon, a decis să mai acorde cinci minute. Dacă nu avea veşti de la contactul său până atunci, avea să ia problema în propriile mâini.

Şi dacă trebuia să ia problema în propriile mâini, avea să fie un iad de plătit.

CAPITOLUL 35 N ORTHERN V IRGINIA N icholas ura casele de siguranţă. Erau ca nişte locuinţe corporatiste sterile, dar cu şi mai puţină grijă pentru confortul celor care stăteau acolo.

Nina urma să nască în curând. Trebuia să fie acasă, să se odihnească, în patul ei.

Deşi nu avea nicio idee despre cine îl atacase, cu siguranţă nu avea de gând să lase pe cineva să-l alunge din propria casă. Nici vorbă de aşa ceva.

În mintea lui, însă, întrebarea nu era dacă aveau să atace din nou, ci când? Asta era una dintre cele mai mari dureri pe care le simţise vreodată. Trebuia să se gândească la Nina şi la copil. Ar fi fost în stare să reziste la aşa ceva?

Oricine se afla în spatele atacului îi atrăsese atenţia. Mai mult ca sigur. Dar nu urmase nimic – nici o cerere, nici un avertisment că, dacă nu făcea ceea ce voiau, îl vor lovi din nou, nimic. Şi asta îl îngrijora.

Îşi făcea griji că nu terminaseră cu el. Că se vor întoarce. Când se vor întoarce, trebuia să fie pregătit. Dar cum?

Pe baza tuturor materialelor clasificate care îi fuseseră arătate cu privire la Sindromul Havana, avea o idee vagă despre ceea ce îl aştepta. Cheia pentru a zădărnici un atac era întreruperea fluxului de energie. După părerea lui, existau doar două modalităţi sigure de a face asta.

Prima, şi cea mai proastă idee, era să lanseze un fel de dronă echipată cu o armă proprie – o bombă capabilă să producă un puls electromagnetic suficient de semnificativ pentru a pune la pământ arma atacatorului. În acest proces, însă, ar fi prăjit probabil toate aparatele electronice din casa lui, precum şi pe cele din toate casele de pe o rază de cinci kilometri. Pe lângă pagube, ar fi creat şi o mulţime de probleme juridice. Era pur şi simplu de nesusţinut. Asta i-a lăsat a doua opţiune.

NSA experimentase un nou tip de ecranare pentru sateliţii guvernamentali. Până acum, rezultatele fuseseră destul de bune împotriva tuturor formelor de radiaţii. L-a rugat pe Gary Lawlor să ia legătura cu directorul CIA, Bob McGee, şi să-i ceară cât de mult poate pune mâna pe el.

Când Nicholas s-a întors de la spital cu echipa sa de securitate, alţi agenţi ai Grupului Carlton cutreierau proprietatea. Pe hayonul unui Ford Bronco albastru murdar şi plin de noroi stătea un bărbat pe care îl recunoscuse de la birou.

Numele lui era Wes Sutton. În vârstă de 55 de ani, el făcuse carieră în armată înainte de a se pensiona şi de a veni la Carlton Group. Expertiza sa era în domeniul contrainsurgenţei. Şi el fusese un lunetist dat naibii.

Era înalt şi slab, cu o faţă plină de barbă perpetuă. Îşi scosese cartea de credit şi introducea informaţii în telefon.

„Deja aţi făcut cumpărături de Crăciun?” a întrebat Nicholas în timp ce se îndrepta spre el pentru a-l saluta.

Sutton şi-a ridicat privirea şi a zâmbit. „Îmi reînnoiesc abonamentul la The Blaze”.

Omul era un dependent de informaţii. Nu se mai sătura. Susţinea că apetitul său insaţiabil pentru ea era ceea ce îl făcuse atât de bun în meseria lui.

Lăsându-şi telefonul şi portofelul deoparte, a coborât din spatele Bronco-ului şi a dat mâna cu Nicholas. „Dacă ai un minut, aş vrea să-ţi arăt ceva.”

„Aţi găsit locul?”, a întrebat micuţul.

Sutton a dat din cap. „Cu siguranţă că da.”

„Lasă-mă să intru repede înăuntru şi apoi plecăm.”

Bărbatul a dat din cap şi Nicholas s-a îndreptat înăuntru. Voia să vadă ce face Nina şi să ia câinii.

Cinci minute mai târziu, uşa garajului s-a deschis şi Nicholas a ieşit într-un vehicul negru, de teren, de tip side-by-side. La fel ca şi furgoneta lui, fusese complet personalizată.

Argos s-a aşezat pe scaunul pasagerului, iar Draco era în al doilea rând. În zona de încărcare se aflau o grămadă de valize Storm Cases de diferite dimensiuni, de culoare verde OD.

Sutton s-a oferit să meargă şi el în side-by-side, dar Nicholas a spus că ar prefera ca bărbatul să conducă Bronco-ul său şi că el îl va urma. Nu avea de gând să se întoarcă direct. După ce Sutton îi arătase ce voia să vadă, avea să stea acolo o vreme.

Principalul motiv pentru care Sutton fusese trimis la moşia micuţului era abilitatea lui de a urmări oameni. Nu numai că ştia cum gândeşte şi cum acţionează un lunetist, dar era şi un distins absolvent al Şcolii de Urmărire de Luptă a Armatei SUA de la Fort Huachuca, în sud-estul Arizonei, la doar cincisprezece mile de graniţa cu Mexicul.

În timp ce bărbaţii conduceau, ambii câini au scos capetele pe geamurile coborâte şi au respirat aerul proaspăt de toamnă. Nicholas îşi făcuse griji pentru ei. Dar, văzându-i acum, păreau să fie bine. Veterinarul îi dăduse nişte analgezice de nivel scăzut, iar Nina – un tehnician veterinar de formaţie – îi supraveghea. Până acum, totul era în regulă.

Deşi Nicholas avusese o durere de cap şi greaţă, după câteva ore petrecute în spital, acestea trecuseră.

Se simţea ca şi cum s-ar fi luptat cu una dintre cele mai mari mahmureli din viaţa lui. Fluidele intravenoase, antiinflamatoarele şi analgezicele fuseseră o mană cerească, dar nu voia să mai experimenteze niciodată o astfel de durere. Mai ales că nu voia ca nici Nina şi nici copilul lor să o facă.

Câteva minute mai târziu, când Bronco-ul lui Sutton s-a oprit, Nicholas a parcat în apropiere şi, împreună cu câinii, a coborât.

„Aşadar”, a început Sutton să povestească în timp ce mergea şi arăta lucrurile, „sunt o mână de lucruri pe care le căutam. În primul rând, trăgătorul trebuie să poată vedea ţinta – adică pe tine. Avea nevoie de o linie de vedere spre casă.

Doi, dacă nu călătorea în timp, ar fi ajuns cu un fel de vehicul, l-ar fi parcat şi ar fi intrat pe jos. Pe baza sistemului de drumuri de dincolo de proprietatea ta, împreună cu priveliştea casei, asta făcea ca această zonă să fie cea mai probabilă.

Aşa că de aici am început.”

„Şi ce ai găsit?”, a întrebat Nicholas în timp ce înaintau mai adânc în copaci.

Sutton l-a condus spre un anumit loc, s-a oprit şi a arătat spre pământ. „Am găsit asta.”

Nicholas s-a uitat în jos, aşteptându-se să vadă ceva desprins dintr-un film care să dovedească prezenţa atacatorului – mucuri de ţigară, un ambalaj de bomboane, o sticlă de apă. Nu existau astfel de dovezi. Părea doar muşchi, iarbă şi frunze căzute. Nu a putut vedea ce anume încerca Sutton să-i arate.

„Uite cum zona asta este mai plată”, a spus bărbatul, ghemuindu-se pentru a arăta direct spre ceea ce voia ca Nicholas să observe. „Iarba de aici este îndoită, iar crengile de aici şi de aici sunt rupte.”

„Nu mă îndoiesc de tine”, a răspuns micuţul. „Dar avem mai multe căprioare pe aici decât ştim ce să facem cu ele.”

„Asta nu era o căprioară”, a declarat Sutton în timp ce se întindea în acelaşi loc. „Aici a fost cineva care a stat întins pe jos.”

„Ca un lunetist”.

Omul a dat din cap. „Ca un lunetist.”

Nicholas s-a întors şi a privit priveliştea spre casă. Acesta era un loc la fel de bun ca oricare altul, a presupus el.

Sutton s-a ridicat din nou în picioare. „I-am luat şi urma. Ştiu pe unde a intrat pe proprietatea ta şi alte câteva ascunzători pe care le-a luat în considerare.”

„Arată-mi”, spuse Nicholas. „Totul.”

CAPITOLUL 36 I-a luat lui Sutton încă douăzeci de minute ca să-i arate totul. După aceea, Nicholas i-a mulţumit şi i-a spus că se va întoarce la casă în scurt timp.

În timp ce Bronco-ul pornea la drum, micuţul a început să despacheteze valizele Storm Cases din zona de marfă a maşinii sale side-by-side. Era o muncă grea, obositoare, dar trebuia făcută.

Până când el şi câinii s-au întors la casă, un camion şi o echipă de la NSA aşteptau pe alee. Punându-şi side-by-side-ul deoparte în garaj, el a arătat apoi echipei înăuntru, a luat un Gatorade şi i-a însoţit la etaj.

Dormitorul principal nu avea doar băi pentru el şi pentru ea, ci şi dulapuri gigantice pentru el şi pentru ea.

De fapt, termenul de walk-in era un eufemism. Ai fi putut trece cu un camion prin fiecare dintre ei.

Nicholas îşi folosise cea mai mare parte a dulapului pentru a monta un SCIF acasă. Datorită panourilor de oţel, acesta a fost dublat de o cameră de siguranţă. Se hotărâse că acolo vor instala scutul experimental. Dacă reuşea să o ţină pe Nina în mare parte cantonată în dormitor, şi dacă se întâmpla ceva, ar fi fost un salt scurt pentru a ajunge în SCIF.

Materialul furnizat de NSA semăna cu păturile din Mylar distribuite maratoniştilor şi victimelor dezastrelor, doar că era mai degrabă auriu decât argintiu.

Oricâte întrebări ar fi pus echipei de tocilari care îl instalau, era evident că fuseseră instruiţi să nu dezvăluie nimic despre compoziţia materialului.

Au măsurat, au notat şi au fotografiat fiecare centimetru pătrat care a fost instalat. La final, multe ore mai târziu, i s-a cerut să semneze o tonă de documente înainte de a-şi împacheta trusele şi de a pleca.

După ce au plecat, Nina a intrat în dulap şi a studiat lucrarea lor.

„Arată ca şi cum o grămadă de meşteri ar fi trecut pe aici cu un vagon plin de foiţă de aur şi câteva duzini de uscătoare de păr”, a spus ea.

Nicholas a chicotit. Pe lângă IQ-ul ei ridicat până la cer şi atitudinea ei dură ca un cui, îi plăcea simţul umorului.

„Balerină ce sunt”, a glumit el, „aurul roz este mult mai mult stilul meu, dar dacă avem nevoie de asta şi funcţionează, culoarea nu va conta”.

„Bine spus”, a răspuns Nina. „Să sperăm că nu vom avea nevoie de ele”.

„Apropo de lucruri de care avem nevoie”, a spus Nicholas, schimbând subiectul, „ce aveţi chef să mâncaţi diseară la cină, tu şi copilul?”.

„Vrei să ne faci un risotto special pentru noi?”

„Cu oul poşat?”

Nina a dat din cap din frumosul ei cap de păr negru ca jetul şi a fluturat genele ochilor ei incredibil de verzi.

Cum ar fi putut să spună nu? Era atât de profund îndrăgostit de ea. Dintre toţi bărbaţii din lume pe care i-ar fi putut avea, îl alesese pe el. El ar fi făcut orice pentru ea. Orice ar fi.

Lăsând-o în dormitor, a coborât la parter, cu câinii în spate, pentru a începe să pregătească cina. Deşi se oferise să pregătească ceva de mâncare pentru echipa de pază care îi proteja, aceştia refuzaseră politicos, trimiţându-l pe unul dintre băieţii lor de rezervă în oraş pentru sushi la pachet.

Luându-şi tableta, s-a întors la playlistul său de arii preferate şi a apăsat PLAY. În timp ce aduna spanacul, prazul, fasolea fava şi ciupercile chanterelle, care erau vedetele risotto-ului său caracteristic, „Habanera”, din opera Carmen a lui Bizet, a început să cânte din difuzoarele de deasupra capului. Era una dintre cele mai îndrăgite arii din canonul clasic şi una dintre preferatele lui din toate timpurile.

După ce a pregătit mâncarea, a deschis un vin alb de Burgundia rafinat – un Domaine Leflaive Montrachet Grand Cru. Şi-a turnat un pahar şi a petrecut câteva momente respirând aroma vinului.

Apoi a gustat. A fost uimitor. Buclat şi complex. A meritat fiecare bănuţ preţios. Lăsând paharul jos, a trecut la pregătirea unui acompaniament pentru felul principal.

În timpul sarcinii, poftele Ninei pentru baghete franţuzeşti congelate, care puteau fi băgate în cuptor şi servite cu plăci de unt irlandez sărat şi galben ca soarele, ajunseseră la cote maxime.

Reglând cuptorul la temperatura potrivită, a scos una din congelator şi a aşezat-o pe tejghea.

Notele finale ale „Habanera” au răsunat şi, pe măsură ce au răsunat, Nicholas a simţit un entuziasm în pasul său, anticipând următoarea arie.

„Cântecul Toreadorului”, tot din Carmen, era unul dintre cele mai înălţătoare şi mai energice cântece de operă pe care le auzise vreodată. Oricât de bună i-ar fi fost starea de spirit, aceasta putea fi întotdeauna îmbunătăţită de această piesă muzicală genială.

În momentul în care s-a auzit „Corul nicovalelor” din Il Trovatore de Verdi, risotto-ul fusese aşezat, cu ouăle poşate deasupra, iar pâinea fusese scoasă fierbinte din cuptor şi învelită într-un prosop de in.

Cum Nina se abţinea, pe bună dreptate, de la alcool până după ce se năştea copilul, Nicholas a dat pe gât vinul rămas în pahar, a pus dopul la loc în sticlă şi a pus-o înapoi în frigider.

A luat o clipă şi şi-a permis să respire adânc.

Bucătăria mirosea uimitor. Era ceva în designul ei care părea să concentreze toate aromele preparatelor sale culinare chiar deasupra insulei pe care lucra.

Iubea casa asta. Chiar era cea mai bună casă pe care o avusese vreodată. Şi era făcut aşa datorită prezenţei Ninei. Totul avea să fie şi mai bine după ce va sosi copilul. Nicholas, cu adevărat, nu fusese niciodată mai fericit.

Umplând un ulcior cu apă cu gheaţă, a aşezat totul pe un cărucior în stil room service, l-a acoperit cu o faţă de masă albă şi impecabilă şi l-a rostogolit spre lift.

Ştiind că va dori o băutură după cină şi că Nina nu i-ar fi refuzat una, s-a oprit la dulapul cu băuturi alcoolice. În minifrigider, a găsit exact ceea ce căuta – un Chateau d'Yquem Sauternes 1975.

Să bea vinul dulce franţuzesc din Bordeaux era ca şi cum ar fi consumat aur lichid, până la eticheta de preţ.

Dar, în ceea ce-l privea pe Nicholas, preţul nu conta. Viaţa era prea scurtă pentru a nu bea un vin fabulos.

A destupat cu grijă sticla şi a turnat un dram din frumosul nectar într-un pahar de cristal Baccarat vechi de peste două sute de ani, recuperat de la un naufragiu rusesc din Marea Neagră şi vândut lui la licitaţie.

Totul era incredibil de extravagant, dar era ceva ce simţea că merită. Îşi datora acest lucru lui însuşi. Muncise atât de mult, ajunsese atât de departe. Dacă părinţii care îl abandonaseră l-ar putea vedea acum – trăind într-un castel, cu o frumoasă soţie însărcinată la etaj, sorbind vinuri de mii de dolari şi bându-le din pahare care au aparţinut cândva regalităţii – nu ar fi surprinşi? A fost chiar şocat. Deşi îl alungaseră, băieţelul lor se descurcase bine. De fapt, făcuse mai mult decât bine. În ciuda faptului că totul era îndreptat împotriva lui, triumfase.

Dar o astfel de recunoaştere, o astfel de încheiere nu avea să se întâmple niciodată. Părinţii lui, descoperise, muriseră de mult. Nu avea nici fraţi, nici alte rude în viaţă. Era singur pe lume, sau cel puţin aşa ar fi fost dacă nu ar fi apărut Nina.

A băgat sticla de Sauternes înapoi în frigider, a aşezat paharul pe cărucior şi le-a făcut semn câinilor să meargă cu el.

A intrat în lift, uşile s-au închis, iar vagonul începea să se ridice, când a simţit aceleaşi simptome dureroase pe care le avusese cu o seară înainte. Afurisita aia de armă putea străpunge piatra.

Când genunchii lui au început să slăbească, câinii au început să urle. La etaj, Nina trebuia să fi simţit şi ea asta.

Şi-a scos telefonul şi a trecut la aplicaţia pe care o construise, care era conectată la dispozitivele antipersonal pe care le ascunsese prin pădure. Plasându-şi degetul mare deasupra scanerului biometric, a detonat totul.

Sunetul exploziilor a reverberat în toată proprietatea. Cutremurele au zguduit liftul. Apoi s-a făcut linişte.

Până şi câinii se opriseră din urlat.

Planul său funcţionase. El oprise atacul.

Atunci a auzit cel mai îngrozitor sunet din lume.

Nina ţipa.

CAPITOLUL 37 N EW D ELHI „G -Company", a spus Raj, proiectând dosarele de arestare şi fotografiile bărbaţilor pe care Asha îi omorâse în acea dimineaţă.

G-Company era numele pe care presa indiană îl dăduse sindicatului de crimă organizată al şefului mafiot, al regelui drogurilor şi al teroristului căutat Zakir Rahman Gangji.

Gangji, fiul unuia dintre cei mai istorici şi mai cinstiţi ofiţeri de poliţie din Delhi, se afla pe o pistă greşită încă din adolescenţă. Viaţa lui în lumea crimei începuse la sfârşitul anilor 1970, când se dusese să lucreze pentru un contrabandist local.

Relaţia fusese profitabilă şi amiabilă până ani mai târziu, când, supărat din cauza represiunilor poliţiei, contrabandistul îl insultase pe tatăl lui Gangji.

Două zile mai târziu, susţinuţi de o echipă de confidenţi de încredere, Gangji şi oamenii săi l-au atacat pe contrabandist, împreună cu adjuncţii săi şefi, şi i-au bătut până la moarte cu sticle de sifon.

India nu mai văzuse niciodată un astfel de atac. Aceasta l-a catapultat pe Gangji în fruntea organizaţiei contrabandiştilor şi a trimis unde de şoc în lumea interlopă a criminalităţii. „Războiul Soda Pop", aşa cum avea să fie numit, a făcut din Gangji o celebritate în cultura gangsterilor, iar simpla menţionare a numelui său inspira teamă în toată India şi nu numai.

Sticlele de sifon au devenit marca de fabrică a G-Company, iar membrii le mânuiau cu o cruzime de neegalat. Capetele au fost sparte, gâturile au fost tăiate şi feţele au fost tăiate. În unele dintre cele mai extreme cazuri, Gangji a ordonat ca sticlele să fie introduse complet în rectul victimei şi apoi sparte – provocând o moarte lentă şi agonizantă în timp ce sângerau.

Chiar şi cei care au reuşit să ajungă la spital şi au supravieţuit au trăit într-o durere constantă, deoarece era imposibil chiar şi pentru cei mai buni chirurgi să localizeze şi să îndepărteze fiecare ciob de sticlă.

„Traversează G-Company şi vei face rahat cu lame de ras pentru tot restul vieţii tale”, era un avertisment obişnuit în rândul claselor criminale.

„De ce ar vrea G-Company să aibă de-a face cu mine?” Asha a întrebat. „RAW ar fi vrut să pună mâna pe Gangji pentru atentatele din Bombay din anii '90, dar asta a fost înainte de vremea mea. Nu am lucrat niciodată la un caz care să-l implice.”

Raj a dat din cap. Gangji, un musulman, fusese în spatele unui şir de atacuri cu maşină-capcană, scuter cu bombă şi valiză cu bombă, ca represalii pentru că o moschee fusese rasă ilegal de naţionaliştii hinduşi. În decurs de două ore, douăsprezece bombe explodaseră.

Gangji a vizat piaţa bursieră din Bombay, mai multe bănci, mai multe hoteluri, clădirea Air India şi un birou de paşapoarte. Au avut loc, de asemenea, două atacuri cu grenade.

La final, 257 de persoane au murit şi peste 1.400 au fost rănite. În timp ce mai mulţi membri ai G-Company implicaţi în acest complot au fost condamnaţi la moarte sau au primit pedepse cu închisoarea pe viaţă, Gangji nu a fost niciodată arestat.

Se spune că a fugit în străinătate. Existau zvonuri conform cărora acesta locuia în portul pakistanez Karachi. Alte informaţii indicau Dubaiul. Tot mai multe rapoarte au sugerat că saudiţii i-au oferit sanctuar.

Cel mai persistent zvon era că Gangji nu părăsise deloc India. În schimb, a adus cu avionul unul dintre cei mai buni chirurgi plasticieni din lume, care i-a transformat complet înfăţişarea, până la schimbarea amprentelor digitale.

Desigur, era un subiect de filme de la Bollywood, dar pentru ca G-Company să continue să fie o organizaţie de succes şi temută, ameninţarea fondatorului său care se ascundea chiar după colţul următor trebuia să dăinuie.

„Credem”, a spus Raj, indicându-i pe el însuşi şi pe Gupta, „că, pe lângă toate celelalte lucruri în care se implică organizaţia lui Gangji, îşi modernizează operaţiunile de răpire şi de crimă la comandă.”

„Mergând după un agent RAW?”, a declarat ea. „Este o îmbunătăţire a naibii de bună. Din punct de vedere tehnic, asta înseamnă război. În orice altă situaţie, am fi adus întreaga putere a statului asupra G-Company şi i-am fi zdrobit pentru asta.”

„Cuvintele cheie fiind „în orice altă situaţie”. În momentul de faţă, asta nu este în cărţi pentru noi. Suntem în afara cărţilor şi trebuie să rămânem aşa.”

Lui Asha nu i-a plăcut asta. Ce rost mai avea ca Raj să fie Raj dacă nu putea să dea cu ciocanul când trebuia? Chiar şi pe ascuns. „Deci o lăsăm baltă?”

„N-aş spune că a fost lăsat să plece”, a intervenit Gupta.

„I-ai ucis pe toţi cei trei oameni pe care i-au trimis. Consideră că ţi-ai trimis cina înapoi în bucătărie. Vei avea ocazia să-l vezi pe bucătar, doar că nu încă.”

„Între timp”, a spus Raj, „vreau să discutăm despre actorii probabili care ar fi putut solicita o operaţiune de capturare sau ucidere a ta în această dimineaţă.”

Asha se lăsă pe spate în scaunul ei. „Sunt numai urechi.”

„Identitatea creată pentru tine ca să o foloseşti jos la baza aeriană Sulur a fost pregătită în grabă, dar ar fi trebuit să treacă de control. Orice s-ar fi întâmplat, ai atras atenţia cuiva. Cineva cu resurse serioase. Au reuşit să afle nu numai cine eşti, ci şi unde locuieşti. Erau suficient de interesaţi încât să încerce să te ia în viaţă pentru a afla ce pui la cale sau, în caz contrar, să te ucidă pe loc pentru a te împiedica să ajungi mai departe.

„Cea mai bună presupunere a noastră în acest moment este că este vorba fie de elemente din cadrul guvernului indian care sunt împotriva unei alianţe de apărare cu Statele Unite, fie de chinezi înşişi.”

„Credeţi că au fost elemente din cadrul guvernului nostru care au doborât elicopterul şefului apărării?”, a întrebat ea.

Raj a clătinat din cap. „Cred că este mai mult decât probabil, mai ales după ce am revăzut înregistrarea video pe care ne-ai adus-o aseară, că au fost chinezii. Ştim că au folosit un fel de dispozitiv cu energie dirijată în atacul din Valea Galwan. Am auzit, de asemenea, rapoarte potrivit cărora aceştia au lucrat la alte tipuri de arme similare care fac lucruri diferite. Una care să bruieze electronica aeronavelor nu este exclusă.”

„Deci, dacă chinezii ştiau când călătorea generalul Mehra şi care era traiectoria sa de zbor, înseamnă că trebuiau să aibă informaţii din interior; acces la oamenii de la sol, cel mai probabil la Sulur.”

„Corect.”

„Această persoană sau aceste persoane ar fi putut, de asemenea, să fi divulgat informaţiile despre mecanicul şef de zbor, sergentul Siddiqui.”

„În ce scop?”, a întrebat Gupta.

Asha s-a uitat la el. „Ştim din informaţiile noastre că China se simte ameninţată de creşterea Indiei.

Cu cât naţiunea noastră se descurcă mai bine – fie că este vorba de economie sau mai ales de politică – cu atât mai mare este ameninţarea pe care o reprezintă pentru Beijing. Chinezii vor ca noi să eşuăm.

„Cel mai bun mod în care ei cred că pot face acest lucru este să se concentreze asupra fracturilor din societatea noastră şi să exercite presiuni.

Tensiunea religioasă este una dintre cele mai mari vulnerabilităţi ale Indiei.

Un atac al unui grup împotriva altuia poate provoca revolte în întreaga ţară. Suntem un focar de tablă, iar chinezii continuă să arunce cu chibrituri aprinse în noi.

„Ei sunt cei mai mari creatori şi promotori de ştiri false din India. De aceea, după Galwan, una dintre primele sancţiuni pe care le-am impus a fost să interzicem toate aplicaţiile chinezeşti de pe piaţa noastră de telefoane mobile. A fost o lovitură uriaşă nu doar pentru industria lor tehnologică, ci şi pentru eforturile lor de propagandă.

Cu aproape un miliard de utilizatori de smartphone-uri, India nu-şi poate permite ca Beijingul să colecteze toate aceste date personale, cu atât mai puţin să controleze relatările noastre mediatice. Asta nu înseamnă că nu găsesc şi alte mijloace, ceea ce ştim sigur că fac, dar le-a slăbit substanţial eforturile.”

„Sunt înclinat să vă dau dreptate”, a spus Raj. „Faptul că este posibil ca chinezii să fi pătruns în Sulur este o problemă majoră. Sunt la fel de îngrijorat, dacă nu chiar mai îngrijorat, de cât de repede au reuşit să vă urmărească.”

„Deci, care este planul?”

„Evident, nu te poţi întoarce în apartamentul tău, aşa că vei rămâne aici.”

Asha a privit în jur la centrul de operaţiuni improvizat, cu toată mobila, lămpile şi alte mărunţişuri nepotrivite. „Nu este Oberoi, dar voi face să meargă.”

„Bine. Acum, în ceea ce priveşte un plan, dacă ne putem da seama cine din interiorul G-Company a comandat operaţiunea împotriva ta, putem începe să ne căţărăm în acel copac.”

Un zâmbet a început să se răspândească pe faţa lui Asha.

„Ce este?” a întrebat Raj.

„Ştiu exact cum vom ajunge la el”.

CAPITOLUL 38 Î n timp ce Asha nu credea că G-Company ar fi risipit prea mulţi oameni pentru asta, se gândea că ar fi pus un fel de echipă de supraveghere în clădirea ei de apartamente, în caz că s-ar fi întors.

Niciun profesionist adevărat nu s-ar fi întors – doar dacă nu erau extrem de pregătiţi, ceea ce ea era, mulţumită lui Raj.

Cea mai grea parte a fost să identifice supravegherea. Câţi erau acolo, unde se aflau şi cum erau probabil echipaţi?

Un nou start-up tehnologic încerca de mult timp să obţină o întâlnire cu Raj. Era convinsă că ar putea ajuta Divizia de Operaţiuni Speciale a RAW să facă o supraveghere mai bună cu mai puţin personal şi pentru mai puţini bani decât o făceau în prezent. Trecuseră deja prin toate hârtiile şi semnaseră toate documentele de confidenţialitate prin care jurau să păstreze secretul. Tot ce le trebuia era să ajungă în faţa omului însuşi.

Nu că Raj nu ar fi vrut să se întâlnească cu ei; rapoartele iniţiale ale specialiştilor săi în supraveghere fuseseră extrem de pozitive, dar, cu tot ce avea pe cap, fusese pur şi simplu prea ocupat. Acum, acesta era dispus să-şi elibereze programul, iar oamenii de tehnologie erau dispuşi să şi-l elibereze pe al lor.

El dorea o dovadă a conceptului. Erau pregătiţi să o dea. Testul ar fi fost acela de a identifica întreaga amploare a supravegherii care avea loc în apartamentul lui Asha. Atunci totul ar fi depins de ea.

Cei de la tehnic s-au oferit să-l ia pe Raj şi să-i permită să urmărească totul în centrul lor de comandă mobil, dar el a optat pentru o transmisie criptată pe care o putea accesa anonim din subsolul Asociaţiei de Ajutorare a Orbilor.

Gupta voia să fie la faţa locului pentru a observa şi pentru a ajuta dacă era nevoie, dar nu voia ca cineva să ştie că era acolo. A ales o mică ceainărie în josul străzii de la Asha şi şi-a adus servieta cu cel mai recent roman al lui Saikat Majumdar. Atâta timp cât comanda ceva din când în când, îl lăsau să stea acolo toată ziua şi să citească.

Avea o privelişte perfectă asupra intrării din faţă a clădirii ei şi, spre cinstea echipei de tehnicieni, nu a văzut niciun semn de la ei. Zero.

O operaţiune de supraveghere, ca şi o operaţiune de contrasupraveghere, era la fel de bună ca şi persoanele implicate. Puteai să ai cele mai bune gadgeturi din lume, dar dacă nu aveai în spatele lor agenţi experimentaţi, la un moment dat aveai să o dai în bară şi să te expui.

Până când a primit un mesaj de la Raj în care îi spunea că firma de tehnologie se încheiase, el zărise deja doi gorile, despre care presupunea că făceau parte din G-Company. Erau pur şi simplu prea de joasă speţă şi prea în afara elementului lor pentru a fi altceva. În afară de asta, nu observase pe nimeni altcineva.

Aşa că ne putem imagina surpriza lui Gupta atunci când echipa tehnică a identificat şapte persoane care supravegheau apartamentul lui Asha.

„Serios?” Gupta i-a răspuns lui Raj prin SMS. „Şapte?”

Păreau mult prea mulţi. Trei echipe de câte doi, plus un observator într-un apartament de peste drum.

G-Company trebuia să fi ştiut, ca şi Asha, că era o profesionistă şi că orice profesionist care fusese atacat atât de aproape de casa lor nu se va mai întoarce. Se vor duce la sol. Nu i-ai fi văzut decât dacă ar fi vrut să fie văzuţi.

De ce să nu lase pur şi simplu un post de pândă şi să cheme întăriri, dacă şi când se va întoarce vreodată? Era îngrijorat. Se simţea ca o exagerare.

Dar, pe de altă parte, dacă subcontractau pentru Beijing, de ce nu ar fi umflat totul un sindicat criminal ca G-Company şi nu ar fi încercat să scoată cât mai mulţi bani de la chinezi?

Părea o explicaţie perfect raţională, dar, în situaţii ca aceasta, întotdeauna îşi urma instinctul. Iar instinctul îi spunea să fie în gardă.

Spre deosebire de G-Company, în ceea ce priveşte forţa de muncă, operaţiunea lui Raj a dat greş. Păstrarea cercului strâns era bună pentru securitatea operaţională, dar nu şi pentru desfăşurarea unor operaţiuni reale. Asha poate că avea talente excepţionale, dar unul împotriva a şapte nu era o luptă pe care voiai să o ai dacă puteai evita.

Totuşi, fusese hotărâtă, iar acum că raportul de supraveghere era gata, şansele de reuşită s-ar putea să fi înclinat în favoarea ei. Totul se reducea la modul în care folosea informaţiile.

Cel mai bun mod de acţiune ar fi fost să aştepte până noaptea, când ar fi putut opera la adăpostul întunericului. Dar ea nu voia să aştepte. Voia să se folosească de informaţiile actuale şi să-i lovească acum, cât mai repede. Gupta nu putea decât să spere că luase o decizie tactică sănătoasă şi că nu era motivată de răzbunare pentru ceea ce se întâmplase mai devreme în acea dimineaţă.

La două străzi distanţă, Asha se aşezase în spatele centrului de comandă mobil al companiei de tehnologie, apreciind aerul condiţionat şi urmărind desfăşurarea tuturor acţiunilor de contrasupraveghere.

Sofisticarea echipamentului era impresionantă.

Dronele miniaturale de tip „hive-to-target”, senzorii acustici şi termici, camerele cu raze X, reţelele de refracţie şi unităţile de fascicule de particule pasive erau doar o parte din ceea ce echipa adusese cu ei şi pusese în teren.

Imaginea de 360 de grade a spaţiului de luptă pe care o creaseră era parcă desprinsă dintr-un film SF. Înălţimile clădirilor, grosimea zidurilor, dispunerea apartamentelor din interior, precum şi poziţiile tuturor oamenilor, până la maşinile de pe stradă – toate se regăseau într-o reprezentare digitală tridimensională complet explorabilă, precisă şi precisă.

„Ia să văd aici şi aici”, a spus Asha, arătând spre două zone de pe ecranul pe care îl privea.

Unul dintre tehnicieni a mărit mărirea şi a făcut un zoom.

Aceşti oameni puteau vedea literalmente prin pereţi. Acum, mulţumită lor, şi ea putea face la fel. Evaluând toate ţintele potenţiale, a luat o decizie şi l-a contactat pe Raj.

Avea o listă scurtă, dar foarte specială, cu echipamentul de care avea nevoie. „Dă-mi o oră”, răspunsese bărbatul.

O oră mai târziu, la fix, i-a sunat telefonul. A fost Raj. „La trei maşini în spatele tău se află o Honda roşie, cu patru uşi.

Tot ce aţi cerut este în portbagaj”.

Ea i-a mulţumit şi a deconectat apelul. În momentul în care a făcut-o, unul dintre membrii echipei tehnice i-a arătat o tabletă mică. A fost închis într-o carcasă din polimer robustă de o companie americană numită Juggernaut.

„Aceasta vă va permite să continuaţi să monitorizaţi totul.

Tot ce trebuie să ştiu este dacă o doriţi montată pe antebraţ sau dacă preferaţi să o răsturnaţi de pe echipamentul de pe piept."

Arma principală pe care i-o ceruse lui Raj era un H&K MP5. Conform antrenamentului ei, va trebui să menţină două mâini pe armă în permanenţă. A da drumul cu o mână, pentru a-şi rostogoli antebraţul, ca şi cum ar fi verificat un ceas, nu era o măsură tactică sănătoasă şi a ieşit instantaneu din discuţie.

„Întoarsă de pe echipamentul de pe piept", a răspuns ea.

Bărbatul a lăsat deoparte curelele pe care le ţinea şi a ataşat două suporturi la partea din spate a husei Juggernaut. „Trebuie doar să le fixezi în chingile MOLLE", a spus el, „şi vei fi gata de plecare."

Asha i-a mulţumit, a ieşit din vehicul şi s-a întors spre Honda roşie. A recuperat cheia de la locul unde fusese ascunsă şi a deschis portbagajul.

Totul era acolo. Pistolul mitralieră Heckler & Koch MP5SD cu amortizor integrat, o lunetă cu punct roşu M68 Aimpoint, un teanc de încărcătoare cu treizeci de cartuşe, un suport de placă cu o placă ceramică încărcată în faţă, un Taser 7 CQ cu două focuri, conceput pentru confruntări de aproape, un cuţit cu lama fixă, legături zip, câteva dispozitive de distragere a atenţiei, pentru orice eventualitate, şi o mână de alte mărunţişuri care s-ar putea dovedi utile.

După ce şi-a pus purtătorul de plăcuţe şi a ataşat tableta echipei tehnice la chingile de pe pungile pentru încărcătoare, ea a distribuit restul echipamentului pe corp. Raj fusese, de asemenea, destul de amabil să includă o centură de luptă căptuşită cu huse Kydex pentru Glock-ul ei şi pentru Taser. Când a terminat, arăta de parcă ar fi fost pregătită să plece la război.

Bineînţeles, spera să nu fie aşa, dar după această dimineaţă, nu lăsa nimic la voia întâmplării. Închizând portbagajul, s-a urcat pe scaunul şoferului şi a activat contactul. Era timpul să îşi pună planul în aplicare.

CAPITOLUL 39 Dacă exista un lucru pe care Asha îl ştia, acela era cartierul ei. O cunoştea ca-n palmă, pentru că îşi făcuse un scop din asta.

Mutarea din Mumbai în New Delhi a fost un şoc. Era obişnuită cu o casă mereu plină de familie şi de prieteni.

Şi dacă nu era în casa ei, se afla în oricare dintre zecile de case din jurul cartierului ei din Mumbai, care zumzăiau cu la fel de multă viaţă.

În timp ce RAW descurajase să aibă prea multe relaţii ocazionale, Asha nu simţea nimic ocazional în legătură cu vecinii ei din New Delhi. Familia, chiar şi cea adoptată, era ca oxigenul pentru ea. Era complet indiană, iar indienii prosperau prin interacţiunea socială.

Îşi crease o „familie" şi un grup de prieteni cu totul noi în New Delhi, toţi în cadrul cartierului. Ea fusese în casele şi apartamentele lor, iar ei fuseseră în ale ei. Ajutase să aibă grijă de copii şi de animale de companie, condusese oameni la consultaţii medicale şi la aeroport, gătise pentru oameni când erau bolnavi şi îi consolase pe oameni când erau trişti sau singuri. Făcuse totul în mod dezinteresat şi totul îi fusese returnat cu vârf şi îndesat.

Deşi ar fi putut fi tentată să spună că nu şi-a imaginat niciodată că va trebui să folosească una dintre aceste relaţii, sau cunoştinţele despre clădirea unui prieten, pentru slujba ei, ar fi minţit. Unul dintre lucrurile pe care le învăţaseră în timpul pregătirii pentru RAW era că fiecare persoană cu care interacţionai şi fiecare informaţie pe care o întâlneai era valoroasă. Dacă nu astăzi, atunci poate mâine, şi ar trebui să trateze toate acestea ca şi cum ar fi mai preţioase decât aurul. Pentru că, la un moment dat, s-ar putea să fie aşa.

Acest lucru se aplica cu siguranţă situaţiei actuale a Ashei. Deşi nu cunoştea pe nimeni din clădirea în care se poziţionase observatorul de la G-Company, cunoştea câteva persoane din clădirea vecină. Cel mai bine, clădirile fuseseră construite suficient de aproape una de alta încât să poţi sări de pe un acoperiş pe altul.

A găsit un loc lângă faţa clădirii şi a parcat. La ora asta, aproape toată lumea ar fi fost la serviciu. Acestea fiind spuse, ea trebuia să fie atentă. Cu modul în care era echipată, risca să creeze panică.

Plasându-şi căştile wireless în urechea stângă, a făcut o verificare radio. Raj a auzit-o tare şi clar. O clipă mai târziu, Gupta, care îşi scosese casca din servietă, a confirmat că şi el avea un semnal clar.

Totul era în regulă.

Fusese de atâtea ori în clădire încât ştia codul de acces pe de rost. Introducând-o în tastatura de la poartă, a intrat şi s-a îndreptat spre cea mai apropiată scară.

Acoperişul se afla la etajul şase şi a luat-o pe scări cât de repede a putut. Pe tot parcursul urcării, nu văzuse niciun alt suflet.

Ajungând la uşa care ducea afară, a găsit-o încuiată, dar întinzând mâna deasupra ramei – aşa cum făcuse de multe ori cu prietenele ei pentru a bea ceva – a găsit cheia şi a deschis-o.

Ieşind afară, s-a oprit, a întors tableta ataşată în partea din faţă a platformei sale şi le-a dat lui Raj şi Gupta un raport rapid al situaţiei. Până acum, totul decurgea conform planului.

A răsfoit diversele feed-uri şi fluxuri de date. Nu se schimbase mare lucru de când părăsise vehiculul de supraveghere. Echipele G-Company se aflau în continuare în aceleaşi locuri şi, cel mai important, agentul de supraveghere era încă în clădirea de alături. Tot ce trebuia să facă Asha era să se ducă după el.

Aşeză tableta la loc, se duse la parapet şi a judecat distanţa. Apoi a dat înapoi zece metri, a luat-o la fugă şi s-a lansat în aer.

Agentul RAW a aterizat pe celălalt acoperiş şi s-a rostogolit, având grijă în mod deosebit să protejeze mitraliera şi să se asigure că nu-şi deteriora celelalte echipamente.

După o evaluare rapidă, în care s-a asigurat că tot echipamentul ei era bine şi bine fixat, s-a îndreptat spre uşa de serviciu care ducea în clădire şi la parter.

Când a ajuns acolo şi a încercat mânerul, a constatat că fusese încuiat. A băgat mâna într-o pungă ataşată la centură şi a recuperat un set de unelte de forţare a încuietorilor.

În timpul antrenamentului îi fusese inoculat un expert în deschiderea încuietorilor. Era un lucru pe care cu cât îl făceai mai des, cu atât deveneai mai bun. Din păcate, Asha nu mai făcuse nimic de ceva vreme.

Mai mult, se răsfăţase bazându-se pe o armă de forţat încuietori pentru prea multe dintre misiunile ei. Raj nu reuşise să pună mâna pe unul la timp, aşa că înlocuise cu un set standard de târnăcoape. I-a luat câteva momente mai mult decât ar fi preferat, dar în cele din urmă a reuşit să deschidă uşa şi, pregătindu-şi arma, s-a strecurat înăuntru.

Răsfoind tableta, a verificat dacă toţi bătăuşii de la G-Company erau încă la locul lor înainte de a continua să coboare scările. Odată ce a văzut că aşa era, s-a mutat.

Observatorul de supraveghere se afla doar un nivel mai jos şi era încă singur. S-a mişcat repede, dar în linişte – cu grijă să nu-şi dezvăluie prezenţa nimănui.

Ajunsă pe palier, a scanat după orice semn de viaţă înainte de a agăţa stânga şi de a se îndrepta spre apartament.

Oricine era acasă se afla în interiorul unităţii lor, probabil pregătind mai multă mâncare înainte de o nouă noapte de Diwali.

Ajungând în dreptul unităţii cu observatorul, şi-a încetinit atât ritmul, cât şi respiraţia. Încă o dată, a verificat tableta. Singura siluetă solitară era singura din interior.

Cum reuşise bărbatul să aibă acces în unitate era o presupunere a oricui. Poate că avea un fel de legătură cu chiriaşul. Poate că locatarul era la serviciu sau plecat din oraş. Exista, de asemenea, posibilitatea clară ca locatarul să fi fost mituit sau pur şi simplu ameninţat să stea departe până la noi ordine.

Nimic din toate astea nu conta pentru Asha. Nu era treaba ei. Tot ceea ce conta era să intre în acea unitate şi să îl prindă în viaţă pe bărbatul aflat de cealaltă parte a uşii sale.

Ceea ce complica lucrurile era faptul că tipul ăsta avea şase prieteni afară care ar fi venit în fugă la primul semn de probleme. Trebuia să fie rapidă. Trebuia să fie eficientă.

Mai presus de toate, trebuia să fie liniştită. Nu se putea gândi decât la un singur mod de a face asta.

Să spargă uşa sau, mai bine zis, să o arunce în aer, i-ar fi permis să fie rapidă şi eficientă, dar ar fi anulat partea de „linişte” din planul ei.

Trebuia să spargă încuietoarea.

S-a îndreptat până chiar în faţa uşii apartamentului, s-a oprit şi a ascultat. Aruncând o privire spre tabletă, a putut vedea exact unde era poziţionat bărbatul din interior – la un fel de masă lângă una dintre ferestre, cu vedere spre clădirea ei de peste drum.

Lăsându-şi H&K-ul să atârne de praştie pe corp, şi-a scos târnăcoapele, s-a ghemuit în faţa încuietorii şi s-a pus pe treabă.

În timp ce introducea cu grijă târnăcopul subţire, împreună cu cheia de tensionare, s-a străduit să nu facă niciun zgomot. Era îngrijorată că până şi cel mai mic sunet de metal zgâriind metalul împotriva metalului l-ar fi pus pe gânduri pe bărbatul dinăuntru.

Până acum, nu se auzise niciun zgomot. Asta a făcut să fie destul de neliniştită când Raj a spus prin radio: „Nu mişca”.

A făcut cum i-a ordonat, întrebându-se ce naiba se întâmpla.

„Ieşiţi de acolo. Acum.”

Scoţându-şi târnăcoapele, le-a băgat într-un buzunar, a stat cu spatele la perete şi şi-a pregătit arma în timp ce şoptea: „Ce se întâmplă?”.

„Toţi converg spre locaţia ta. Ei ştiu că eşti acolo.”

„Cum?”, s-a întrebat ea cu voce tare, făcând zoom pe tabletă, văzând exact ceea ce Raj vedea pe ecranul lui.

„Trebuie să existe o cameră de luat vederi undeva în apropierea ta.

Trebuie să ieşiţi de acolo. Fă-o acum.”

O cameră? La naiba . Îşi ţinuse intenţionat ochii deschişi pentru camere. Dar tehnologia le miniaturizase atât de mult încât ar fi putut rata una sau mai multe. De fapt, ar fi putut să se holbeze direct la una în timp ce lucra la spargerea încuietoarei şi nici măcar nu-şi dăduse seama. La naiba, îşi repetă ea însăşi.

Cu nevoia de a fi liniştită dispărută şi cu elementul surpriză pierdut, tot ce-i rămăsese era viteza şi eficienţa.

„Intru”, a transmis prin radio.

„Categoric nu. Îţi spun, pentru ultima oară, ieşi naibii de acolo. Este un ordin.”

Din punct de vedere tehnic, Raj avea dreptate. A fost un ordin. Dar nu era unul pe care ea avea de gând să-l respecte. Asta era singura pistă pe care o aveau şi să fie blestemată dacă aveau de gând să o piardă.

Eliberându-şi mâna stângă, a scos un flashbang din dispozitivul de la piept, a scos cuiul şi, păşind în faţa uşii, a trântit-o şi a aruncat dispozitivul înăuntru.

Când a detonat, ea a intrat în spatele ei.

Şi-a măturat arma dintr-o parte în alta, asigurându-se – în ciuda a ceea ce îi arătase echipamentul tehnic – că nu mai era nimeni altcineva de faţă.

Singura persoană pe care a văzut-o a fost bărbatul de la fereastră. Era dezorientat. Lângă piciorul stâng se afla un pistol pe care probabil că îl scăpase. Asha nu a pierdut timpul.

Lăsându-şi pistolul mitralieră să se balanseze pe praştie, a trecut la pistolul cu electroşocuri şi a tras, lovindu-l pe bărbat cu ambele sonde ghimpate, fix în mijlocul pieptului său.

În timp ce călărea fulgerul, musculatura lui s-a gripat şi a căzut, gemând, la pământ.

I-a aruncat pistolul pe podea, a scos o pereche de chingi şi i-a legat mâinile la spate cu fermoar înainte ca acesta să-şi revină. Apoi i-a fixat gleznele şi, dezlipind un cablu de lampă, a legat toate legăturile împreună, astfel încât el nu se putea mişca decât legănându-se pe burtă dintr-o parte în alta.

„Urcă scările”, a spus Raj, mai preocupat în acest moment de siguranţa ei decât de faptul că îi nesocotise ordinul.

Asha s-a uitat la tabletă. „Confirmat. Le văd.”

Patru bărbaţi urcau pe cea mai apropiată scară, în timp ce alţi doi se îndreptau spre cealaltă din capătul îndepărtat al coridorului.

Ea a scanat apartamentul de alături, care era gol. A mai observat şi altceva – unităţile erau oglinzi una a celeilalte şi împărtăşeau acelaşi călcâi al lui Ahile.

India, în general, şi New Delhi, în special, erau afectaţi de construcţii de calitate inferioară. Inspectorii în construcţii erau adesea mituiţi, sau planurile erau depuse, doar pentru a fi reduse şi schimbate după ce erau depuse autorizaţiile de ocupare. Apartamentele erau frecvent, şi în mod ilegal, tăiate în două, dublând potenţialul venitului de închiriere al proprietarului.

Când se întâmpla aşa ceva, era vorba de a face totul pe bani puţini. Nu avea rost să zidim un hol îngust când se putea folosi gips-carton. Iar un hol îngust, închis în gips-carton, făcea două dulapuri cât de cât decente.

Apucând o bucată de ţesătură decorativă atârnată peste canapea, Asha i-a pus căluş prizonierului ei şi s-a îndreptat spre dulap.

Odată ajunsă acolo, nu s-a mai obosit să scoată hainele.

Scoţând tija, a lăsat totul să cadă pe jos. Apoi, ridicându-şi H&K-ul, a tras o ploaie de gloanţe cu amortizor în placa de gips.

Şi-a ejectat încărcătorul uzat, a introdus unul nou şi apoi, folosindu-se de capătul armei, de piciorul încălţat şi de umăr, şi-a croit drum prin gips-carton şi a intrat în dulapul apartamentului de pe partea cealaltă. Închizând uşa primului dulap, a intrat rapid în apartamentul alăturat.

Tocmai îşi recăpătase oficial avantajul.

Ceea ce avea să facă în următoarele nouăzeci de secunde avea să facă toată diferenţa.

CAPITOLUL 40 Î n apartamentul vecin, Asha spărsese deja uşa de la intrare. Plănuise să le întindă o ambuscadă celor patru oameni din Compania G în timp ce treceau în fugă, poate chiar să-i ucidă într-un schimb de focuri dacă colegii lor din cealaltă scară apăreau şi începeau să tragă. Din nefericire, tipii ăştia nu erau atât de proşti pe cât sperase ea că vor fi. De fapt, se pare că erau destul de disciplinaţi.

Echipa de doi de la scara îndepărtată rămase pe loc.

Dintre cei patru bărbaţi din casa scării mai apropiate, doi au coborât pe hol, în timp ce ceilalţi doi au rămas în urmă. Asta însemna că, dacă Asha ar fi păşit în hol după ce ei ar fi trecut, ar fi fost împuşcată în spate. Acesta era un rezultat mai puţin optimist.

În acest moment, singurul plan de atac eficient pe care îl putea vedea era să se întoarcă prin debara, să reintre în apartamentul observatorului şi să îi împuşte pe cei doi bărbaţi atunci când aceştia îşi făceau intrarea. Cu toate acestea, aveau să intre înăuntru aşteptându-se la un atac – mai ales când îşi văzură colega legată cu căluşul şi legată pe podeaua sufrageriei.

Trebuia să existe o altă cale, dar, neavând niciuna, s-a grăbit spre dulap şi spre gaura care ducea prin perete înapoi în celălalt apartament.

Acesta a fost momentul în care vocea lui Raj s-a auzit în căşti.

„Ajutoarele sunt pe drum. Scara de nord.”

Asha se opri şi se uită la tableta ei. Se îndrepta încet pe scări o siluetă singuratică şi ceva mai mare decât celelalte. „Este cine cred eu că este?”, a întrebat ea.

„Da, eu sunt”, a răspuns Gupta prin radio. „Scările astea nenorocite mă omoară, dar aproape am ajuns. Nu pot vedea nimic din ceea ce vezi tu, aşa că spune-mi când, iar eu îi voi elimina pe cei doi bărbaţi din vârf.”

Nu era deloc aşa cum se aşteptase să decurgă lucrurile, dar aprecia ajutorul şi îl accepta oricum ar fi putut să-l primească. S-a mutat rapid înapoi la locul unde fusese poziţionată la uşa din faţă a apartamentului numărul doi.

Schimbându-şi din nou atenţia spre tabletă şi spre bărbaţii care veneau pe hol, le-a măsurat timpul şi a marcat locaţia lui Gupta. „Eşti pe poziţie?”, a întrebat ea.

„Afirmativ”, a şoptit el.

„La semnalul meu, atunci”, a răspuns ea. „În cinci... patru... trei... doi... unu... acum.”

Scara de nord a izbucnit în focuri de armă când Asha a deschis uşa cu piciorul.

I-a luat pe amândoi bărbaţii, care erau înarmaţi doar cu pistoale, complet prin surprindere şi nu ar fi putut să-şi sincronizeze atacul mai perfect. În momentul în care începuseră să se rotească pentru a se adresa împuşcăturilor din spatele lor, ea s-a aplecat pe uşă şi i-a luminat cu mitraliera ei suprimată, lăsându-i să cadă pe loc.

Înainte ca bărbaţii de pe scara de sud să poată riposta, ea s-a ascuns în apartament şi s-a pus la adăpost.

Gloanţele sfâşiau cadrul uşii, dar focurile de armă erau trase pe rând; semiautomate. Cel mai probabil, şi aceşti indivizi foloseau pistoale.

Aruncând o privire pe tabletă, a văzut că Gupta reuşise să le întindă o ambuscadă bărbaţilor în vârful scărilor de nord şi îi eliminase pe amândoi. Asta însemna că această luptă era acum doi contra doi.

Cea mai mare întrebare a ei era ce să facă cu Gupta. Să-l pună să ţină şi să acopere scările de nord, sau să coboare un etaj, să treacă pe scările de sud şi să-i atace pe cei doi trăgători de jos, în timp ce ea îi ataca de acolo de unde se afla – creând, practic, o mişcare în cleşte?

Din păcate, nu a mai apucat să răspundă la propria întrebare. Cei doi trăgători rămaşi se hotărâseră pentru ea.

Încărcând pe hol, unul dintre ei a tras spre poziţia lui Gupta de pe scara opusă, în timp ce celălalt şi-a concentrat focul asupra uşii ei.

Asha a riscat să rupă acoperirea şi a fugit spre dulap şi spre deschiderea către celălalt apartament. Dacă nenorociţii ăştia aveau de gând să ia cu asalt poziţia ei, singurul lucru pe care aveau de gând să-l obţină era să se antreneze.

În timp ce fugea, două gloanţe au pătruns prin uşă şi s-au izbit de pieptul ei, lovind placa de ceramică. Câţiva centimetri în plus în lateral şi ar fi trecut direct prin peretele toracic, perforându-i plămânul şi poate chiar străpungându-i inima – omorând-o pe loc.

Gloanţele erau mari şi zgomotoase – calibru 45, dacă ar fi trebuit să ghicească. Se simţea ca şi cum ar fi fost lovită de o gorilă cu un levier. Cele două lovituri gemene aproape că o lăsaseră fără suflu. Cu toate acestea, ritmul ei nu a încetinit.

Încărcând prin dulap şi prin gaura din gips-carton, a intrat în apartamentul observatorului, cu arma ridicată, gata de atac. S-a oprit doar cât să se asigure că bărbatul de pe podea era încă bine legat şi apoi s-a îndreptat spre uşă. Cei doi trăgători care veneau pe hol aveau să aibă o surpriză.

I-a spus lui Gupta să rămână unde se afla. El fusese deja mai mult decât de ajutor şi ea nu voia să-i pună şi mai mult viaţa în pericol.

La fel cum făcuse când părăsise apartamentul observatorului, la întoarcere închise uşa dulapului din cel de-al doilea apartament. Nu le va lua mult timp să cerceteze locuinţa adiacentă şi să găsească gaura, dar ea nu avea nevoie de mult timp.

Urmărindu-i pe tabletă, a aşteptat până când au intrat în unitatea de alături, apoi s-a strecurat pe hol şi, evitând cadavrele, s-a îndreptat rapid spre ei.

Îi mai rămăsese un singur flashbang. Lăsându-şi arma să atârne, ea a recuperat dispozitivul din dispozitivul de pe piept şi a observat cele două găuri prin care gloanţele pătrunseseră în suportul de plăci de nylon. Unul dintre ei era cât pe ce să lovească flashbang-ul.

Trăgând ştiftul, a ţinut dispozitivul în mâna stângă, în timp ce fixa H&K-ul în mâna dreaptă. Apoi, după ce s-a asigurat prin intermediul tabletei unde se aflau cei doi trăgători, a folosit vârful cizmei pentru a împinge uşa şi a aruncat flashbangul în apartament.

Acesta a explodat cu o explozie puternică şi o străfulgerare orbitoare de lumină. Cum a făcut-o, a lovit uşa cu piciorul până la capăt şi s-a repezit înăuntru.

L-a lovit de două ori pe bărbatul cel mai apropiat de ea, apoi şi-a învârtit arma şi l-a lovit de două ori pe complicele său.

Amândoi au căzut pe podea, morţi, la fel ca şi camarazii lor de pe hol.

Asha le-a dat armele la o parte şi apoi a verificat pulsul fiecărui bărbat, asigurându-se că erau morţi.

Deşi reuşise să evite să fie văzută de vreunul dintre locatarii clădirii, era imposibil ca împuşcăturile să fi trecut neobservate. Probabil că poliţia era pe drum şi urma să sosească în orice moment.

I-a transmis prin radio lui Raj o actualizare şi i-a spus lui Gupta să iasă din clădire acum, cât mai poate.

Mai avea un singur lucru de făcut – interogarea observatorului.

Trecând înapoi prin dulap, a intrat în celălalt apartament şi l-a găsit pe bărbat exact acolo unde îl lăsase. Întorcându-l pe o parte, ea a desfăcut cuţitul ataşat la echipamentul de la piept şi i-a tăiat căluşul din jurul gurii.

„Ştiu că eşti de la G-Company”, a declarat ea. „Vreau să ştiu numele celui care te-a trimis după mine.”

Bărbatul i-a aruncat o privire furioasă.

Asha nu a aşteptat, nu-şi putea permite să aştepte. Luând vârful cuţitului, ea l-a plasat împotriva inghinală a bărbatului şi a împins. A auzit ruptura ţesăturii şi apoi strigătul panicat de durere al bărbatului când lama a tăiat carnea.

„Aga Sayed!”, a strigat el. „A fost Aga Sayed!”

CAPITOLUL 41 „Aga Sayed”, a explicat Vijay în timp ce conduceau de la Jaipur la New Delhi, „este un criminal vicios, care a trăit toată viaţa. Îi place totul. Şi mă refer la tot. Cu cât ceva este mai rău, cu atât este mai atras de el. Nu mă surprinde că este amestecat în toate astea”.

„Deci G-Company a furnizat asasinul, iar Kumars a furnizat motocicleta”, a răspuns Harvath. „Cine a angajat compania G să îl ucidă pe Ritter?”

„Asta o să aflăm”, replicase fostul poliţist. „Dar nu va fi uşor. Nici pe departe. Sayed este unul dintre oamenii de top ai G-Company şi este extrem de bine izolat.”

Schimbând subiectul, Harvath întrebă: „Cum se face că ai ajuns să-i dai lecţii de zbor?”.

Vijay a zâmbit. „Nu este cel mai mândru moment al meu. Eram un tânăr detectiv. Nerăbdător, plin de dreptate şi foarte iute – uneori prea iute la mânie.

„Partenerul meu şi cu mine lucram la un caz de droguri. Unul mare. Aveam un informator care ne furniza informaţii excelente. În cele din urmă, a vrut să îl tragem înăuntru, să îi oferim protecţie. Partenerul meu, care era mai în vârstă decât mine, a spus nu-nu până când cazul nu era complet, nu demontasem reţeaua şi nu făcusem toate arestările.

„Informatorului nu-i plăcea, dar chiar nu avea de ales. A rămas pe loc şi a continuat să ne furnizeze informaţii. Şi într-o zi, nu a reuşit să ia legătura cu noi.

„În acea seară, am mers la el acasă şi i-am găsit cadavrul. A fost bătut până la moarte. Era sânge peste tot, dar sângele nu era numai al lui. Unele dintre ele aparţineau familiei sale”.

„Iisuse”, a spus Harvath. „I-au ucis şi familia?”

Fostul poliţist a clătinat din cap. „Mai rău.”

Harvath nu voia să-şi imagineze ce putea fi mai rău, dar ştia că Vijay era pe cale să-i spună, aşa că a tăcut şi a aşteptat.

„Aga Sayed fusese trimis să se ocupe de informatorul nostru”, a spus bărbatul. „Nu doar pentru a-l ucide, ci pentru a-l face să sufere. Înainte de a muri, informatorul nostru a fost obligat să privească cum soţia lui, apoi mama lui şi, în cele din urmă, fetiţa lui au fost violate. Atunci, şi numai atunci, echipajul lui Sayed a pus capăt suferinţei lui Sayed, împreună cu viaţa lui.”

„Şi eu l-aş fi aruncat de pe un acoperiş”, a afirmat Harvath.

„Acesta nu este sfârşitul poveştii”, a continuat Vijay. „Ne-a luat o săptămână să dăm de urma lui. Ne-am croit drum prin canalele din New Delhi şi prin gunoaiele cu care s-a asociat. Indiferent unde mergeam sau ce făceam, el era întotdeauna cu doi paşi înaintea noastră. Lucram non-stop, dar nu puteam să luăm o pauză. Apoi, am făcut-o.

„Am aflat că urma să se afle la o sală de jocuri de noroc pentru a urmări şi paria pe un meci de fotbal important.

Acolo am decis că îl vom înfrunta.”

„Să-l înfruntăm?” Harvath a repetat. „Ce ziceţi de arestarea lui?”

„Nimeni nu a fost de acord să depună mărturie. Nu cu membri ai echipajului său. Nici măcar pe soţia informatorului sau pe mama acestuia.

Toată lumea se temea de represalii. Fără un martor ocular dispus să meargă împotriva lui în instanţă, nu aveam nimic.”

„Aşa că aţi decis să vă ocupaţi de lucrurile în afara tribunalului.”

„Nu puteam lăsa fără răspuns barbaria pe care o comisese”, a răspuns Vijay. „Chiar dacă ne pierdeam locurile de muncă, eu şi partenerul meu eram hotărâţi să-l facem să plătească.”

Harvath a înţeles impulsul. El însuşi cedase de mai multe ori. Oamenii buni şi capabili care nu făceau nimic în faţa răului erau la fel de vinovaţi de rău ei înşişi.

„Pentru prima dată de când începusem vânătoarea noastră”, a continuat fostul poliţist, „eram la locul potrivit la momentul potrivit. Îl aveam în vizor. Dar când am vrut să facem mişcarea noastră, a fugit.

„Era sezonul musonului. Furtuna din acea noapte a fost oribilă. Abia puteai să vezi un metru în faţa ta. Partenerul meu a alergat după Sayed, iar eu am luat un alt traseu în speranţa de a-i tăia calea.

„Când am ajuns acolo unde credeam că va fi, nu l-am găsit decât pe partenerul meu, cu pieptul şi burta tăiate în două cu o lamă de ras.

„Am chemat asistenţă medicală, am ajutat la împingerea maţelor înapoi în interiorul corpului şi mi-am legat jacheta în jurul mijlocului său pentru a acţiona ca un bandaj de presiune. Nu voiam să-l părăsesc, dar partenerul meu a fost categoric. Sayed trebuia să fie oprit, o dată pentru totdeauna. Aşa că mi-am reluat urmărirea.

„El crezuse că, renunţând la alei şi îndreptându-se spre acoperişuri, ar putea scăpa, dar s-a înşelat.

Ca şi el, crescusem într-unul dintre cartierele mai dure ale oraşului şi, cu mult înainte de a mă gândi vreodată să devin poliţist, fugisem de nenumăraţi poliţişti şi folosisem acoperişurile pentru a le scăpa din mână.

„Avea un avans faţă de mine, dar nu mi-a luat mult timp să îl ajung din urmă. Totul era îmbibat. Fiecare suprafaţă era alunecoasă, iar el era neîndemânatic. Sayed făcuse destule greşeli pentru ca eu să mă întind şi să-l prind din spate.”

„Ai pus mâna pe un psihopat cu o lamă dreaptă?”, a întrebat Harvath. „Din spate? Doamne, Vijay, dacă a existat vreodată un motiv să-ţi foloseşti arma din dotare, acela era. Practic, ca la carte.”

„Ştiu”, a recunoscut bărbatul. „Ai dreptate. Dar eram tânăr, prost şi plin de furie nu numai pentru ceea ce îi făcuse informatorului nostru şi familiei sale, ci şi pentru ceea ce îi făcuse partenerului meu. Să-l

împuşti ar fi rezolvat o problemă, dar ar fi creat un munte de altele. În plus, nu mi-ar fi dat satisfacţia de care aveam nevoie.”

Harvath a apreciat asta. „Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el.

„A făcut exact ceea ce credeai tu că a făcut. S-a învârtit, am prins strălucirea briciului – chiar şi în furtună – şi l-a azvârlit spre mine. Dar mă aşteptam la asta.”

„Înseamnă că i-a fost dor de tine.”

„Da”, a spus fostul poliţist, „dar nu cu mult. Mi-a retezat haina, chiar sub subsuoara stângă. Aproape m-a nimerit.”

„Şi tot nu l-ai împuşcat.”

„Nu, nu l-am nimerit. Dar i-am dat un mic sfat de la acoperiş la acoperiş. L-am bătut pe nenorocitul ăla până la un centimetru de viaţă, l-am aruncat în clădirea următoare, i-am dat o şansă să-şi tragă sufletul şi am început din nou tot procesul.”

„Când a aflat că nu poate zbura?”

„Pe ultimul acoperiş. Am judecat greşit distanţa. Nu l-am aruncat destul de tare. Greşeala mea.”

Harvath a chicotit. Chiar nu era nimic mai bun decât un poliţist deştept. „Bănuiesc că partenerului tău nu i-a fost teamă să depună mărturie împotriva lui.”

„Nu a fost. Aga Sayed a replicat, acuzând brutalitatea şi comportamentul necorespunzător al poliţiei. Din nefericire pentru el, nu existau martori oculari care să-i susţină afirmaţiile, ci doar rănile pe care le suferise în timp ce fugea de acest detectiv.

„Sayed a avut noroc şi a atras un judecător care era blând cu criminalitatea şi dur cu poliţiştii. Sentinţa sa a fost de cincisprezece ani.

A servit cinci ani”.

„Cum rămâne cu partenerul tău?”

„Asta a fost tot pentru el. Soţia lui a vrut să-l scoată. Copiii lui au vrut să-l scoată. Şi, la un anumit nivel, şi el a vrut să iasă. Aşa că s-a retras.”

„Ce s-a întâmplat cu tine?”

Vijay a zâmbit. „Am fost promovat.”

Harvath a clătinat din cap şi a zâmbit. „Bineînţeles că da. Orice alt final pur şi simplu nu s-ar fi potrivit cu povestea asta.”

„Nu cumva băieţii buni câştigă întotdeauna?”

„Din păcate”, a răspuns Harvath, „singurul loc în care băieţii buni câştigă întotdeauna este în filme”.

„Ei bine, în filmul ăsta”, a exclamat fostul poliţist, arătând spre ei doi, „ar fi bine să existe un final fericit.

Pentru că dacă există un lucru pe care îl cerem în India, acela este finalul fericit.”

„Şi dacă există un lucru pe care îl cerem în America, este ca dreptatea să fie făcută înainte de a exista un final – fericit sau nu.”

„Să sperăm că ambele audienţe primesc ceea ce îşi doresc”, a spus Vijay, întinzând pumnul.

Harvath a dat o lovitură şi a privit cum în faţa lor se vedea maiestuosul oraş New Delhi.

CAPITOLUL 42 N ew Delhi era tot ce se aşteptase Harvath să fie – congestionat, zgomotos, frenetic, murdar, colorat, vibrant, energic şi viu, debordând de umanitate. Erau copaci peste tot.

Scuterele s-au luptat cu autoutilitarele, care s-au luptat cu taxiurile, care s-au luptat cu autobuzele, care s-au luptat cu camioanele.

Era o simfonie a haosului. Toată lumea se grăbea, se lupta pentru poziţie, cel puţin până la următorul semafor roşu, când şoferii se aplecau pe geam şi râdeau şi discutau unii cu alţii.

Unele dintre lucrurile pe care Harvath le-a văzut erau la un cu totul alt nivel de frumuseţe – culorile sarisurilor strălucitoare ale femeilor, cărucioarele de pe trotuare care explodau cu fructe şi legume, sanctuarele şi templele picurând de flori.

Unele lucruri erau sfâşietoare – sărăcia cruntă, boala, gunoiul şi mizeria.

Apoi erau lucruri pe care nu le mai văzuse niciodată – cum ar fi traficul, pe o arteră principală, care se oprea cu răbdare, permiţând unei vaci rătăcite să traverseze nestingherită. Nimeni nu a claxonat măcar o dată. India nu semăna cu nicio altă ţară pe care o vizitase vreodată.

Vijay a explicat că erau norocoşi să aibă parte de o astfel de zi cu aer curat. Când plecase din New Delhi, nu reuşise să lase capota Jaguar-ului decât după ce se afla la o jumătate de oră în afara oraşului. Smogul fusese atât de puternic.

Harvath primea o altă introducere grandioasă într-unul dintre cele mai incredibile oraşe din India.

Fostul poliţist dăduse şi primise mai multe apeluri telefonice în timpul călătoriei lor – toate în hindi rapidă, presărate cu cuvinte în engleză. Îşi lucra contactele, încercând să obţină o pistă despre locul unde se afla Aga Sayed.

Până acum, totul fusese un eşec.

Aceasta era partea oricărei misiuni pe care Harvath o ura cel mai mult – când începea să se împotmolească.

În timp ce desfăşurarea supravegherii sau trecerea orelor – uneori chiar zile întregi – într-un loc ascuns era adesea plictisitor de plictisitor, faptul că toate pistele tale se epuizau se putea dovedi a fi un semnal de moarte pentru o operaţiune.

„Dacă aveai de gând să-i forţezi mâna şi să-l scoţi la lumină, cum ai fi făcut asta?” Harvath a întrebat.

Vijay s-a gândit o clipă şi a răspuns: „Aş lua ceva ce îi aparţinea. Ceva foarte important.”

„Are o soţie? Cu prietena? Copii?”

„Toţi tipii ăştia au prietene. Niciuna dintre ele nu se situează foarte sus pe scara importanţei. Sunt nişte jucării. „Obiecte de plăcere.”

„Trebuie să existe ceva la care să ţină suficient de mult încât să rişte totul pentru asta”, a spus Harvath.

„Presupun că, dacă ai interceptat o încărcătură de droguri de la G-Company sau ai furat o grămadă de contrabandă valoroasă, s-ar putea să se expună. Dar, cel mai probabil, ar trimite o armată de huligani după tine.”

Asta nu-i ducea nicăieri. Trebuia să existe o modalitate de a-l face pe Aga Sayed să apară. „Dacă nu putem lua ceva de la el, cu ce îl putem momi?

Ce ar fi prea bun pentru el, personal, ca să renunţe?”.

„Asta e cu totul prea uşor”, spuse Vijay. „Îi dăm pe mine.”

„Tu?”

„Bineînţeles, pe mine. L-am prins. L-am trimis la închisoare. Şi i-am făcut atâtea pagube când l-am aruncat de pe acoperişul ăla, încât trăieşte într-o stare constantă de durere artritică. Crede-mă, nu trece o zi fără să se gândească la mine; nu trece o furtună în care să nu-mi blesteme numele şi să nu-şi dorească moartea mea.”

„Din păcate”, răspunse Harvath, „asta e un pod prea departe. Statele Unite nu te vor folosi ca momeală.

Asta depăşeşte cu mult ceea ce ai fost plătit.”

„Atunci am renunţat.”

„Nu, nu-i adevărat. Eşti unul dintre cei mai buni FSN/I cu care am lucrat vreodată. Ambasada e norocoasă că te are.

„Nu-şi pot permite să te piardă.”

„Când te las la hotel, o să-mi scriu demisia de mână. Poţi decide ce vrei să faci cu ea.”

Harvath a clătinat din cap. „Ţi-am spus deja. Nu va fi acceptată.”

„Ăsta e lucrul amuzant la demisii. Dacă demisionez, demisionez. Chiar nu poţi face nimic în privinţa asta”.

Omul avea dreptate. Cu toate acestea, Harvath nu voia să rişte astfel viaţa fostului poliţist. Nu se ştia ce ar fi făcut Sayed dacă l-ar fi putut avea pe Vijay în vizor. „Vom găsi o altă cale de a-l găsi.”

„Oare?”, a întrebat bărbatul. „Poate că am putea pune la cale o operaţiune, aşa cum face poliţia voastră din New York la fiecare câţiva ani. Putem să luăm legătura cu Sayed şi să-i spunem că a câştigat abonamente la echipa sa favorită de fotbal sau de cricket. Apoi, dacă apare în persoană pentru a-i revendica, îl putem prinde”.

Harvath a zâmbit. „Ştiţi că asta a fost dintr-un film cu Al Pacino, nu?”.

„Are un final fericit?”

Harvath şi-a ridicat mâna dreaptă şi a înclinat-o dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi spus, într-un fel . „Se face dreptate în cele din urmă?”, a întrebat fostul poliţist.

„Băiatul bun îl ucide pe cel rău aruncându-l pe fereastră, aşa că, da, se face dreptate.”

„Atunci s-a rezolvat.”

Harvath s-a uitat la el. „Ce s-a stabilit?”

„Ne ducem după Sayed. Ne folosim de mine ca momeală.

Şi de data asta, ca să se facă dreptate, am nevoie doar de fereastra potrivită, sau de un acoperiş mai înalt.”

Vijay sunase la ambasadă şi le ceruse să-i rezerve lui Harvath o cameră la hotelul Oberoi, chiar lângă clubul de golf din New Delhi.

După ce rezervarea a fost făcută, Harvath i-a trimis un mesaj lui Lawlor şi i-a cerut să continue să plătească pentru Fairmont din Jaipur şi să stabilească plata şi pentru Oberoi.

Lawlor a confirmat cererea şi i-a spus lui Harvath să ia legătura cu el imediat ce se cazează.

„Nu vei fi împroşcat cu petale de trandafiri”, a declarat fostul poliţist în timp ce au tras pe aleea lată din faţă, „dar cred că vei găsi serviciul excepţional.”

„Excepţional” s-a dovedit a fi un eufemism. Oberoi era unul dintre cele mai luxoase hoteluri în care Harvath pusese vreodată piciorul. Între acesta şi Fairmont Jaipur, el s-a convins rapid că nimeni nu face luxul ca în India.

Amplasat pe un teren extrem de luxuriant de cinci acri de pământ, Harvath primise un apartament elegant, modern şi de bun gust, cu o privelişte incredibilă asupra terenului de golf.

Aşezându-şi valiza pe suportul de lângă dulap, l-a sunat pe Lawlor prin intermediul aplicaţiei criptate înainte de a începe să despacheteze.

Nu a existat niciun preambul prietenos; nicio discuţie. Era mult prea târziu în Virginia de Nord. „Ce aveţi pentru mine?”, a întrebat bărbatul când a răspuns la telefon.

Harvath îi făcuse un SITREP scurt, dar amănunţit, dezvoltând elementele doar atunci când i se cereau clarificări suplimentare.

După ce a fost abordat tot ceea ce avea legătură cu misiunea sa în India, Lawlor i-a furnizat un SITREP al său.

„Nicholas a fost atacat din nou. Nina era cu el când s-a întâmplat”.

„Sunt în regulă? Ea este bine? Cum rămâne cu copilul?”

„Când a ajuns ambulanţa acolo, era în travaliu şi sângera destul de rău. Acum e în operaţie.”

„Ea şi copilul vor fi bine?”

„Doctorii nu sunt siguri”, a spus Lawlor. „Nu încă.”

„Deci au fost loviţi la casa sigură?”

„Nu. Nicholas a insistat să se întoarcă acasă. Nu voia să fie alungat din propria casă. Voia ca Nina să se poată odihni pentru naştere în patul lor.”

„E mândru, tipul ăsta”, a spus Harvath. „Totuşi, ar fi trebuit să se aştepte la asta.”

Lawlor a fost de acord. „Şi-a dat seama că va fi aşa. Sutton a măturat pădurea şi indicase locul în care atacatorul se instalase prima dată. Nicholas a minat apoi întreaga zonă cu dispozitive antipersonal.

Când a avut loc al doilea atac, a detonat totul. L-a ucis pe atacator şi a declanşat un nou record de apeluri simultane la 911 în Virginia de Nord”.

„Nicholas este bine? „Câinii?”

„Toată lumea este bine, inclusiv echipa lui de securitate. Vom fi datori ATF-ului o mulţime de favoruri pentru că a îngropat asta, dar dacă nu ar fi făcut ceea ce a făcut, nu se ştie cât de rău ar fi fost de data asta.”

Harvath s-a aşezat pe marginea patului. „Ce ştii despre atacator?”

„De naţionalitate chineză. Are 24 de ani. Avea o viză de student şi studia fizica aplicată la MIT. Absentase de la cursuri în ultimele două zile.”

„Altceva în trecutul lui?”

„Vrei să spui trecutul ei”, a spus Lawlor, corectându-l.

„Atacatorul era de sex feminin?”

„Da.”

„La fel ca mine...”

„La fel cum ai proiectat”, a spus Lawlor, terminându-i fraza în locul lui. „Chinezii sunt din ce în ce mai disperaţi şi tacticile lor reflectă acest lucru. Ei speră că pot avea mai mult succes dacă folosesc agenţi de sex feminin.”

„Nu a funcţionat de data asta, nu-i aşa?”.

„Judecând după cât de mult din ea este împrăştiată pe proprietatea lui Nicholas, nu, nu a făcut-o.”

„Ştim ceva despre trecutul ei?”

a întrebat Harvath. „Lucra pentru serviciile secrete militare chineze? Serviciile secrete de stat? Avem absolut nimic despre ea?”

„Nu era remarcabilă. Curat. Nici un steag. A trecut cu bine de procesul de viză.”

Harvath a clătinat din cap. „1,4 miliarde de oameni.

Bine aţi venit la următorul furtun de incendiu cu care ne vom îneca.

Beijingul nu are de gând să trimită decât agenţi curaţi şi fără importanţă. Au o rezervă nesfârşită.

Suntem terminaţi.”

„În continuare, poate”, a răspuns Lawlor. „Dar acum, de data asta, am avut noroc.”

„Cum aşa?”, a întrebat el, înviorându-se.

„Avem arma.”

„Aveţi arma? Dispozitivul Sindromul Havana?”

„Gloanţele de lut ale Sfântului Nicolae chiar au făcut un număr pe ea”, a spus Lawlor, „dar da, o avem. DARPA o demontează în timp ce vorbim”.

„Şi are ştampilat MADE IN CHINA peste tot, nu-i aşa?”. a glumit Harvath.

„Poate că este acoperit de sânge fabricat în China”, a răspuns Lawlor, „dar duşmanii noştri sunt mult mai inteligenţi decât atât. Nu mă aştept ca nimic din această armă să fie urmărit până la Beijing. Sau în Hong Kong. Sau Shanghai. Sau Huaibei. Este una dintre primele arme fantomă de pe câmpul de luptă al secolului XXI”.

„Aşadar, aveţi o armă. Un singur agent. Foarte bine, a spus Harvath. „Dar de unde ştim că nu sunt mai multe? De unde ştim că nu-l vor lovi din nou?”.

„Ca să fiu sincer, nu ştim.”

„Exact. Tocmai de aceea vreau să mă aduci înapoi.”

„Acum?”, a spus Lawlor. „În timp ce sunteţi în mijlocul unei operaţiuni?”.

„Trimiteţi-i pe Staelin şi Haney. Trimiteţi-l pe Preisler.

Iisuse, trimite-l pe Johnson. Nici măcar el nu putea să strice asta.”

„Scot, nu pot...” „Gary, ascultă-mă”, l-a întrerupt Harvath. „Eu sunt singura familie pe care o are Nicholas. El ar renunţa la tot ca să mă ajute. Chiar acum, trebuie să renunţ la tot ca să-l ajut.”

„Nu.”

„Nu?”

„Nicholas o are pe Nina şi ei se au unul pe celălalt, precum şi copilul – despre care am toate aşteptările că va fi bine. Nick l-a împroşcat pe agentul care a fost trimis să-l atace. Veştile circulă repede, dar pe distanţe lungi şi în situaţii ca aceasta, nu circulă bine. Beijingului îi va fi greu să se regăsească şi să-şi dea seama ce s-a întâmplat mai exact.

„Va exista incertitudine în sus şi în josul rândurilor în China. Putem folosi asta în avantajul nostru. Concluzia este că ne aflăm la jumătatea drumului şi cu siguranţă nu schimbăm calul. Dacă vrei să-l ajuţi pe Nicholas, termină-ţi misiunea şi apoi întoarce-te acasă. Este clar?”

„Cristal”, a răspuns Harvath. „Vreau doar un singur lucru de la tine”.

„Ce-i asta?”

„Toate opreliştile sunt scoase pentru Nicholas, Nina şi copil. Au parte de cei mai buni doctori, de cea mai bună protecţie, de toate. Nimic nu este cruţat. Nici o piatră nu este lăsată neîntoarsă. Facem tot ce putem pentru ei.”

„Bineînţeles”, a afirmat Lawlor. „Nicholas este unul dintre noi.

Avem grijă de ai noştri.”

„Bine”, a spus Harvath. „Mulţumesc.”

„Şi dumneavoastră? Poţi să rămâi concentrat pe ceea ce trebuie să faci?”

„Absolut. Dar, când totul va fi gata, vreau să îmi promiţi că, chiar dacă nu are legătură cu misiunea mea, mi se va permite să mă duc după oricine a autorizat să îi vizeze pe Nicholas şi Nina.”

A existat o pauză înainte ca Lawlor să răspundă. „Prin toate mijloacele”, a spus el. „Ceva îmi spune că nu va trebui să munceşti din greu pentru a căuta o legătură. Va fi acolo. Singura întrebare este: „Cât de mult se va înrăutăţi totul până când îl vom găsi?”.

CAPITOLUL 43 B EIJING C olonel Yang Xin problemele de stomac ale colonelului Yang Xin se agravau de la o oră la alta. Agentul său cu sediul în America ratase a treia fereastră de comunicare la rând. Acesta nu era un semn bun. De fapt, era un semn foarte rău.

După primul ei atac asupra acelui mic ticălos, ea trimisese un raport de situaţie excelent. Îi dăduse Trolului, conform instrucţiunilor, o explozie completă a armei cu energie dirijată, debilitându-l complet.

Apoi rămăsese ascunsă în pădurea de la marginea proprietăţii sale şi aşteptase până când ambulanţa îl luase cu ea, înainte de a pleca ea însăşi.

Existau motive pentru care nu ar fi putut să raporteze încă? Desigur, dar niciunul dintre ele nu era bun. Putea să fi avut un accident sau să fi fost reţinută de autorităţi, ambele situaţii putând duce la descoperirea armei sale.

Prioritatea ei numărul unu, şi îi fusese băgată în cap, nu era ţintirea Trolului şi a celorlalţi membri ai Grupului Carlton. Nici măcar nu pusese în scenă un atac reuşit asupra lui Scot Harvath însuşi. Era pentru a se asigura că arma nu va cădea în mâinile inamicului. Indiferent de costuri, nici americanii şi nici altcineva nu trebuiau să se apropie de ea.

Introducerea armei în Statele Unite, bucată cu bucată, fusese un efort herculean. Nu se puteau face prea multe prin intermediul pungilor diplomatice.

Odată ce toate componentele armei se aflau pe teritoriul american, trebuia să fie reasamblate. Asta însemna că unul dintre creatorii dispozitivului, cineva de la Comisia pentru Ştiinţă şi Tehnologie, trebuia adus în Statele Unite pentru a supraveghea procesul. Persoana respectivă trebuia să fie sută la sută curată – să nu se afle pe radarul niciuneia dintre agenţiile americane – şi trebuia să aibă suficientă pregătire în domeniul comerţului, astfel încât să nu trezească suspiciuni sau să cadă sub supraveghere în timp ce se afla în Statele Unite.

Apoi, în cele din urmă, arma trebuia să fie testată.

În timp ce exista o multitudine de subiecţi de testare care împânzeau închisorile chineze şi lagărele de concentrare, America era diferită în această privinţă. Experimentele trebuiau să fie efectuate pe subiecţi care nu puteau sau nu voiau să raporteze simptomele lor.

Yang nu dorea ca guvernul american să înceapă să vadă „Sindromul Havana”, aşa cum îl numise, pe ţărmurile lor, până când nu era pregătit să îl dezlănţuie complet. Şi astfel, au concentrat dispozitivul asupra persoanelor fără adăpost, pe o perioadă de două săptămâni, de-a lungul coastei de est.

A fost un succes fără rezerve. Comisia pentru Ştiinţă şi Tehnologie s-a întors în China, iar agentul Yaomo al lui Yang, cu sediul în Boston, a început să vizeze cu atenţie diferiţi angajaţi şi funcţionari ai guvernului

american. Panica s-a instalat instantaneu şi a putut fi simţită de pe coridoarele puterii din Washington până la Naţiunile Unite din New York. Nimeni nu ştia unde şi când avea să aibă loc următorul atac. Acum, nici Yang nu a făcut-o.

Dacă femeia nu reuşea să se materializeze pentru a patra fereastră de comunicare, avea să fie nevoit să lanseze o operaţiune de salvare.

O operaţiune de această natură era, însă, una dintre cele mai periculoase pe care le putea autoriza. Puneai un alt agent în pericol şi îl expuneai la o serie de rezultate potenţial dezastruoase.

De asemenea, nu orice agent putea fi însărcinat cu o operaţiune de salvare – mai ales una în care atât oamenii, cât şi materialul erau în pericol. Era nevoie de un operator de elită. Cineva excepţional de priceput, cu o determinare unică de a duce misiunea până la capăt, indiferent de ceea ce se întâmpla şi indiferent de riscurile personale. Nu exista decât o singură persoană la care Yang se putea gândi care să se potrivească atât de perfect.

Când a venit şi a trecut a patra fereastră fără nicio comunicare, s-a îndreptat spre seiful său, l-a deschis şi a scos un dosar conţinut într-un plic negru.

Aşezându-l pe birou, a scos un vechi desfăcător de scrisori pe care nu-l mai atinsese de ani de zile. Odată ce a spart sigiliul gros de ceară, nu va mai exista cale de întoarcere.

S-a oprit pentru o clipă şi şi-a trecut degetele peste emblema şi literele în relief – Departamentul de Stat Major Comun al Biroului de Informaţii al Comisiei Militare Centrale .

Sub el se afla o indicaţie de secretizare a securităţii naţionale.

Dosarul purta una dintre cele mai înalte şi mai sensibile clasificări din Armata Populară de Eliberare. Conţinutul dosarului era considerat a fi de domeniul secretelor de stat, care includea programele spaţiale şi de arme nucleare ale Chinei. A strecurat desfăcătorul sub ceară şi a rupt sigiliul.

Deschizând plicul, a scos dosarul. Pagina de titlu conţinea doar două cuvinte înfricoşătoare: Nume de cod-Carbon.

Durerea de stomac a lui Yang s-a intensificat. Se simţea de parcă cineva tocmai trecuse peste mormântul său.

Cu toate acestea, a întors pagina şi a început procesul de activare. Era pe cale să deschidă porţile iadului.

Ceea ce avea să se vorbească în anii următori era ceea ce făcuse demonul proaspăt dezlănţuit în urmărirea scopului său.

Cu toate acestea, Yang nu s-a putut abţine să nu se întrebe cum va fi ţinut minte rolul său în a ajuta creatura să scape de legăturile sale.

A lui nu era decât întoarcerea unei chei într-o încuietoare. Cu toate acestea, la fel de sigur ca soarele va răsări, el va fi responsabil pentru fiecare picătură de sânge pe care o va vărsa acel monstru. Iar agentul

cunoscut sub numele de Carbon era cea mai însetată de sânge bestie pe care China o dezlănţuise vreodată asupra oricăruia dintre duşmanii săi.

CAPITOLUL 44 N EW D ELHI V ijay avea un plan în minte în ceea ce-l priveşte pe Aga Sayed, dar trebuia să pună la punct câteva lucruri. De asemenea, dorea să petreacă câteva ore cu familia sa. Până la urmă, era Diwali.

L-a întrebat pe Harvath dacă vrea să li se alăture la cină şi să experimenteze pe viu un adevărat festival indian.

Harvath i-a mulţumit, dar a spus că, după incidentul cu piperul fantomă, probabil că nu va mai avea încredere în el niciodată. Vijay râsese şi îi spusese că, dacă se răzgândea, tot ar fi fost binevenit. Aparent, atât soţia lui, cât şi soacra lui erau nişte bucătari excelenţi.

Oricât de ispititoare ar fi fost oferta, Harvath s-a bucurat de ideea unei mici pauze. Cu doar două zile în urmă, fusese literalmente lovit de un camion – şi se simţea ca atare.

Chemându-l pe căpitanul de clopot, i-a promis omului un bacşiş foarte bun dacă va lovi cât mai multe dintre maşinile de gheaţă ale hotelului şi va aduce toate cuburile până în camera lui. Voia să facă cea mai rece şi mai lungă baie de gheaţă din lume.

În timp ce îl aştepta pe portar, a profitat de minibar-ul apartamentului şi şi-a turnat un bourbon. Doar un pic de ceva care să îl liniştească, să amorţească durerea şi să îl ajute să se relaxeze.

După ce a turnat destulă gheaţă în cada masivă, i-a dat bacşiş portarului, a activat lumina „nu deranjaţi” de pe uşă şi a umplut vasul până la capăt cu apă.

Să se strecoare înăuntru a fost ca şi cum ar fi făcut un salt polar. Indiferent cât timp trecuse de la antrenamentul său de SEAL, nu-şi pierduse niciodată ura profundă şi permanentă pentru apa rece.

Neavând acces la analgezice sau la un chiropractician care să-i pună la loc nenumăratele coaste şi vertebre deplasate, acesta era cel mai bun medicament pe care îl avea la dispoziţie.

Sorbindu-şi bourbonul, a încercat să nu se concentreze asupra frigului.

Cu cât stătea mai mult timp în cadă, cu atât tortura avea să fie mai reparatoare.

Nu-i mai fusese atât de frig de când elicopterul rusesc în care zbura se prăbuşise în ocean, deasupra Cercului Arctic. Singura dată când îi fusese mai frig fusese atunci când căzuse într-un râu îngheţat în Rusia şi începuse să aibă halucinaţii.

Era ciudat cum, mai mult decât antrenamentul său de SEAL, cele mai rele experienţe pe care le avusese cu frigul implicau întotdeauna Rusia. Aceea era o ţară pe care, dacă nu o mai vedea niciodată, ar fi fost prea devreme. Nu avea o problemă cu poporul rus. Guvernul lor, însă, îl dispreţuia cu pasiune.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru China. Oamenii săi, în general, erau decenţi, onorabili, muncitori. Dar Partidul Comunist Chinez era un regim absolut oribil. Aceştia au înrobit, au măcelărit şi au asuprit oameni la o scară care, la fel ca atrocităţile Rusiei, ar fi trebuit să fie o ruşine la nivel mondial.

Faptul că Statele Unite au rămas atât de dependente de producţia chineză era o pată neagră pe presupusa lor credinţă în libertatea individuală şi drepturile omului.

Harvath îşi iubea ţara, profund, dar relaţia acesteia cu China era o sursă constantă de frustrare şi furie pentru el. Iar evenimentele recente în care au fost implicaţi Ritter, Nicholas şi Nina nu făcuseră altceva decât să-i întărească ura faţă de PCC.

Luând o înghiţitură de bourbon, a încercat să îndepărteze frigul, precum şi comuniştii chinezi fără Dumnezeu, din mintea lui. Nu a funcţionat. Singurul lucru care îl ţinea în cadă era să fie supărat, aşa că a permis ca furia sa faţă de ambele să îl inunde.

În cele din urmă, când nu a mai putut suporta, a ieşit şi a făcut un duş cald, lung şi plăcut.

Stând sub capul de ploaie, cu jeturile care se îndreptau spre el dinspre pereţi, a lăsat apa să îl bată până la o stare de transă.

I-a permis minţii sale să renunţe la lucrurile rele. S-a gândit numai la lucruri bune. S-a gândit la Sølvi în Oslo, la nunta lor şi la faptul că o va revedea curând.

S-a gândit la Nicholas şi Nina, şi la copilul lor, şi a sperat că totul va fi bine.

Şi s-a gândit că va pune mâna pe persoana responsabilă de uciderea lui Eli Ritter şi şi-a imaginat cum ar fi să o vadă murind.

Deşi nu era la acelaşi nivel cu satisfacţia lui Nicholas de a-l ucide pe cel care îl atacase pe el şi pe familia sa în casa lui, se gândea că ar fi fost pe-aproape.

Harvath nu era nimic dacă nu era loial. În plus, răzbunarea era o specialitate a lui. Nimeni nu-i nedreptăţea pe cei la care ţinea fără să plătească pedeapsa maximă şi completă.

Ieşind din duş, şi-a pus unul dintre celebrele halate de baie de la Oberoi, s-a bărbierit şi şi-a pregătit un espresso.

Faptul că în scurt timp avea să se amestece în lumea interlopă din New Delhi părea aproape suprarealist. De la un avion de transport rece şi zgomotos la două hoteluri de lux la rând, lumea spionajului nu era nimic altceva decât inconsecventă şi total imprevizibilă.

A setat o alarmă şi a închis ochii, sperând să prindă puţin somn, dar nu a reuşit să se lase dus de val decât vreo douăzeci de minute înainte de a se trezi din nou, complet treaz.

Creierul lui putea fi agitat, necooperant, atunci când era în misiune şi încerca să proceseze o mulţime de informaţii. I-ar fi plăcut să fi prins ceva mai mult de douăzeci de minute, dar era bucuros că le avusese. Douăzeci de minute erau mai bune decât nimic.

Apucând meniul, a sunat la room service şi a comandat cina. Nu ştia când avea să aibă ocazia să mănânce din nou, iar dacă o făcea acum, la hotel, nu risca să se îmbolnăvească mai târziu comandând ceva de la un vânzător ambulant din mers.

Mâncarea a venit pe un cărucior acoperit cu pânză, cu tacâmuri de argint lustruite şi pahare de cristal tăiate manual.

Tot ce comandase era acolo – aperitive multiple, bogate în proteine şi legume complet gătite. Conform cererii sale, nu era nici pâine, nici unt, la vedere.

Pe lângă o carafă de cafea, erau două sticle mari de apă. Pornind ştirile prin satelit pentru a se pune la curent cu ceea ce se întâmpla acasă, s-a aşezat şi a înghiţit mâncarea.

La Washington, era o porcărie tipică. Cele două părţi nu au putut lucra împreună. Acei reprezentanţi care au dorit să treacă dincolo de culoar şi să încerce un compromis au fost etichetaţi de marginali din partidele lor drept vânduţi şi chiar „trădători”.

Harvath ura internetul. Ura şi mai mult complexul mediatic politic. O grămadă de măgari cu gură mare din stânga şi din dreapta se îmbogăţeau fomentând conflicte şi convingându-i pe americanii buni că modul lor de viaţă era distrus de cealaltă parte.

Adevărul era că americanii o duceau mai bine decât orice alt popor în orice alt moment al istoriei. Statele Unite se aflau în vârful muntelui – dacă ne înclinam prea mult spre stânga, prea mult spre dreapta, înainte sau înapoi, riscam să pierdem totul.

În loc să-i lăsăm pe idioţii de la televizor, de la radio şi de pe internet să ne convingă că vieţile noastre bune sunt groaznice, trebuia să practicăm recunoştinţa. Numai recunoscând cât de bine am avut-o şi fiind recunoscători pentru ea am putea spera să o păstrăm pentru generaţia următoare.

Sincer, erau zile în care prostia galopantă din Statele Unite îl făcea pe Harvath să vrea să-şi sugă Glock-ul.

O mulţime de oameni erau bine intenţionaţi, dar erau leneşi.

Nu şi-au exercitat îndatoririle de bază ale unui bun cetăţean.

Ei credeau orice şi tot ceea ce le apărea pe ecranul telefonului sau al computerului. Ei credeau că dacă se aflau într-un grup, sau într-o hrană, de oameni cu aceleaşi păreri, toate informaţiile care le erau împinse erau adevărate. Nu-şi dădeau seama că spaţiile de informare în care te simţeai cel mai în siguranţă erau cele în care duşmanilor Americii le plăcea să-şi semene propaganda şi dezinformarea.

Harvath îşi iubea concetăţenii, dar îi detesta pe cei care nu se deranjau să verifice faptele pe care le citeau şi le auzeau. A fi un administrator responsabil al republicii americane însemna să facă munca grea de a fi informat în mod veridic.

Tocmai îşi terminase de mâncat când Vijay i-a trimis un mesaj şi i-a spus că va coborî să-l ia într-o jumătate de oră.

CAPITOLUL 45 „Care este planul tău?” a întrebat Harvath în timp ce introducea un CD cu Sly and the Family Stone în playerul Jaguar-ului.

Aerul de seară era încărcat de umiditate.

Se anunţau furtuni pentru mai târziu. Vijay avea plafonul coborât şi aerul condiţionat pornit.

„Să înţeleg că nu-ţi place”, a răspuns fostul poliţist în timp ce au ieşit de pe aleea hotelului.

„Nu e vorba că nu-mi place. Este că o urăsc.”

Bărbatul a zâmbit. „Nu contează calitatea capcanei. Este vorba de calitatea momelei”.

„Ceea ce este o tâmpenie completă şi totală”, a spus Harvath. „Dacă te-am arunca într-o groapă cu şerpi, împotriva unui singur şarpe, ar fi un lucru. Cel puţin ai fi capabil să te concentrezi asupra pericolului. Dar ceea ce ceri este să fii aruncat într-o groapă plină cu Dumnezeu ştie câţi şerpi. Este o idee oribilă.”

„Ţi-am spus. Aga Sayed este bine izolat. Aşa ajungem la el. Acum, întreabă-mă cum a fost Diwali-ul meu.”

„Cu toată sinceritatea, Vijay, nu-mi pasă cum a fost Diwali-ul tău. Vreau să pun la punct acest plan stupid al tău. Chiar dacă ai fi încă un poliţist activ, ceea ce nu eşti, nu aş vrea să intru în asta cu nimic mai puţin decât cu o întreagă secţie de poliţie plină de ofiţeri care să ne susţină.”

„O să fie bine”, a răspuns bărbatul, bătând din volan în ritmul melodiei clasice funk „Thank You (Falettinme Be Mice Elf Agin)”.

„Poţi să mai spui asta de încă o sută de ori, dar nu va deveni mai adevărat. Aceasta este o operaţiune sinucigaşă. Planul tău este să intri într-un club de noapte deţinut de Sayed, cu oameni plătiţi de el, şi să ieşiţi îmbrăţişaţi unul în jurul celuilalt ca doi tineri căsătoriţi. Eşti nebun. Nu se va întâmpla niciodată”.

„Ca să fie clar”, a precizat fostul poliţist, „nu mă aştept ca el să plece de bunăvoie cu mine. De aceea am o armă.”

„Şi dacă nu merge?”

„De aceea ai o armă. Cea pe care ţi-am dat-o.”

„Există vreun cuvânt hindi pentru lunatic?”. Pentru o persoană absolut nebună?” întrebă Harvath.

„Pentru că dacă există, o să încep să-l folosesc. „Poate că asta va ajunge la tine.”

El a râs. „Chutiya este cuvântul care se apropie cel mai mult.”

„Râzi cât vrei, Chutiya. De la bodyguarzi până la orice gardă de corp personală, ar putea avea zece sau cincisprezece gorile acolo cu care să ne confruntăm.”

„Atunci vei dori cadoul pe care îl am pentru tine”, a spus fostul poliţist, arătând spre torpedou.

Harvath a deschis-o şi a scos încărcătorul suplimentar de pistol care fusese pus înăuntru. „Asta e tot? Un încărcător în plus? Şi ai aşteptat până acum ca să mi-l dai?”.

„Nu-l aveam până acum”, a răspuns bărbatul. „A trebuit să o rog pe soacra mea să mi-o dea. Asta e arma ei pe care o ai la tine”.

Harvath nu-l credea, nu chiar, dar o mică parte din el îl credea. Tipul chiar era un chutiya.

„Ascultă, Vijay, trebuie să te gândeşti în ce te bagi. Ce-i opreşte să te ia în spate şi să-ţi tragă un glonţ în cap?”.

„Tu”, a răspuns el. „Şi arma soacrei mele.”

„Îţi spun de pe acum, dacă pe asta te bazezi, filmul tău nu va avea cu siguranţă un final fericit.”

„În clipa în care ceva nu merge bine, tot ce trebuie să faci este să bagi două gloanţe în tavan şi să porneşti o debandadă. Restul se va rezolva de la sine.”

„Să aibă grijă de ea însăşi, cum?”

„Indienii sunt condiţionaţi nu doar să sune la poliţie, ci şi să transmită totul în direct prin intermediul telefoanelor lor. Locul ăsta va primi atât de multă atenţie, încât Sayed nu va îndrăzni să facă vreo prostie. Ai încredere în mine.”

Era un pariu greu şi lui Harvath nu-i plăcea. Dacă cineva l-ar fi aruncat de pe un acoperiş, rupându-i o mulţime de oase în acest proces, iar apoi ar fi reapărut brusc în viaţa lui, l-ar fi ucis pe tip cu un pai de cocktail şi şi-ar fi făcut griji cu privire la consecinţe mai târziu. O debandadă de clienţi fluturând smartphone-uri în aer nu ar face nici cea mai mică diferenţă.

Nu-i plăceau şansele lor – el şi Vijay împotriva unei armate de gangsteri fără număr. Şi-ar fi dorit să existe o altă cale de a face asta, dar oricât de mult ar fi încercat, nu reuşise să găsească un plan mai bun. Cu toate acestea, părea un dezastru care aştepta să se întâmple.

În ceea ce-l privea pe Harvath, obligaţia lui numărul unu era să-l aducă şi să-l scoată pe Vijay în viaţă. Omul fusese un prinţ absolut. Era evident că îi era dor de vechea lui viaţă de detectiv şi că se bucura să fie din nou pe stradă spărgând cranii, dar la un moment dat, destul putea fi prea mult. Dacă i se întâmpla ceva, Harvath nu şi-ar fi putut ierta.

„În ciuda rezervelor mele, voi fi de acord cu asta, dar numai cu o singură condiţie.”

Fostul poliţist a făcut stânga, a reglat volumul şi a răspuns: „Care este?”.

„Fă-l pe Sayed să vină la noi – oricum ar trebui să o faci. Nu te duci nicăieri cu el sau cu oamenii lui; nici în biroul lui, nici la subsol, nimic de genul ăsta. Facem asta la vedere”.

„De acord.”

Bărbatul a pretins că este de acord, dar era ceva în felul în care a spus-o care l-a îngrijorat pe Harvath. Părea că nu vorbea serios.

Dacă Vijay nu vorbea serios, erau pe cale să se plimbe într-o furtună de rahat de proporţii epice.

CAPITOLUL 46 H arvath nu crezuse că este posibil să urască planul lui Vijay mai mult decât o făcea deja, dar imediat ce au ajuns la mică distanţă de Paharganj, exact asta s-a întâmplat.

Paharganj era cel mai rău cartier din New Delhi. Făcea ca Sanganer din Jaipur să pară Beverly Hills. Când oamenii vorbeau despre cât de groaznice pot fi unele părţi ale Indiei, acesta era copilul din poster. Toată.

Agresori, violatori, hoţi de buzunare, traficanţi de droguri, cerşetori... toţi se strecurau printr-un labirint de alei întunecate şi clădiri dărăpănate. Harvath şi Vijay se îndreptau spre o groapă de şerpi înconjurată de o groapă de şerpi şi mai mare.

Cunoscut drept „ghetoul pentru rucsacari” din New Delhi, datorită hotelurilor ieftine şi a hostelurilor şi mai ieftine, exista o mulţime de carne proaspătă şi tânără de turist cu care se puteau hrăni huliganii locali.

Strada principală era împânzită de vehicule, iar trotuarele erau pline de oameni. Vânzători de mâncare gătită la focuri deschise. Tarabele care vindeau tricouri şi sandale stăteau cot la cot cu agenţiile de turism, care ofereau închirieri de scutere şi maşini, precum şi bilete de tren şi de avion la preţ redus.

Vijay a găsit un loc de parcare şi a tras pe dreapta.

După o discuţie rapidă cu un vânzător de tămâie care stătea pe un scaun de plastic în faţa magazinului său, fostul poliţist i-a zâmbit lui Harvath.

„Lasă-mă să ghicesc”, a răspuns Harvath. „Încă o sută de dolari?”

După ce l-au plătit pe noul valet şi agent de pază al lui Vijay, au intrat mai adânc în cartier, unde aglomeraţia nu făcea decât să se înrăutăţească. Ar fi fost imposibil să treacă cu Jaguar-ul. Fusese deştept să îl lase afară, pe drumul principal.

Pe lângă aglomeraţia de oameni, motociclete claxonate îşi croiau drum printre mulţimi. Câinii vagabonzi, unii teribil de slabi şi plini de mangă, umblau peste tot.

Ca iubitor de câini, Harvath a urât să vadă asta. După spusele lui Vijay, numai în New Delhi erau peste patru sute de mii.

Au trecut pe lângă o frizerie cu un singur scaun care era atât de îngustă, încât, dacă intrai înăuntru şi ţineai braţele întinse, puteai să te întinzi pe lăţimea ei şi să atingi ambii pereţi în acelaşi timp.

Frizerul îi făcea clientului său un masaj la cap foarte unic şi foarte cinetic. La început, Harvath a crezut că îl bate pe client. Dar, în timp ce îl privea pe frizer cum se mişca pe scaun ca un boxer şi cum expira rafale mari de aer, şi-a dat seama că se întâmpla cu totul altceva.

S-a uitat la Vijay, care a ridicat din umeri şi a spus: „Mulţi îl găsesc revigorant. Unii frizerii îţi ajustează chiar şi gâtul şi coloana vertebrală. Vrei să încerci?”

„Poate mai târziu”, a minţit Harvath. Nu mai avea nicio dorinţă de a rămâne în Paharganj mai mult decât erau nevoiţi.

Pasajele labirintice deveneau tot mai subţiri pe măsură ce înaintau. Atât de multe cabluri erau înşirate de la o clădire la alta, încât, privind în sus, în unele locuri părea că mergi sub o plasă neagră şi groasă.

Au trecut pe lângă o brutărie minusculă, o clinică medicală şi nenumărate alte magazine mici care vindeau orice, de la chipsuri şi sucuri, la ouă, becuri şi produse de curăţenie. Era ca un nesfârşit bazar mizerabil şi nesfârşit.

În faţă, Vijay a zărit destinaţia lor şi i-a indicat-o lui Harvath. Exteriorul Laid Back Lounge & Social Club arăta în totalitate ca o groapă de gunoi la care Harvath se aşteptase să fie.

O treime din luminile de pe firmă erau fie stricate, fie arse, jumătate din scara pătată din faţă lipsea, iar una dintre cele două uşi de sticlă avea o crăpătură lungă care fusese acoperită cu bandă adezivă transparentă de împachetat. Întregul loc pur şi simplu striga „clasă”.

Conform planului, Harvath continuase să meargă şi intrase primul, în timp ce Vijay rămăsese în spate. Nu voiau ca nimeni să ştie că lucrau împreună.

Faţada Laid Back abia dacă lăsa să se întrevadă cât de mizerabil era în interior. Harvath simţea tălpile pantofilor lipindu-se de podea în timp ce se îndrepta spre capătul barului şi apuca un scaun.

Trecuse pe lângă o pereche de bodyguarzi plictisiţi şi voinici în timp ce intra. Se aşezaseră şi amândoi îşi răsfoiseră telefoanele. Abia dacă îi acordau atenţie, ceea ce era bine pentru el. Deocamdată, locul era doar o groapă. Fără şerpi. Şi totuşi.

Harvath fusese fascinat să afle că doar aproximativ o treime din populaţia Indiei bea în mod regulat.

Cei care se abţineau o făceau în mod normal din motive religioase sau culturale. Cei care beau, o făceau pentru a se ameţi.

Băuturile spirtoase, în special whisky-ul, erau libaţia preferată, urmate de bere. Şi dacă beai bere pentru a te ameţi, voiai ca berea să fie tare. Acesta era motivul pentru care berea „tare”, cu un conţinut de alcool variind între cinci şi opt procente, era cea mai populară.

Harvath s-a uitat la lista de beri îmbuteliate. Exista unul numit Bad Monkey şi altul numit Simba Strong. Totuşi, faptul că se afla în barul unui personaj din lumea crimei a făcut ca următoarea bere de pe listă să fie cea pe care trebuia să o încerce.

Naşul, ca şi celelalte două, se învârtea în jurul valorii de opt procente. Harvath nu se afla în piaţă pentru a se ameţi; voia doar să se amestece în tapet, să stea cu ochii pe lucruri şi să nu atragă atenţia. Planul lui era să o ia încet.

Când barmanul i le-a adus, a refuzat politicos un pahar, l-a plătit cu câteva dintre rupii pe care le schimbase la hotel şi i-a spus omului să păstreze restul.

Chiar şi în India, seara de joi era o noapte populară de petrecere. La Laid Back avea o mulţime bună, în ciuda faptului că nu era încă nici măcar ora zece. Era o secţiune transversală de oameni.

Deşi în mare parte indieni, clientela includea şi un amestec de tineri occidentali cu rucsacuri.

Berea nu era scumpă, dar nici nu era tocmai ieftină. Aşa că s-a gândit că trebuie să existe un alt motiv pentru care o mulţime atât de diversă să fie atrasă la Laid Back. În curând a devenit evident. Laid Back era un bar specializat în rock clasic.

„La Grange” de ZZ Top cânta când a intrat şi, când s-a terminat, DJ-ul a început să pună „You Shook Me All Night Long” de AC/DC – spre deliciul câtorva cliente care, după ce şi-au băut bine paharele, au lovit în acelaşi timp stâlpii de striptease din faţa ringului de dans.

Dacă prezenţa stâlpilor în sine nu indica faptul că acest tip de dans era încurajat, faptul că DJ-ul a pornit o grămadă de lumini roşii intermitente pentru a-i încuraja ar fi trebuit să o facă.

În momentul în care doamnele s-au întors la masa lor pentru mai multe pahare şi a început să cânte „School's Out” de Alice Cooper, Harvath era destul de sigur că a înţeles care era atmosfera localului. Categoric un bar rock.

Ar fi pariat pe următoarea sută de dolari pe care Vijay urma cu siguranţă să o ceară de la el pentru protecţia parcării că ultima melodie a serii, în fiecare seară, era un cântec zgomotos, în picioare în vârful barului şi al meselor, pe „American Pie” de Don McLean. Era exact genul acela de local.

Dacă nu ar fi fost vorba de provenienţa proprietarului său barbar, ar fi putut fi genul de loc pe care Harvath ar fi putut ajunge să îl placă. Îi plăcea un bar de fiţe din când în când.

Când o făcea, cu cât era mai zgomotoasă, cu atât mai bine.

Ca şi cum ar fi fost la fix, a fost exact în acel moment când Vijay s-a împiedicat în Laid Back şi a început să dea o reprezentaţie demnă de un Oscar.

CAPITOLUL 47 D e la celălalt capăt al barului, Harvath îl putu mirosi pe fostul poliţist înainte de a-l vedea. Habar n-avea ce fel de alcool în care bărbatul marinase pentru scurt timp, dar era puternic.

Luându-şi o clipă pentru a se stabiliza, el s-a clătinat apoi spre bar, spunându-le ambilor bodyguarzi care au încercat să-l oprească să „Tacă naibii din gură” şi „Întoarceţi-vă la vizionarea de filme porno” pe telefoanele lor.

Avea atenţia tuturor în faţa localului. Aplecându-se pe un taburet, şi-a scos portofelul şi a scos o bancnotă de două sute de rupii.

În timp ce dădea o palmă pe bar şi cerea un Johnnie Walker Black cu gheaţă, insigna lui era clar vizibilă atât pentru barman, cât şi pentru bodyguarzi, care au decis să se retragă şi să-l lase în pace pe poliţist.

„Îmi pare rău, domnule”, l-a informat barmanul. „Johnnie Walker Black este o băutură premium. Este de şase sute de rupii”.

Scoţând restul de bani din portofel, Vijay a aşezat-o cu greu deasupra barului şi, cu doar o urmă de vorbire greoaie, a răspuns: „Bine, atunci. Adu-mi două.”

Strângând banii, barmanul i-a pus în casierie şi s-a apucat să pregătească băuturile.

Privirea lui Harvath a alunecat de la fostul poliţist la ringul de dans, acordând la fel de multă atenţie beţivului proaspăt sosit ca în orice altă situaţie. Era important să ştie unde se afla bărbatul şi dacă starea lui se înrăutăţea, dar în afară de asta, cea mai bună cale de acţiune era să nu se angajeze.

Barmanul a sosit cu cele două băuturi şi le-a aşezat în faţa clientului său. Vijay a făcut rapid treaba cu ele.

După ce a învârtit-o pe prima pentru o clipă ca să elibereze o parte din apa din gheaţă, a aruncat-o imediat înapoi – o înghiţitură rapidă şi lacomă.

Ştergându-şi gura cu dosul mâinii, s-a întins spre al doilea pahar şi l-a răsturnat. Aşa a început ceea ce Harvath putea doar să presupună că era un lung şir de înjurături în hindi.

Barmanul i-a spus că totul era în regulă şi că îi va mai pregăti o băutură. Vijay a dat din cap către bărbat şi a făcut un gest pentru a sugera că bineînţeles că îi va mai face o băutură. Era singurul lucru corect de făcut.

Dacă Harvath ar fi fost barman, i-ar fi înmânat băutura proaspătă, i-ar fi spus să se bucure de ea şi apoi i-ar fi spus să găsească un alt loc în care să-şi continue seara. Dar Harvath nu era barmanul, iar aceasta nu era un local obişnuit.

Acesta era, în cel mai bun caz, un loc în care Aga Sayed îşi spăla câştigurile ilicite şi, în cel mai rău caz, o locaţie din care îşi conducea multe dintre activităţile sale criminale. Nimeni de aici nu ar fi vrut să aibă probleme cu poliţiştii.

Înainte de a-şi termina cea de-a doua băutură proaspătă, Vijay şi-a îndreptat privirile mai sus. Privind cu atenţie raftul de sus, a fost surprins să vadă o sticlă de Johnnie Walker Blue.

„Ăsta e un adevărat Johnnie Blue?”, a întrebat el. „Sau rahatul folosit pentru a-ţi jecmăni clienţii turişti?”

Spre lauda lui, barmanul şi-a păstrat calmul. Deşi nu-i plăcea acuzaţia, a răspuns: „Nu, domnule. Este cu siguranţă whisky Johnnie Walker Blue Label legitim”.

„Bun”, a spus Vijay, un pic mai greu cu vorbirea greoaie. „O să iau una din astea data viitoare.”

„Foarte bine, domnule. Costă optsprezece sute de rupii un pahar.

Cum aţi dori să plătiţi?”

Fostul poliţist şi-a scos din nou portofelul, l-a deschis şi s-a prefăcut neîncrezător că nu existau bani.

„Poate aveţi un card de credit pe care aş putea să-l folosesc?”, s-a oferit barmanul.

Vijay a aruncat dispreţuitor mâna în aer. „I-am anulat. Numai cu bani gheaţă. „Nici o urmă de hârtie pe care avocatul soţiei mele să o urmărească.”

Percheziţionându-se, s-a oprit la buzunarul de la piept şi a scos o carte de vizită zdrenţuită.

Punând-o în vârful barului, a folosit două degete şi a glisat-o dramatic spre barman.

„Ce ar trebui să fac cu asta?”, a întrebat bărbatul, studiind logo-ul Serviciului de Poliţie Indian şi rangul de inspector general al lui Vijay.

„Aş dori să deschid un cont la domiciliu.”

„Cu alte cuvinte”, a răspuns barmanul, „vreţi să vă lăsăm să beţi pe credit”.

„Nu asta este un cont de casă?”. Vijay a spus, un pic acerb, dar nu suficient pentru a trezi suspiciuni şi a-şi distruge acoperirea.

„Va trebui să vorbesc cu managerul meu.”

Fostul poliţist a dat din cap şi şi-a golit al doilea pahar. „Aşa să faceţi”, a spus el, ridicând paharul gol. „Între timp, vreau acel Johnnie Blue. Ar fi păcat ca afacerea ta să capete reputaţia de a fi anti-poliţie.”

Ameninţarea era inconfundabilă. Barmanul i-a turnat un Johnnie Blue cu gheaţă şi apoi i-a făcut semn managerului să vină.

S-au întâlnit la celălalt capăt al barului, unde se afla Harvath, şi au discutat situaţia. Chiar dacă Harvath nu vorbea o boabă de hindi, a putut sesiza esenţa generală a conversaţiei.

Barmanul i-a înmânat apoi cartea de vizită a lui Vijay, iar managerul a dispărut printr-o perdea de bijuterii verzi din plastic, probabil pentru a se îndrepta spre birou şi a suna pe cineva mai sus în lanţul trofic. Să sperăm că acea persoană era Aga Sayed.

În timp ce aşteptau un răspuns, Harvath s-a simţit uşurat să îl vadă pe Vijay abia sorbind din whisky-ul său. Nu se îndoia că fostul poliţist avea o toleranţă destul de sănătoasă la alcool, dar el era deja la doi paşi. Amândoi trebuiau să-şi păstreze mintea limpede.

Berea lui Naşul aproape că s-a terminat, Harvath a comandat o Bira 91, numită astfel după indicativul telefonic al Indiei, şi, chiar dacă avea un conţinut mult mai mic de alcool, şi-a amintit să meargă încet. Chiar şi cu câteva pahare, încă se putea descurca, dar nu avea rost să îşi asume prea multe riscuri inutile.

Îşi putea doar să îşi imagineze cum ar putea arăta raportul său de după acţiune dacă lucrurile ar fi luat-o razna. Aveam un plan de rahat, fără niciun sprijin şi cu zero susţinere, la care credeam că adăugarea alcoolului îl va îmbunătăţi.

Nu avea cum să zboare. Nu oriunde. Harvath, totuşi, a avut parte de un râs interior. Un simţ al umorului negru, la urma urmei, era un semn de inteligenţă ridicată, iar cel al lui Harvath era destul de negru.

Când DJ-ul s-a lansat în „Sympathy for the Devil", una dintre preferatele lui, de la Rolling Stones, a avut din nou acel sentiment pe care îl avusese în Kabul, că cineva de sus îl plăcea şi îi zâmbea de sus. Apoi, a apărut Aga Sayed.

Înainte de a se îndepărta de hotel, Vijay îi arătase poza de arestare a bărbatului, precum şi fotografiile care îi fuseseră făcute cu puţin timp înainte de a fi eliberat din închisoare.

Cei cinci ani înăuntru nu fuseseră blânzi cu el. Îl îmbătrâniseră cu adevărat, îi subţiaseră părul, îi crestaseră caneluri adânci pe faţa lui, altfel banală, şi îl scobiseră. Privindu-l acum, timpul petrecut afară nu făcuse mare lucru pentru a-i reda vigoarea.

Arăta o burtă care îi încordase nasturii de la cămaşă. Cureaua de sub burta lui era atât de încordată încât se rostogolea, încercând să se desprindă de grăsimea lui.

În fişa sa de cazier scria că avea patruzeci şi nouă de ani, cu aproape zece ani mai tânăr decât Vijay. Dar arăta cu zece ani mai bătrân. Se ştia că asta făceau străzile şi închisoarea cu o persoană.

Purta mult, mult aur. Avea chiar şi un dinte de aur. Prin comparaţie, îl făcea pe Vijay să pară un pitic.

Omul se mişca încet, deliberat. Încerca să dea un aer de dur, ca un rechin care-şi înconjoară prada, dar Harvath ştia ce se întâmplă. Presiunea barometrică era în scădere afară. Corpul omului îl omora. Iar persoana responsabilă de durerea lui stătea în spatele unui pahar de Johnnie Walker Blue, chiar în raza lui vizuală.

Harvath era destul de sigur că nemernicul ăsta de Sayed nu văzuse niciodată Casablanca, dar nu se putea abţine să nu se întrebe dacă nu cumva o formă specială a uneia dintre cele mai celebre replici ale sale nu-i trecea prin minte: Dintre toate localurile cu gin din toate oraşele din lume, Vijay Chabra intră în al meu.

În spatele lui Sayed se aflau câteva gorile care se târau pe jos. Mult mai mari decât duo-ul dinamic de la uşă, purtau costume asortate, prost croite. Pistoalele, în tocuri de umăr, se puteau vedea bombate pe sub haină. Harvath a făcut calculele.

Barmanul era amabil, dar nu i s-a părut a fi un luptător. Dacă ar fi trebuit să ghicească, băutorul nu s-ar fi pişat pe şeful său nici dacă omul ar fi luat foc. Nu era plătit suficient. Cei doi bodyguarzi, însă, nu aveau

de ales. Erau plătiţi suficient şi, mai precis, erau plătiţi să se ia la harţă. Făceau ce li se spunea. Asta făcea ca şansele să fie de cinci la doi.

Ceea ce Harvath şi Vijay continuau să aibă în favoarea lor era că nimeni nu ştia că erau parteneri. De asemenea, îl aveau şi pe Sayed la vedere. Următoarea fază a planului era cea în care lucrurile urmau să se complice.

Extrem de complicat.

Harvath trebuia să-i acorde credit lui Vijay. Fostul poliţist nu numai că agăţase cea mai irezistibilă momeală din toate timpurile, dar alesese şi balta potrivită în care să-şi înmoaie undiţa.

Dar aici începea adevărata muncă. Harvath fusese de acord că, dacă Vijay se împiedica în club, părea a fi beat şi găsea o modalitate de a-şi face cartea de vizită să urce în grad, ar putea fi capabil să-l scoată pe Sayed la fum.

Ceea ce urma să se întâmple în continuare, însă, avea să fie cea mai grea parte. Şi aici Harvath şi Vijay s-au despărţit în privinţa planului.

Pur şi simplu, Aga Sayed nu avea cum să plece de acolo cu el. Chiar dacă fostul poliţist îi punea un pistol la tâmplă şi încerca să-l scoată cu forţa afară, exista întotdeauna o şansă ca tipul să facă ceva nebunesc, cum ar fi să le spună oamenilor săi să deschidă focul şi să lase lucrurile să cadă unde vor cădea. Asta era bravada gangsterului, la urma urmei. Era condiţia sine qua non a lumii interlope.

Nu, în ceea ce-l privea pe Harvath, singura modalitate de a naviga cu succes în această situaţie era să împartă proverbialul copil.

Vijay voia să îl ia faţa lui Sayed, să preia controlul şi să îl forţeze să iasă din club. Planul său de rezervă, dacă lucrurile o luau razna, era ceea ce îi spusese lui Harvath să facă – să declanşeze panica. Într-o clipă de inspiraţie, Harvath se hotărâse să le facă pe amândouă.

După părerea lui, cel mai mare obstacol cu care se confruntau era reprezentat de gărzile de corp ale lui Sayed. Cei doi trebuiau să fie incapacitaţi rapid şi în aşa măsură încât să nu mai poată interveni şi să nu mai poată da curs urmăririi. Avea să fie nevoie de o acţiune destul de dramatică.

Cu toate acestea, viteza, surpriza şi violenţa copleşitoare a acţiunii erau specialităţile lui Harvath.

Cu excepţia cazului în care barmanul nu avea o puşcă cu ţeavă de vânătoare cu ţeavă tăiată cu fierăstrău ascunsă în apropiere, sau dacă managerul nu apărea din birou mânuind o armă, se gândea că planul lui avea şanse cincizeci la cincizeci să funcţioneze.

Nu erau cele mai bune şanse, dar gestionarea acestui gen de situaţii era şi specialitatea lui. Atâta timp cât puteau continua să-l ţină pe Murphy la distanţă, s-ar putea să reuşească.

De îndată ce gândul i-a trecut prin minte, Aga Sayed a făcut ceva care a schimbat totul.

CAPITOLUL 48 „T hullasii nu au voie să bea în barul meu”, scuipă Sayed, îndreptându-şi arma spre ceafa lui Vijay. „Nici măcar foşti thullas.”

Fostul poliţist s-a întors încet pe scaunul său până când a ajuns cu faţa la el. „Aga Sayed”, a răspuns el. „A trecut mult timp.”

„Nu suficient de mult timp. Dă-mi un motiv pentru care să nu te împuşc chiar aici.”

„Îţi dau cam o sută”, a răspuns Vijay, făcând un gest către toţi clienţii care aveau ochii lipiţi de ei. „Sunt o mulţime de oameni pe care să-i mituieşti, să-i intimidezi sau să-i ucizi.”

„Ce vrei, Chabra? De ce naiba eşti aici?”

„Am venit doar pentru o băutură.”

„Prostii”, a şuierat gangsterul, arătând o sclipire a dintelui său de aur. „O dată thulla, întotdeauna thulla. Ce dracu' cauţi aici?”

„Ne aşteptăm la o furtună în seara asta. M-am gândit să trec să văd ce faci. Cum te mai simţi cu oasele? Probabil că nu e prea bine, nu?”

Înfuriat, Sayed s-a năpustit asupra lui, mârâind, „Mardachod.” Nenorocitul. A apăsat ţeava pistolului chiar pe fruntea lui Vijay şi a continuat să răcnească: „Phaad-doong-aa!” O să te fut în fund. „Mă auzi, mardachod?!”

Din locul în care stătea Harvath, lucrurile nu puteau să meargă mai rău de atât. Nu numai că Sayed avea avantajul, dar Vijay încerca în mod activ să-l enerveze. La ce naiba se gândeşte?

Chiar dacă Harvath ar fi vrut să acţioneze, nu putea, nu cu arma gangsterului la capul fostului poliţist. Acesta continua să fie cel mai prost plan din toate timpurile.

„Rand ke jamai!”, a strigat bărbatul. Ginerele târfei!

Vijay se săturase oficial. Ridicându-şi mâna stângă spre faţă, şi-a pivotat corpul, a apucat pistolul de ţeavă şi l-a împins în jos şi l-a îndepărtat.

În acelaşi timp, şi-a dat drumul cu mâna dreaptă şi a aterizat un uppercut solid chiar sub bărbia lui Sayed.

Apoi, în timp ce-şi punea mâna dreaptă pe armă, a făcut o întoarcere rapidă a încheieturilor mâinilor, l-a blocat pe Sayed şi i-a smuls pistolul.

„Nimeni nu vorbeşte aşa despre soacra mea”, a replicat el, lovindu-l pe gangster cu spatele cu inelul său de sigiliu.

A fost una dintre cele mai iscusite luări de poziţie pe care Harvath o văzuse vreodată. Fostul poliţist mai mult ca sigur că încă o mai avea.

În momentul în care Vijay a îndreptat pistolul spre gangster, gărzile de corp le desfăcuseră pe ale lor şi îl ţintuiau. A fost o confruntare mexicană pe străzile secundare din New Delhi. Era, de asemenea, de nesusţinut.

Căutând să-l intimideze pe Vijay să renunţe la armă, cei doi bărbaţi s-au apropiat. O idee proastă.

De îndată ce au trecut pe lângă el, asta i-a oferit lui Harvath deschiderea de care avea nevoie.

Deşi i-ar fi plăcut să îi împuşte pe amândoi în cap, în stilul lui John Wick, dacă un singur glonţ se rătăcea, ar fi putut ucide unul dintre clienţii nevinovaţi. Asta aducea o altă problemă.

Erau deja o grămadă de telefoane care înregistrau şi, foarte probabil, transmiteau în direct confruntarea.

În America, asta ar fi însemnat că se apropia poliţia. În cartierul Paharganj din New Delhi?

Asta era o presupunere a oricui. Harvath era dispus să parieze că, dacă poliţiştii chiar veneau, avea să le ia ceva timp să ajungă acolo.

Asta însemna că aveau timp. Ceea ce nu aveau ei era invizibilitatea. Vijay, victima, îi luase arma unui atacator. Clar ca lumina zilei pe video. Era, de asemenea, curat – atât din punct de vedere legal, cât şi din punct de vedere al rănilor fizice – mai puţin cele două lovituri în faţă pe care le primise Sayed. Orice ar fi făcut Harvath, avea să fie la fel de curat.

Erau doi împotriva unuia. Dar, chiar dacă gărzile de corp erau înarmate, el nu putea să-şi folosească propria armă, nu acum că totul era filmat.

Planul lui Vijay era ca un magazin de dulciuri care fusese construit la comandă pentru ca legea lui Murphy să intervină. Oricât de rău ar fi mers lucrurile, acest scenariu continua să găsească modalităţi de a se înrăutăţi. Harvath trebuia să pună capăt la asta. Şi exact asta a făcut.

Lustrându-şi Bira 91, a alunecat de pe taburet, s-a lăsat uşor din spatele locului său de la capătul barului şi a venit în spatele celei mai apropiate gărzi de corp.

După ce primise puţină educaţie de la Vijay pe drumul de la Jaipur despre predilecţia G-Company pentru sticlele de sticlă, s-a gândit că ar fi poetic să pună unul dintre membrii lor la capătul unei sticle.

Spre lauda lui, Vijay nu se uitase în direcţia lui Harvath. Nici măcar o dată. Fără îndoială, se întreba când, sau mai rău, dacă colegul său american avea de gând să facă vreo mişcare. La întrebarea asta a primit un răspuns la fel de rapid ca atunci când fostul poliţist îl plesnise pe Sayed şi îi luase arma.

Harvath şi-a izbit sticla de bere de tâmpla dreaptă a bodyguardului şi şi-a înfipt piciorul în spatele genunchiului drept al bărbatului.

În timp ce bodyguardul începea să se replieze, Harvath s-a aplecat şi i-a apucat mâna dreaptă, care ţinea pistolul, şi l-a învârtit pe bărbat spre partenerul său uimit.

Când partenerul şi-a ridicat arma şi s-a pregătit să tragă, Harvath şi-a folosit propriul deget pentru a ajuta la aplicarea unei presiuni pe trăgaciul tipului său.

Ambele arme s-au descărcat în acelaşi timp. Fiecare dintre gărzile de corp a fost lovit, masă centrală, în plin piept, chiar în inimă. Urât, sângeros şi fatal.

Nu mai avea nevoie de el ca scut, Harvath l-a lăsat pe omul său să cadă. Cealaltă gardă de corp căzuse deja la pământ. S-a terminat. Debandada de clienţi panicaţi, însă, abia începuse.

Fusese destul de rău să vezi oameni cu arme îndreptate unul spre celălalt. Toţi rămăseseră încremeniţi pe loc. În momentul în care începuseră împuşcăturile, fugiseră să se pună la adăpost. Şi de îndată ce s-a oprit, au fugit spre ieşiri.

Era un pandemonium absolut. Deşi a fost o tonă de împingeri şi îmbrânceli în timp ce oamenii încercau să iasă pe uşă, în mod miraculos nimeni nu a fost călcat în picioare sau rănit grav.

Vijay îl avea pe Sayed lipit de bar. L-a ţinut acoperit în timp ce Harvath l-a percheziţionat pe gangster pentru arme şi apoi i-a fixat mâinile la spate cu o pereche de cătuşe flexibile.

Nu erau în avantaj, nu încă, dar cu siguranţă mutaseră mingea pe teren şi se aflau la o distanţă suficientă de zona de final.

Tot ce mai rămăsese de făcut era să-l scoată pe Sayed prin spate şi să-l ducă într-o clădire abandonată din apropiere, pe care Vijay o identificase. Odată ajunşi acolo, interogatoriul diavolului a putut începe. Fostul poliţist avea ceva foarte special şi foarte dureros plănuit pentru el.

Erau la jumătatea drumului spre uşa din spate când Harvath, care conducea, a auzit un sunet din spatele lor care i-a oprit inima.

O puşcă de vânătoare fusese pregătită. La fel de repede, cineva a tras.

CAPITOLUL 49 N ORTHERN V IRGINIA „Haide, omule”, a spus Trey Davis în timp ce colegul său închidea uşa garajului lui Nicholas. „Nu puteţi continua să ţineţi câinii ăia acolo.”

În urma atacului de noaptea trecută, Nina fusese transportată pe calea aerului la Walter Reed. Nicholas o însoţise în elicopter, împreună cu o parte din contingentul lor de securitate.

Pilotul spusese „nu” la aducerea lui Argos şi Draco.

Nu mai era loc. Câinii rămăseseră în urmă cu restul membrilor detaşamentului de protecţie.

Jack Hauptmann i-a aruncat lui Davis o privire de nu te pune cu mine şi i-a răspuns: „Le-am adus paturile de sus.

Aveau destulă mâncare şi apă. Au ieşit deja de câteva ori. Iar garajul acela de lux este complet climatizat. Sunt în regulă. Mulţi oameni îşi ţin câinii în garaj”.

„Un puşcaş marin trebuie să se teamă de nişte câini.”

„A, nu mi-e frică de nimic. Şi B, ai văzut cum stau câinii ăia şi se holbează la tine? Ca şi cum ar aştepta momentul potrivit pentru a ataca.”

Davis a chicotit. „Sunt animale foarte inteligente, apreciate pentru viteza, puterea şi loialitatea lor. De aceea, armatei ruse şi poliţiei de frontieră din Germania de Est le plăcea să-i folosească.”

„De unde ştii atâtea?”

Davis şi-a ridicat telefonul. „Caută pe Google, tâmpitule.”

Hauptmann i-a arătat degetul mijlociu. „Mă sperie de moarte, aşa că se pot răcori în garaj.

Au fost o mulţime de zile în armată când aş fi ucis pentru astfel de cazări. Lux absolut în comparaţie cu unele dintre bivuacurile pe care le-am văzut.”

„Păsărică”, a răspuns Davis, zâmbind.

„Lasă-mă să te întreb ceva. De unde ştii când întâlnirea cu un PJ e pe jumătate terminată?”

Rivalităţile interservicii erau ceva obişnuit, atât atunci când erai în serviciul activ, cât şi atunci când ieşeai şi făceai contracte private. Davis fusese un PJ al Forţelor Aeriene, prescurtare de la Pararescue Jumper, celebru pentru recuperarea şi administrarea de îngrijiri medicale personalului prins în spatele liniilor inamice.

„Mă dau bătut”, a spus el, făcându-i pe plac. „De unde ştii când întâlnirea este pe jumătate terminată?”.

„Pentru că PJ-ul spune: „Destul despre mine”. Vreţi să auziţi despre tot echipamentul mişto pe care îl port?”.”

Davis a mai chicotit o dată. „Ştii de ce totul în Corpul Puşcaşilor Marini trebuie să fie împărţit în planuri în cinci paşi? Pentru că puşcaşii marini au doar cinci degete la o mână”.

„Doar unul dintre ele contează cu adevărat”, a răspuns Hauptmann, făcându-i din nou cu mâna. Apoi, scoţând un trabuc, l-a informat pe colegul său: „Mă duc pe terasa aceea frumoasă de pe acoperiş şi am de gând să fumez o ţigară.”

„E un cubanez?”, a întrebat fostul PJ cu ochi de vultur.

„Da.”

„Unde ai pus mâna pe unul dintre ele?”.

„Există un humidor lângă bar”.

Davis s-a uitat la el. „Ai furat-o?”

„Linişteşte-te”, a răspuns bărbatul. „Sunt puşcaş marin, nu beretă verde. Nick ştie că îmi plac trabucurile şi mi-a spus să iau unul ca mulţumire pentru că am avut grijă de câini.”

„Îţi baţi joc de mine?”

„Nu. Sunt la fel de serios ca o fosă septică care curge”.

„Frumos”, a declarat Davis. „Ceea ce eşti tu, însă, este un nemernic. Crezi că te-ar fi lăsat să iei unul dintre trabucurile lui scumpe dacă ar fi ştiut că ai de gând să-i închizi câinii în garaj?”.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Forţele Aeriene. Doamne, ce sensibil eşti! Încearcă să descarci o aplicaţie de meditaţie sau ceva de genul ăsta. Mă întorc în cincisprezece minute.”

Davis şi-a privit colegul părăsind bucătăria, urcând în lift şi îndreptându-se spre etaj. A fost tentat să dea drumul la câini, doar ca să se pună cu Hauptmann, dar s-a gândit că nu era corect faţă de Argos şi Draco.

Probabil că erau deja destul de stresaţi şi aşa, cu Nicholas plecat. Ca să nu mai vorbim de faptul că s-ar putea să aibă încă sechele de la nu unul, ci două atacuri ale Sindromului Havana.

Davis era un dur, dar asta nu însemna că nu iubea animalele. A făcut-o şi el şi a simţit pentru câinii lui Nicholas. Erau, în primul rând, angajaţi-unele de protecţie, dar chiar şi poliţiştii şi militarii ajunseseră să îşi vadă omologii canini ca pe o familie.

Ştia că stăpânii acestor tipuri de câini erau învăţaţi să îi lanseze asupra băieţilor răi şi să folosească timpul şi distanţa care se creau ca pe o oportunitate de a scăpa, dar nu-şi putea imagina să îi abandoneze într-o luptă, folosindu-i pe ei şi angajamentul lor faţă de tine, ca carne de tun. Cu toate acestea, pentru asta fuseseră crescuţi şi dresaţi.

Apucând tableta de pe docul din bucătărie, Davis se concentră să se întoarcă la muncă.

Nicholas le acordase tuturor acces temporar la sistemul de securitate al casei sale. Avea camere de luat vederi în perimetrul casei, dar nu se gândise niciodată să pună microfoane în pădure până acum.

Îşi asigurase agenţii de detaliu că nu existau nicăieri dispozitive antipersonal neexplodate peste care să se împiedice din greşeală. Toate acestea erau încuiate în siguranţă. Era, la urma urmei, un viitor tată responsabil şi securizase întreaga proprietate.

Băgând mâna pe diferitele feed-uri ale camerelor, Davis a parcurs ciclic diferitele linii de vedere ale supravegherii.

Cu fiecare cameră pe care o selecta, anxietatea lui începea să crească. Când a ajuns la ultimul, a întins instinctiv mâna spre radio, dar s-a oprit şi a luat în schimb arma.

Scoţându-şi pistolul din toc, s-a îndepărtat de ferestrele bucătăriei. Ridicând din nou radioul, l-a chemat pe Hauptmann.

Aşteptându-se ca cineva care nu ar fi trebuit să asculte să aibă un radio şi să asculte, a rostit singurul cuvânt care rezuma situaţia şi care l-ar fi avertizat: „ Contact .”

CAPITOLUL 50 U n moment în care a primit sarcina, primul lucru pe care Carbon l-a făcut a fost să caute anonim pe internet orice menţiune despre agentul dispărut, despre armă sau despre ţinta atacului.

Prin intermediul unei pagini de Facebook din cartier, el a văzut o discuţie despre o serie de „explozii” în apropierea proprietăţii despre care ştia că aparţinea micului om numit „Trolul”.

Autorităţile îi liniştiseră pe locuitori, declarând că sursa fusese reprezentată de buteliile de propan depozitate necorespunzător. I-au spus că au vorbit cu proprietarul proprietăţii, al cărui nume şi adresă nu au fost date, şi că nu vor fi întreprinse alte acţiuni.

În timp ce membrii grupului de pe Facebook păreau să accepte explicaţia, Carbon nu a făcut acest lucru. O serie de explozii? În noaptea în care agentul a dispărut? În acelaşi loc în care urma să îşi îndeplinească misiunea? Erau prea multe coincidenţe. Carbon ştia mai bine decât să creadă în coincidenţe.

În linişte, a apelat la contactele sale din cadrul forţelor de ordine, dar nu a găsit nimic. Nimeni nu ştia nimic. A decis să-şi pregătească echipamentul şi să viziteze el însuşi locul faptei.

Conducând spre proprietate, a tras pe dreapta, şi-a parcat vehiculul într-o zonă izolată, apoi a intrat pe jos. De îndată ce a văzut pagubele, a ştiut ce se întâmplase.

Mergând spre unul dintre copacii tocaţi, şi-a scos cuţitul şi a scos o bucată de şrapnel.

O mină Claymore conţinea şapte sute de bile de oţel, cu un diametru de o optime de inch. A fost eficient până la o sută de metri şi a fost ca şi cum ar fi fost împuşcat cu o puşcă cu ţeavă de vânătoare cu ţeavă de fierăstrău.

Judecând după distrugeri, se pare că fuseseră folosite mai multe mine. Agentul nu avea nicio şansă.

Cel mai probabil, făcuse greşeala de a se întoarce în aceeaşi poziţie pe care o folosise la primul atac.

Nu conta dacă a fost din neglijenţă sau din necesitate. Cineva fusese pregătit pentru ea, iar ea intrase direct în capcana lor.

Era sânge, dar niciun cadavru. De asemenea, nu era nici urmă de armă. Puterea de la Beijing ar fi fost foarte supărată.

Ar fi vrut răspunsuri. Şi mai important, ar fi vrut dovezi că agentul lor era de fapt mort.

De asemenea, indiferent de costuri, ar fi vrut ca el să recupereze arma.

Stând în picioare printre copaci, atent la firele de declanşare sau la alţi senzori, s-a uitat fix la casa mare, de piatră. Acolo va primi răspunsurile. Şi cu cât mai repede va primi răspunsuri, cu atât mai repede îşi va putea îndeplini misiunea.

Se deplasa în linişte prin pădure, ca un prădător, oprindu-se din când în când pentru a identifica un sunet sau pentru a adulmeca aerul proaspăt de toamnă. El era la vânătoare.

Toate simţurile sale erau ascuţite şi în alertă. Din depărtare, simţea un miros înţepător de fum de ţigară. În apropierea aleii, a auzit doi bărbaţi vorbind în timp ce mergeau şi îşi făceau rondul. Acestea aveau să fie primele lui victime.

După o recunoaştere rapidă, identificase alţi doi bărbaţi. Unul dintre ei se afla în bucătăria din garaj, iar celălalt, sursa fumului de ţigară, era pe acoperiş. Omul pe care venise să-l caute – Trolul – nu era vizibil.

Ucigaşul purta un pistol Ruger Mark IV cu amortizor, încărcat cu muniţie subsonică Gemtech de 42 de grăunţe. Adăugase gel de tragere a firelor la deflectoarele amortizorului şi trăgea cu el „umed", amortizând sunetul până la un punct în care abia se auzea.

Singurul dezavantaj al armei era că, pentru ca aceasta să fie cu adevărat letală, trebuia să se apropie. Asta însemna să se expună în faţa camerelor de luat vederi. A ales cel mai bun loc disponibil pentru o ambuscadă.

După cum arătau, toţi bărbaţii erau agenţi de securitate privaţi. Şi chiar dacă nu le putea vedea armele, trebuia să presupună că erau înarmaţi.

Aceste arme, însă, se aflau sub jachete, nu în mâinile lor. Avea arma în mână, iar acţiunea învingea de fiecare dată reacţia.

În plus faţă de avantajul său, putea să aleagă când să lovească. Nu existau reguli care să reglementeze genul de muncă pe care îl făcea. Tot ceea ce conta era rezultatul.

Se ascundea acolo unde nu-l puteau vedea decât atunci când era prea târziu. Respirând adânc, şi-a stabilizat ritmul cardiac şi a vizualizat ceea ce urma să se întâmple.

Bărbatul cu jachetă albastră va muri primul. Apoi, omul în gri.

La fel ca şi colegii de muncă din întreaga lume, unul îi împărtăşea celuilalt banalităţile vieţii sale. Avea un fiu care pleca la facultate.

În timp ce pantofii lor scârţâiau pe pietriş, bărbatul a vorbit despre notele excepţionale obţinute de copilul său la College Board, despre regretul său că nu a început mai devreme un plan financiar şi despre cum va trebui să ia o a doua ipotecă pentru a plăti totul.

În momentul în care cei doi s-au apropiat de el, era gata să se împuşte ca să nu mai fie nevoit să-i asculte.

În mintea lui, nu erau demni de respect. Nu mai erau oameni. Erau semne de creion într-un registru; trepte pe o scară pe care era însărcinat să o urce.

Moartea lor era un fapt împlinit.

Ieşind în faţa lor, şi-a luat o fracţiune de secundă pentru a savura delicioasa expresie de şoc de pe feţele lor.

Când bărbatul cu jachetă albastră a început să atace, l-a împuşcat în ochiul stâng. Glonţul îi străpunse creierul. Impulsul pe care îl pornise i-a permis să mai facă încă doi paşi înainte de a se prăbuşi la pământ, mort.

Bărbatul în jachetă gri avea mâna pe fundul pistolului şi îl scotea din toc când ucigaşul i-a înfipt un glonţ în frunte, chiar deasupra podului nasului. A fost ca şi cum ar fi aruncat un întrerupător de circuit.

A căzut la fel de repede ca şi colegul său.

I-a scos rapid pe ambii bărbaţi din faţa camerelor de luat vederi. Foarte rar se întâmpla ca fluxurile de securitate rezidenţiale să fie monitorizate în timp real. Cu toate acestea, nu voia să rişte să-şi expună prezenţa. Avea cel puţin încă două ţinte, şi, cu puţin noroc, o a treia, care îl aşteptau înăuntru. Luând un radio de pe unul dintre cadavre, a ascultat orice comunicare care ar fi sugerat că fusese reperat.

La început, totul a fost liniştit. Nu exista niciun trafic.

Apoi a venit un cuvânt care i-a spus că nu mai avea elementul surpriză.

„Contact .

„CAPITOLUL 51 U ncălcând o unealtă Lishi pentru a sparge încuietoarea, Carbon a deschis în linişte una dintre uşile terasei şi s-a strecurat înăuntru.

A fost o străfulgerare de mişcare din partea bărbatului din bucătărie. Avea un pistol în mână şi se îndrepta mai adânc în casă. Ucigaşul se hotărî să îl urmeze.

Cel mai probabil, se deplasa pentru a face legătura cu celălalt agent de pe acoperiş. Conform instrucţiei Operaţiuni militare pe teren urban, sau „MOUT”, dacă locuinţa avea un lift, bărbatul care cobora nu l-ar fi folosit – nu într-o situaţie tactică. Era o regulă de nezdruncinat.

De fapt, în primele etape ale invaziei Rusiei în Ucraina, ucigaşul fusese uimit să vadă imaginile de pe camerele de supraveghere ale paraşutiştilor ruşi blocaţi într-un lift din oraşul Harkov.

De îndată ce uşile se închiseseră şi vagonul începuse să se ridice, un grup inteligent de soldaţi ucraineni tăiase pur şi simplu curentul, prizonierându-i pe ruşi înăuntru.

Apoi, după ce au ordonat paraşutiştilor să se dezarmeze – şi au verificat totul prin intermediul camerelor de supraveghere – ucrainenii au readus liftul în hol, i-au întâmpinat pe ruşi cu o demonstraţie de forţă copleşitoare şi i-au luat pe toţi prizonieri. Fusese de-a dreptul şocant să fii martor la cât de flască şi ineptă era de fapt armata Rusiei.

Dar, în acest moment, Carbon nu avea de-a face cu ruşi, ci cu americani. Şi, pe baza a tot ceea ce ştia despre Grupul Carlton, aceştia angajau doar personal foarte calificat, fost personal de operaţiuni speciale.

Pe cei doi bărbaţi de afară îi avusese în mână.

Nu au avut nicio idee despre atacul iminent; nu au avut ocazia să se pregătească. Cei doi bărbaţi pe care îi vâna acum, însă, erau de fapt pregătiţi şi probabil că se aşteptau la atacul său.

Până acum, nu era nici un semn de Trolul. Dacă se afla în interiorul casei, oamenii ar fi lucrat pentru a-l duce într-o locaţie sigură în interiorul structurii şi ar fi chemat întăriri.

Dacă omuleţul nu se afla în casă, însemna un alt set de reguli şi un cu totul alt joc.

Bărbaţii nu ar fi stat liniştiţi, aşteptând ca el să vină la ei. De asemenea, şi ei urmau să vâneze.

Iar ei aveau un avantaj clar. Cunoşteau casa pe dinafară şi pe dinăuntru. El era pe terenul lor.

În timp ce se strecura cu prudenţă înainte, cu pistolul la îndemână, a trecut pe lângă un bar bine amenajat, cu rafturile pline de rachiuri şi lichioruri scumpe.

Mai departe, a văzut o scară masivă, sculptată ornamental, cu un lift care se ridica din centrul ei, închisă în lambriuri de lemn.

Uşa liftului era închisă, dar el auzea că se mişca. Singura întrebare era dacă urca sau cobora?

Ucigaşului nu-i plăcea asta. Trebuia să fie o capcană. Chiar dacă trolul avea probleme în a se descurca pe scări, cei de la securitate nu l-ar fi lăsat niciodată să folosească liftul. Îl ridicau şi îl cărau dacă era nevoie.

Într-o casă atât de mare şi de scumpă, trebuia să existe o cameră de panică. Având în vedere incapacitatea micuţului de a se mişca rapid pe nişte picioare atât de mici, probabil că era mai mult de unul.

Dacă ucigaşul ar fi trebuit să ghicească, ar fi existat una adiacentă dormitorului Trolului, precum şi biroului sau biroului său.

Poate ceva în afara bucătăriei sau a sufrageriei, care ar putea avea o funcţie dublă, cum ar fi o cămară întărită. Dacă omuleţul se afla în casă, unul dintre aceste locuri este cel în care agenţii l-ar fi luat de urgenţă.

Atunci, care era scopul mutării liftului?

O diversiune? Un mijloc prin care să reţină atenţia intrusului şi să mai câştige puţin timp? Carbon a avut în curând un răspuns parţial.

Ascensorul nu era în drum spre etaj. Era pe drumul de coborâre. Fără să ştie unde se afla panoul electric corespunzător, nu putea să facă ceea ce ucrainenii făcuseră cu ruşii şi să întrerupă curentul electric, ceea ce ar fi putut să blocheze eventualii ocupanţi din interior.

Dar era convins că şi asta ar fi fost o pierdere de timp. Cineva încerca să îl încetinească.

De fapt, nu ar fi fost surprins dacă liftul ar fi ajuns, uşa s-ar fi deschis şi ar fi fost gol. Apoi, la o inspecţie mai atentă, ar fi văzut că trapa din tavan era descuiată şi ar fi pierdut şi mai mult timp investigând.

Sau, mai rău – şi nu ar fi trecut de cei de la Operaţiuni Speciale – acolo sus ar fi fost o claymore care aştepta să-i taie capul. Nu avea de gând să intre într-o astfel de capcană – sau în oricare alta. Avea o idee mai bună.

Revenind asupra paşilor, s-a îndreptat spre partea din spate a casei. În urma recunoaşterii de afară, văzuse un şir de ferestre în zigzag. Semănau cu nişte fante de săgeţi mărite şi sugerau o scară suplimentară care ducea la etajele superioare.

În mai puţin de două minute, o găsise. Scările circulare erau tăiate din calcar, la fel ca şi pereţii. S-a străduit foarte mult să nu facă niciun zgomot care ar fi putut radia în faţa lui şi să-i avertizeze pe adversarii săi că se apropie.

La palierul de la etajul al doilea, a păşit în hol. Eliberarea camerelor de unul singur era absolut cel mai rău scenariu. Nimeni sănătos la cap nu ar fi făcut-o singur dacă ar fi avut de ales.

Dar lui Carbon nu i se dăduse de ales şi erau mulţi cei care credeau că nu avusese niciodată o „minte sănătoasă” la început.

Fără zgomot, a avansat din cameră în cameră, căutând orice semn al carierei sale. Nu era niciunul. Reintrând în casa scării, a urcat la nivelul următor.

Etajul al treilea era ultimul etaj complet al casei.

Singurul lucru deasupra lui era puntea de observaţie de la etajul patru.

Carbonul se mişca şi mai încet acum. Abia respira. Fără să facă nici un fel de zgomot. Bărbaţii erau aproape.

Mirosul lor se simţea în aer. Mirosul persistent de fum de ţigară, ca şi cum ar fi fost purtat pe hainele cuiva, era inconfundabil.

S-a îndreptat spre capătul holului. Acolo, în faţa lui, se afla intrarea arcuită din piatră a dormitorului principal. Uşa sa grea, de nuc, stătea întredeschisă. Ucigaşul a făcut o pauză.

Ceva se simţea ciudat. Era prea uşor. Mirosul de fum de ţigară. Uşa deschisă. Chiar dacă exista o cameră de panică înăuntru, de ce să nu închidă şi să încuie intrarea principală? Uşa era groasă de aproape cinci centimetri şi, potrivit unei fortăreţe, era plină de feronerie grea de fier. Ar fi avut nevoie de un topor şi de o după-amiază pentru a trece prin ea. Nu, asta nu era deloc în regulă.

Acum era sfâşiat. Să ne retragem şi să aşteptăm să iasă? Sau să meargă mai departe şi să fie atras într-o capcană?

Exista şi posibilitatea ca întăririle să fi sosit deja şi să fi încercat să-l facă să se învârtă în jurul cozii până la sosirea lor. Dar de ce să lase uşa deschisă?

Dacă Trolul era cu ei, sarcina lor principală era să-l protejeze până când ameninţarea putea fi eliminată sau până când putea fi evacuat de pe proprietate şi mutat într-un loc sigur.

Dar, dacă nu era cu ei, de ce s-ar fi ascuns cei doi tipi? De ce nu ar fi adus lupta la el? Nu avea niciun sens. Avea ordinele lui, ceea ce însemna că nu putea face decât un singur lucru.

Cu grijă, a împins uşa şi a aruncat o privire rapidă înăuntru. O jachetă, mult prea mare pentru a aparţine trolului, fusese aruncată pe pat. Un trabuc stins, parţial fumat, stătea în echilibru pe marginea noptierei.

Aşadar, cel puţin unul dintre bărbaţii pe care îi căuta fusese în această cameră. Întrebarea era dacă mai era încă aici.

Şi unde era celălalt? Trebuia să se angajeze să îl cureţe pe stăpân pentru a obţine un răspuns.

Asigurându-se să profite de orice acoperire şi ascundere, a intrat în cameră, cu pistolul ridicat, pregătit pentru orice ar putea veni. Nimic nu s-a întâmplat. Ceva, totuşi, i-a atras atenţia.

În interiorul dulapului imens al trolului, înconjurat de haine de dimensiuni infantile, se afla ceea ce părea un adăpost de tornadă independent, învelit într-un fel de ţesătură metalică aurie.

Acesta era echipat cu un sistem HVAC şi avea o cantitate masivă de cabluri şi fire conectate la el. Probabil că era un fel de SCIF, dar nu ca orice SCIF pe care îl văzuse vreodată. Dacă în acest moment funcţiona şi ca o cameră de panică era cea mai mare necunoscută.

Asta, şi dacă sub folie era ascunsă vreo gură de armă din care se putea trage asupra lui.

Apucând o margine a foliei cu mâna liberă, a început să o smulgă. A tras materialul din faţă şi apoi până jos, pe o parte. Nu existau guri de tragere pe care să le poată vedea.

A încercat să o deschidă, dar era încuiată. Lângă uşă era o tastatură şi a introdus câteva combinaţii la întâmplare, dar nimic nu a funcţionat. Fiecare încercare era întâmpinată de o lumină roşie intermitentă şi de o sonerie de eroare.

A renunţat.

Containerul părea să fie fabricat din oţel gros şi probabil că oferea un anumit nivel de protecţie balistică. Ar fi avut nevoie de un tăietor cu plasmă sau, dacă era mai groasă de cinci centimetri, de o torţă oxiacetilenică pentru a intra acolo. În ciuda tuturor celorlalte lucruri pe care le adusese pentru această treabă, niciunul dintre aceste elemente nu se afla pe listă. Trebuia să le „afume” la propriu.

Aruncând din nou o privire la sistemul HVAC, şi-a dat seama că, deşi cutia de oţel putea funcţiona ca o cameră de panică improvizată, nu acesta era scopul său principal. Probabil că era umplut cu echipamente informatice care trebuiau să fie ţinute la rece. Acesta era călcâiul lui Ahile al containerului. Dacă reuşea să declanşeze un incendiu în sistem, containerul s-ar fi umplut de fum şi nu ar fi avut de ales decât să deschidă uşa.

S-a mutat înapoi în dormitorul propriu-zis, căutând orice ar fi uşor de ars şi care ar crea mult fum.

Acesta a fost momentul în care a auzit un zgomot dinspre hol.

Nu era vorba de o placă de parchet care gemea sau de o uşă care scârţâia din balamale. Era sunetul revelator al zăngănitului de luptă – o piesă de echipament tactic ciocnindu-se de alta. Şi avea efectul unui pistol de start tras.

În timp ce Carbon se arunca la adăpost, cei doi bărbaţi pe care îi vânase au intrat în uşă purtând echipamente de piept şi având în dotare pistoale mitralieră CZ Scorpion EVO 3 A1.

Cumva, nu numai că reuşiseră să îl ocolească şi să se strecoare pe la spate, dar îşi modernizaseră complet echipamentul. Acesta era motivul pentru care jacheta fumătorului de trabucuri se afla pe pat. Era mult mai uşor să arunci un echipament de piept peste o cămaşă. Probabil că aveau echipament depozitat în SCIF-ul învelit în folie de aluminiu.

Gloanţele de la Scorpions au plouat ca un foc lichid şi au reverberat în toată camera de piatră ca un tunet amplificat.

Totul fusese făcut praf. Bucăţi de piatră, de tencuială şi de lemn sfărâmat sufocau aerul. Carbonul era imobilizat şi încă nu răspunsese la foc.

Cei doi bărbaţi trăgeau pe rând, fiecare îl acoperea pe celălalt în timp ce reîncărca. Pentru asasin, era ca şi cum ar fi fost ţinta unui elicopter de vânătoare înnebunit.

Era neîncetat. Intensitatea gloanţelor care se îndreptau spre el era ieşită din comun. Tipii ăştia aveau, evident, o regulă de angajare foarte precisă – fără supravieţuitori. Aşa se explica amploarea devastării provocate de dispozitivele antipersonal din pădure. Pe scurt, Grupul Carlton nu se prostea.

Nici Carbon nu a făcut-o.

Trecându-şi pistolul în mâna stângă, a strecurat o grenadă cu fragmentare din cureaua de echipament de sub jachetă, a scos cuiul şi s-a pregătit să o arunce spre atacatori, dar nu a putut să-şi tragă braţul până la capăt. Ceva nu era în regulă.

Privind în jos la umărul său, a văzut că era îmbibat de sânge. Fusese împuşcat.

Şi-a aşezat pistolul în poală, a vizualizat distanţa până la coridor şi, folosindu-se de mâna stângă, a aruncat grenada prin focul care se apropia.

Aceasta a ricoşat în cadrul uşii, a aterizat pe prag şi, înainte ca cei doi bărbaţi să se poată grăbi să se pună la adăpost, a explodat.

Grindina de şrapnel fusese suficient de aproape pentru a face pagube serioase, dar nu suficient de aproape pentru a-i ucide.

Carbon se folosise de explozie pentru a se strecura în partea trolului din baia lui şi a ei. Avea nevoie de un prosop, de un antiseptic şi de materiale medicale, dar toate acestea trebuiau să aştepte până când era sigur că neutralizase ameninţarea.

Trecând prin cealaltă baie, a găsit o uşă care dădea spre hol. Ambii bărbaţi erau prăbuşiţi de perete, sângerând la fel de rău ca şi el. Armele lor se aflau în apropiere, dar nu în mâinile lor.

Încă extrem de precis, a ieşit din baie cu pistolul în mâna stângă.

„Cine mai este pe proprietate?”, a întrebat el. „Cine e pe drum?”

Davis s-a uitat la el şi a zâmbit, slab. „Toată lumea este pe drum. Vin cu toţii.”

„Unde este omul pe care îl numesc Trolul?”.

„Nu l-am întâlnit niciodată.”

Carbon şi-a ţinut ochii fixaţi în Davis, şi-a îndreptat pistolul spre Hauptmann şi l-a împuşcat în stomac.

Puşcaşul marin a răcnit în agonie şi s-a zbătut să ajungă la puşca lui. Asasinul, cu urechile încă ţiuind din cauza schimbului de focuri, a dat la o parte ambele arme şi i-a eliberat pe bărbaţi de armele de mână.

„O să te întreb pentru ultima oară”, spuse el. „Unde este Trolul? Spune-mi, sau următorul glonţ va trece prin craniul colegului tău”.

Dintr-o dată s-a auzit o voce din spate. Cineva urcase scările, dar el nu-l auzise venind.

„Sunt chiar aici, nenorocitule”, a tachinat Nicholas.

Bărbatul s-a învârtit, ridicând arma. Nicholas, însă, a fost mai rapid şi l-a împuşcat în celălalt umăr, făcându-l să arunce arma. Davis a dat-o la o parte cu piciorul.

Apoi, făcându-le semn lui Argos şi Draco, Nicholas le-a dat comanda să atace.

CAPITOLUL 52 ALEEA din faţa casei lui Nicholas devenise o mare de Suburbane negre, ambulanţe alb-roşii şi albe şi vehicule multicolore ale forţelor de ordine.

Dacă Nicholas nu s-ar fi întors acasă atunci când a făcut-o, dacă nu ar fi ignorat ordinele celor doi agenţi care îl însoţeau de a aştepta întăriri, dacă nu ar fi dat drumul câinilor şi nu ar fi atacat la etaj, Davis şi Hauptmann nu ar fi reuşit. Îi datorau viaţa lui Nicholas. Iar Nicholas ştia că şi ei ar fi făcut acelaşi lucru pentru el.

Făceau parte din familie.

Momentul în care se întorsese fusese cel puţin fortuit. Se întorsese doar ca să ia câteva lucruri pentru Nina şi să se întoarcă la spital. Fusese o noapte incredibil de dificilă.

Expunerea la dispozitivul Sindromul Havana o trimisese pe Nina în travaliu dureros şi prematur. Ea ţipase pe tot parcursul zborului şi aproape că născuse în elicopter.

La nouă minute după ce a ajuns la Walter Reed, a adus pe lume o fetiţă. Se hotărâseră să o numească pe fiica lor Caroline, după sora decedată a Ninei, care îi fusese şi ea o prietenă dragă lui Nicholas.

Dar înainte ca vreunul dintre părinţi să-şi poată ţine în braţe nou-născutul, copilul a fost transferat la unitatea de terapie intensivă neonatală cu probleme cardiace şi respiratorii.

Niciunul dintre doctori nu ştia ce era în neregulă cu ea şi nici dacă va fi ceva permanent. Nina a fost prima femeie însărcinată care a fost lovită vreodată de Sindromul Havana. Atât ea, cât şi Nicholas erau înnebuniţi.

În capela care venise odată cu casa, el a făcut ceva ce rar mai făcuse până atunci: a îngenuncheat şi s-a rugat.

S-a rugat pentru Nina, s-a rugat pentru bebeluşul lor şi s-a rugat pentru puterea de care vor avea nevoie cu toţii în continuare.

Apoi, ieşind din capelă, şi-a pus în gând să se răzbune.

Indiferent cine se afla în spatele acestor atacuri, el a jurat să îi facă să plătească până la ultimul.

CAPITOLUL 53 N EW D ELHI U ncă auzind trosnetul toboganului, Harvath se întorsese. A ajuns la timp pentru a-l vedea pe managerul de la Laid Back îndreptându-şi puşca spre Vijay.

Dar înainte ca Harvath să-l împuşte, altcineva i-a tras un glonţ direct în cap.

În timp ce managerul cădea la pământ, Harvath văzuse o femeie foarte arătoasă care ţinea în mână un pistol Glock foarte serios şi fumegând.

„Sayed e prizonierul meu”, spuse, ţinându-i în vizor atât pe Harvath, cât şi pe Vijay.

„Şi tu cine eşti?”, întrebă fostul poliţist, strângându-şi mai tare strânsoarea asupra gangsterului.

„Nu e treaba ta.”

„Îl vreţi pe prizonierul nostru. După ce am făcut treaba de a-l captura. Cred că e treaba noastră.”

„Mă ocup eu de asta, Vijay”, a declarat Harvath, îndreptând pistolul spre femeie. „Continuă să mergi pe aici.”

„Nu am de gând să o spun din nou. Nu te mai mişca. Îl iau pe prizonier”, a ordonat ea.

De la uşile de sticlă din faţa clubului se vedeau deodată lumini albastre ale poliţiei.

„Domnul Sayed trebuie să aibă prieteni buni la secţia de poliţie locală ca să justifice un timp de răspuns atât de rapid”, s-a oferit Vijay. „Dacă nu mergem cu toţii împreună, niciunul dintre noi nu va ieşi de aici. Iar acest nenorocit, oricine ar fi prizonierul, va fi eliberat.”

Femeia s-a gândit o clipă. Apoi, lăsându-şi arma jos şi împingându-şi drumul pentru a deschide calea spre uşa din spate, a spus: „Urmaţi-mă. Am un vehicul la câteva străzi distanţă”.

„Şi noi la fel”, răspunse Harvath. „Dar nu ăsta e planul.

Nu vom face asta. Mai ales nu acum, când poliţiştii încep să vină în număr mare."

Ea s-a uitat la el. „Ce sugerezi, atunci?", a întrebat ea. „Care este planul tău?"

„Vino", a spus Vijay în timp ce îi făcea semn lui Harvath să preia conducerea şi să continue să meargă. „O să vezi tu."

Clădirea abandonată pe care o alesese fostul poliţist se afla pe o alee neagră ca smoala, la mai puţin de două străzi distanţă.

Aşa cum era de aşteptat, Sayed fusese dificil de transportat. La un moment dat, începuse să strige şi să ceară ajutor.

Vijay, însă, venise pregătit. Scoţându-şi un căluş din buzunar, l-a legat în jurul feţei bărbatului.

L-a avertizat că, dacă se încordase de ea sau dacă încerca să strige, în ea fuseseră cusute lame de ras, din bunăvoinţa fostului său partener pe care Sayed încercase să-l eviscereze, şi că îl aştepta o surpriză pe cinste. Inutil să mai spunem că bărbatul nu le-a dat prea multe probleme suplimentare.

În clădirea abandonată, Vijay a prepoziţionat un pumn de provizii. În timp ce Harvath îşi fixa prizonierul pe un scaun, fostul poliţist a aprins un mic arzător de camping şi a aşezat cu grijă un capac metalic de roţi deasupra acestuia.

Capacul de butuc era plin de cărbune, pe care l-a aprins cu o mică torţă de bucătărie. După ce cărbunii s-au aprins, a aruncat conţinutul unei pungi mici de plastic. Erau piuliţe, şuruburi, cuie şi ceea ce părea a fi nituri de acoperiş, toate de diferite mărimi. Sayed, cu ochii larg deschişi, acorda o atenţie nervoasă la tot ceea ce se întâmpla.

„Chiar ai fost poliţist?", a întrebat femeia în timp ce Vijay îşi vedea de treabă.

„De peste trei decenii."

A arătat cu degetul spre Harvath. „Ce-i cu el? Ceva îmi spune că nu lucrează pentru serviciul de poliţie indian".

Fostul poliţist a zâmbit. Avea spirit. Îi plăcea asta. „Nu. Lucrează pentru guvernul american".

„Şi cine a dat guvernului american dreptul de a încălca suveranitatea indienilor şi de a refuza drepturi unuia dintre cetăţenii săi?".

„Doamne", a spus Vijay. „Eşti avocat. Noaptea asta tocmai s-a înrăutăţit."

„Eu nu sunt avocat. Acum răspunde-mi la întrebare".

Cu grijă să nu-şi ardă mâinile, fostul poliţist a folosit un prosop pentru a ridica capacul de butuc şi a scuturat conţinutul, asigurându-se că totul se încălzeşte uniform, înainte de a-l pune înapoi pe arzător. „Nu până nu ne spui cine eşti."

„Numele meu este Asha Patel”, a răspuns ea, terminând cu jocurile. „Eu lucrez pentru RAW. Domnul Sayed este căutat pentru a fi interogat cu privire la o tentativă de răpire şi crimă.”

„A cui?”

A făcut o pauză prea lungă, ceea ce l-a făcut pe Harvath să arunce o opinie. „A încercat să te captureze, nu-i aşa?”. Pun pariu că a fost o greşeală. Câţi dintre oamenii lui aţi eliminat?”.

„De mai mulţi”, a afirmat ea. „Ce treabă ai tu cu el?”.

„Este căutat pentru a fi interogat în legătură cu uciderea unui cetăţean american în Jaipur.”

„Deci, de aceea este implicat guvernul Statelor Unite. Guvernul meu ştie că sunteţi aici pentru a investiga?”.

„Da”, a răspuns Harvath, precaut să nu dezvăluie prea multe. „Şi înainte de a merge mai departe, aş vrea să...”

„Cum te cheamă?”, a întrebat ea, scoţându-şi telefonul şi pregătind un mesaj către Raj.

„Joseph Sampson”, a declarat el, furnizând pseudonimul sub care călătorea.

„Al doilea nume?”

„John.”

„Dar îi poţi spune JJ”, s-a oferit Vijay, făcând cu ochiul.

Asha l-a ignorat. „Şi ambasada SUA de aici, din New Delhi, va garanta, de asemenea, pentru tine?”.

Harvath a dat din cap.

„Aveţi un paşaport diplomatic?”

L-a scos din buzunar şi l-a ridicat.

„Pot să îl inspectez?”

„Nu”, a spus Harvath. „Nu, până nu obţinem o dovadă cu privire la bună credinţă.”

Asha şi-a ridicat privirea din telefon. „Destul de corect. Ce te-ar satisface?”

Harvath şi-a verificat ceasul. „Puneţi pe cineva de la RAW să ia legătura cu şeful staţiei CIA şi să vă confirme identitatea pentru noi.”

„La ora asta din noapte?”

„Dacă eşti cine spui că eşti şi totul este legal, nu ar trebui să fie o problemă.”

„Înainte de asta”, a declarat ea, „care este legătura dintre voi doi? De ce lucrezi cu un ofiţer IPS pensionat?”

„Lucrez pentru Ambasada SUA”, a intervenit fostul poliţist.

„Numele meu, în cazul în care nu l-ai auzit în bar, este...” „Vijay Chabra”, a răspuns ea.

Bărbatul a zâmbit. Ea era bună. „Şeful secţiei mă cunoaşte. Dar nu ezitaţi să-i puneţi pe oamenii dumneavoastră să-mi certifice şi identitatea.”

„Lăsaţi-mă câteva minute”, a spus Asha în timp ce se îndepărta pentru a comunica cu şeful ei.

„Ce părere aveţi?” a întrebat Harvath, după ce a ieşit din raza de acţiune.

„Cred că s-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziţie cu prizonierul nostru. RAW nu se va interesa de ancheta noastră.

Vor trage de rang, vor trimite o echipă şi o vor ajuta să-l ia pe Sayed şi să-l mute în altă parte.”

Harvath nu era atât de sigur. „De ce să nu facem asta de la început? Dacă RAW, mai ales ca agenţie, este atât de interesată de Sayed, de ce să o trimită singură?”

„Bine spus.”

„Nu ştiu exact ce se întâmplă, dar ea nu este complet sinceră cu noi.”

„Este detectorul de minciuni uman care vorbeşte?” a întrebat Vijay.

„E doar intuiţia mea.”

„Din experienţa mea, ar trebui să-ţi asculţi întotdeauna instinctul.”

„De acord”, a spus Harvath. „Şi în cazul în care ai dreptate, cred că ar trebui să începem să ne ocupăm de Sayed.”

Fostul poliţist a mai scuturat încă o dată capacul de butuc şi a verificat cărbunii, care începuseră să strălucească într-un portocaliu aprins.

Apoi, vorbind suficient de tare pentru ca prizonierul lor să audă, a anunţat: „Suntem aproape gata.” Dând din cap spre colţul camerei, i-a cerut lui Harvath o favoare.

„E o sticlă de suc acolo. Ai fi atât de amabil să mi-l aduci? Vom avea nevoie de el pentru ceea ce urmează”.

CAPITOLUL 54 P ână când Asha s-a întors şi a întrebat-o dacă poate avea un moment cu el în particular, Harvath primise deja o serie de mesaje de la Lawlor şi i-a răspuns.

Verificând cărbunii din capacul de butuc al lui Vijay, a declarat: „Nu sunt încă destul de fierbinţi. Continuă să lucrezi la astea.”

„Dacă le încălzim prea tare”, răspunse fostul poliţist cu un zâmbet pe care Sayed nu-l putea vedea, „vor topi sticla.”

„Atunci o să găsim altul. Mai sunt multe.”

Vijay a dat din cap şi a scuturat capacul de butuc de câteva ori cu prosopul, în timp ce Harvath s-a îndepărtat pentru a vorbi cu Asha.

Stăteau lângă intrarea în clădire, suficient de departe pentru ca Vijay şi Sayed să nu-i poată auzi vorbind şi suficient de adânc în întuneric pentru ca nimeni de pe alee să nu-i observe.

„Presupun că ai primit veşti de la şeful tău din Statele Unite?”, a întrebat ea.

„Am găsit”, a răspuns el. „Şi tu, al tău?”

Asha a dat din cap. „Aşadar, pot să vă spun scoţiancă? Sau trebuie să-ţi spun JJ?”.

Harvath a zâmbit. „Deocamdată, nu-mi spune nimic.

Va fi mai uşor.”

Asha i-a răspuns zâmbind. „Deci, se pare că suntem în bărci similare, cu foarte puţin sprijin şi urmărind un scop similar.”

„Cu mizele care cresc pe zi ce trece. Îmi pare rău pentru atentatul din această dimineaţă. Nu am vrut să fac haz de necaz.”

„E în regulă.”

„Mi-a părut rău şi când am auzit despre prăbuşirea elicopterului în care a murit şeful Statului Major al Apărării. Aveţi mai multe informaţii despre asta?”

„Credem că este posibil să fi fost implicat un fel de armă cu energie dirijată”, a răspuns ea. „Chinezii au început să pună în teren câteva tipuri diferite. Avem o probă video, care credem că arată una în acţiune în Coonoor.”

„Ar trebui să îl încurajaţi pe şeful dumneavoastră să împărtăşească acea înregistrare video cu şeful meu. Tocmai am recuperat o armă cu energie dirijată care a fost folosită împotriva unui coleg de-al meu din SUA.

„Îl voi încuraja să o transmită. Ştiţi că chinezii au folosit, de asemenea, un fel de armă energetică împotriva forţelor indiene în Himalaya, în urmă cu câteva luni.”

„Am citit rapoartele”, a spus Harvath. „Un fel de dispozitiv cu microunde. Încălzea moleculele de apă de sub pielea lor, provoca multe dureri de cap, ameţeli şi vărsături. Le-a permis soldaţilor chinezi atacatori să se retragă.”

Asha a dat din cap. „L-am intervievat pe comandantul Războinicilor Zăpezii. Culegerea de informaţii suplimentare despre eveniment făcea parte din portofoliul meu. Relatarea sa personală este sfâşietoare. Atât relatarea atacului, cât şi a consecinţelor. Deşi apreciez mesajul politic pe care îl transmite Chinei, nu pot să cred că au decis să ierneze în Valea Galwan.”

„A fost o decizie corectă. Şi sunt mândru să recunosc că organizaţia mea a avut o mică parte de vină.”

„Organizaţia dumneavoastră?”

Harvath a dat din cap. „Războinicii Zăpezii sunt un regiment uimitor. India are dreptate să fie foarte mândră de ei. Dar nu aveau infrastructura necesară pentru o desfăşurare prelungită, la altitudine mare, peste iarnă. Am rezolvat asta şi am procurat tot ce aveau nevoie – tot echipamentul de calitate superioară, de top. Corturi izolate, sobe de camping, rachete de zăpadă, saci de dormit sub zero grade. Am vrut ca soldaţii voştri să aibă tot ce este mai bun.”

„Au existat multe speculaţii în rânduri cu privire la provenienţa ei”, a răspuns ea. „Fără etichete. Nu fabricate în ţara „X”.”

„Am angajat o echipă, 24 de ore din 24, timp de două săptămâni, care a îndepărtat toate etichetele şi a şters orice semn de provenienţă. Deşi urâm Beijingul la fel de mult ca şi voi, Washingtonul a vrut ca acest lucru să nu se afle pe radar.”

„Ca în cazul negocierilor privind o versiune asiatică a NATO”.

Dintr-o dată, ea lovi chiar în inima motivului pentru care stăteau amândoi în această clădire abandonată, gata să-l lase pe Vijay să-i facă lui Sayed orice era pe cale să-i facă.

Harvath a dat din cap. „Da.”

„Şi de ce nu ar trebui ca America şi India să oficializeze o alianţă?”, a întrebat ea. „Ameninţările la adresa democraţiei nu fac decât să crească. De la relaţia Pakistanului cu China şi Iranul, la ceea ce au făcut ruşii în Ucraina. Nu ne putem pretinde că coaliţiile puternice nu servesc ca ultim bastion şi nu sunt absolut necesare.”

Îi plăcea foarte mult felul în care ea vedea situaţia. „De acord.

India este un partener natural pentru Statele Unite. După cum a spus ambasadorul nostru la Naţiunile Unite, sunteţi o putere nucleară cu peste un milion de soldaţi, o flotă în creştere, un program spaţial de top şi o istorie dovedită de cooperare economică şi militară cu Statele Unite.

Împreună, cu Japonia şi Australia, nu doar că ne-am menţine puterea globală, ci am extinde-o.”

„De asemenea, are mult sens şi din partea noastră”, a răspuns Asha. „Partidul Comunist Chinez a oferit mult prea mult sprijin inamicului nostru numărul unu, Pakistanul. Prin intermediul Coridorului economic China-Pakistan, Beijingul nu numai că a sprijinit reţeaua electrică şubredă a Pakistanului, dar a furnizat şi materiale medicale şi a contribuit la reducerea datoriei naţionale în creştere a Pakistanului. În acest moment, nu există nimic din ceea ce ar putea cere China şi pe care Pakistanul nu l-ar face.”

„Şi”, a spus Harvath, „mai sunt şi toate modurile în care ne putem ajuta reciproc în domeniul cibernetic. Am fost loviţi recent de un atac rusesc paralizant asupra uneia dintre conductele noastre majore, iar chinezii v-au lovit cu un atac asupra reţelei electrice care a tăiat curentul pentru douăzeci de milioane de locuitori din Mumbai. Este pur şi simplu logic ca cele mai vechi şi mai mari democraţii din lume să fie aliniate.”

Asha dădu acum din cap. „Sunt de acord. Şi, mai important, şeful meu este de acord şi vrea să lucrăm împreună”.

„Bine. Asta înseamnă că totul se reduce la ceea ce vom învăţa de la Aga Sayed”.

„Sunt de acord cu tine.”

„Eşti?” a întrebat Harvath. „Pentru că sunt de acord cu Vijay. Cu câteva minute în urmă, vorbeai ca un avocat. Când ne vom întoarce acolo, nu va fi un loc în care un avocat ar vrea să fie. O să te avertizez.”

„Acum câteva minute, nu ştiam ce fac acum. În India, cunoaşterea este o virtute. Aşa cum a spus odată o persoană înţeleaptă, nu putem controla direcţia vântului, dar putem controla întotdeauna modul în care ne reglăm propriile pânze.”

„Deci vei fi în stare să faci faţă la ce se va întâmpla acolo?”.

„În ce sens pot să o suport?”, a întrebat ea.

Harvath a dat din cap.

„Nu ştiu. Poate că ar trebui să ne întoarcem şi să-l întrebăm pe managerul de la Laid Back. Dar tu ce părere ai? Vei fi de acord cu asta?”.

A dat din nou din cap.

„Întreabă-i doar pe bodyguarzii lui Sayed”, a răspuns Asha. „Nu-i aşa?”

Harvath a zâmbit. „Vei fi bine. Să mergem.”

CAPITOLUL 55 Dintr-o pungă de pânză, Vijay a scos o pereche de cleşti lungi de metal – de genul celor pe care le-ai putea vedea într-o turnătorie sau într-o fabrică de sticlă. Nu a fost nevoie de prea mult timp pentru a înţelege de ce erau prezente cleştele.

Unul câte unul, a luat fiecare dintre bucăţile de metal înroşit din grămada de cărbuni incandescenţi din capacul de butuc şi le-a examinat. În timp ce o făcea, Aga Sayed a continuat să privească.

Harvath s-a apropiat de el şi i-a desfăcut căluşul.

Avea tăieturi la colţurile gurii şi de-a lungul părţilor laterale ale feţei. Fostul poliţist nu minţise. Într-adevăr, cususe lame de ras în căluş. Harvath era impresionat.

„Bine, Sayed", a spus el. „În mod colectiv, am construit o grămadă de cadavre până la tine. Dacă tu crezi că cumva pleci de aici fără să ne spui ceea ce vrem să ştim, te înşeli amarnic. Deci, întrebarea numărul unu: Cine l-a ucis pe Eli Ritter în Jaipur?".

Sayed s-a uitat la el şi a răspuns: „Nu ştiu".

„Nu este un răspuns bun. Cine l-a ucis pe Ritter?"

„Du-te naibii. Ăsta e cine."

Harvath i-a făcut semn din cap lui Vijay că era timpul să înceapă.

Fostul poliţist a folosit cleştele pentru a prelua un şurub încins la foc iute de pe cărbuni, s-a apropiat şi s-a oprit în timp ce se hotăra unde avea să-l marcheze pe ticălosul care-şi eviscerase partenerul.

„Ăsta e doar începutul, Sayed, a spus Harvath. „Ştii de ce m-a rugat să aduc sticla de sifon, nu?".

„Du-te dracului", a scuipat bărbatul, uitându-se în stânga sa, încercând să anticipeze ce avea de gând să facă Vijay.

„Nu te uita la el", l-a sfătuit Harvath. „Uită-te la mine.

Eu sunt cel cu care trebuie să vorbeşti. Pe mine trebuie să mă convingi că spui adevărul."

„Du-te dracului", a repetat gangsterul.

Harvath s-a uitat la Vijay. „Îmi place când fac asta.

E atât de curajos. Atât de macho. Şi", a spus el, apucându-l pe Sayed de falcă cu mâna, „atât de al naibii de inutil, pentru că nu au absolut nicio putere. Înţelegi asta, Aga? Aveţi zero putere aici. Nimeni nu vine să te salveze. Eu decid ce se întâmplă cu tine. Eu hotărăsc câtă durere vei experimenta. Eu decid dacă trăieşti sau dacă mori. Deci, ultima şansă. Cine l-a ucis pe Ritter?"

„Du-te dracului. Dă-l naibii. Şi dă-o dracului", a spus Sayed, indicându-i pe fiecare dintre ei.

„Bine", a răspuns Harvath. „Ţine minte, tu ai cerut asta."

Făcând un pas înapoi, i-a mai dat încă o dată din cap lui Vijay şi a privit cum fostul poliţist s-a apropiat şi a apăsat şurubul încins la roşu pe sfârcul stâng al monstrului.

Bărbatul a ţipat ca un porc înţepenit.

De fapt, a ţipat mai rău decât un porc înţepenit. Era unul dintre cele mai rele urlete pe care Harvath le auzise vreodată.

L-a lăsat pe bărbat să se complacă în durerea lui încă câteva clipe, apoi s-a aplecat şi l-a întrebat: „Când i-ai pus pe oamenii tăi să o violeze pe soţia, mama şi fetiţa fiicei informatorului lui Vijay, crezi că au plâns mai tare sau mai încet decât tine?”.

Sayed nu a răspuns. Stătea acolo, legat de scaun, hiperventilând, în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă. Fulgerul îi arsese chiar prin cămaşă şi îi arsese carnea sensibilă ca un fier de călcat.

„Acea bucată de durere”, a spus Harvath, „a fost doar începutul. Trebuia să ne asigurăm că totul era suficient de fierbinte. Şi, judecând după rezultate, arată destul de bine.

„Acum, pentru că nu sunt un monstru ca tine, am să-ţi dau de ales. Am adus cu noi o cantitate mică de cremă pentru arsuri. Poţi să o foloseşti în următoarea jumătate de oră de lucruri pe care le vom face, sau o poţi păstra pentru marele final.

„Şi prin marele final, mă refer la momentul în care vom pune bucăţile de metal fierbinte rămase în sticlă şi ţi-o vom băga în fund. Asta e semnătura G-Company, nu-i aşa?

Se spune că cei care supravieţuiesc se cacă pe lame de ras pentru tot restul vieţii, nu?

„Le oferiţi şi lubrifiant? Bănuiesc că nu vrei.

Probabil că nici eu nu ar trebui să o fac. Cel mai bine e să guşti din propriul medicament. Vijay, însă, a vrut cât mai mult oţel fierbinte şi ascuţit pe care să-l băgăm în tine. Nu i s-a părut corect să te gândeşti la el doar când vine o furtună. A vrut să te gândeşti la el tot timpul.

„Dar, dacă mă întrebi pe mine, cred că se gândeşte prea mult la asta.

Nu ai cum să supravieţuieşti. Şi cel mai bine, când tabloidele te vor găsi aici, cu pantalonii în jurul gleznelor – şi te vor găsi ei primii, pentru că noi îi vom chema – nimeni nu ne va căuta vreodată. Vom scăpa basma curată, pentru că toată lumea – chiar şi poliţiştii şi oamenii din propria ta organizaţie – vor crede că ai meritat-o şi că a fost săvârşită de o organizaţie rivală pe care nimeni nu se va obosi să-şi piardă timpul să o investigheze.

„Aşa că trebuie să înţelegi că nu mai ai nicio carte de jucat. Dacă nu cooperezi cu mine, vei experimenta o durere cum nu ţi-ai imaginat niciodată până în această seară. O să te fac să plăteşti pentru fiecare păcat pe care l-ai comis vreodată.

Şi în momentul în care vei crede că nu mai poţi suporta nici măcar un gram de durere în plus, voi avea grijă să o faci. Ne-am înţeles?”

Harvath a aşteptat ca gangsterul să răspundă şi, când nu a făcut-o, i-a spus lui Vijay: „Bine, e timpul pentru runda a doua.”

De data aceasta a ales o nucă de metal din cărbuni. „Canal auditiv sau pasaj nazal?”, a întrebat el.

Harvath s-a uitat la Sayed pentru a vedea dacă are vreo preferinţă. Din nou, bărbatul nu a răspuns.

„Dacă îi bagi asta în nară”, a spus Harvath, „va putea să tragă cocaină doar pe o parte. În aceeaşi măsură, dacă i-o înfigi suficient de mult în ureche, probabil că va surzi şi nu va mai putea auzi pe nimeni care se strecoară pe acolo. În locul meu, n-aş vrea să-mi pierd auzul. Deci, cu siguranţă, înfige chestia aia cât de mult poţi în urechea lui. Alege tu pe care dintre ele”.

Sayed nu avea absolut niciun motiv să se îndoiască de faptul că fostul poliţist avea de gând să o facă. Avea deja mai multă durere decât avusese vreodată de când nemernicul ăla îl aruncase de pe clădire. Nu mai putea continua. Trebuia să-l facă să se oprească. Oamenii ăştia erau complet psihotici.

„Opreşte-te”, a implorat el.

„Îmi pare rău, Aga”, a răspuns Harvath. „Este un fel de petrecere pentru copii. Odată ce ai scos o trataţie din castron, nu mai poate fi pusă la loc. Va trebui să-ţi iei medicamentele. Poate că data viitoare când te voi întreba cine l-a ucis pe Eli Ritter, vei fi puţin mai politicos şi mult mai comunicativ.”

„Nu ştiu cine l-a ucis”, a insistat bărbatul.

„Şi aici se află problema noastră”, a spus Harvath. „Vrei să fac ceva pentru tine, dar nu eşti absolut deloc dispus să faci nimic pentru mine. Nu prea eşti un bun negociator, nu-i aşa?”

Sayed a devenit şi mai insistent. „Nu pot să-ţi spun numele lui, pentru că tot ce am făcut a fost să aranjez pentru el.”

„Ce fel de aranjamente?”

„Dacă îţi spun, îmi dai drumul?” „Dacă îţi spun, îmi dai drumul?”

Întorcându-se spre Vijay, Harvath i-a dat instrucţiuni: „Alege ce ureche vrei şi hai să terminăm cu asta.”

„Arma!” Sayed a ţipat în timp ce fostul poliţist se apropia de el cu cleştele şi cu bucata de metal încinsă în flăcări.

„Arma, amortizorul, camera de hotel şi motocicleta. Totul.”

Harvath i-a făcut semn lui Vijay să aştepte. „Şi cine ţi-a cerut să faci aceste aranjamente?”.

„Este un om foarte rău.”

„Oamenii care aranjează crimele sunt de obicei,” răspunse Harvath. „Pentru binele tău, sper că ai un nume pe care să mi-l dai.”

„Eu”, a spus Sayed. „Eu. Doar să nu-l laşi să-mi pună asta în ureche.”

„Nu pot face nimic dacă nu ieşi cu el. Grăbeşte-te.”

„Tot ce ştiu este că este originar din Pakistan şi că îl cheamă Malek Hamid.”

Harvath se îndoia că asta era tot ce ştia Aga Sayed.

Dar el nu era îngrijorat. Vijay adusese o mulţime de surprize suplimentare şi aveau toată noaptea la dispoziţie pentru a ajunge la fondul problemei.

CAPITOLUL 56 „Malek Hamid este unul dintre multiplele pseudonime pe care le foloseşte”, spuse Lawlor. „Numele lui real este Basheer Durrani. Este un agent sub acoperire care lucrează pentru ISI-ul pakistanez.”

Harvath transmisese informaţii de la interogatoriul lui Sayed şefului său din Virginia de Nord.

Când Lawlor l-a pus la curent cu noutăţile, prima lui întrebare a fost: „Cum am pus mâna pe aceste informaţii?”.

„De fapt, l-ai securizat.”

„Eu?”, a răspuns Harvath. „Când?”

„Când ai ajutat la scoaterea lui Topaz şi a familiei sale din Afganistan. Încărcase în cloud un teanc de date criptate. După ce au aterizat în D.C. şi li s-au înmânat paşapoartele americane, ne-a dat toate parolele.

„În timp ce Pakistanul s-ar putea să fi fost una dintre primele naţiuni care au recunoscut şi au stabilit în mod oficial legături diplomatice cu China, Beijingul a încercat să înfăşoare Afganistanul în tentaculele sale.

„China a semnat un acord de exploatare a cuprului pe treizeci de ani pentru zăcământul Mes Aynak din afara Kabulului – al doilea ca mărime din lume – şi cheltuieşte cincizeci de milioane de dolari pentru a ajuta la înfiinţarea unei reţele de radio şi televiziune controlate de talibani, şi agită construirea unei reţele feroviare la nivel naţional ca parte a aducerii Afganistanului în Iniţiativa Belt and Road.”

„Pentru care”, a spus Harvath, „Beijingul nu numai că va ţine de gât guvernul din Kabul, dar îmi imaginez că PCC va cere în schimb o mulţime de muncă murdară”.

„Corect”, a răspuns Lawlor. „Ei vor ca talibanii să accepte să ajute la zdrobirea unui grup de luptători uiguri, afiliat la Al-Qaeda, cunoscut anterior sub numele de Mişcarea Islamică din Turkestan de Est şi numit acum Partidul Islamic din Turkestan, sau TIP. Pakistanul a fost deja de acord şi ajută în mod activ China în această privinţă. TIP are celule în mai multe ţări. Acesta a făcut agitaţie pentru independenţa unei mari părţi din Xinjiang, care are graniţă cu o mână de naţiuni, inclusiv Afganistan, Pakistan, Rusia şi India.”

„Aşadar, este un fel de racket de extorcare inversat. Afganistanul primeşte bani şi infrastructură şi, în schimb, China îşi rezolvă problema terorismului musulman.”

„Mai mult sau mai puţin”, a spus Lawlor. „Dar mai există şi studiul Departamentului american al Apărării care estimează că Afganistanul stă pe depozite de diverse minerale, inclusiv cupru, pământuri rare şi

litiu, evaluate la peste un trilion de dolari. Aşadar, cu cât mai repede China îşi poate pune cârligele în Afganistan, cu atât mai bine.”

„Cu tot sângele şi comoara pe care le-am cheltuit acolo, Statele Unite ar trebui să deţină o bucată permanentă din toţi banii care ies din acel pământ.”

„Cunosc o mulţime de oameni care ar fi de acord cu tine.

Dar noi doi ştim că nu aşa ne comportăm. Ne-am dus cu obiectivul de a le refuza teroriştilor un sanctuar, ne-am lăsat prinşi în construirea unei naţiuni şi apoi ne-am retras. Nu a fost niciodată vorba de jefuirea resurselor unei alte naţiuni.”

Harvath a înţeles argumentul. Acelaşi lucru se poate spune şi despre Irak. Pierduse o mulţime de prieteni buni în ambele ţări şi nu s-a putut abţine să nu privească ambele războaie prin această lentilă.

Oricum ar fi, el – ca şi ei – a fost un soldat. El ar fi făcut ceea ce i s-a ordonat să facă. În acest moment, avea o misiune de îndeplinit.

„Avea Topaz alte informaţii despre Durrani?”, a întrebat el.

„Dosarul pe care l-a încărcat era subţire, dar avem o fotografie, precum şi ONG-ul din New Delhi pentru care se presupune că a lucrat ca acoperire.”

„Trimite-mi-o mie.”

„Aşa voi face. Mai este şi altceva care ar putea fi de interes.”

„Ce anume?” a întrebat Harvath.

„Un ofiţer român de informaţii pe nume Alexandru Suliman. L-a cunoscut pe Durrani în timp ce studia la Şcoala de Informaţii Militare din Pakistan şi l-a introdus într-un bordel şi club de swingeri destul de sălbatic din Bucureşti, numit Terrace Club. La un moment dat, cei doi s-au îndepărtat.

Suliman credea că predilecţiile lui Durrani erau groteşti şi destul de crude. I-a jignit simţul onoarei.

„De asemenea, nu i-a plăcut faptul că Durrani a continuat să facă vizite la Bucureşti, susţinând în faţa ISI că venea pentru a-l pregăti pe Suliman ca agent dublu împotriva serviciilor secrete româneşti. Aşa că a decis să i-o tragă.

„Suliman a încercat să vândă un pachet de şantaj serviciilor secrete afgane. Când au trecut, se zvoneşte că l-a vândut chinezilor. Totul se află în dosar”.

„Bine primit”, a spus Harvath. „O să citesc totul şi o să vă dau un răspuns.”

Deconectând apelul, s-a apropiat de Asha.

„E totul în regulă?”, a întrebat ea.

„S-ar putea să avem o pistă.”

„Pistele sunt bune. Ce este?”

„Am reuşit să punem mâna pe un dosar care îi aparţine omului la care Sayed s-a referit ca fiind Malek Hamid.”

„Este fantastic”, a spus Asha. „Cine este el?”

„Un agent sub acoperire al ISI, cu sediul aici, în New Delhi”, a răspuns el, observând cum faţa ei se înroşeşte de furie.

„Deci, nenorocitul de ISI a fost cel care a încercat să mă ucidă?”

„Probabil că şi chinezii au fost implicaţi. Ascultă, am nevoie de o favoare”.

„Te dau la schimb pentru dosar”, s-a oferit ea. „Şeful meu o să vrea să vadă tot ce ai despre tipul ăsta. Şi eu voi încerca.”

„Cred că se poate aranja asta”, a răspuns Harvath.

„Dar mai întâi lucrurile mai întâi. Nu cred că Sayed mai are prea multe de oferit niciunuia dintre noi. Asta nu înseamnă că Vijay nu poate stoarce de la el ceva mai mult care ar putea ajuta IPS-ul în ceea ce priveşte diverse activităţi criminale. Dar concluzia este că nu putem să-i dăm drumul, nu chiar acum. Dacă o vom face, va găsi o modalitate de a-l avertiza pe agentul nostru ISI. De asemenea, nu-l putem ţine aici. Trebuie să mergem în altă parte.”

„La ce te-ai gândit?”

„Ca să fiu sincer”, a spus Harvath, „nu prea îmi pasă. Un dulap de mături ar merge, cu condiţia să fie sigur şi să nu ştie nimeni unde îl ţinem. Aveţi vreo sugestie?”

Asha a zâmbit. „De fapt, am locaţia perfectă.”

CAPITOLUL 57 H arvath trebuia să îi acorde lui Onkar Raj un credit major. Ascunderea unei operaţiuni negre sub o şcoală pentru nevăzători era mai mult decât genială.

Şi ceea ce era ironic era că Harvath era cazat la hotelul de alături şi habar n-avea că acolo se aflau toate acestea.

Mutându-l pe Sayed din clădirea abandonată din Paharganj şi ascunzându-l la Asociaţia de Ajutorare a Orbilor, nu numai că îşi îmbunătăţiseră postura de securitate, dar reuşiseră să stabilească ture în care cineva să fie mereu cu ochii pe el. Harvath râsese în hohote când Gupta îi oferise un dulap de mături adevărat în care să-l ţină.

Domn fiind, şi ştiind că ar putea fi încă periculos pentru ea să se întoarcă în apartamentul ei, i-a oferit Ashei folosirea privată a apartamentului său de la hotel, în cazul în care dorea să se odihnească şi să aibă

ocazia să se cureţe. I-a mulţumit, dar i-a spus că, înainte de a face ceva, voia să vadă dosarul despre agentul ISI pe care îl urmăreau.

Lawlor semnase acordul de a împărtăşi dosarul, cu condiţia ca Harvath să nu dezvăluie modul în care Statele Unite intraseră în posesia lui.

În schimb, Raj a furnizat o copie a înregistrării video care se credea că arată doborârea elicopterului generalului Mehra deasupra Coonoor.

După ce Harvath i-a transmis filmarea lui Lawlor pentru ca acesta să o transmită CIA şi DARPA, s-a aşezat cu grupul şi a privit cum Raj proiecta conţinutul dosarului pe un ecran din faţa sălii de război mobilate eclectic.

Întotdeauna un maestru al spionajului minuţios, Raj a răscolit fiecare informaţie şi a examinat fiecare în detaliu meticulos, începând cu rapoartele despre băiatul care călătorea cu familia sa de la un avanpost diplomatic la altul, până la cele mai recente informaţii pe care afganii le adunaseră despre el.

După ce l-a parcurs o dată, Gupta l-a rugat să o ia de la capăt, dar să o ia mai încet de data aceasta.

Harvath îşi simţea stomacul bombănind. Cina fusese cu câteva ore în urmă. Văzuse tot ce trebuia să vadă.

Ceea ce avea nevoie acum era o îmbucătură înainte de culcare şi poate o băutură înainte de a se culca.

A întrebat-o pe Asha dacă voia să se folosească de duşul lui, în timp ce el îşi lua ceva de mâncare jos, la barul hotelului. Se purta în continuare ca un gentleman, dar voia şi el să facă un pic de comerţ de modă veche – să stabilească relaţii, să afle mai multe despre organizaţia ei şi să scoată mai multe informaţii despre poziţia Indiei în legătură cu alianţa militară propusă. Asha a fost de acord... să folosească duşul lui.

Spunându-le noapte bună lui Raj, Gupta şi Vijay, au ieşit din Asociaţia de Ajutorare a Nevăzătorilor prin spate şi au mers prin pădure până la Oberoi.

Portarul le-a zâmbit călduros când au urcat şi le-a urat bun venit înapoi la hotel.

„Crede că suntem împreună”, a spus ea cu un zâmbet când au intrat în hol.

„De ce crede el asta?”

Asha i-a zâmbit. „Este indian. Sunt indiancă. Şi tu eşti un tip alb. Te privesc diferit într-o astfel de situaţie.”

„A”, a precizat Harvath, „am putea fi colegi de serviciu, ceea ce, din punct de vedere tehnic, cam suntem. Şi B, consider că „tip alb” este foarte nepotrivit”.

Îngrijorată că l-ar fi putut jigni, s-a oprit din mers. Întorcându-se spre el, ea şi-a cerut scuze. „Nu am vrut să te insult. Îmi pare foarte rău”.

„Mulţumesc”, a răspuns Harvath, încercând, dar fără să reuşească, să nu-şi scoată zâmbetul de pe faţă. „Prefer să foloseşti termenul potrivit atunci când vorbeşti despre mine”.

Nu ştia încotro se îndreptau lucrurile, dar, fiind posesoare şi ea a unui simţ al umorului destul de bun, era dispusă să intre în joc. „Şi care ar fi mai exact acest termen?” „Şi care ar fi exact acest termen?”.

„Mă simt jignită că am fost întrebată. Dar dacă trebuie, termenul potrivit este Gora”.

Asha a izbucnit în râs. „Vijay te-a învăţat asta, nu-i aşa?”.

„Nu chiar. Mi-a servit mai mult ca translator în această privinţă.”

Ochii ei s-au mărit. „Cineva ţi-a spus Gora? În faţa ta?”

„Ba da. Chiar m-a rănit.”

„Mă îndoiesc de asta”, a spus ea, zâmbind. „Persoana asta mai respiră? Nu e un lucru prea frumos de spus.”

„Nu-ţi face griji, mi s-a spus mult mai rău.”

„Chiar aşa? Cum ar fi?”

S-a gândit pentru o clipă. „Isteţule. Băiat drăguţ.

Dependent de sala de sport. „Oamenii pot fi incredibil de cruzi.”

„Ce păcat pentru tine.”

A suspinat şi a dat din cap. Apoi, scoţând un card de acces, cu numărul camerei lui scris pe manşonul de hârtie, i l-a înmânat. Arătând spre barul din hol, a spus: „Voi fi acolo, îngropându-mi durerea şi nesiguranţa cu mâncare. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie.”

Asha a acceptat cardul şi a răspuns: „Mulţumesc.

Promite-mi că nu vei face nimic necugetat cât timp voi fi plecat?”.

„Voi încerca.”

Era doar un om, şi era un tip, aşa că a privit-o în timp ce ea se îndepărta. Era o femeie frumoasă.

Era şi foarte intuitivă, pentru că s-a uitat peste umăr şi l-a surprins.

Dacă o deranja, nu o arăta. De fapt, ar fi putut să jure că a văzut-o zâmbind. Trebuia să fie atent. Nu voia să trimită un mesaj greşit. Era mai mult decât fericit cu Sølvi şi cu relaţia minunat de nebună pe care o aveau împreună.

Aşezându-se la bar, i s-a înmânat un meniu de cocktailuri, precum şi un meniu extins de mâncare de la restaurantul adiacent.

Fiind originar din sudul Californiei, a fost imediat atras de sushi, dar şi-a amintit de avertismentul lui Leahy de a nu mânca nimic crud şi de a sta cât mai departe de orez.

În schimb, a optat pentru o altă mâncare preferată din sudul Californiei-Mexicană. Întotdeauna îi era foame după o operaţiune, iar o quesadilla de pui înnegrit suna perfect, chiar dacă trebuia să dea dovadă de prudenţă şi să renunţe la guacamole şi pico de gallo. Mai bine să fie în siguranţă decât să îi pară rău.

În timp ce îşi aştepta masa, a cerut un Woodford Reserve, sec, cu o sticlă de apă alături.

Aşezându-se pe scaunul său, observând toţi patronii plini de farmec, a putut înţelege de ce fusese supranumit salonul de desen al crème de la crème al societăţii din Delhi şi al călătorilor internaţionali de lux.

Chelneriţa i-a adus băuturile şi un tacâm. După ce totul a fost pregătit, ea a plecat, iar el a adăugat un strop de apă la bourbonul său.

Avea un milion de întrebări care-i bubuiau în creier şi, pentru moment, era mulţumit să le lase să bubuie în continuare. Uneori, cele mai bune descoperiri ale sale veneau atunci când nici măcar nu se străduia. Era, de asemenea, sănătos să pună munca la culcare pentru o vreme.

A sorbit din bourbonul său şi s-a bucurat de privitul oamenilor până când a sosit quesadilla şi a început să mănânce. Era delicios – chiar şi fără guacamole şi pico de gallo.

Era la ultima îmbucătură când Asha s-a materializat, proaspăt ieşită de la duş.

„Mulţumesc”, a spus ea, punând cardul de acces pe masă şi glisându-l spre el.

„Cu plăcere”, a răspuns el, băgând-o în buzunar.

„Ţi-e foame?”

„Nu, mulţumesc. Dar aş putea să beau ceva.”

Harvath i-a făcut semn chelneriţei să vină. Asha şi-a plasat comanda – un espresso martini – iar el a cerut un alt bourbon.

După ce chelneriţa a plecat, a spus. „Trebuie să întreb.

Cum ai ajuns în Paharganj în seara asta?”.

„RAW are un informator în G-Company. Ne-a spus unde să-l găsim pe Sayed. Dar tu?”

„Am avut noroc.”

„Ei bine, ştii cum se spune, mai bine să ai noroc decât să fii bun.”

Harvath ştia. Era una dintre expresiile lui preferate. „Nu a existat un plan B, aşa că totul e bine când se termină cu bine. Apropo de asta, ai vreo idee despre ce să faci cu Sayed, pe termen lung?”

„Evident”, răspunse ea, „nimic din ceea ce ai extras de la el în seara asta nu ar fi admisibil în instanţă. Iar prezenţa mea, deşi n-aş recunoaşte niciodată că am fost acolo, face problematică urmărirea lui în justiţie pentru că a venit după mine – nu o dată, ci de două ori astăzi.”

„Deci, va scăpa.”

„Nu. Îl vom folosi pentru a-l urmări şi a-l elimina pe fondatorul G-Company, Zakir Rahman Gangji. Apoi îl vom arăta cu degetul pentru asta şi vom privi cum organizaţia va face implozie în timp ce toţi liderii de rang înalt se vor războia între ei.”

„Sună a distracţie”.

„Doar o altă zi la birou”, a spus ea cu un zâmbet, în timp ce chelneriţa le-a adus băuturile şi le-a aşezat pe masă.

După ce s-a îndepărtat, Harvath a continuat. „Cine crezi că te-a pus pe radarul lui Durrani?”. Câţi oameni ştiau că ai fost la Coonoor pentru a investiga accidentul?”

„Doar Raj şi Gupta. Am folosit un pseudonim cât am fost acolo”.

„Un pseudonim curat?”

„Nou-nouţ”, a răspuns ea.

„Cât de solidă a fost fundaţia sa?”

„Mă dădeam drept un investigator senior din cadrul Corpului de Securitate al Apărării. Elicopterul tocmai se prăbuşise. Raj a trebuit să lucreze rapid pentru a-mi construi acoperirea. Nu cred că dosarul meu era foarte gros.”

„Era o fotografie de serviciu acolo?”

„Probabil.”

„Dacă aş fi avut suspiciuni faţă de tine, de acolo aş fi început. Nu e nevoie de multă putere de calcul pentru a da drumul unui program de recunoaştere facială să caute o potrivire. Şi, dacă aveţi elemente în cadrul guvernului vostru care simpatizează cu chinezii, este de conceput că ar putea accesa oricare dintre bazele de date ale Indiei.”

Lui Asha nu-i plăcea, dar ştia că avea dreptate. „Pentru ca mâine să fie o zi mai bună”, a declarat ea, ridicând paharul.

„Haide”, a spus Harvath, în timp ce îşi ridica paharul. „Am venit tocmai în India. Vreau să învăţ cel mai comun toast de băut.”

„Noroc”, a spus ea, ciocnindu-şi paharul.

„Serios? Noroc?”

„Da, asta e.”

Fiecare a luat câte o înghiţitură din băutura lor şi, înainte ca el să-i mai pună o întrebare, Asha a deviat subiectul de la muncă. „Căsătorit?”

„Poftim?”

„Sunteţi căsătorit? Nu văd niciun inel. Sau eşti unul dintre acei tipi cu roţile în sus şi inelele în jos?”.

„Cu siguranţă nu sunt unul dintre acei tipi”, a răspuns el. „Sunt logodită.”

„A doua oară?”

Harvath nu a răspuns.

Asha era excelentă la citirea oamenilor. „Îmi pare rău”, a spus ea, deviind instantaneu de la ceea ce era în mod evident un subiect dureros pentru el. „Vorbeşte-mi despre logodnica ta. Înaltă?

Scundă? Blondă? Brună?”

„Înaltă şi blondă.”

„Atât de americană.”

„De fapt e norvegiană.”

„Unde ai întâlnit-o?” Asha a tachinat-o. „Pe pârtiile de schi?”

„Prin muncă.”

„Este şi ea ofiţer de informaţii?”

El a dat din cap şi a mai luat un pahar. Asha era bună.

Nu-şi dădea seama dacă ea se juca cu el, aşa că şi-a înăsprit puţin jocul.

„Bine”, a recunoscut ea, fără să vorbească despre muncă. „Voi doi aveţi un cântec?”

„Cum adică, avem un cântec?”.

„Nu eşti un romantic. Da, un cântec. Eşti logodit şi te vei căsători cu această femeie. Trebuie să aveţi un cântec preferat împreună. E o lege.”

„Nu e o lege”, a spus el râzând.

„Este legea lui Asha. Acum, care este cântecul?”

„Sunt multe cântece care ne plac amândurora.”

„Alege. Unu. Ceva semnificativ. Ceva special pentru amândoi. Nu te grăbi. Voi aştepta”, a declarat ea, savurând încă o înghiţitură din martini.

Harvath s-a gândit o clipă şi apoi a răspuns. „Into the Mystic” de Van Morrison.”

„De ce?”

„De ce nu?”

Asha şi-a dat ochii peste cap la el. „Ce este semnificativ la ea?”

„Asta cânta prima dată când am dansat. Eram într-un mic bar din Oslo”.

„Ai întrebat-o tu sau te-a întrebat ea pe tine?”.

„Ea m-a invitat”, a recunoscut Harvath. „Nu sunt un dansator prea bun.”

„De ce nu sunt şocat? Dar te-ai ridicat şi ai dansat pentru că ea înseamnă atât de mult pentru tine.”

El a dat din cap.

„Poate că, până la urmă, eşti un romantic.”

„Dar tu?”, a întrebat el, schimbând subiectul.

„Căsătorit?”

„Nu. Şi, înainte să întrebi, nu sunt logodită şi nici iubit – spre nemulţumirea părinţilor mei. Căsătoria şi familia sunt un lucru foarte important în India. Prea mare, dacă mă întrebi pe mine.”

„Atunci de ce nu? Nu-mi pot imagina că ai probleme în a găsi întâlniri.”

Şi-a ridicat paharul, făcându-i semn chelneriţei că este gata să mai umple paharul, şi a spus: „Tocmai întâlnirile sunt problema. Agenda mea este plină. Sunt prea ocupată.”

„Deci sunteţi căsătorit”, a spus el. „La locul de muncă”.

„Te-a trimis mama mea?”. Poţi fi sinceră. Nu voi spune nimănui.”

Harvath a zâmbit. „Nu m-a trimis. Dar cred că ea ar fi vrut să-ţi spun că zilele sunt lungi şi anii sunt scurţi.”

„Adică?”

„Înseamnă că, atunci când eşti cu capul plecat, când eşti consumat de muncă, nu observi trecerea timpului. Când, în sfârşit, ridici capul şi te uiţi în jur, eşti uimit de cât de mult a trecut.

Dacă aştepţi prea mult, eşti de două ori uimit de cât de puţin ţi-a mai rămas. Viaţa e scurtă. Nu-l irosi.”

„Un sfat bun – chiar dacă nu te-a trimis mama mea.”

Harvath a zâmbit din nou. „Am câţiva ani în plus faţă de tine şi...”

„Câţiva ani?”, a tachinat ea.

El a absorbit cu bună dispoziţie lovitura şi a continuat:

„Poate că tu ai legea lui Asha, dar eu am cele trei reguli de fericire ale lui Harvath. Ceva de făcut. Cineva pe care să-l iubesc.

Şi ceva de aşteptat cu nerăbdare. Afacerea noastră este una dură. Îţi va lua totul. Dar numai dacă o laşi. Sfatul meu: nu o lăsa.”

„Întotdeauna eşti atât de filozofic cu femeile pe care abia le-ai cunoscut?”

„Doar cele care îndreaptă Glock-urile spre mine şi încearcă să-mi fure prizonierii”, a spus el în timp ce zâmbea încă o dată şi mai lua o înghiţitură din bourbonul său.

Chelneriţa s-a întors, a aşezat băutura lui Asha şi l-a întrebat dacă Harvath mai vrea una. A refuzat politicos şi a cerut nota de plată. Dacă nu punea frână acum, ar fi rămas aici toată noaptea.

„Deci, mâine”, a spus el. „Care este planul?”

„Ştim cum arată Durrani şi cunoaştem organizaţia pe care o foloseşte ca acoperire. Vom instala supravegherea la prima oră a dimineţii, înainte ca oamenii să înceapă să apară la serviciu.”

„Noi?” a întrebat Harvath. „Doar noi doi?”

Asha a dat din cap. Apoi, cu un zâmbet, a adăugat: „Am nişte tehnică de supraveghere care cred că o să-ţi placă foarte mult.”

CAPITOLUL 58 F RIDAY Pentru o fracţiune de secundă, Harvath se gândise să se ofere să împartă apartamentul cu Asha, el ocupând canapeaua din sufragerie. Dar apoi şi-a dat seama ce idee amabilă, dar stupidă, era aceea.

Nu era vorba că nu avea încredere în el însuşi, ci că orice aparenţă de nepotrivire era neprofesională.

Asha era incredibil de atrăgătoare şi nimeni nu ar fi crezut că împărţiseră o cameră de hotel peste noapte şi că nu se întâmplase nimic.

Sølvi avea să-l creadă, dar de ce ar fi vrut vreodată să o pună în situaţia de a se întreba? Chiar şi cele mai mici îndoieli aveau obiceiul de a creşte şi de a se înrăutăţi în timp. Şi-a pus oferta nedepusă pe seama discuţiei despre bourbon şi şi-a sudat cutia mentală de sugestii.

Totuşi, s-a oferit să o conducă înapoi la Asociaţia de ajutorare a orbilor. I-a mulţumit pentru băutură, i-a transmis politicos escorta înapoi şi i-a spus că va fi în hol la ora şase dimineaţa. Planul era să ia un mic dejun rapid şi apoi să se îndrepte spre ţintă.

Sus, în camera sa, în timp ce furtuna care fusese prognozată se înteţea, i-a transmis lui Lawlor un SITREP.

După ce a primit-o, a cerut o actualizare despre Nicholas, Nina şi copil.

Lawlor nu s-a deranjat să trimită un răspuns prin SMS. Era prea mult pentru a fi pus în scris. Mai mult, Harvath avea nevoie să audă fiecare detaliu şi să poată pune câte întrebări dorea. A sugerat să facă un apel.

Harvath a fost de acord şi, în timp ce ploaia îi biciuia ferestrele şi fulgerele luminau cerul din New Delhi, cei doi au vorbit mai bine de o oră.

Nu ştia cum să reacţioneze. Era înfuriat de atac, indignat de răniţii şi de pierderile de vieţi omeneşti. De asemenea, era incredibil de mândru de modul în care Davis şi Hauptmann se comportaseră, ca să nu mai vorbim de Nicholas. Dacă ar fi ajuns cu câteva minute mai devreme sau cu câteva minute mai târziu, lucrurile ar fi putut să se termine mult mai rău. A fost întruchiparea locului potrivit, la momentul potrivit.

Faptul că bebeluşul nu se îmbunătăţise încă îl tulbura şi el. După toate prin câte trecuse Nicholas în viaţa lui, merita să fie fericit până la adânci bătrâneţi. Harvath nu putea decât să spere că următoarea actualizare va aduce veşti mai bune.

Ajuns în pat, era atât de epuizat încât a adormit aproape în momentul în care capul lui a atins perna. Dacă nu ar fi setat alarma de pe telefon, ar fi dormit chiar în timpul întâlnirii cu Asha în hol.

După un duş şi un bărbierit, era jos şi o aştepta. A intrat în hotel prompt, la ora şase dimineaţa. „Cum ai dormit?”, a întrebat ea.

„De fapt, eu...”

„Glumeam”, a spus ea, întrerupându-l. „Am dormit pe un pat de campanie cu o pătură de lână care trebuia să fie din Primul Război Mondial. Ai dormit pe o saltea care a costat cu uşurinţă peste treizeci de mii de rupii şi pe cearceafuri cu un număr de fire atât de mare, încât îmi curge sânge din nas numai când mă gândesc la asta.”

Harvath a zâmbit. „Micul dejun?”

„Mai întâi cafeaua”, a răspuns ea, îndreptându-se spre restaurant. „Apoi micul dejun.”

Gazda le-a oferit o masă frumoasă, cu o privelişte superbă, lângă una dintre ferestre, dar Harvath şi Asha au arătat simultan spre o cabină din colţ, aproape de intrarea în bucătărie, şi au cerut să fie la ea. Amândoi erau croiţi din aceeaşi stofă. Deşi i s-a părut o cerere neobişnuită, gazda a zâmbit şi a mulţumit.

„Vreo noutate de peste noapte?”, a întrebat el în timp ce aşteptau ca ospătarul să le aducă cafeaua.

Asha a scos un dosar din rucsacul ei şi i l-a înmânat. „O listă cu toţi cei care lucrează la Iniţiativa de Ajutor Universal împreună cu Durrani.”

„Fotografii şi biografii, de asemenea”, a spus Harvath. „Bună treabă.”

„Informaţii din surse deschise în cea mai mare parte. ONG-urile puneau pe site-urile lor o mulţime de informaţii despre oamenii lor. Îi ajută să-şi spună povestea şi să strângă bani.”

„Sau, în cazul lui Durrani, poate ajuta şi la susţinerea unei acoperiri.”

„De acord.”

„Ce sunt acestea?” a întrebat Harvath, arătând două profiluri care aveau pagini suplimentare ataşate.

„I-am verificat pe toţi angajaţii, căutând orice lucru neobişnuit pe care am putea să-l folosim.”

„Şi?”

„Primul pe care îl aveţi acolo este Jaya Devi. Ea este directoarea de finanţe a organizaţiei. Deşi nu au existat acuzaţii de nereguli în ceea ce priveşte registrele contabile ale Iniţiativei de Ajutor Universal, casa ei este în executare silită şi a rămas în urmă cu plata ratelor la maşină.”

„Interesant”, a spus Harvath, studiind-o pe femeia cu aspect de bunică. „Dar a doua?

„Al doilea este Amit Paswan. El este dintr-un mic sat din Bengalul de Vest. Studia chimia la Institutul Indian de Inginerie, Ştiinţă şi Tehnologie din Kolkata când sora sa geamănă a fost atacată brutal de un grup de bărbaţi care au agresat-o sexual şi au ucis-o.

Procesul a fost un dezastru. Toţi cei cinci bărbaţi au fost eliberaţi.

În următoarele optsprezece luni, toţi au sfârşit prin a muri.”

„Acest Amit Paswan i-a omorât?”, a întrebat el, uitându-se la fotografia unui bărbat tocilar, cu ochelari de soare, în vârstă de treizeci de ani.

„A fost anchetat, dar avea întotdeauna un alibi de la cineva de la şcoală. El nu a fost niciodată acuzat.”

„Şi atunci de ce ai inclus aceste informaţii despre el?”, a întrebat Harvath.

„Pentru că, spre deosebire de anchetatorii din Bengalul de Vest, eu am continuat să sap. Fiecare dintre alibiurile sale venea de la cineva care fusese victima unei agresiuni sexuale sau care avea un membru apropiat al familiei care fusese.”

„Iisuse.”

„De asemenea, nu şi-a terminat niciodată diploma. După ce ultimul bărbat acuzat de uciderea surorii sale a fost ucis, a renunţat la şcoală. Mai avea doar un singur mandat rămas. Nu a mers niciodată să lucreze în domeniul chimiei. Toate locurile sale de muncă au fost în organizaţii de servicii; ONG-uri şi altele asemenea.”

„Pentru că face penitenţă”, a spus Harvath. „Aceasta este persoana pe care ne-o dorim”.

„Mai avem şi asta”, a spus Asha, scoţând un alt dosar şi înmânându-i-l.

Harvath l-a deschis. Existau scheme de înaltă tehnologie şi reprezentări 3D ale birourilor Iniţiativei de Ajutor Universal, precum şi ale altor clădiri şi afaceri de pe stradă şi de pe stradă.

„Impresionant”, a remarcat el. „Tu, Raj şi Gupta faceţi o treabă bună.”

„Am avut un mic ajutor cu supravegherea. Există o companie foarte deosebită care a încercat să atragă atenţia lui Raj. Au adunat toate astea peste noapte.”

„Au făcut o treabă grozavă. Ce e asta aici?”, a întrebat el, arătând spre un loc peste drum de ONG-ul care fusese evidenţiat.

„Acolo ne îndreptăm noi doi imediat după micul dejun”, a răspuns ea. „Acela va fi postul nostru de supraveghere”.

CAPITOLUL 59 Postul de supraveghere era un magazin de „lenjerie intimă” aflat la etajul al doilea, peste drum de ONG. A fost închis cât timp proprietarul său a fost plecat în vizită la familie pentru Diwali. Gupta reuşise să aranjeze în linişte ca ei să îl folosească.

„Asta nu te face să te simţi inconfortabil, nu-i aşa?”, a întrebat el în timp ce îşi aduceau echipamentul şi îl aşezau.

„Nu”, a răspuns Asha, mângâind exagerat o piesă de lenjerie intimă riscantă. „De ce ar trebui să fie? Vă face să vă simţiţi inconfortabil?”

„Am vreo jumătate de duzină de replici grozave despre faptul că am făcut unele dintre cele mai bune lucrări ale mele în prezenţa lenjeriei de damă”, a spus el. „Niciuna dintre ele nu am de gând să o folosesc chiar acum”.

Asha a râs. „Tocmai ai făcut-o.”

Harvath şi-a înăbuşit un zâmbet şi s-a îndreptat spre fereastră.

„Aceasta este partea din slujbă pe care nu îndrăznesc să o menţioneze niciodată în timpul recrutării.”

„Orele lungi de plictiseală punctate de scurte momente aleatorii de emoţie?”.

„Exact.”

„Ce fel de prost s-ar înscrie pentru aşa ceva?”, a glumit ea.

„Există un motiv pentru care agenţiile de informaţii iubesc atât de mult filmele cu James Bond.”

„Programul guvernamental suprem: şase decenii în care altcineva le face munca în locul lor.”

Au râs amândoi şi au început să despacheteze totul.

În timp ce Asha instala o mică cameră wireless la fereastră, Harvath a alimentat tableta pe care urmau să o folosească pentru a monitoriza ONG-ul. Lucrurile evoluaseră mult de la încercarea de a sta ascunsă în spatele jaluzelelor veneţiene în timp ce privea printr-o pereche imensă de binocluri.

Pe masa din faţa lor au aşezat toate fotografiile angajaţilor de la Universal Relief Initiative.

Erau doar doi, însă, pe care erau interesaţi să îi vadă.

Ţinta numărul unu era Basheer Durrani însuşi.

Harvath începuse deja să ruleze scenarii în capul său despre cum l-ar putea prinde dacă ar apărea.

Premiul lor de consolare era Amit Paswan. Amândoi se simţeau siguri că îl puteau convinge să ajute la cauza lor, dacă ar fi fost nevoie.

Indiferent de ţinta care se prezenta, Harvath era hotărât să le transforme în aur şi să îşi tragă misiunea peste linia de sosire. Era gata să se termine, să plece din India şi să se întoarcă acasă.

„Contact”, spuse Asha, recunoscând o faţă de jos pe stradă şi extinzându-i imaginea pe tabletă.

„Pe cine avem?”, a întrebat Harvath.

Se uită la feţele de pe bucăţile de hârtie de pe masă şi apoi o bătu pe cea corespunzătoare. „Katrina Kapoor.”

Harvath a scos un pix, s-a aplecat şi a marcat ora de sosire pe profilul ei.

S-au mai întors şi au mers înainte şi înapoi în acest fel de încă opt ori, înregistrând angajaţii, înainte ca Amit Paswan să apară.

Harvath a marcat ora sosirii pe foaia de profil.

„Şi acum ce urmează?” a întrebat Asha.

„Aşteptăm să vedem dacă apare Durrani?”.

„Şi dacă nu vine?”

„Facem ceea ce ar face orice bun agent de informaţii.

„Improvizăm.”

„Cu alte cuvinte, sperăm să fim mai degrabă norocoşi decât buni.”

Harvath a zâmbit. „La fel ca James Bond, plănuiesc să fiu ambele.”

„Acum eu sunt cel care se simte inconfortabil.”

După încă o oră, Harvath îşi pierduse speranţa de a-l vedea pe Durrani. Poate că bărbatul era în concediu medical sau îşi luase nişte concediu pentru a-şi îndeplini misiunea. Oricare ar fi fost motivul, Harvath nu credea că avea de gând să apară.

„Mă duc la cafeneaua din capătul străzii să beau o cafea”, i-a spus el lui Asha. „Vrei una?”

„Da, vă rog. Negru.”

„Ca şi operaţiile tale”, a răspuns Harvath.

Ea şi-a dat ochii peste cap. „Dacă aştepţi ca eu să fac un joc de cuvinte prost cu cafeaua ca răspuns, o să stai acolo toată ziua.”

El a zâmbit. „Sună-mă dacă ceva începe să percoleze.”

Asha a arătat spre uşă. „Pleacă de aici înainte să scot din nou Glock-ul meu asupra ta.”

Cu un râs, Harvath a coborât scările şi s-a îndreptat spre cafenea. Citea meniul, scris pe o tablă mare de cretă în spatele tejghelei, când i-a sunat telefonul. Era Asha.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el, activând apelul.

„Amit tocmai a părăsit clădirea”, a răspuns ea.

„În ce direcţie se îndreaptă?”

„Spre tine.”

„Bine”, a răspuns Harvath, întorcându-se şi uitându-se pe fereastră, încercând să-l zărească pe bărbat. „Cât de departe este?”

„La aproximativ douăzeci de metri”.

„Pot să vă ajut, domnule?”, a întrebat barmanul, întrerupându-l.

„Da”, a răspuns el, întorcându-se spre tejghea. „Două cafele. Să plece. Ambele negre, vă rog.”

„Cred că s-ar putea să se îndrepte spre cafenea”, a spus Asha la telefon. „Ce vreţi să fac?”.

„Nimic. Mă ocup eu de asta. „Fii cu ochii în patru după Durrani.”

„Aşa voi face”, a răspuns ea. „Apropo, e aproape la uşă. Noroc.”

Harvath a deconectat apelul şi şi-a întors telefonul în buzunar. Când l-a auzit pe Amit Paswan intrând, nu s-a mai întors. În schimb, stătea cu faţa la tejghea, aşteptându-şi cafelele.

După ce au fost gata, a plătit şi a lăsat un mic bacşiş, mulţumind personalului.

La ieşire, a trecut pe lângă Amit, apoi s-a oprit şi a dat înapoi. S-au încrucişat privirile.

„Iniţiativa de ajutorare universală, nu-i aşa?” Harvath a întrebat.

Amit a dat din cap, încercând să localizeze faţa străinului. „Da. Ne cunoaştem?”.

Cu două cafele, Harvath nu a putut să dea mâna, dar i-a oferit bărbatului un cot în semn de salut. „Joe Sampson. CARE internaţional.”

Deşi numele lui era o minciună, organizaţia era legală.

Harvath îl cunoştea pe director şi desfăşurase o operaţiune în numele lor.

„Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc să ne fi întâlnit, dar, pentru început, nu m-am priceput niciodată la feţe. Amit Paswan”, a spus bărbatul, întorcând cotul.

„Kashmir. Bangladesh. Afganistan. Cine ştie, nu-i aşa?”

„Te întâlneşti cu cineva?” a întrebat Amit, uitându-se la cele două cafele.

„De fapt, le duceam în camera mea. Stau în apropiere. Am un raport pe care trebuie să-l scriu şi creierul meu nu se activează cu adevărat decât la a doua ceaşcă.

M-am gândit că asta era mai eficient decât să mă întorc peste douăzeci de minute să cumpăr alta. Dar tu ce părere ai? Ai timp să stai de vorbă?”.

Amit s-a uitat la ceas. „Am câteva minute la dispoziţie. Lasă-mă să-mi fac comanda.”

„Minunat”, a spus Harvath. „O să ne iau o masă.”

S-a aşezat într-un colţ, departe de restul clienţilor, şi i-a trimis Ashei un mesaj rapid, anunţând-o ce avea de gând să facă.

Masa era una cu două mese. Într-o mişcare neobişnuită pentru el, Harvath s-a aşezat cu spatele la cafenea şi i-a lăsat lui Amit scaunul cu spatele la perete. Câteva momente mai târziu, bărbatul a apărut cu cappuccino-ul său şi s-a aşezat.

„Ce te aduce în New Delhi?”, a întrebat el.

„N-o să-ţi vină să crezi asta”, a spus Harvath. „De fapt, nici măcar nu-mi vine să cred asta. Sunt aici pentru a vâna un criminal”.

Pentru o clipă, bărbatul a părut că nu mai are cuvinte.

În cele din urmă, a găsit câteva. „Adică un agent patogen precum holera sau Ebola?”.

„Nu. Caut un ucigaş de oameni”.

Culoarea i s-a scurs de pe faţă. „Întâlnirea asta nu e un accident, nu-i aşa?”.

„De fapt, aşa este. Eram vizavi şi mă uitam cum ai ajuns la serviciu în această dimineaţă. Practic, acum sunt în pauză. Nu aveam nicio idee că vom ajunge în aceeaşi cafenea. Totuşi, asta îmi uşurează mult munca.”

„Nu mă simt confortabil cu această conversaţie”, a spus Amit, încercând să se ridice în picioare.

Harvath a împins masa în el, ţintuindu-l de perete. „Nu sunt aici pentru a vorbi despre sora ta. Şi dacă aş fi fost, ţi-aş fi spus că eu cred că ai făcut ceea ce trebuia.”

„Nu ştiu despre ce vorbeşti.”

„Termină cu prostiile, Amit. Toate alibiurile tale au fost de la oameni care nu numai că au fost solidari cu situaţia ta, dar care au avut satisfacţie indirectă că ţi-ai răzbunat sora. Dar, cum am spus, nu de asta sunt aici.”

Şi-a relaxat postura şi Harvath a dat masa înapoi suficient de mult pentru ca el să se aşeze.

„Atunci de ce eşti aici? De ce mă deranjezi?”

„Cred că ai putea avea informaţii care ar putea fi valoroase pentru mine.”

„În legătură cu un ucigaş?”

Harvath a dat din cap.

„Nu lucrezi pentru CARE International, nu-i aşa?”

„Nu, nu vă deranjez.”

„De unde să ştiu eu ceva despre un criminal?”

„Lucrezi cu el.”

Şocul de pe faţa lui Amit a fost instantaneu. „La URI?”, a întrebat el, folosind acronimul ONG-ului.

Încă o dată, Harvath a dat din nou din cap.

„Asta e imposibil.”

„Chiar aşa?”, a întrebat el, ridicând o sprânceană.

Amit a sesizat sensul nu foarte subtil al remarcii sale şi şi-a reformulat întrebarea: „Ce informaţii specifice doriţi?”.

Glisându-şi telefonul din buzunar, Harvath a scos fotografia lui Durrani şi i-a arătat-o. „Vreau să ştiu tot ce ştii despre acest om”.

„Vrei să ştii despre Wasim? Wasim Younis? El este criminalul pe care îl căutaţi?”

„Mai întâi de toate, da. Şi în al doilea rând, numele lui nu este Wasim, ci Basheer Durrani. Este un agent al serviciilor secrete pakistaneze şi este foarte periculos.”

„Dar e un om bun”, a protestat Amit. „Am fost pe teren cu el. Am participat împreună la nenumărate misiuni de ajutorare. Lui chiar îi pasă de oameni”.

„S-ar putea să fi părut aşa”, a spus Harvath. „Dar asta face parte din slujba lui – să-i facă pe oameni să creadă ceea ce vrea el să creadă. URI nu este nimic mai mult decât un mijloc de a ajunge la un scop pentru el, o organizaţie de acoperire care îi permite să evite suspiciunile în timp ce se deplasează prin diferite ţări, executând ordinele ISI.”

„Şi de ce vă pasă? Eşti american. Ar putea avea sens dacă aş fi vorbit cu cineva din unul dintre serviciile de informaţii indiene despre asta.”

„Domnul Durrani este responsabil pentru moartea unui vechi prieten de-al meu. Un american.”

„Deci e vorba de răzbunare?”, a întrebat Amit.

„Dacă ar fi aşa, ar fi un concept greu de înţeles pentru dumneavoastră, domnule Paswan?”.

Deşi nu era necesar, Harvath îl lovise chiar între ochi cu asta. Privirea bărbatului i-a spus tot ce trebuia să ştie despre cum avea să se desfăşoare restul conversaţiei lor.

„Dacă te ajut, ce se întâmplă cu mine? Cine altcineva mai ştie ceea ce ştii tu?”

Harvath a fost sincer cu el. „Doar o singură altă persoană.

Dar este cineva în care am încredere. Şi tu poţi face la fel. Dacă cooperezi şi dacă ne duce la Durrani, vom îngropa totul acolo unde l-am găsit. Ai dus o viaţă bună, Amit. Ai o şansă să faci ceea ce trebuie. Nu aş fi aici dacă nu am avea încredere absolută că Wasim Younis al tău este cine spunem noi că este.”

„Dar ai putea să te înşeli. Ar putea semăna cu tipul pe care îl căutaţi. Numele lor ar fi putut fi amestecate undeva în baza de date, nu? Adică, e o posibilitate. Nu-i aşa?”

„Amit, uită-te la mine”, a spus Harvath, cu un ton glacial. „Eu nu sunt trimisă în cealaltă jumătate a lumii pe baza unor posibilităţi sau posibilităţi. Poporul meu nu face trafic de identităţi greşite. Colegul tău Wasim este persoana pe care o caut. Este un ucigaş.”

CAPITOLUL 60 G upta îl avertizase să nu se mişte prea repede. A vrut să colaboreze cu poliţia, să stabilească un cordon şi să trimită o echipă de elită de la Grupul Special, unitatea de forţe speciale a RAW. Raj trecuse de partea lui Asha şi Harvath.

Pur şi simplu nu era suficient timp să aşteptăm. Ştiau unde se afla Durrani chiar în acest moment. O şansă ca aceasta s-ar putea să nu se mai repete. Ar fi fost o nebunie să nu se arunce pe el.

Durrani se afla în zona instabilă, cu majoritate musulmană, din districtul de nord-est al Delhiului, cunoscută sub numele de Jafrabad – recent, punctul zero al unei revolte masive de şase zile, în care

fuseseră ucişi 53 de oameni, inclusiv un poliţist şi un ofiţer de informaţii. Gupta nu a greşit că a vrut să procedeze cu prudenţă.

Întregul cartier era o cutie de tablă care aştepta să ia foc chiar şi la simpla menţionare a cuvântului scânteie.

O singură mişcare greşită şi puteau trimite oraşul în haos.

Harvath nu a fost surprins că Jafrabad era locul în care se instalase Durrani. Cel mai bun loc pentru a ascunde un ac era într-o căpiţă de fân plină de ace.

Ceea ce l-a surprins însă pe Harvath a fost faptul că un om ca Durrani îşi permisese o bucată de rutină perceptibilă. În domeniul comerţului, era considerat ceva ce trebuia evitat cu orice preţ.

Bineînţeles, o mulţime de spioni încălcau această regulă, din diverse motive, cum ar fi să ia sau să lase copiii la şcoală, să urmeze cursuri serale la universitate pentru a se apropia de o ţintă sau să meargă la sală în acelaşi timp cu un potenţial activ pentru a dezvolta relaţii.

Dar Durrani nu încălca regula pentru familie – nu avea una – şi nici nu părea să o facă în slujba misiunii sale. Era o poziţie ideologică pe care o adoptase.

În timpul revoltei, două treimi dintre persoanele ucise fuseseră musulmani. Au fost împuşcaţi, înjunghiaţi, tăiaţi, bătuţi şi incendiaţi. Sigur, se putea ascunde cu uşurinţă printre ei, în cartierul lor, dar voia să facă mai mult de atât. Voia să-i ajute să înveţe cum să se apere.

Potrivit lui Amit, Durrani preda vineri dimineaţa un curs de arte marţiale la un dojo din Jafrabad. Iniţiativa de ajutorare universală a încurajat un program flexibil, astfel încât conducerea nu a avut nicio problemă cu angajaţii care îşi modificau orele de lucru, atâta timp cât îşi făceau cele patruzeci de ore pe săptămână şi nu lipseau de la întâlnirile cheie.

O întrebare care l-a frământat mereu pe Amit a fost: dacă ar fi fost acolo – ar fi reuşit să-şi protejeze cu succes sora? Purta acea nesiguranţă ca pe o insignă a ruşinii.

În timpul unei călătorii misionare, în urma unui taifun care a lovit Myanmar, el şi Durrani împărţiseră o cameră împreună.

Discutaseră despre interesele şi hobby-urile lor.

Amit vorbise despre dragostea lui pentru ştiinţă, iar Durrani despre dragostea lui pentru artele marţiale. Un lucru a dus la altul şi a fost lansată o invitaţie la cursul de vineri. Amit a acceptat şi a ajuns să se antreneze cu Durrani timp de câteva luni, înainte de a trece la un alt dojo, mai aproape de apartamentul său.

Acum, singurul moment în care interacţiona cu bărbatul era prin muncă. Asta a injectat o potenţială problemă în planul lui Harvath.

Aveau nevoie de Amit pentru a identifica dojo-ul, ceea ce însemna că va trebui să vină şi el. Dar dacă Durrani l-a văzut în maşină cu alte două persoane, avea să fugă neapărat.

De fapt, Harvath era destul de sigur că doar văzând-o pe Asha ar fi fost suficient pentru a-l face iepure. Nu exista nici o îndoială în mintea lui că agentul ISI adunase un dosar înainte de a-l angaja pe Sayed pentru a merge după ea.

Durrani ştia cum arăta. Faţa ei nu era o faţă pe care un om o uita uşor.

Asta l-a adus pe Harvath în faţa lui. Un Gora în Jafrabad avea să iasă în evidenţă mai rău decât un deget mare.

Pe scurt, niciunul dintre ei nu-şi putea permite să fie văzut de Durrani. Toată chestia asta ar fi fost ca şi cum ar fi mâncat un elefant – o expresie, şi-a dat seama Harvath, care probabil că nu era prea populară în India. Cu toate astea, trebuiau să se ocupe de această treabă bucată cu bucată.

Prima muşcătură a constat în a-l convinge pe Amit să vină cu el.

Se împotrivise cu tărie, dar atunci când Harvath, care putea fi destul de convingător, i-a explicat clar că nu era o situaţie de tipul „ori una, ori alta”, omul a cedat. A fost de acord, de asemenea, să-şi predea telefonul mobil. Până nu terminau cu el, Harvath nu avea de gând să aibă încredere în el şi nici să îi întoarcă spatele. Nu pentru o secundă.

Asha a tras maşina pe care Raj o aranjase pentru ei şi au ieşit din cafenea. Amit s-a aşezat în faţă.

Harvath s-a aşezat în spate, de unde putea să fie cu ochii pe tot.

Traficul de dimineaţă în Delhi era naşpa. A făcut ca Los Angeles să pară doar nişte benzi de circulaţie liberă pentru maşini.

Spre lauda ei, Asha a manevrat destul de bine prin el.

Când a reuşit să o deschidă, a deschis-o.

Când a putut să sară „în siguranţă” un semafor fără să provoace un accident sau să atragă imediat atenţia poliţiei, a făcut-o.

Oricine ar fi fost proprietarul maşinii avea să primească în cutia poştală mai mult decât câteva amenzi pentru semaforizare pe roşu, dar asta avea să fie problema lui Raj.

Pe măsură ce intrau în Jafrabad, Harvath sperase că aşezarea pe bancheta din spate îi va oferi un profil ceva mai redus.

A primit totuşi o mulţime de priviri şi ceea ce el şi coechipierii săi obişnuiau să numească „ochi împuţiţi”. Era evident că nu era binevenit în această parte a oraşului.

Au înşirat vehiculul pe străzile sordide şi găurite de gropi.

„Aceea este moscheea lui”, a spus Amit când au trecut pe lângă o structură destul de bătută de vreme. „Ora lui este programată astfel încât elevii să termine înainte de slujba de rugăciune de la mijlocul dimineţii.”

„Dhuhr”, a spus Harvath, folosind numele corect al rugăciunii. Scoţându-şi telefonul, a făcut o căutare rapidă pe internet pentru orele de rugăciune din New Delhi. „Mai avem douăzeci de minute.”

„Merge pe jos la moschee cu elevii săi?”. Asha a întrebat.

„Nu. În mod normal, se spală, se roagă singur în interiorul dojo-ului şi apoi se îndreaptă spre birou.”

Asha a întâlnit ochii lui Harvath în oglinda retrovizoare. „Deci, îl ducem înăuntru?”

„Sau am putea să aşteptăm până pleacă şi să-l lovim cu maşina”.

S-a uitat în jur. „Deşi există o anumită frumuseţe în simplitatea acestui plan, nu avem suficiente spaţii imobiliare. Prea multe maşini şi alte obstacole. Ar fi o şansă la un milion. Şi ăsta sunt eu fiind generos cu şansele. Eu zic să-l ducem înăuntru.”

„Este teritoriul lui. El ştie asta. Nu o facem.”

„Amit ştie asta”, a răspuns ea.

„Bine zis”, a spus Harvath, întinzând mâna peste scaun şi punând-o cu greutate pe umărul bărbatului. „Dacă ai fi în locul lui, cum ai face-o?”.

CAPITOLUL 61 „Ar fi trebuit să-l trimitem direct la uşa de la intrare şi să-l punem să bată la uşă”, a spus Asha în timp ce se strecurau pe lângă dojo.

„Şi dacă ai fi tu înăuntru, în loc de Durrani?”, a întrebat el. „Tu cum ai reacţiona?”

„Mi-aş avea arma scoasă, la câţiva milimetri de uşă, ca să se poată declanşa, şi aş începe să trag în momentul în care aş vedea pe altcineva în afară de Amit.”

„Tocmai de aceea nu-l folosim pe Amit şi el este cu faţa în jos, legat cu fermoar, în portbagaj. Apropo, de ce nu mi-ai spus că ai un alt sac de trucuri acolo?”.

„Raj este intendentul nostru. Când ne-am dus la magazinul de lenjerie, ţi-am dat toate valizele care erau codate pentru supraveghere. Ştiam că ai o armă şi că eu am o armă. Asta era tot ce conta. Punga bonus era doar Raj fiind Raj. E faimos pentru că spune: „Orice ai face, nu te subestima”. E o glumă, dar are ceva înţelepciune practică.”

„Vijay avea o geantă ca a ta. Era plină cu o grămadă de lucruri care au „ieşit” ca prin minune din IPS în aceeaşi zi în care a ieşit şi el. Încep să cred că indienii sunt obsedaţi doar de trei lucruri – căsătoria, muzica şi cantităţi masive de echipament tactic.”

„Eşti absolut sigur că nu te-a trimis mama mea?”

Harvath i-a aruncat un zâmbet rapid. „Ceva îmi spune că mama ta şi soacra lui Vijay s-ar fi înţeles probabil bine.”

Asha i-a răspuns cu un zâmbet, dar acesta a dispărut în momentul în care s-a pregătit să se îndrepte spre uşa din faţă. Timpul pentru glume se terminase. Acum era timpul să treacă la treabă.

Harvath fusese în partea lui de dojo-uri. Din modul în care Amit a descris amenajarea, era destul de standard – ceea ce, în acest caz, era un coşmar tactic.

Uşa din faţă se deschidea într-o singură cameră mare, unde se întâmplau toate lucrurile. În spate se aflau un vestiar pentru bărbaţi şi un vestiar pentru femei, ambele cu toalete şi duşuri.

Nu exista nicio ieşire prin spate, pentru că în această parte a Delhiului nu exista o adevărată planificare urbană. Casele şi clădirile erau construite unele lângă altele şi unele peste altele.

Deşi exista câte o pasarelă ocazională, nu existau alei organizate care să asigure accesul pentru garaje şi ridicarea gunoiului, aşa cum existau în Statele Unite.

Acesta era un cartier de tip „slapdash”, nereglementat, ridicat cu puţină sau deloc supraveghere sau previziune. O dovadă a unei planificări urbane bine organizate nu a fost. Acest lucru a fost bun şi rău pentru Harvath.

Era un lucru bun, în sensul că, prin faptul că, prin faptul că ei controlau uşa din faţă, Durrani nu avea nicio cale de scăpare. Era rău, totuşi, în sensul că, pentru a intra şi a-l lua, trebuiau să se deplaseze prin spaţii deschise, fără acoperire şi fără să se ascundă.

Agentul ISI ar fi avut în mod evident toate avantajele – cu excepţia unuia. Surpriză.

Harvath ar fi ucis pentru mitraliere, mai degrabă decât pentru pistoale, dar mergeai la război cu echipamentul pe care îl aveai, nu cu cel pe care ţi-ai fi dorit să-l ai.

Deşi ar fi ucis şi el să fi avut câteva flashbang-uri, Raj a găsit de cuviinţă să le pună la dispoziţie măcar două grenade fumigene – ambele verzi, dintr-un motiv de neînţeles. Printre multiplele alte piese de echipament, Harvath avea o grenadă fumigenă la vesta sa, iar Asha o avea pe cealaltă la a ei.

Aceasta era măsura dispozitivelor lor de distragere a atenţiei. Două grenade fumigene verzi. Singurul alt lucru pe care îl mai puteau avea în plus, şi Harvath se ruga să fie aşa, era că apa din duşul dojo era excepţional de caldă şi că Durrani nu se grăbea să se bucure de ea.

El făcuse, fără îndoială, cu sute de intrări ostile mai multe decât făcuse sau va face Asha vreodată. Asta îl făcea pe el cel mai experimentat operator de la faţa locului, iar ea fusese de acord să i se supună. Ea nu era proastă. Nu voia să intre în fugă şi să fie împuşcat în faţă.

Harvath era de două păreri. Dacă erau suficient de norocoşi să intre când Durrani era la duş, s-ar putea ca el să nu aibă niciun indiciu că se strecurase înăuntru.

Dacă, totuşi, Durrani ştia cumva că intraseră, ar fi putut intra într-o capcană. Aşa că Harvath a decis să împartă copilul.

Dacă Durrani era la duş, nu ar fi observat fumul de la grenade. Dacă nu era aşa, Harvath şi Asha ar fi fost al naibii de bucuroşi să se ascundă.

Poate că fumul nu oprea gloanţele, dar le făcea ţintele mult mai greu de atins.

Harvath îi făcu semn lui Asha să-i dea grenada.

După ce a făcut-o, i-a făcut semn din cap să meargă mai departe şi să lovească uşa.

Scoţând ştifturile atât de la grenada ei de fum, cât şi de la a lui, a privit-o cum a numărat invers de la trei şi apoi a tras uşa în linişte.

În timp ce ea îşi împingea pistolul în spaţiu pentru a-l acoperi şi a contracara orice ameninţare, el a aruncat ambele grenade de fum active în dojo, asigurându-se că aterizează fără zgomot, în colţuri diferite ale covorului.

Să priveşti grenadele era ca şi cum ai privi câteva coşuri de fum la o oţelărie. Volumul de fum pe care îl producea şi rapiditatea cu care îl producea erau uluitoare.

Cu pistolul ridicat şi pregătit, a intrat în dojo şi i-a făcut semn lui Asha să îl urmeze.

Oricât de degenerat ar fi fost Durrani, nu se aşteptau să-l găsească făcând duş în vestiarul femeilor, aşa că au înaintat spre colţul din spate, în stânga clădirii, unde Amit le spusese că vor găsi zona bărbaţilor.

Fumul gros şi verde umplea spaţiul. Era dens şi extrem de greu. Dezorientantă chiar.

Harvath s-a uitat înapoi pentru a se asigura că Asha era încă în şesul lui, dar nu o vedea. Atunci a auzit primele focuri de armă. Veniseră din direcţia vestiarului bărbaţilor. Durrani ştia că se aflau acolo.

Întorcându-se spre locul unde spera să o găsească pe Asha, Harvath a tras în mod repetat în direcţia agentului ISI.

Trebuia să o prindă pe Durrani în viaţă, dar în acel moment Harvath trecuse pe teritoriul „don'tgive-a-fuck”.

În ciuda fumului gros, a găsit-o pe Asha. Ea fusese lovită. Glonţul o lovise în coapsa dreaptă.

„Eşti bine?” Harvath a întrebat.

„Voi fi bine”, a răbufnit ea. Deşi sângera, nu părea ca glonţul să fi atins o arteră. „Nu-mi găsesc arma în tot fumul ăsta.”

Harvath s-a întors, a simţit cum vârful cizmei sale se loveşte de ceva şi s-a aplecat să recupereze pistolul lui Asha.

Înmânându-i-o, a ajutat-o rapid să se ridice şi a spus: „O terminăm chiar acum. Poţi să te mişti?”

Şi-a pus ceva greutate pe picior şi a dat din cap.

„Bine”, a declarat el. „La semnalul meu.”

Harvath a numărat invers de la trei şi cei doi au atacat, spulberând zona vestiarelor cu gloanţe din pistoalele lor.

Dar imediat ce au început, au fost întâmpinaţi de un răspuns şi mai mortal. Durrani luase o mitralieră şi trăgea din zona duşurilor în dojo.

În timp ce gloanţele pocneau şi şuierau în jurul lor, Harvath a abordat-o pe Asha şi a dus-o la podea.

Făcând asta, i-a salvat viaţa, deoarece un glonţ care se îndrepta spre creierul ei, în schimb, i-a încreţit doar scalpul.

Chiar şi aşa, cum rănile de la cap sângerau adesea cel mai rău, sângele i se revărsa abundent în ochi, făcându-i greu să vadă.

Folosindu-se de o smoc de păr umed şi mat de propriul păr pentru a-şi şterge sângele, a reîncărcat şi a început să tragă din nou. Dar ea nu făcea decât să servească drept far pentru focul mitralierei, care o lovea din nou şi din nou şi din nou şi din nou în piept, ca un John Henry psihopat, hotărât să îi scoată din corp fiecare moleculă de oxigen.

Asha a căzut din nou pe podea, respirând în gură ca un bătrân bolnav în fază terminală sau la sfârşitul vieţii, pe cale să treacă dincolo. Harvath a tras ultimele două gloanţe din singurul său încărcător de rezervă.

Fumul verde începea să se risipească.

Rămas fără muniţie, Harvath a putut vedea prin ceaţă cum Durrani ieşea din zona duşului ţinând în mână un AK-47.

Harvath s-a uitat la Asha, sperând să îşi ridice arma şi să o termine pe agenta ISI, dar glisiera Glock-ului ei era blocată înapoi, fără muniţie. Nu avea cum să-şi reîncarce arma suficient de repede.

Scoţându-şi Taserul de pe vestă, a ţintit spre picioarele lui Durrani şi a tras.

Sondele au aterizat în balta de apă în care se afla şi l-au luminat ca pe un pom de Crăciun.

Golan ce era, stătea acolo mârâind, făcând spume la gură şi tremurând, dar a refuzat să se prăbuşească cu faţa ca un sequoia doborât cum se cuvine.

Harvath a apăsat pe trăgaci şi l-a lovit cu o altă explozie de electricitate, încurajându-l să călărească fulgerul încă o dată.

În timp ce se agăţa din nou, Harvath a înaintat.

Când a fost chiar în faţa lui Durrani, Harvath l-a angajat din nou. De data aceasta cu a doua împuşcătură a Taser-ului. Sondele ghimpate au sfâşiat direct prin cămaşa lui Durrani şi s-au înfipt în carnea pieptului său.

De data aceasta a fost neputincios să se lupte cu bâta de baseball la cutia de siguranţe neurologice. A căzut cu faţa în faţă şi şi-a spart nasul când s-a lovit de podea.

În mod normal, Harvath ar fi căutat hârtie igienică sau tampoane pe care să le bage în nările captivului său pentru a opri sângerarea, dar în acest moment nu-i păsa. Raj se putea ocupa de petele din portbagaj.

După ce l-a pus pe Durrani în cătuşe flexibile, a verificat-o pe Asha.

Rana era mai gravă decât lăsase să se vadă. Nu era în exsanguinare, dar avea nevoie de îngrijiri medicale.

Scoţând garoul de la vesta sa, i l-a aplicat pe coapsă şi a marcat ora. Fiecare minut ar fi contat.

CAPITOLUL 62 „Lăsaţi-mă să vă explic cum va funcţiona asta”, a spus Raj în timp ce se aşeza pe marginea mesei de metal de care Basheer Durrani fusese încătuşat şi înlănţuit.

„Aveţi la dispoziţie o serie de uşi retorice.

Vă voi explica ce se ascunde în spatele fiecăruia şi apoi va trebui să alegeţi. Reţineţi că alegerea de a nu acţiona, de a sta pur şi simplu şi de a păstra tăcerea, va fi interpretată ca o acţiune. Există o uşă şi pentru asta”.

Harvath stătea pe un scaun confortabil, cu o ceaşcă de cafea în mână, de cealaltă parte a geamului cu sens unic. Gupta stătea lângă el, luându-şi notiţe pe un bloc de hârtie albastru, trăgând din pipă.

Raj îi permisese lui Harvath să asiste la interogatoriu, cu menţiunea că, dacă lucrurile vor derapa prea mult spre chestiuni legate de securitatea statului, i s-ar putea cere să părăsească puţin camera. Harvath fusese de acord cu termenii.

Era fascinant să-l priveşti pe Raj lucrând. Pentru un om cunoscut ca fiind dur şi brusc, nu acestea erau trăsăturile pe care le afişa acum. Părea mai degrabă un meditator la matematică care explica unui elev reticent, dar capabil, conceptul de ecuaţii liniare. Nu erau probleme insolubile cele pe care le prezenta. Studentul avea datele pertinente necesare pentru a ajunge la concluziile corecte. Totul era să ai voinţa de a face acest lucru.

Asta era treaba lui Raj – să-l ajute pe Durrani să-şi găsească voinţa şi să-l determine să facă alegerea corectă. Dacă Durrani nu făcea alegerea corectă, lucrurile aveau să i se înrăutăţească foarte repede.

„Ca să înţelegi”, a continuat Raj. „Doborârea acelui elicopter a fost un act de război, din partea Pakistanului, împotriva Indiei. A fost complet neprovocat. Spun asta pentru că vreau să ştiţi care este miza aici. Vorbim despre faptul că cele două naţiuni ale noastre vor intra în război. Din nou. Şi credeţi-

mă, dacă India va alege să facă acest lucru, vom lovi cu o asemenea forţă încât Pakistanul se va clătina ani de zile.”

Scoţându-şi o batistă, directorul Diviziei de Operaţiuni Speciale a RAW şi-a curăţat ochelarii, complet împăcat cu liniştea din încăpere.

Apoi, aşezându-le din nou pe faţă, i-a spus lui Durrani: „Acum, haideţi să vorbim despre acele uşi pe care le-am menţionat.

Alegeţi-o pe cea bună, cooperaţi pe deplin şi puteţi pleca ca un om liber.”

Interogatoriul a durat ore întregi. La un moment dat, Gupta s-a aplecat şi i-a arătat lui Harvath un mesaj de la Asha. Nu existau leziuni osoase sau arteriale. Fusese cusută, bandajată şi externată.

Harvath a fost uşurat să audă asta. Fusese o zbatere infernală să-l scoată pe Amit din portbagaj, să-l urce pe Durrani în el şi să o aşeze pe Asha pe bancheta din spate pentru a se grăbi spre cel mai apropiat spital de traume.

După ce au ajuns, tot ce a putut face a fost să o lase la Urgenţe şi să facă semn unui grup de asistente să o ajute.

După ce le spusese cât timp a stat cu garoul, sărise înapoi în maşină şi plecase. Asha insistase. Ştia cât de important era să o ducă pe Durrani înapoi la Raj şi Gupta. Şi ea avusese dreptate.

Punându-l pe Amit la volan, au mers direct la Asociaţia de ajutorare a orbilor. Bărbaţii erau afară şi îi aşteptau.

Harvath i-a înmânat lui Amit telefonul înapoi şi i-a mulţumit. Gupta l-a tras deoparte pe lucrătorul ONG-ului, i-a dat bani pentru un taxi şi i-a transmis un avertisment foarte sever cu privire la securitatea naţională şi la ceea ce i se va întâmpla omului dacă va menţiona vreodată, cuiva, ceea ce se întâmplase.

Cu acel capăt liber suficient de bine legat, Raj a deschis portbagajul şi i-a făcut o fotografie lui Durrani, în timp ce Harvath verifica de două ori legăturile agentului ISI.

Cu Gupta la volan apoi, s-au îndreptat spre centrul de detenţie şi interogatoriu de înaltă securitate, deservit de personalul Grupului Special.

În timp ce Durrani a fost transferat într-o cameră de interogatoriu, Raj a dispus ca o echipă să recupereze tot echipamentul de supraveghere din magazinul de lenjerie. Apoi l-a rugat pe Harvath să facă o plimbare cu el în timp ce fuma o ţigară.

„I-ai salvat viaţa lui Asha”, a spus Raj. „Mulţumesc.”

„Ea ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine. Nu mă îndoiesc de asta”.

„De asemenea, ai dus misiunea până la capăt. Îţi mulţumesc că ne-ai adus-o pe Durrani. Ce putem face pentru tine?”

Harvath ştia exact ce poate face pentru el. „Vreau să ştiu cine l-a ucis pe Eli Ritter şi vreau să ştiu cine a tras sforile lui Durrani. Ori îl faceţi să vorbească, ori o voi face eu. Nu plec fără această informaţie.”

Raj s-a uitat în jur la zidurile înalte, de beton, la sârma ghimpată şi la toţi bărbaţii îmbrăcaţi în negru care purtau mitraliere. A zâmbit. „Cred că măcar atât putem face pentru tine. Altceva?”

„Nu în acest moment, dar aş vrea să-mi rezerv dreptul de a face o cerere suplimentară cândva în viitorul apropiat. Să vedem cum se rezolvă totul”.

Raj dăduse din cap şi îşi strânseră mâna. Apoi a stabilit regulile de bază pentru a-i permite lui Harvath să asiste la interogatoriu şi, de îndată ce fiecare dintre ei şi-a luat o cafea, a început interogatoriul lui Durrani.

După ce a făcut alegerea şi a acceptat să coopereze, detaliile pe care le-a dezvăluit au fost uluitoare. Ştia că indienii îl puseseră la zid. Dacă nu intra în joc, avea să-şi petreacă restul vieţii într-o groapă adâncă şi întunecată. Să facă o înţelegere era singura cale de urmat.

Amploarea reţelei pe care o construise în toată India era mai mult decât impresionantă. Era unul dintre cei mai buni recrutori pe care Harvath îi văzuse vreodată.

Când Durrani l-a identificat pe omul angajat să îl ucidă pe Eli Ritter, Harvath s-a întors spre Gupta şi i-a spus: „Vreau tot ce ai despre el. Inclusiv o adresă.”

Gupta şi-a scos telefonul şi a trimis un mesaj. Douăzeci de minute mai târziu, s-a auzit o bătaie în uşa camerei de observaţie. A avut loc o scurtă conversaţie, apoi bărbatul a închis uşa şi i-a înmânat lui Harvath un dosar.

În timp ce Harvath citea dosarul, Gupta a primit un alt mesaj. Trecând la o foaie de hârtie curată de pe carnetul său, a scris ceva, a rupt pagina şi i-a înmânat-o americanului aşezat lângă el.

Harvath s-a uitat la bilet, l-a împăturit şi l-a pus în buzunar. Apoi s-a aşezat pe spate şi a urmărit restul interogatoriului.

Unul dintre cele mai uluitoare lucruri pe care Durrani le-a dezvăluit a fost că persoana care doborâse elicopterul care îl transporta pe şeful Statului Major al Apărării indian era aceeaşi persoană care fusese responsabilă de însoţirea lui Asha în timpul investigaţiei sale la baza aeriană Sulur – o persoană pe nume Lance Naik Kamal Khan.

Khan o bănuise pe Asha încă de la început.

Nu semăna cu niciun anchetator pe care îl întâlnise vreodată. Cascadoria pe care o făcuse în legătură cu ajutorul dat Siddiquis era scandaloasă.

Când nu găsise suficiente informaţii despre ea în baza de date a DSC, îi sugerase lui Durrani să se folosească de contactele sale din cadrul guvernului indian pentru a afla cine era şi ce făcea. Acea căutare

a dus la angajarea lui Sayed şi a oamenilor săi pentru a o urmări. Povestea lui Kamal Khan, însă, nu se încheia aici.

Chinezii trimiseseră un specialist pentru a-l învăţa pe Khan cum să folosească arma lor secretă cu energie dirijată. Era deştept şi se dovedise un elev priceput.

Peste două zile, Khan urma să doboare un alt avion. Aceasta era mult mai mare şi chiar mai dramatică.

Cu alegerile naţionale care se apropiau, cei mai mari politicieni indieni străbătuseră ţara. Fusese o pauză pentru Diwali, dar campaniile erau pe cale să se intensifice din nou.

Când o va face, se aştepta ca partidul celei mai în vogă vedete politice din India să se lanseze în forţă. Rishi Puri era bogat, chipeş şi era prezentat în mass-media ca fiind viitorul democraţiei indiene. I se spunea „Tigrul în ascensiune" al politicii indiene. Intenţiona să distrugă corupţia, să zguduie totul şi să conducă India spre proeminenţă. De asemenea, era un fan al aprofundării legăturilor militare ale Indiei cu Statele Unite, Japonia şi Australia.

Cu alte cuvinte, ideea unei versiuni asiatice a NATO nu ar fi putut spera să aibă un prim-ministru indian mai simpatic decât Rishi Puri. Pentru asta, Beijingul l-a vrut afară din peisaj, permanent.

Durrani a continuat să explice că Khan călătorise deja la Delhi, avea arma chineză cu el şi stătea într-o casă sigură pe care Durrani o aranjase pentru el.

Durrani a fost dispus să renunţe la el, nu doar pentru a-şi asigura propria libertate, ci şi pentru că era supărat pe el.

În speranţa de a declanşa violenţe religioase, Khan a fost cel care a divulgat informaţiile personale ale mecanicului şef de zbor şi a incitat mulţimea să îi atace pe Siddiquis în casa lor.

Chiar dacă Raj nu-l putea vedea pe Gupta prin geamul cu sens unic, se uitase fix la el, iar Gupta primise mesajul. Ridicându-şi telefonul, l-a chemat pe comandantul Grupului Special. Erau pe cale să lanseze o misiune incredibil de importantă şi trebuiau să înceapă pregătirile imediat.

Harvath a rămas prin preajmă şi a ascultat cum Raj continua să încerce să-l determine pe Durrani să-i furnizeze numele şi informaţiile aferente despre contactul său chinez. Indiferent în câte feluri ar fi pus întrebarea, indiferent de câte unghiuri de atac ar fi folosit, Durrani nu ar fi renunţat la ea. Era asul lui din mânecă. Până când nu era sigur că termenii înţelegerii sale cu indienii vor fi respectaţi, nu avea de gând să dea acele informaţii.

În timp ce stătea în camera de observaţie, Harvath a schimbat câteva mesaje de la un capăt la altul cu Vijay şi chiar a avut un schimb de replici frumos cu Asha. Ea îi mulţumise că o dusese la spital şi chiar avusese tupeul să glumească despre cât de strâns îi fixase garoul.

„Ca toţi americanii", a tastat ea, „exagerezi."

Îi răspunsese imediat. „Am învăţat de la cei mai buni. Aşa cum spunea mereu Raj, orice ai face, nu face prea puţin.”

Acest lucru a provocat un şir de emoticoane de râs şi alte câteva amabilităţi.

În timp ce Raj a continuat interogatoriul, l-a mutat pe Durrani în domeniul politicienilor şi funcţionarilor indieni actuali care ar putea sau nu să servească interesele Beijingului.

În momentul în care a început acea linie de întrebări, Gupta şi-a scos pipa din gură, s-a întors spre Harvath şi a spus: „Cred că ar trebui să încheiem ziua. Pot aranja să te duc înapoi la hotel?”

Doi soldaţi ai Grupului Special l-au condus pe Harvath înapoi la Oberoi într-unul dintre vehiculele lor blindate nou-nouţe, înnegrite, de la Bharat Forge/Paramount Group.

Privirile de pe feţele portarilor când a coborât i-au spus lui Harvath că nu mulţi oaspeţi fuseseră lăsaţi jos într-un mod atât de dramatic.

Când a urcat în camera sa, i-a trimis un mesaj lui Vijay. Era ultima seară de Diwali şi acceptase o invitaţie de a sărbători cu fostul poliţist şi familia acestuia.

Au stabilit o oră de întâlnire şi Harvath l-a întrebat dacă bărbatul ar putea să-i îndeplinească o mică rugăminte.

Vijay a fost de acord şi, nouăzeci de minute mai târziu, a oprit sub porticul hotelului, unde îl aştepta Harvath.

Era o seară superbă. Furtunile din noaptea precedentă se mutaseră, aducând un aer mai rece şi mai uscat.

Cerul era senin şi începea să se umple de focuri de artificii.

Vijay a lăsat plafonul jos. Cânta „Boogie Nights” de Heatwave.

În timp ce Harvath s-a strecurat pe scaunul pasagerului, fostul poliţist i-a înmânat un mic cadou. „Happy Diwali.”

„Mulţumesc”, i-a răspuns Harvath, înmânându-i bucata de hârtie pe care i-o dăduse Gupta. „Aici trebuie să facem o oprire rapidă.”

Vijay a memorat adresa şi i-a înmânat-o înapoi. „Ne va lua cam douăzeci de minute să ajungem acolo.”

„Perfect”, a spus Harvath.

În timp ce fostul poliţist a îndepărtat uşor Jaguar-ul de Oberoi, Harvath a scos încărcătoarele goale pentru pistol şi a început să le reîncarce cu cutia de cartuşe pe care Vijay i-o făcuse cadou.

Nu au vorbit prea mult pe drum. S-au bucurat de muzică în timp ce Harvath a admirat peisajele şi sunetele din Delhi.

Pentru că Diwali era o sărbătoare atât de orientată spre familie, se temea că bărbatul căruia urma să-i facă o vizită fie nu va fi acasă, fie va fi acasă, dar înconjurat de familie. Gupta îl asigurase că nu va fi o problemă.

Omul era un ucigaş plătit, fără relaţii apropiate, personale sau afilieri de niciun fel.

Când au tras pe dreapta lângă intrarea în clădirea sa, Vijay a dat drumul la casetofonul Jaguar-ului. „Voi sta aici, ascultând muzică. Ne vedem în ce? Zece minute?”

Harvath a coborât din maşină. „Dacă nu mă întorc în cinci minute, nu mă mai întorc.”

Închizând uşa în urma lui, a urcat strada până la complexul de apartamente şi a păşit înăuntru. La cutiile poştale, a căutat numele bărbatului şi numărul de unitate, comparându-le cu informaţiile pe care i le dăduse Gupta. Era o potrivire.

Urcând scările, a introdus unul dintre încărcătoarele proaspete în pistolul său şi a tras de glisieră, făcând arma să se încingă.

Totul în construcţia clădirii era ieftin şi de mâna a doua. Acesta era un semn bun.

Ajungând la etajul ucigaşului, a mers pe hol, oprindu-se să atingă uşile de la intrare ale altor câteva apartamente.

Erau proaste, subţiri şi fragile. Cu excepţia cazului în care criminalul nu se chinuise şi nu cheltuise prea mult pentru a-l întări pe al său, acesta ar fi fost exact la fel.

Ajungând la uşa bărbatului, Harvath s-a bucurat să vadă luminile aprinse înăuntru şi să audă ceea ce părea a fi un televizor.

S-a poziţionat acolo unde putea vedea vizorul şi a bătut la uşă. Când o umbră a apărut pe partea cealaltă şi a făcut un pas înainte pentru a se uita prin gaură, Harvath a dat cu piciorul în uşă.

Uşa s-a trântit direct în faţa bărbatului şi l-a făcut să se prăbuşească pe spate. Harvath a intrat în apartament şi, înainte ca bărbatul să poată ridica arma din mână, l-a împuşcat de două ori în piept şi de două ori în cap.

Când ucigaşul lui Eli Ritter a căzut la pământ, Harvath l-a împuşcat din nou, doar pentru a se asigura că este mort, apoi a părăsit clădirea.

„E totul în regulă?” a întrebat Vijay în timp ce Harvath se urca din nou în Jaguar.

„Toate bune”, a răspuns el. Ţinând arma în mână, i-a oferit-o lui Vijay. „Te rog să-i spui soacrei tale că am apreciat împrumutul.”

Fostul poliţist a pus maşina în marşarier şi s-a îndepărtat de bordură. „Poţi să-i spui tu însuţi când ajungem la mine acasă”.

Casa lui Vijay era animată de familie, muzică, gătit şi râsete. Erau atât de mulţi oameni acolo, încât Harvath nu-i putea urmări pe toţi. Câteva dintre ele, însă, au ieşit în evidenţă.

Soţia lui era o femeie drăguţă, pudică, cam liniştită. Era evident că ea îl iubea pe Vijay, iar el o iubea la fel. L-a întâmpinat pe Harvath şi a fost extrem de amabilă, încercând să-i explice toate tradiţiile, în timp ce rudele îmbrăcate în haine strălucitoare şi haosul vesel se învârteau în jurul lor.

Când o femeie mai în vârstă a intrat în bucătărie pentru a verifica mâncarea, doamna Chabra s-a scuzat şi s-a dus să vadă dacă cineva avea nevoie să îşi reumple băuturile.

„Aş vrea să v-o prezint pe soacra mea", a spus Vijay cu mândrie.

„Acesta este bărbatul de la birou?", a întrebat femeia mai în vârstă, apropiindu-se de Harvath şi luându-i faţa în mâini. „Nu ştiu ce aţi făcut, dar continuaţi aşa. Nu l-am mai văzut atât de fericit de ani de zile."

Harvath a acceptat o îmbrăţişare şi apoi, asigurându-se că nu se mai uită nimeni, a scos pistolul, a scăpat încărcătorul şi a blocat glisorul înapoi, prinzând glonţul care fusese în cameră. El i-a înmânat arma. „Înţeleg că e a ta."

Femeia l-a acceptat şi l-a ridicat la nas.

„Acesta a fost tras recent. Nu v-aţi deranjat să o curăţaţi?".

Vijay a certat-o cu umor pentru că a fost nepoliticoasă cu oaspetele lor. A zâmbit, a băgat în buzunar încărcătoarele şi a dus pistolul înapoi în dormitor pentru a-l încuia. Harvath a acceptat o bere rece de la prietenul său.

„I-am găsit mamei lui Pinaki Ali un loc de muncă aici, în Delhi", a spus el.

„Asta e grozav", a răspuns Harvath. „Unde?"

„La ambasadă, în echipa de la bucătărie, cu condiţia să treacă de verificarea antecedentelor."

„Dar Pinaki?"

„A fost mai greu să-i găseşti un loc de muncă. Foarte puţine companii vor angaja pe cineva cu un cazier ca al lui. Acestea fiind spuse, cred că am o pistă pentru o slujbă în domeniul salubrizării.

Vom vedea ce se va întâmpla."

„Eşti un om bun, Vijay."

Fostul poliţist a zâmbit şi a arătat spre una dintre multele vase de pe masa din bucătărie. „Ar trebui să încerci asta. O să-ţi placă."

Harvath a făcut o pauză. „Stai puţin. Are în ea ardei fantomă?".

Vijay a râs şi a clătinat din cap. „Se numeşte Ceapă Bhaji. Picant, dar nu prea rău. Şi este prăjită, aşa că ştiu că se află pe lista ta de alimente aprobate.”

A luat unul şi l-a încercat. Era delicioasă.

Picant, dar nu prea picant. Se întindea pentru o secundă când a văzut o faţă cunoscută intrând în bucătărie în cârje.

„Uite cine a venit”, a spus Vijay în timp ce se apropia şi o îmbrăţişa pe Asha. „Mă bucur că ai acceptat invitaţia noastră”.

„A fost foarte drăguţ din partea ta”, a răspuns ea, în timp ce Harvath s-a apropiat şi a îmbrăţişat-o şi el.

„Cum te simţi?”, a întrebat el. Îi putea vedea bandajul de pe cap şi a presupus că, sub sari, coapsa dreaptă era destul de bine împachetată.

„Epuizată.”

Vijay a scos unul dintre scaunele din bucătărie şi i-a făcut semn să se aşeze. „Ce să vă aduc de băut?”.

„Poţi să-mi faci un martini?”

„Am un excelent preparator de martini”, a spus bărbatul. „Mă întorc imediat.”

În timp ce fostul poliţist pleca, Harvath a întrebat: „Cine a făcut de pază pentru Sayed în seara asta?”.

„L-au transferat la unitatea Grupului Special”, a spus ea. „Nici Raj şi nici Gupta nu au vrut să-şi petreacă ultima noapte de Diwali supraveghindu-l şi, evident, eu nu puteam să o fac. Luni vor decide ce să facă cu el.”

„Te-au informat cu privire la ceva ce a reieşit din interogatoriul lui Durrani?”

Ea a dat din cap. „Nu mi-a venit să cred când am auzit despre Kamal Khan. Asta m-a dat pe spate”.

„Nu se ştie niciodată în meseria asta.”

„Atât de adevărat”, a răspuns ea. „Grupul Special va ataca casa sigură în care se află în seara asta. Vor încerca să-l captureze pe el şi arma cu energie dirijată.”

„Să sperăm”, a spus Harvath, „că vor avea succes.”

„Şi eu sper la fel.”

A existat o pauză în conversaţie, înainte ca Asha să adauge: „Vreau să vă mulţumesc şi pentru că mi-aţi pus garoul şi m-aţi dus la spital.”

„Nu-i spune nimic. Îmi pare rău că a trebuit să fii buretele de gloanţe.”

Asha a zâmbit. „Cred că tipul ăla are o problemă cu femeile puternice şi încrezătoare”, a glumit ea.

Harvath a râs. „Sunt de acord. Şi tu?”, a întrebat el, schimbând subiectul. „Ce urmează?”

„În afară de nişte sarcini de birou serioase? Să vedem”, a răspuns ea, bifând pe degete, rând pe rând, articolele. „Din start, mâine am o competiţie de sărituri în înălţime, iar duminică am maratonul din New Delhi.”

Harvath a râs din nou. „Bine. Ceva de făcut şi ceva de aşteptat cu nerăbdare.”

„Tot ce-mi mai trebuie acum este cel de-al treilea lucru”.

Imediat ce cuvintele i-au ieşit din gură, Vijay a reintrat în bucătărie cu unul dintre cei mai chipeşi fii ai săi în spate. „Bine”, a declarat el, „cine caută un martini care să îi schimbe absolut toată viaţa?”.

CAPITOLUL 63 R OMANIA T R OMAGIUL DE LA SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU Pe un drum cu pietriş din afara Bucureştiului, farurile a trei SUV-uri au tăiat întunericul. Se apropia un front rece.

Când vânturile îngheţate se întâlneau cu râul cald Dâmboviţa, aveau să se nască perdele de ceaţă spectrală şi învolburată. Colonelul Yang Xin dorea să se întoarcă în avion şi să se urce pe roţi înainte ca acest lucru să se întâmple. Nu voia să fie blocat la aeroport – mai ales când transporta o marfă atât de sensibilă.

Nu-i venea să creadă ce mizerie colosală devenise totul. Operaţiunile se duceau uneori în lateral, dar acesta se dusese în lateral, dăduse înapoi şi se călcase pe sine, apoi se dusese din nou în lateral.

Nu numai Carbon ieşise complet din reţea, ci şi Durrani. Nimeni nu mai ştia nimic de el – nici măcar superiorii săi de la ISI din Islamabad.

Apoi, în cele din urmă, a venit vestea. Nu era bine. Serviciile secrete indiene, în special ticăloşii ăia de la RAW, erau pe urmele lui Kamal Khan. Durrani susţinea că nu avea nicio idee despre cine îi anunţase sau ce ar fi putut face Khan pentru a le atrage atenţia. A trebuit să aleagă între a-l salva pe Khan şi a salva arma. A ales să salveze arma. Pentru asta Yang era recunoscător. Dar recunoştinţa sa a fost de scurtă durată şi, a aflat curând, deplasată.

Îngrijorat că Khan va ceda în cele din urmă şi va spune totul autorităţilor indiene, Durrani a fugit.

Nu se putea întoarce în Pakistan. India avea să-i ceară capul pe tavă. Pentru a evita războiul, pakistanezii fie îl vor preda, fie îl vor ucide ei înşişi.

Durrani s-ar fi îndreptat spre Bucureşti datorită contactelor sale în cadrul serviciilor secrete româneşti. Yang ştia mai bine. Îl alesese din cauza înclinaţiilor sale sexuale obscene şi inumane.

Agentul ISI a decis că se va pensiona anticipat şi a spus foarte clar că se aşteaptă ca Beijingul să îl finanţeze. El le-ar fi răscumpărat propria lor armă cu energie dirijată.

Plata pe care a cerut-o a fost exorbitantă. Fereastra pentru a încheia tranzacţia era mult prea scurtă. Iar condiţiile erau aproape inacceptabile. Îi răsucise braţul lui Yang în sus şi la spate atât de mult încât puteai auzi cartilajul pocnind şi tendoanele sfâşiindu-se în timp ce îl smulgea din proverbiala priză.

Dar nu era nimic în comparaţie cu ce i-ar fi făcut Beijingul dacă ar fi pierdut arma. Durrani fusese destul de direct în legătură cu dorinţa sa de a o vinde celui mai bun ofertant, ceea ce probabil însemna americanii. Pe scurt, lui Yang nu i se dăduse de ales. Adunând o echipă, el intrase în acţiune. Şi acum, iată-l aici.

Folosindu-se de elemente de la Ambasada Chinei din Bucureşti, pusese sub supraveghere locul întâlnirii. Nu fusese observat nimic neobişnuit.

Alături de el, în SUV-ul său, se afla omul de ştiinţă care asamblase arma şi care îl învăţase pe Khan cum să o folosească. Yang nu avea de gând să predea niciun ban fără o confirmare sută la sută pozitivă că primeau înapoi arma reală şi nu un facsimil al acesteia.

Dacă ar fi depins de el, Yang ar fi preferat să-l tragă pe sfoară pe Durrani şi să fie împuşcat de un membru al serviciului său de securitate.

Pakistanezul, însă, anticipase această posibilitate şi intrase în amănunte îndelungate despre informaţiile pe care le butonase. La fel ca un terorist sinucigaş, în cazul în care ar fi fost capturat sau ucis, degetul său mare s-ar fi desprins de pe buton şi ar fi avut loc o explozie de materiale de şantaj care ar fi expus tot ceea ce făcuse pentru chinezi.

Singura cale de scăpare a lui Yang era să verifice arma, să predea banii şi să plece naibii din România înainte ca vreo nouă nenorocire să apară şi să încerce să i-o tragă.

Tragând pe proprietatea fermei, au trecut pe lângă casă, aşa cum li s-a spus, şi s-au îndreptat spre hambar. Văzându-le apropierea, Durrani a deschis uşile mari ale hambarului.

Convoiul s-a oprit şi detaşamentul de securitate al lui Yang a debusolat primul. După ce l-au percheziţionat pe pakistanez pentru arme, au efectuat o verificare a perimetrului.

După ce s-au asigurat că totul era în siguranţă, i-au permis lui Yang şi cercetătorului să iasă din vehicul.

În interiorul hambarului, pe o masă de lemn, se aflau două valize rigide. Durrani s-a apropiat de ele, le-a deschis capacele, apoi a stat într-o parte.

Nimeni nu a vorbit. Nu era nimic de spus. Aceasta era o tranzacţie de afaceri. Cu cât se termina mai repede, cu atât mai bine – pentru toţi cei implicaţi.

Când şi-a terminat examinarea, omul de ştiinţă i-a făcut semn din cap lui Yang. Arma era legitimă.

Ofiţerul chinez de informaţii le-a făcut apoi un semn oamenilor săi, care au scos o valiză mare de aluminiu din spatele celui mai apropiat SUV şi au dus-o pe roţi până la Durrani.

A aşezat-o pe o parte, a deschis capacul şi a scos la întâmplare teancuri de bancnote cu bandă, vânturând bancnotele pentru a se asigura că Yang nu-l jefuise.

Mulţumit, a închis valiza, a pus-o în picioare şi a trecut cu roata prin hambar. A deschis setul de uşi opus, dezvăluind o maşină parcată.

Deschizând portbagajul, a pus valiza înăuntru, a închis capacul şi s-a urcat la volan. Acesta nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi.

Pornind motorul, a băgat vehiculul în viteză şi a plecat. Avea ceea ce venise să caute. Dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată pe colonelul Yang Xin, ar fi fost prea devreme.

Yang a simţit cam acelaşi lucru. Le-a dat ordine oamenilor săi şi un mic val de uşurare l-a cuprins în timp ce aceştia au închis cele două valize, le-au ridicat de pe masă şi le-au cărat spre SUV-uri.

Reuşise. Recuperase această armă. Nodul din stomacul său îngrozitor de dureros s-a dezlegat foarte puţin. Încă nu ştia ce avea de gând să facă în legătură cu cel din Statele Unite, dar avea la dispoziţie toată călătoria cu avionul până la Beijing pentru a se gândi la asta.

Fără să ştie, nu avea să mai facă acel zbor, sau oricare altul, niciodată.

În timp ce fire lungi şi şuviţe de ceaţă începeau să se rostogolească peste fermă, o echipă de bărbaţi puternic înarmaţi a ieşit în tăcere din ascunzătorile lor.

O voce de femeie a emis o comandă dintr-un singur cuvânt prin intermediul căştilor conectate la staţiile lor radio. „Executaţi.”

Înainte ca Yang sau vreunul dintre oamenii săi să poată reacţiona, au fost doborâţi de o ploaie de gloanţe cu amortizor.

După ce toţi cetăţenii chinezi au fost confirmaţi morţi, Asha şi echipa ei de comandouri ale Grupului Special au dispărut înapoi în întuneric.

CAPITOLUL 64 H arvath nu intenţionase să o lase pe femeie să sufere nici măcar o secundă mai mult decât era necesar. Suferise deja destul. Totul avea să se termine în curând.

Numele ei era Olena. Ea era o refugiată ucraineană.

Faptul că reuşise să scape în starea în care se afla era un miracol.

Ceea ce îi făcuseră ruşii fusese îngrozitor. Ceea ce i se întâmpla acum, doar pentru a supravieţui, era abominabil.

Harvath escaladase zidul şi se lăsase în grădină. Pe una dintre uşile franţuzeşti de la capătul terasei, a intrat în clădire.

Conform informaţiilor sale, camera pe care o căuta se afla la etajul trei. A învârtit amortizorul pe ţeava pistolului său în timp ce urca scările de serviciu.

Nu avea nicio intenţie să tragă de timp. Nu ar fi avut parte de solilocvii lungi. Se afla aici pentru a face o treabă. Odată ce era gata, el ar fi plecat.

Păşind la etajul al treilea, s-a strecurat în tăcere pe hol până când a găsit camera pe care o căuta. A ascultat, dar nu a putut auzi nici un sunet din partea cealaltă. Uşor, a încercat mânerul. Era încuiată.

A scos cheia pe care i-o dăduse şi a introdus-o în încuietoarea care, împreună cu balamalele uşii, fusese recent unsă cu ulei.

Cheia s-a rotit fără zgomot; pârghia şi zăvorul mort s-au mişcat uşor în poziţie. Când a simţit că încuietoarea se eliberează, a apăsat pe trăgaci şi a împins uşa.

Camera era goală. Sau, ca să fiu mai precis, aproape goală. Membrele protetice ale Olenei erau aşezate pe pat. O valiză de aluminiu se afla în spatele unui paravan de pansament, lângă o chiuvetă pătată de rugină.

Unde este nenorocitul ăsta?", s-a gândit el în sinea lui.

Apoi a auzit voci înăbuşite venind de undeva spre celălalt capăt al holului. O femeie plângea. Un bărbat o certa. Te-am prins.

S-a deplasat în linişte pe hol şi s-a oprit când a ajuns la scara mare a palatului.

Durrani o umilea pe Olena, obligând-o să urce dureros scările cu butucii ei.

Lucrase cândva într-o florărie din Mariupol, o slujbă pe care o îndrăgise, creând aranjamente care înveseleau vieţile oamenilor şi aduceau bucurie în lume.

Dar acum la asta fusese redusă. Iată ce trebuia să facă pentru a supravieţui. Lacrimile îi curgeau pe faţă.

Luând-o la ţintă, Harvath a spus: „Pssst".

Când Durrani şi-a ridicat privirea, Harvath l-a împuşcat în sculă.

Când bărbatul a început să strige, l-a împuşcat apoi în cap, omorându-l. A privit cum trupul lui fără viaţă se prăbuşeşte pe palier şi cum sângele lui începea să păteze alergătorul purpuriu.

Olena era în stare de şoc.

Asigurându-şi pistolul, a coborât scările până la locul unde se afla ea. Avea ochii mari de frică şi tremura.

„E în regulă", a spus el, aplecându-se să o ridice.

„Totul va fi bine. Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu".

Nu ştia dacă ea vorbea engleza, dar înţelegea suficient cât să facă ceea ce îi ceruse.

A dus-o înapoi în dormitor, a aşezat-o pe pat lângă picioarele ei protetice şi i-a spus să şi le pună. Din nou, ea a făcut ce i-a cerut.

Scoţând valiza de aluminiu din spatele paravanului, a aşezat-o pe patul de lângă ea, a deschis-o şi i-a arătat ce se afla înăuntru. A scos mai multe teancuri de bancnote şi le-a strecurat într-un rucsac mic pe care îl adusese cu el.

„Asta este a ta acum", i-a spus el, arătându-i restul. „Te voi ajuta să cobori scările, vei lua aceşti bani şi vei dispărea. Bine?"

Lacrimile reveniseră pe faţa Olenei, dar nu mai erau lacrimi de durere şi angoasă. „Mulţumesc", a strigat ea. „Mulţumesc."

Şi-a aruncat braţele în jurul lui şi l-a îmbrăţişat.

Harvath a îngăduit-o pentru o clipă, înainte de a spune: „Trebuie să plecăm. Eşti gata?"

Olena a dat din cap şi Harvath a ajutat-o să coboare scările de serviciu, în timp ce el a cărat valiza. O maşină îi aştepta după colţ.

După ce a ajutat-o să se urce pe bancheta din spate, el a pus valiza în portbagaj şi apoi a bătut din nou în plafon, anunţându-l pe şofer că poate pleca.

A rămas acolo, privind-o cum îl privea prin geamul din spate, în timp ce maşina dispărea în ceaţa tot mai densă. Ea a rostit din nou şi din nou cuvintele „Mulţumesc", în timp ce dispărea.

Punând rucsacul pe umeri, a dispărut şi el în ceaţă.

La câteva străzi de Terrace Club se afla un pub numit Terminus.

Avea cel mai ciudat amestec de clienţi pe care îl văzuse vreodată.

De la figuri ale crimei organizate până la agenţi de informaţii, era ceva în acest bar slab luminat, cu cabinele sale confortabile din piele, care îi atrăgea pe cei care îşi desfăşurau meseriile în secret.

La una dintre cele mai râvnite cabine din spate, Harvath şi-a găsit tovarăşii.

„Misiune îndeplinită?" a întrebat Asha în timp ce se aşeza.

„Misiune îndeplinită", a răspuns Harvath.

„A încercat să invoce înţelegerea noastră ca un motiv pentru a nu o face?"

„Nu ar fi avut nicio importanţă. Înţelegerea voastră a fost înţelegerea voastră. Nu am avut niciun fel de înţelegere cu el.

Nu aveam de gând să-l las pe tipul ăla să respire."

„De înţeles", a răspuns agentul RAW. „A spus ceva?"

Harvath a clătinat din cap şi a făcut semn unei chelneriţe să vină. „Nu i-am dat nicio şansă. Dar tu? Cum a decurs operaţiunea ta?”

„Misiune îndeplinită”, a răspuns ea.

Harvath a zâmbit. Scanând sticlele din spatele barului, a ales cel mai bun bourbon pe care îl aveau şi apoi, arătând spre Alexandru Suliman, a spus: „Şi asigură-te că primeşte nota de plată.”

Chelneriţa a dat din cap şi s-a îndepărtat pentru a plasa comanda. După ce a plecat, Harvath a desfăcut fermoarul rucsacului şi l-a aşezat între el şi ofiţerul român de informaţii. Înăuntru se aflau pistolul, încărcătoarele suplimentare şi amortizorul pe care bărbatul îl pusese la dispoziţie, precum şi multiplele teancuri de bani luate din valiza lui Durrani. „Pentru doamna, pentru oamenii care deţin ferma, plus oricine foloseşti pentru a freca scenele şi pentru orice problemă legată de aplicarea legii locale.”

Suliman a dat din cap, a tras fermoarul pachetului şi l-a pus pe podea între cizme. „Speranţa la agenţia mea este ca America şi India să devină parteneri şi mai apropiaţi cu România, în special în ceea ce priveşte schimbul de informaţii.”

Harvath era adeptul unor parteneriate mai profunde. România era o ţară membră NATO şi se dovedise nepreţuită în timpul războiului de alături din Ucraina. Nu dorea decât să vadă acea relaţie consolidată.

A sperat acelaşi lucru pentru India. O versiune asiatică a NATO era o idee fantastică pe atât de multe planuri. Unul dintre primii lor paşi înainte urma să fie un schimb de tehnologie. DARPA urma să împărtăşească tot ceea ce ştia despre dispozitivul Sindromul Havana, iar Organizaţia de Cercetare şi Dezvoltare pentru Apărare a Indiei, cunoscută sub numele de DRDO, urma să facă acelaşi lucru cu ceea ce aflase de la arma cu energie dirijată pe care Asha urma să o transporte la New Delhi.

După un schimb de replici frumoase cu Suliman, Harvath s-a uitat la Asha. „Aşadar, Akshay, fiul lui Vijay, câte întâlniri au avut loc până acum?”

„Am ieşit de două ori. O cafea şi un prânz. Nu ştiu dacă aş numi vreuna dintre acestea o „întâlnire”.”

„Doar că nu vrei să le numeşti întâlniri”, a răspuns Harvath cu un zâmbet.

„Dar tu?” a întrebat ea, schimbând subiectul în timp ce chelneriţa îi aşeza băutura.

„Tocmai am aflat că voi fi naş”.

Copilul lui Nicholas şi al Ninei se recuperase complet şi plănuiau un botez în capela casei lor.

Îi ceruseră lui Scot şi lui Sølvi să fie amândoi naşi şi sperau ca ceremonia să aibă loc atunci când Sølvi va veni în Statele Unite pentru nuntă, undeva între Crăciun şi Anul Nou.

„Felicitări”, a spus Asha, ridicându-şi paharul.

Suliman şi Harvath le-au ridicat pe ale lor.

„Pentru a avea ceva de făcut”, a continuat ea, „pe cineva pe care să îl iubească şi ceva pe care să îl aştepte cu nerăbdare.”

Trioul a ciocnit paharele, iar Harvath a zâmbit. Avea totuşi ceva de făcut. Avea şi el pe cineva incredibil de iubit. Şi urmau atât de multe lucruri pe care să le aştepte cu nerăbdare.

Abia aştepta să ajungă acasă şi să-şi ţină fina în braţe şi abia aştepta să fie din nou împreună cu Sølvi.

Se simţea binecuvântat, peste măsură. Şi avea de gând să-şi ia timp să se bucure de asta.

RECUNOŞTINŢE Sunt fascinat de mult timp de India, în special de geopolitica regiunii, motiv pentru care am ales-o ca decor al romanului Rising Tiger . Cred că vom auzi mult mai multe despre el în anii următori.

În fiecare an, scopul meu este să vă aduc o carte mai bună decât în anul precedent. Nu vreau doar să vă bucuraţi de o lectură captivantă, ci şi să încheiaţi romanul un pic mai înţelepţi în legătură cu ceea ce se întâmplă în lume.

Thriller-urile mele nu ar fi posibile fără voi, cititorii mei fantastici. Vă mulţumesc pentru toate recenziile fenomenale, pentru incredibilul „word of mouth” şi pentru toate interacţiunile extraordinare de pe reţelele de socializare.

Tuturor librarilor fabuloşi din întreaga lume care mă ajută să pun romanele mele în mâinile cititorilor dornici, le mulţumesc. Nu aş putea să ajung la toţi aceşti oameni încântători fără voi.

În cele două decenii de activitate, am fost binecuvântată să dezvolt nişte prietenii extraordinare.

Următoarele persoane geniale au fost indispensabile în scrierea acestei cărţi.

Ambasadorul Robert C. O'Brien, fost trimis special pentru afaceri cu ostatici şi fost consilier pentru securitate naţională al SUA, este un prieten drag de mulţi ani şi m-a ajutat în multe dintre romanele mele de suspans. A împărtăşit în mod liber cunoştinţele sale despre India şi despre importanţa sa strategică pe tot parcursul procesului de scriere. Îi sunt foarte îndatorat.

Îţi mulţumesc, Robert.

Un alt prieten drag, Chad Norberg, de la Departamentul de Stat al SUA, a oferit o perspectivă extraordinară din perioada în care a fost staţionat la ambasada Statelor Unite din New Delhi.

Detaliile de culoare de pe teren ajută cu adevărat să dea viaţă unui roman, mai ales un roman plasat într-o locaţie atât de exotică.

Îţi mulţumesc, Chad.

Autorul, agentul Serviciului de Securitate Diplomatică (în retragere) şi bunul meu prieten Fred Burton a fost incredibil de util pe mai multe fronturi în acest an. Romanul său de non-ficţiune, Ghost, despre

perioada petrecută în DSS, este una dintre cele mai captivante cărţi pe care le-am citit vreodată şi o recomand cu căldură.

Îţi mulţumesc, Fred, pentru tot ajutorul tău.

Sean Fontaine şi cu mine suntem prieteni încă de când eram copii. Nu numai că s-a ridicat la înălţimea chemării de fiecare dată când ţara sa i-a cerut să facă un pas înainte, dar a răspuns la telefon de fiecare dată când l-am sunat eu. A fost întotdeauna dispus să răspundă la întrebările mele şi să ofere sugestii uimitor de utile. Îţi mulţumesc, Sean.

U.S. Navy SEAL (în retragere) Pete Scobell a avut o carieră uluitoare. Pare mai ocupat acum, în afara echipelor SEAL, decât atunci când a fost în ele. Cu toate acestea, Pete este un prieten extraordinar şi îşi face întotdeauna timp să mă ajute cu cărţile. Asistenţa sa continuă să fie de nepreţuit.

Mulţumesc, Pete.

Bunul meu prieten Sidney Blair, Senior United States Federal Air Marshal (în retragere), United States Marshal Service (în retragere) şi United States Secret Service (în retragere), m-a ajutat la multe dintre cărţile mele şi a fost din nou alături de mine la aceasta. Întotdeauna are sfaturi excelente şi sugestii tactice grozave. Îţi mulţumesc, Sidney.

Steve Tuttle este un alt mare prieten de lungă durată care m-a ajutat enorm de-a lungul anilor. Este unul dintre membrii fondatori ai Taser International şi Axon Enterprise. Cred că TASER-ul este un instrument uimitor şi îmi place să găsesc modalităţi inedite de a-l folosi pe Harvath. Ori de câte ori fac ceva, întotdeauna îi prezint scenariul lui Steve pentru a mă asigura că sunt în regulă. Întotdeauna are un feedback grozav pentru mine. Mulţumesc, Steve.

Niciodată nu apreciezi mai mult un râs bun sau pe cineva care să te verifice pentru a vedea cum te descurci decât atunci când eşti în mijlocul scrierii unei cărţi dificile. În plus faţă de Pete şi Sidney de mai sus, vreau să le mulţumesc lui Marcus şi Morgan Luttrell, U.S. Navy SEALs (în retragere), lui Paul Craig, U.S. Navy EOD (în retragere), şi lui Dan Moran, USMC (în retragere) pentru buna dispoziţie constantă (chiar dacă 95 la sută dintre glume sunt pe seama mea). Mulţumesc, băieţi.

În capitolul 54, în timp ce Harvath şi Asha discută despre importanţa unei alianţe militare puternice între Statele Unite şi India, Harvath ia act de remarcile unui ambasador al Statelor Unite la Naţiunile Unite.

Aceste remarci provin de la fostul ambasador în viaţă reală Nikki Haley şi de la membrul Congresului Mike Waltz, într-un ForeignPolicy.com OpEd intitulat „It's Time to Formalize an Alliance with India”, pe care îl recomand cu căldură.

Extraordinarul Jon Karp de la Simon & Schuster a oferit un alt an incredibil pentru S&S, precum şi pentru toţi autorii suficient de norocoşi să se afle sub conducerea sa. Jon, continui să fiu recunoscător pentru tot ceea ce faci pentru mine zi de zi. Vă mulţumesc.

Unul dintre motivele pentru care reuşesc să ridic ştacheta an de an se datorează editorului şi redactorului meu fenomenal, Emily Bestler. Încurajarea ei de a continua să împingi şi de a continua să te avânţi în terenuri noi şi neexplorate îmi supraîncarcă creativitatea. Anul acesta, am sărbătorit cea de-a douăzecea aniversare a primului meu thriller, The Lions of Lucerne. Emily, îţi mulţumesc. Sunteţi cea mai bună. Nu există nimeni altcineva cu care aş prefera să lucrez. În cinstea următorilor douăzeci de ani!

Extraordinara Lara Jones este o profesionistă desăvârşită. Este o plăcere absolută să lucrez cu ea şi cu restul minunatei echipe Emily Bestler Books. Fără ei, nu aţi fi ţinut această carte în mâinile voastre. Socoteala a ceea ce fac ei în fiecare zi este incredibilă. Vă mulţumim.

Uimitoarea mea editoare de la Atria, Libby McGuire, şi editoarea asociată Dana Trocker continuă să împingă limitele în moduri noi şi total creative. Sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce aţi făcut şi continuaţi să faceţi pentru mine. Vă mulţumesc şi aştept cu nerăbdare să ne revedem în curând.

David Brown este, fără îndoială, cel mai bun publicist de pe planetă. Este neobosită când vine vorba de promovarea autorilor săi şi nu se culcă niciodată pe lauri (sau pe cei ai autorului). Abordează fiecare carte nouă cu un entuziasm şi o energie fără limite. Este o persoană fantastică cu care să lucrezi şi sunt mândru să îl numesc prietenul meu. Mulţumesc, David.

Acum sunt oficial cu doi ani în urmă în ceea ce priveşte consumul de bourbon cu un alt bun prieten de la S&S, spectaculosul Gary Urda. Gary şi cu mine ne cunoaştem de atâţia ani, iar una dintre cele mai mari bucurii ale mele a fost întotdeauna să vizitez New York şi să mă întâlnesc cu Gary la un pahar de vorbă. Nu este doar o modalitate plăcută de a ne revedea şi de a ne reînnoi prietenia, ci şi de a mulţumi pentru tot ceea ce Gary şi echipa sa impresionantă fac pentru mine de-a lungul anului. Îi încrucişez degetele că ne vom revedea curând. Mulţumesc, Gary!

Jen Long şi echipa ei de la Pocket Books continuă să fie absolut sublimi. Pe măsură ce piaţa continuă să se schimbe, Jen şi echipa ei sunt întotdeauna cu zece paşi înainte.

Sunteţi cu toţii extraordinari. Vă mulţumesc pentru tot.

Unul dintre cei mai harnici oameni pe care am avut plăcerea să îi cunosc este miraculosul Al Madocs. El şi restul departamentului de producţie de la Atria/Emily Bestler Books sunt dispuşi să facă tot ceea ce este necesar pentru a face lucrurile cum trebuie şi pentru a le face bine. Orice erori din acest roman sunt ale mele şi numai ale mele, dar vă garantez că sunt mult mai puţine datorită lui Al şi echipei sale. Vă mulţumesc tuturor.

În plus faţă de toţi membrii familiei mele S&S enumeraţi mai sus, există o mulţime de alţi oameni minunaţi care omoară zilnic în numele meu şi pe care mi-e dor să-i văd în persoană. Vreau să le mulţumesc următoarelor persoane, pe multe dintre ele le cunosc, le iubesc şi le apreciez profund de ani de zile. Printre aceştia se numără Suzanne Donahue, Karlyn Hixon, Alaina Mauro, Liz Perl, Janice Fryer, John Hardy, Paula Amendolara, Colin Shields, Gregory Hruska şi Stuart Smith. Vă mulţumesc.

De asemenea, doresc să mulţumesc formidabilelor echipe de vânzări Atria/Emily Bestler Books şi Pocket Books. Sunteţi cu toţii acolo, zdrobindu-vă în fiecare zi! Sunt incredibil de recunoscător pentru voi şi pentru toată munca voastră.

Vă mulţumim.

Anul acesta, am avut plăcerea de a lucra la coperta Rising Tiger încă de la început cu uimitorul şi talentatul Jimmy Iacobelli din departamentele artistice Atria/Emily Bestler Books şi Pocket Books. Am vrut să încorporăm un set de uşi superbe din alamă de la City Palace din Jaipur, iar Jimmy a făcut ca acest lucru să se întâmple, oferind în acelaşi timp un aspect energic, atrăgător şi super-cool. Îţi mulţumesc, Jimmy!

Dacă vă plac cărţile audio, aşa cum îmi plac mie, pur şi simplu nimeni nu le produce mai bine decât superba echipă de la divizia audio Simon & Schuster. Mulţumirile mele se îndreaptă către toţi, în special către vedetele rock Chris Lynch, Tom Spain, Sarah Lieberman, Desiree Vecchio şi către naratorul şi prietenul meu de lungă durată, Armand Schultz.

Vă mulţumesc.

Corectarea este o muncă grea, dar splendidul meu corector, Tom Pitoniak , a făcut o treabă grozavă. Mulţumesc pentru că m-ai ajutat să duc cartea la nivelul următor.

A fost un an infernal şi sunt binecuvântată că am avut-o alături de mine, la fiecare pas, pe minunata mea agentă şi prietenă devotată, Heide Lange de la Sanford J. Greenburger Associates. Avem atât de multe lucruri pentru care trebuie să fim recunoscători în acest an, Heide, iar când îmi număr binecuvântările, tu eşti chiar acolo, în fruntea listei. Mulţumesc pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine, indiferent dacă este mic sau mare. Vă preţuiesc mai mult decât veţi şti vreodată.

Şi nu pot să o menţionez pe Heide fără să-i menţionez pe splendidele ei asistente, Iwalani Kim şi Madeline Wallace, pe remarcabilul Charles Loffredo şi pe restul uimitoarei echipe SJGA. Sunteţi cu toţii actori-cheie în fiecare fază a romanelor mele şi nu vă pot mulţumi îndeajuns.

Vreau să mulţumesc din toată inima, în mod special, excepţionalei Yvonne Ralsky . În calitate de vicepreşedinte executiv, Yvonne face parte integrantă din tot ceea ce se întâmplă la Thor Entertainment Group. În acest an, am văzut nu numai salturi mari pe partea editorială a afacerii noastre, ci şi la Hollywood. Acest lucru ţi se datorează, în mare parte, ţie, Yvonne. Pe lângă talentul şi profesionalismul vostru, apreciez profund şi prietenia noastră.

Îţi mulţumesc pentru fiecare lucru. În cinstea unui alt an incredibil!

Acest ultim an a adus atât suferinţă, cât şi bucurie.

Una dintre cele mai mari bucurii ale mele este că prietenia mea cu minunatul meu avocat specializat în divertisment, Scott Schwimer, a devenit tot mai puternică. Asta, şi faptul că a dat un şut absolut incredibil în ultimele douăsprezece luni la Hollywood! Avem câteva anunţuri uimitoare în curând – aşa

că rămâneţi pe fază. Scottie, te iubesc mai mult decât voi putea spune vreodată. Vă mulţumesc pentru un an excepţional şi pentru toate bunătăţile pe care le avem în faţă. Eşti cel mai bun!

Şi dacă tot suntem la capitolul „cei mai buni”, vreau să mulţumesc familiei mele minunate . Scrierea unui roman implică faptul că trebuie să petrec mult timp închisă în biroul meu.

Ei sunt atât de susţinători şi caută în mod dezinteresat modalităţi noi şi grijulii de a-mi face viaţa mai uşoară. Îmi place să fiu un autor, dar îmi place şi mai mult pentru că am sprijinul lor. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru ca acest roman să se întâmple. Acum e timpul să sărbătorim!

Mai multe din această serie Black Ice Near Dark Black Ice Near Dark Backlash Spymaster Use of Force Foreign Agent DESPRE AUTOR BRAD THOR este autorul bestsellerului nr. 1 New York Times a douăzeci şi două de thrillere, printre care Black Ice (desemnat cel mai bun thriller al anului de către Thrillerfix), Near Dark (una dintre cele mai bune cărţi ale anului de către Suspense Magazine),

Backlash (nominalizat la Premiul Barry pentru cel mai bun thriller al anului), Spymaster („Unul dintre cele mai bune romane de thriller din toate timpurile” – The Washington Times), The Last Patriot (nominalizat la categoria Cel mai bun thriller al anului de către Asociaţia Internaţională a Scriitorilor de Thriller) şi Blowback (unul dintre cele mai bune 100 de thrillere ucigaşe din toate timpurile” – NPR).

Vizitaţi-i site-ul web la BradThor.com şi urmăriţi-l pe Facebook la Facebook.com/BradThorOfficial şi pe Twitter @BradThor.

SimonandSchuster.com EMILYBESTLERBOOKS.COM www.SimonandSchuster.com/Autori/Brad-Thor @EmilyBestler @EmilyBestler A LSO BY B RAD T HOR Leii din Lucerna Calea asasinului Statul Uniunii Blowback Takedown Prima poruncă Ultimul patriot Ultimul patriot Apostolul Influenţa străină Proiectul Athena Lista neagră completă Black Black List Ordinul ascuns Act de război Cod de conduită Agent străin Folosirea forţei Spymaster Backlash Near Dark Black Ice Sperăm că v-a plăcut să citiţi acest ebook Simon & Schuster.

O publicaţie a Simon & Schuster, Inc.

1230 Avenue of the Americas New York, NY 10020 www.SimonandSchuster.com Această carte este o operă de ficţiune. Orice referire la evenimente istorice, persoane sau locuri reale este folosită în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.

Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books Iulie 2022 şi colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.

Designul copertei de James Iacobelli Fotografia copertei de Adobe Stock Fotografia autorului © Jeremy Cowart Library of Congress Cataloging-in-Publication Data has been applied for.

ISBN 978-1-9821-8215-1 ISBN 978-1-9821-8218-2 (ebook)